Ileana TODORAN

Ne arde de schimbare

**O confruntare fără mănuși cu focul din Siria,
de la Colectiv și... de la aragaz**

Editura InfoRapArt
2017

Coperta: *Colecţia InfoArt*
Lectură şi corectură: *Cristina Roşu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
Ne arde de schimbare / Ileana Todoran. - Galaţi : InfoRapArt, 2017
ISBN 978-606-8725-38-3

821.135.1

© Editura InfoRapArt ©
Galaţi, România
Telefon: *Mobil: 0726 337376, 0740 596225, Fix: 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2017 - Toate drepturile rezervate

Cuprins

Cuvânt înainte / 7

I. Testamentul unui cap decapitat / 13

II. Is there anybody out there? / 16

III. Nu mă mai cac pe mine, că nu mai am ce! (pregătire greva foamei) / 28

IV. Je suis syrienne. Petiție greva foamei / 36

V. Bună și lămuia la ceva! (greva foamei: zilele 1-3) / 40

VI. Sunt prea înțepenită ca să-mi îndoi genunchii (greva foamei: zilele 4-6) / 43

VII. Avortat din pântecul unui curcubeu în grădina iadului (greva foamei: zilele 7-9) / 50

VIII. ”De ești visătorul, eu îți sunt visul!” (greva foamei: zilele 10-12) / 60

IX. Mami, jur pe pizza că am mâncat supa de la tine! (greva foamei: zilele 13-14 și perioada de recuperare) / 67

X. Căutăm un colț ”mai ferit, între Scyla și Caribda”, deși e curat nesustenabil! / 71

XI. Evadați printr-o spărtură din Zidul închisorii, să plonjăm în mare și să învățăm ”mersul pe valuri”! / 76

XII. Antigona și fetele unui președinte-fantomă scot colții de vampiri la școala-fantomă din România și jihadiștii-fantomă de la Statul Islamic / 89

XIII. Iov, care-i buba? Nu mai știi cum miroase o pizdă sau cine a inventat instrumentul de tortură numit ”soacră”? / 104

XIV. Vrea cineva niște ”maimuțoi implementați”, civilizați, la supraofertă ori poate vreți să-l adoptați pe leul Cecil? / 135

XV. Aruncă pianul în flăcări și stinge-ți focul în valuri! / 149

XVI. Cameron, îți iert tot și te pup în cur dacă aprobi o zonă de excluziune aeriană în Siria! / 159

XVII. Hei, Europa veselă vasală, nu-i așa că e bună și propaganda din buletinele meteo la ceva? / 169

XVIII. Toarșu' Iliescu, disident comunist, "bați din palme ca să rămâi în viață"? / 179

XIX. Arză-v-ar focul sacru de fantome blestemate, poate vă iluminați! / 191

XX. Noi metode de stopare a bombelor-butoi, aprobate de ONU și prevăzute cândva de un pechinez: cuști cu prizonieri și bostani în flăcări, de la Colectiv la Ghouta / 201

XXI. Ne arde de schimbare: aghiasma rock și anti-sistem pentru posedații de la Antenuțe și Patriarhie, ieșirea din hybrisul unor "maimuțoi implementați" și... dorul de Coposu / 213

XXII. "Soft politics": două lumânări stinghere și străine, stinse subit pe tortul aniversar al unui băiețel din Alep, înainte de a fi suflate vreodată / 222

XXIII. Câini turbați și șerpi cu clopoței, invadați de bombe-butoi și hrăniți cu propagandă necomestibilă, iată, vin pe capul nostru! Să ni-l taie? / 234

XXIV. O complicație minoră: martirii jihadiști care și-au pierdut zâmbetul telegenic vor fi coafați precum toarșu' Kim / 240

XXV. Un fachir despuiat ca Gandhi instigă lumea să împroaște cu bombe-butoi... umplute cu iubire și puterea iluminării / 248

XXVI. Străpunsă de șrapnel, Luna se prăbușește pe pământul sfârtecat de cratere selenare / 257

XXVII. Pionierii Siriei, cei mai fericiți copii, mulțumesc din inimă mărețului conducător pentru dreptul la urlete și tăcere... (tăcerea pumnului în gură) / 265

XXVIII. Voi strânge în brațe un hobbit de terorist și îl voi face praf de stele / 274

XXIX. Iubire, mă mănâncă acum chiloții tăi, maică-mea, problemele de matematică și copiii din Siria! / 285

XXX. Speriați că mă sinucid (după ultimul articol de blog), pompierii au stins focul... de pe aragaz, de la broccoli, nu de la Colectiv și nici din Siria / 301

XXXI. Escaladați nămeții de la Piața Victoriei, faceți o supă nesărată ca politicienii și salvați viitorii pipăitori de funduri... de fundul Mediteranei! / 309

XXXII. Întrebare de CV/interviu: unde vă vedeți peste 10 ani? Morți. Dacă nu ne vor roade șoarecii funia din jurul gâtului / 318

XXXIII. Emoții la examene (cu Big Brother), progrese la matematică și o promisiune solemnă: mamă, voi extrage toți radicalii de pe Pământ / 326

XXXIV. Bunăciunea cu trei mâini de pe Facebook ne dă o mână... de ajutor la salvarea copiilor din Siria, la publicarea cu sau fără diacritice și la examenul cu Big Brother / 335

XXXV. Surprize, surprize à la Țaru': un rățoi, pericol public la fel de mare ca Statul Islamic, nu știe să spele bebelușii în noroi, dar cunoaște marii intelectuali români / 344

XXXVI. "Mami, upstairs e un mess de mama focului!" / 353

XXXVII. Concert la Palmira în memoria victimelor DNA, cuvioși închinători... la propriul portret, curățați cu succesuri cu ajutorul dezinfectanților diluați din spitale / 364

XXXVIII. Plasă cu Cioran și cuvinte frumoase cu "v" (viziune și verticalitate) pentru motanii hipsteri și zombie de la ONU/ambasada Rusiei și pentru românii care au inventat apa / 372

XXXIX. Troli, fantome și penali care știu doar să bată recordul pentru cel mai mare mic, rămași fără semnal și manele la maxim, în vacanță în Siria / 379

XL. Zi, lăutare, până trec focul și potopul și ies dracii din noi! / 388

XLI. Fotografii cu sfârșitul lumii... Brexit, al echipei noastre de fotbal și al Cumințeniei pământului, făcute de un vierme cu colți de vampir și de un străjer beat / 399

XLII. O porție de mămăliguță copy-paste pentru tratarea depresiei post-Brexit pentru prietenii vampirilor și noii îngerași păzitori din Palestina / 409

XLIII. Ultimul drum (la Alep) ratat, lacrimile lui Pikachu pentru copiii sirieni, înjurături de mamă și îngeri... albi ca sângele și cenușa / 422

XLIV. Aripi / 434

Activiştilor de la Planet Syria

Cuvânt înainte

Ani la rând, în condiții nu dificile, ci extreme, mai exact, în Siria, regizorul britanic Sean McAllister a filmat un documentar (”*A Syrian Love Story*”) despre un cuplu de disidenți (”viermi de trădători” și ”câini turbați de teroriști”, bineînțeles), deși a fost arestat și el cândva, în 2011, pentru această inițiativă, fiind clasificat la rândul lui drept ”vierme de trădător” și ”câine turbat de terorist” (de autorități și de o ”anumită parte a presei” cel puțin). Filmul lui Sean McAllister prezintă povestea de dragoste a unor activiști care s-au cunoscut la închisoare (cu douăzeci de ani înainte, pe vremea lui Hafez al-Assad, fostul măreț și glorios conducător, tatăl actualului măreț și glorios conducător, Bashar al-Assad), Amer și Raghda. Aceștia s-au îndrăgostit când zăceau pe jos, cu capetele sparte, învinețiți și plini de sânge, comunicând prin spărtura din Zidul pușcăriei. Ea a dispărut și a doua oară pentru scrierea unei cărți de memorii din închisoare (adevărul e dureros și incomod, dar e și mai dureros și incomod să-l ascunzi), lăsând un timp îndelungat copiii fără mamă. După un șir epuizant de arestări și traume, inclusiv cele generate de războiul civil și de refugiere, plecați pe un drum presărat cu oscilații, vise, dezamăgiri, speranță și disperare, tatăl rămâne în Franța cu copiii, încercând să trăiască o nouă viață și să le ofere copiilor un viitor, iar mama se duce în Turcia, consultant pentru un partid de opoziție, după o tentativă eșuată de sinucidere (nu putuse suporta să asiste pasiv din Franța, exclusiv online, la escaladarea violenței în Siria). Însă, chiar dacă sunt separați, cei doi continuă cumva să se iubească. Fie și prin spărtura în Zid.

Această lucrare redă asemenea exemple de luptă pentru adevăr, libertate și democrație, încercări de rezistență și de reacție, precum și

gesturi de solidaritate din Siria şi din alte părţi de pe glob faţă de sirieni. Pe lângă acestea, sunt abordate evenimente din România (incendiul de la clubul Colectiv şi reacţiile la acesta, procesul comunismului, al Revoluţiei şi al mineriadelor, scandaluri de corupţie, alegerile locale etc.), Europa (Brexit), alegerile prezidenţiale din Statele Unite, precum şi situaţia refugiaţilor (din Europa şi din alte locuri). Am fost şocată (pozitiv) să descopăr, în contextul ororilor războiului şi ale dictaturii din Siria, surprinzător de mulţi oameni care se străduiesc să rămână umani, chiar dacă nu neapărat în viaţă ("*stay human, not alive*", în termenii lui Orwell, din "1984", se ştie doar că, frecvent, faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază pe pământ): medici, echipe de salvare/intervenţie civilă ("Căştile Albe"), jurnalişti, activişti media, voluntari, profesori, intelectuali, artişti etc. Ei reprezintă o altă faţă a lumii musulmane, mai puţin mediatizată decât jihadiştii, care, din punctul nostru de vedere, ar trebui promovată.

Anul trecut, în memoria copiilor noştri sirieni (îngeri acum) şi în semn de solidaritate cu cei care continuă să sufere, zbătându-se, în acelaşi timp, să rămână umani, am recurs, pentru prima oară, la o formă de protest neluată în calcul până atunci: greva foamei. Am început-o, strategic, de ziua mea, în speranţa că voi primi cadou (fie şi de la Moşu' Santa Klaus) stoparea violenţelor, pace, libertate şi democraţie în Siria. Greva foamei a reprezentat un disconfort fizic minor, nu prea mult comparativ cu suferinţa sirienilor (şi a mea din suflet – insuportabile). "Nimic nu e insuportabil în afară de faptul că nimic nu e insuportabil" spunea cândva Malraux. Îl asigur pe Malraux că durerea mea şi a sirienilor este insuportabilă (până şi pentru Malraux). Mi-am dorit ca Planeta Siria cea străină şi ostilă, casa de copii Siria să devină acasă pentru toţi sirienii, iar copiii noştri sirieni să nu se predea când văd o cameră foto (crezând că e o armă), ci să zâmbească. Aşadar, să rămânem umani şi în viaţă! *Stay human... and alive!*

Cum se aplică acest principiu în cazul refugiaţilor? România a fost atât de dorită ca ţară de adopţie încât s-a intrat în ea doar din greşeală. Să salvăm viitorii "pipăitori de funduri" (cum spunea

Charlie Hebdo de Aylan, băieţelul kurd înecat)... de fundul Mediteranei? E loc pentru toţi... sub dărâmături, într-o groapă comună ori pe fundul mării. La ce pachete de oase au ajuns copiii şi fraţii noştri din Siria, îi roade pe toţi un singur câine comunitar din România. Şi gata. S-a făcut loc. Şi oare de ce vin pe capul nostru? Să ni-l taie? Şi noi ne pierdem capul. Oricum, indiferent dacă au cap sau nu, martirii jihadişti care şi-au pierdut zâmbetul telegenic (înainte de ultima filmare) vor fi coafaţi precum toarşu' Kim. Sper că asta îi va face să zâmbească din nou. Apropo, bine era dacă bombarda şi în Siria Coreea de Nord cu hârtie igienică folosită (cum a procedat cândva pe teritoriul Coreei de Sud)! Mă întreb de unde a găsit hârtie igienică (pe vremea comunismului, în România trebuia să stai la coadă ore în şir pentru un sul cenuşiu şi zgrunţuros). Şi cum putea fi folosită hârtia dacă poporul coreean e prea înfometat, prea în nevoie, pentru a o murdări cu ceva, iar măreţul şi gloriosul conducător, Kim Jong-un, situat deasupra condiţiei umane, fiinţă di...vină, nu are niciun fel de nevoi (nu se duce la toaletă, nu mănâncă, nu doarme)?

Nu nevoile măreţilor şi glorioşilor conducători m-au îndemnat să-mi continui gesturile de solidaritate (aceştia sunt, teoretic, deasupra oricăror nevoi), ci conştiinţa. Altfel, 2+2 nu ar fi făcut 4, ci cât vor Big Brotherii. Aşadar, după lupte seculare care au durat vreo cinci ani, am reuşit să-mi programez (ultimul) drum în Siria, la Alep, cu ajutorul unor activişti sirieni. Chiar activiştii *Planet Syria* cu care am colaborat la campanie m-au avertizat din start cu privire la călătorie. Eşti nebună? Vorbeşti serios? Dar voi cum sunteţi? E periculos. Dar pentru voi cum e (şi nonstop)? Poţi fi răpită. Dar voi nu puteţi? Cei mai mulţi răpiţi sunt cetăţeni sirieni, nu străini: sute de mii dispăruţi, iar voi sunteţi targetul principal al tuturor: regim, Statul Islamic, rebeli etc. Vrei să plătească ţara ta milioane pentru tine, mai exact pentru capul tău (pe umeri sau la picioare)? Nu, nu vreau să plătească România nimic pentru mine, eu nu am avut niciodată capul pe umeri şi gândesc cu picioarele. De fapt, yahoo-ii ca noi n-au nevoie de cap, ci de alte părţi ale corpului. Kim Kardashian, guru al trendurilor şi mare vizionară, inventatoarea *telfie*-ului (imaginea de la buric în jos), ştie.

Mai e ceva, nu știi limba. Așa e, nu am învățat kurda și araba. Ar fi trebuit probabil să le studiez, dar am conștientizat că nu am nevoie să cunosc decât două cuvinte ”bravo” și ”ruşinică” (ultima eventual cu diverse versiuni de înjurături de mamă accesibile pe net). Dar, stai, nu-i vorba doar de limbă, Madame Dezastru, ai grijă, cum treci granița? E ilegal, te împușcă și/sau te arestează turcii, cum au mai procedat, de altfel, de multe ori. Și-ți mai trebuie și mii de Euro să găsești un traficant dispus să încerce această operațiune foarte dificilă (voucherul de execuție e scump, domne, scump, să facă și ei un discount, pentru mine orice excursie e parcă tortură până la moarte, nu pot mânca sau dormi, mi-e mereu rău și sunt leșinată). Logic că e ilegal să traversezi granița, pe mine mă împușcă și/sau mă arestează, însă pe puștii europeni care fug de-acasă la Statul Islamic, nu. Ei, nu-i chiar ilegal, e *undercover*. Oricum, ilegal nu înseamnă și imoral. Uneori trebuie să faci lucruri ilegale ca 2+2 să dea 4.

În cele din urmă, am reușit să aranjez călătoria la Alep și mi-am continuat pregătirile febrile pentru ultimul drum. Exerciții de târâre prin sârma ghimpată (cu niqabul și abaya pe mine), confruntare cu viziunea hipnotică a corpului meu strâmb și gol... golit de suflet, legumă putredă de 20 de kile, numai oase, puroi și jeg, atârnând într-un cârlig într-o închisoare siriană, dansul extatic, în abis cu potopul de bombe-butoi de pe strada Castello, ultima cale de acces la Alep, blocată de curând odată cu orașul (nimic exaltant de fapt, mai curând încercarea mea disperată de a-mi depăși groaza, paralizia și neputința). Dar, cu două seri înainte de plecare, am primit o veste care m-a pălit mai mult ca bombele-butoi. Activiștii sirieni din Gaziantep (care ar fi trebuit să mă conducă la Alep și înapoi în Turcia) mi-au transmis că, din păcate, strada Castello este necirculabilă (bombardată nonstop, blocată integral acum, nicio șansă să trecem pe-acolo), iar granița Turciei cu Siria închisă complet (o să ne împuște), așa că trebuie să anulăm călătoria spre Alep. Previzibil, logic, nu? Dulce frustrare! Venise momentul să-mi spun înjurăturile de mamă în kurdă și arabă. Și... *je suis syrienne encore. Stay human and alive!*

Absurdul halucinant din lume ar trebui să ne facă mai normali (cu bun simț), sălbăticia - mai civilizați, distrugerea - mai creativi, urâtul - mai frumoși, nesimțirea - mai responsabili, minciuna - mai autentici, lanțurile - mai liberi, indiferența și ura - mai sensibili și mai iubitori (sincer, dacă se poate alege între astfel de ”talibani”, prefer ura indiferenței, căci ura, spre deosebire de indiferență, măcar îți recunoaște existența și te stimulează să reacționezi). Simplul nostru exemplu, în viața de fiecare zi, schimbă deja lumea și devine, de multe ori, molipsitor. Exercițiul faptelor bune ne ajută să ne regăsim când ne rătăcim, pentru că, uneori, de teama de a ne întoarce acasă la scorpia de nevastă, asemenea lui Ulise din poezia lui Marin Sorescu, căutăm un loc ”mai ferit, între Scyla și Caribda”, deși e ”curat” nesustenabil. Să încercăm să comunicăm și noi prin spărtura în Zid de la închisoare a celor doi îndrăgostiți... Amer și Raghda din filmul lui Sean McAllister, să rupem lanțurile, să evadăm prin crăpătura din Zid, să plonjăm în mare și să (re)învățăm ”mersul pe valuri” (că altfel nu putem traversa Mediterana)!

I. Testamentul unui cap decapitat

1 aprilie 2015

Dragi talibani,

Știu că pentru ”o anumită parte a presei” sunt erou-martir, iar pentru celaltă parte a presei – spion american, vierme de trădător și dușmanul poporului.

Indiferent de asta, vă mulțumesc că m-ați decapitat.

Eram, oricum, o sclavă obraznică și enervantă care vă cerea insistent baie cu lapte de Cleopatra, crenvurști în covrig și bere (cu alcool, nu din aia dulceagă, scârboasă, tutti-frutti ca-n Iran) și nu eram capabilă nici să spăl geamurile ca lumea, că n-am talent la asta ca Vaclav Havel.

Ei, puteați să-mi dați înainte un sedativ PC sau o folie întreagă, chit că n-avea niciun efect (nici măcar placebo). Eram, oricum, pietrificată de groază și nu vroiam decât să se termine odată.

Puteați să mă lăsați să fac și eu o scenă de adio de tip ”moare regina Cleopatra” sau ”moare Kim Jong Ile”: moare Kim Jong Ile, cerul se despică, stelele cad, luna și soarele se sting, totul se cufundă în întuneric, marea clocotește și se face roșie ca focul, cocorii în derivă se prăbușesc, pământul se cutremură, pe toate Zidurile apar mesaje scrise cu litere de aur despre moartea lui Kim Jong Ile, iar oamenii plâng cu lacrimi de sânge moartea lui Kim Jong Ile etc.

Puteați să-mi aprindeți o lumânare, să-mi aduceți o floare (o ramură de liliac, ăsta e preferatul meu) și să-mi cântați o manea cathartică pentru sufletul meu zbuciumat și chinuit.

Acum, faptul e consumat. Nu e mare pagubă.

De altfel, nu știam ce să fac cu capul meu. Yahoo-ii n-au nevoie de cap. Nu capul e cea mai importantă parte a corpului yahoo-ilor, cum a descoperit și marea inovatoare și revoluționară, profeta și vizionara, guru Kim Kardashian (altminteri un hobbit photoshopat) care a trecut de la *selfie* (de regulă, imaginea feței) la *telfie* (imaginea

corpului de la buric în jos) și a lansat un nou trend global. Uitați-vă pe pagina ei de Facebook, chiar dacă e haram. Dacă aveți cap.

Acest testament este adresat... oamenilor. Foarte ciudat, acum am descoperit. Deși sunt perfect conștientă că peste tot sunt Ziduri și comunicarea e imposibilă și mai curând mă ascultă un ficus, o moluscă sau un aspirator USB... ori USL.

Nu o să vă țin o ”predică de Nana” cum îmi făcea mie mătușă-mea când eram mică, ore în șir căci, în acest caz, v-ați dori, desigur, să ajungeți la Guantanamo decât să mă ascultați. Vă rog numai câteva lucruri. Deci decât, vorba lui Vanghelie ori a lui Gigi Becali, să ejaculez acum un discurs de maimuțoi implementat, pentru oamenii umani, oamenii de bine din lumea interlopă, jihadiști sau nu.

Mai întâi, să nu umblați cu capul meu peste tot, ca Perseu cu capul Meduzei, să sperii lumea cu privirea mea și să-i paralizez pe toți de groază.

Așezați-mi mai bine capul în dulapul cu bibelouri sau îl puteți monta pe o pânză, lipit de codițe (cum credeam eu când aveam trei ani că se face portretul), asta dacă nu e haram și tabloul nu o să fie la fel de frumos ca ”portretul lui Dorian Gray”.

Vă rog să nu uitați să mă spălați pe dinți în fiecare zi cu Colgate Total Whitening.

Să mă spălați pe cap în fiecare săptămână cu Head & Shoulders Ocean Energy și atunci să-mi ungeți părul cu balsamul Garnier Ultra Doux.

Să mă pieptănați în fiecare zi și să-mi împletiți părul în două cozi.

Să-mi ștegeți fața o dată pe săpătămână cu crema abrazivă Nivea All-In-One Extra Deep Cleansing și să mă dați în fiecare zi cu crema Nivea Visage Q10 Plus Light.

Să-mi rujați buzele în fiecare zi cu rujul Revlon 535 Rum Raisin.

Și, la sfârșit, să mă parfumați cu Chanel no. 5.

Nu mă supăr dacă jucați fotbal cu capul meu, cu condiția să creați echipamente albastre ca ale Squadrei Azzurra, majoretă să fie Kim Kardashian, iar cupa să fie înmânată de unul dintre viitorii laureați ai Premiului Nobel pentru Pace precum Țarul Putin, Big Brother-ul-

fantomă Obama, măreţul conducător al Siriei, al-Assad sau gloriosul calif Ibrahim al Statului Islamic.

Vă mai rog să nu spuneţi celor de la asigurări că moartea mea e sinucidere, accident ori că am comis vreo infracţiune, ca să nu încadreze ”incidentul” la excluderi, iar moştenitorii să piardă banii de asigurare.

Să mai zic la final, precum concurentele la Miss Univers, ceva sublim şi nobil, că-mi doresc pace, prosperitate şi democraţie în lume? Şi ”fac totul” pentru asta? *Asap. I’m doing my best*. Mai bine nu mai spun nimic.

În rest, e bine. Sunt bine. Trăiesc bine, vorba lui Băsescu, şi vă doresc şi vouă tuturor ”să trăiţi bine”!

II. Is there anybody out there?

8 aprilie 2015

*”Comorile sunt ascunse printre ruine. În inimile frânte cresc comori” (*Dervișul Șhams din Tabriz)

Situația din Siria se deteriorează pe zi ce trece: peste 200.000 de morți, mai mult de jumătate din populație refugiată (peste 10 milioane oameni dislocați dintre care peste 3 milioane de refugiați extern și circa 7 milioane refugiați intern, după ce au fost alungați de la casele lor fie de armată, fie de rebeli sau de Statul Islamic). În Irak, Statul Islamic a început un genocid împotriva kurzilor, creștinilor și în special a comunității yazidi, ucigând peste 5.000 de persoane din această comunitate, luând în sclavie peste 8.000 și determinând peste 50.000 să se refugieze. Sunt cifre care spun mult. Din păcate, nu e vorba de cifre, nu sunt ”pagube colaterale”, ”deșeuri biologice”, ”dușmanii poporului/Islamului”, ”spioni (americani)” sau poate însuși ”diavolul”. Sunt oameni... care au fost înghițiți de acest coșmar al istoriei. Dacă Stephen Dedalus spunea în ”Ulise” (Joyce): ”Istoria e un coșmar din care tot încerc să mă trezesc, ei zic (și eu împreună cu ei): ”istoria e un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc”. ”*Is there anybody out there*?”

Uluitor, forțele americane l-au avut în mână, în 2004, în Irak, pe mărețul și gloriosul calif Ibrahim/al-Baghdadi al Statului Islamic și i-au dat drumul pentru că ”nu reprezenta un pericol”. Pentru CIA, desigur, nu e un pericol, dar pentru mine e. Și pentru o planetă întreagă. E ca și cum i-ai elibera pe Stalin, pe Hitler, pe al-Assad, pe Kim jong-un, pe Țarul Putin și zici că nu, nu e niciun pericol. În schimb, CIA arestează și torturează oameni nevinovați la Guantanamo și în sute de închisori secrete. A arestat și condamnat drept terorist inclusiv pe un american convertit, Harroun, care venise să lupte în Siria pentru libertate și democrație, împotriva regimului, de partea rebelilor moderați de la FSA - Armata Siriană Liberă

(sprijiniți chiar de Statele Unite), împingându-l până la urmă la sinucidere (din cauza acuzațiilor false de terorism și a obligației de a colabora cu serviciile secrete).

Îi poți înțelege și pe cei care luptă cu disperare împtriva regimului sirian. Mărețul și gloriosul conducător al Siriei, al-Assad, împreună cu regimul său, e responsabil pentru persecuția suniților, pentru zeci de mii de morți sub tortură în închisoare (suniți sau nu), trupe de ucigași și torționari de copii (”fantome” evident), mii de morți prin intermediul armelor chimice (gaz sarin, arme cu clor etc.), mai mult de jumătate dintre locuitori refugiați extern și intern, o țară făcută praf. Pentru asemenea performanțe, al-Assad a primit suportul entuziast politic și material al Rusiei și al Iranului, acesta din urmă intervenind inclusiv pe teren cu luptători (miliții șiite), training și bani. Fiind ea însăși un adevărat exemplu de democrație și pace în lume, Rusia se opune sistematic oricărei rezoluții ONU de trimitere a lui al-Assad la Curtea Penală Internațională. De asemenea, regimul al-Assad se poate lăuda că e un factor important în apariția și dezvoltarea Statului Islamic prin radicalizarea populației. Statul Islamic a fost inițial parte din mișcarea de rezistență anti-regim, susținută prin intermediul donațiilor unor suniți bogați din Arabia Saudită, Qatar sau Turcia, unii doar cu intenția (lăudabilă) de a-i proteja pe sunnții oprimați de regimul șiit al lui al-Assad și de a-l răsturna pe acesta.

Apropo, milionarii ăștia amărâți care au sponsorizat Statul Islamic de ce nu imigrează în califat, nu e visul oricărui musulman autentic? Iar puștii ăștia din Occident care se înscriu în Statul Islamic și vin să lupte în Siria/Irak (că e cool, le ordonează viața lor anomică, îi scoate din depresie, marginalizare și alienare, le dă un scop în viață și o cauză pentru care să se sacrifice) comunică pe chat, pe rețelele de socializare cu jihadiștii, fug de acasă de sub ochii părinților și autorităților, pleacă cu miile din Europa, Statele Unite, Canada și Australia sub ochii serviciilor secrete ca să devină măreți și glorioși războinici în califat, în timp ce Obama se uită și nu vede. Oare puștii ăștia cred că totul e un joc video, nu știu diferența dintre realitate și ficțiune? De fapt, există vreuna? Pentru mine ficțiunea e cea mai

cutremurătoare și autentică realitate (trebuie să cobor mereu în infern, să trăiesc și să retrăiesc de mii de ori, mai intens ca în realitate, experiențele proprii și ale altora și să agonizez în parametri optimi pentru a scrie o simplă propoziție).

Sincer, mai curând ficțiunea e realitate pentru mine, iar realitatea ficțiune (într-o lume de fantome – șefi-fantomă, instituții-fantomă, Big Brotheri-fantomă ca Obama, țări-fantomă, armate-fantomă și războie-fantomă... cu victime reale). E un joc video? Nu, nu e. Într-un joc video sunt reguli și limite. Aici totul e permis. Absolut orice. Și se întâmplă. Și depășește orice imaginație. Aș fi vrut să fie un exercițiu de imaginație bolnavă sau de forțare a limitelor, dar nu, nu e. Pe mine nu m-ar fi dus imaginația atât de departe. La torționari și ucigași profesioniști de copii ca cei din forțele de represiune ale regimului sirian sau la copii care torturează și execută alți copii, decapitează și joacă fotbal cu capete ca la Statul Islamic. Să vadă musulmanii înșiși până unde poate duce o dictatură sau un jihad. Și pentru ce? Pentru Dumnezeu? Nu, din păcate, numai pentru putere.

Da, numai pentru putere și nimic altceva. La competiție cu califul al-Baghdadi și cu prietenul său vechi, Țarul Putin, talibanul-șef din Siria, al-Assad, se agață de putere și face lucruri care depășesc orice imaginație. Un adevărat spirit liber și democratic, al-Assad se laudă, în interviurile date presei occidentale, că nu a aruncat nicio bombă-butoi (asta e o ”copilărie”, cum să facă așa ceva, armata se luptă cu butoaie?) și că nu are niciun prizonier politic. Da, așa e, i-a exterminat deja pe (mai) toți (zeci de mii) prin înfometare, mizerie, violuri și tortură până la moarte, inclusiv pe copiii arestați. Dacă de la Statul Islamic a mai scăpat cineva (întreg sau nu), de la centrele de detenție ale lui al-Assad nu (prea) iese nimeni viu. Astfel, un activist nonviolent arestat pentru înregistrarea video a unui protest și închis la *Alep Central Prison*, eliberat ca prin minune, a mărturisit și el lumii ce bine a fost tratat (abia așteaptă să se întoarcă): forțat să stea într-o anvelopă de mașină, bătut sever cu cabluri și, în același timp, i-a văzut pe ceilalți prizonieri torturați și înfometați. În oferta specială era inclus și un program de urlete: de la 5 la 6 a.m. femeile/fetele, iar

de la 7 a.m. încolo - bărbații/băieții. Sunt și eu captivă într-un coșmar de urlete și tăcere... a pumnului în gură.

Interesant, al-Assad nu arestează și nu luptă (mai) deloc cu adevărații teroriști, cei de la Statul Islamic: se abține să-i atace, derulează unele afaceri cu aceștia (de exemplu, cu petrol), profitând de pe urma acestora ca să concentreze pe lupta cu rebelii moderați și sperând că amenințarea Statului Islamic îi va readuce (parțial măcar) suportul populației (mai seculare). Al-Assad luptă numai cu propriul popor. Până la ultimul. La fel ca Statul Islamic. Dar îi acuză pentru tot ce se întâmplă pe rebelii moderați de la FSA - Armata Siriană Liberă, pe cei de la al-Nusra sau Statul Islamic, deși regimul său este la originea celor mai multe atrocități, până și a Statului Islamic și a războiului civil într-o măsură semnificativă, conflict exportat cu multă generozitate și... succesuri la vecini, în Irak (cu toate că, să recunoaștem, unele crime de război/împotriva umanității aparțin inclusiv rebelilor de la al-Nusra (al-Qaida) și, într-o mai mică măsură, chiar și rebelilor moderați de FSA - Armata Siriană Liberă).

Mai mult, regimul Al-Assad a introdus instigatori ca să resusciteze sectarismul religios, să incite suniții împotriva șiiților, a bombardat deopotrivă biserici creștine, moschei sunite și șiite, ba chiar și orașe șiite și sunite, ca să-i ridice pe unii împotriva altora și să-și consolideze astfel puterea. Pare hotărât să-și decimeze poporul până la ultimul. Și, dacă mai supraviețuiesc, să zicem, 28 de suniți și 13 șiiți, aceștia să se măcelărească între ei. Vai de mine, rămâne stăpânul singur, fără niciun sclav? Nu-i nimic. Cine are nevoie de sclavi? Erau doar niște câini turbați care au mușcat mâna stăpânului, niște viermi împuțiți de teroriști, niște gunoaie de trădători, dușmanii poporului. Să-i conferim Premiul Nobel pentru Pace pentru asemenea palmares? Ori poate îl va obține Țarul Putin, aliatul său. E, într-adevăr, competiție. Și amândoi sunt fani recunoscuți ai competiției.

Apropo de Premiul Nobel pentru Pace, în sfârșit, în 2014, a fost acordat pe drept Malalei Yousafzai din Pakistan, fetiței împușcate în cap de talibani (pentru că vroia și... încă mai vrea să meargă la școală!), luptătoare pentru drepturile copiilor la educație, precum și

indianului Kailash Satyarthi care a eliberat peste 80.000 de copii din sclavie (numărul halucinant spune ceva despre gravitatea problemei). Ziarul *Novaia Gazeta* din Rusia, opozant al Țarului, ai cărui jurnaliști au fost împușcați (de pildă, Anna Politkovskaya și Anastasia Baburova), a fost nominalizat și el la Premiul Nobel pentru Pace. Dacă ar câștiga într-o zi, oare cine ar veni să-și ridice premiul? Fantomele jurnaliștilor împușcați că tot trăim într-o lume-fantomă? În Rusia, toți și toate dispar, până și ”omuleții verzi”, soldații-fantomă care luptă fără să li se recunoască vreun merit militar și sunt aruncați după ce mor la gunoi, transportați cu camioane inscripționate ”Încărcătura 200” și azvârliți la groapa comună. Sunt ”deșeuri biologice”, ”pagube colaterale”, nu? Și numai Statul Islamic e de vină.

Chiar dacă nu va câștiga anul acesta Premiul Nobel pentru Pace, mâine-poimâine îl vezi și pe al-Assad urmând exemplul prietenilor săi ruși și participând la proteste precum cel de la Paris pentru pace și libertatea presei, în semn de solidaritate cu jurnaliștii de la *Charlie Hebdo,* uciși de jihadiști. Cred că s-a implicat deja în campaniile anti-cancer la sân ori și-a turnat o găleată de gheață în cap ca să ajute bolnavii de scleroză laterală amiotrofică. E un spirit caritabil. Și, de fapt, poate că e mai bine pentru cetățenii din Siria să dispară de tot, fără urmă. Cine ar vrea să-și descopere fetele și băieții răpiți de milițiile pro-guvernamentale Shabiha sau de trupele de securitate, scheletici și mutilați, violați și uciși prin tortură, asfixiați cu gaz sarin și clor, împușcați de lunetiști-fantomă sau decimați de ”bombele-butoi” aruncate de-a valma din elicopter pentru a teroriza populația? Poate e mai bine să nu mai găsești nimic.

Să se bucure, așadar, sirienii că vine armata eliberatoare a Statului Islamic cu legea sharia (după un regim secular ceva mai permisiv sub aspect religios)? Cine? Cei care învață și pun copiii să arunce școli și biserici în aer, să împuște oamenii, să omoare cu pietre, să crucifice, să incendieze, să tortureze, să violeze, să decapiteze și să joace fotbal cu capete? Vorba lui Hagi, ”bună și școala la ceva!” Ca dovadă, eliberarea ultimilor palestinieni (arabi suniți, nu șiiți, yazidi, creștini sau kurzi!) de la Yarmouk de către

Statul Islamic, după peste 3 ani de blocadă guvernamentală. În numele lui Dumnezeu, Statul Islamic le-a oferit o nouă șansă puținilor supraviețuitori de la Yarmouk: pe unii i-a răpit, apoi a jucat fotbal cu capetele altora și și-a marcat teritoriul cu capete, în stilul său unic și inegalabil, autentic și original. Cu toate astea, un pianist, Ayham Ahmad (o legumă mutantă de circa 40 de kile), în ciuda slăbiciunii și a amenințărilor extremiștilor că-i vor tăia mâinile (căci muzica e haram), și-a scos pianul în stradă și, cu ultimele puteri, continuă să cânte printre dărâmături Haydn și jazz, îmblânzind durerea și alinând sufletele celor din jur. Cum spunea dervișul Șhams din Tabriz: ”comorile sunt ascunse printre ruine. În inimile frânte cresc comori”. (...) Așa cum lutul trebuie să treacă prin văpaie ca să ajungă mai trainic, Iubirea nu poate fi desăvârșită decât prin durere.”

Să precizăm, blocadă guvernamentală înseamnă: fără case (devenite doar niște dărâmături), fără apă, fără mâncare (oamenii (care nu au murit încă de foame) au slăbit între 20-50 de kile și toate organele din corp au fost afectate de malnutriție), fără acces la medicamente ori ajutor umanitar, fără curent electric, fără căldură (și-au ars mobilele și hainele ca să se încălzească)... Numai fără... fără...? Nu, guvernul le-a oferit generos bombardamente cu bombe-butoi (butoaie umplute cu fragmente metalice și explozibili) aruncate din elicopter, răpiri și vacanțe eterne la închisori sau la centrele de detenție ale milițiilor Shabiha.

Mai sunt peste 500.000 de oameni blocați astfel. Dacă vreun părinte slăbit se împleticește, căzând din picioare și se târăște până la punctul de control cu copilul bolnav și înfometat pentru a lua mâncare sau medicamente, soldații îl privesc uimiți. Cum e posibil?! N-au mai crăpat odată dușmanii poporului, teroriștii și trădătorii ăștia împuțiți?! Să-i expediem atunci cu tot cu copii la închisoare sau la Shabiha, să terminăm odată cu ei. Puținii medici rămași (după bombardamente, răpiri sau arestări) s-au retras în peșteri/adăposturi improvizate în subteran, lucrează cu ustensile din epoca de piatră, la lumina telefoanelor mobile/lanternelor și trebuie să acopere de nevoie toate specialitățile (fără medicamente sau anestezice). Ei, cei mai mari eroi ai războiului, sunt și cei mai traumatizați: au văzut

atâta durere (indescriptibilă), zeci de mii de persoane le-au murit în brațe, inclusiv mii de copii pe care n-au putut să-i salveze. Au văzut mai mult morți decât vii și, de multe ori, nu au putut face nimic, oricât s-au străduit. Plus că se simt ignorați și abandonați, lăsați singuri pe cruce. Oricum, medicii au fost prima țintă a regimului: ca să se asigure că nu mai supraviețuiește nimeni. În mod absurd și feroce, continuăm să ne condamnăm salvatorii și să-i premiem pe cei care fac războaie și genociduri.

”Hunger Games” și lecția de supraviețuire? Nu, din păcate, e mai mult lecția de disperare. Iar sirienii nu trebuie să aleagă între regimul al-Assad și Statul Islamic. E un blestem să alegi între talibani. Știu și eu ce înseamnă, am ales și eu în anul 2000 în turul II între Iliescu (un personaj mânjit de sânge de la Revoluție și mineriade, încă președinte de onoare al unui partid) și extremistul Vadim Tudor. Atunci, m-am încuiat în cameră pentru mai mult de o lună și am vrut să mor... dar mi-am dat seama că eram moartă deja. De rușine.

Oricum, până și în aceste condiții inimaginabile, unii au reușit să reziste atât Statului Islamic, cât și regimului al-Assad. Așa-numitul ”Caesar”, un fotograf militar (de cadavre ale prizonierilor politici!), a demisionat și a pus la dispoziția opiniei publice și a ONU fotografiile a 11.000 de prizonieri uciși prin tortură, colectate și arhivate de el. De asemenea, un doctor din Alep, Mustafa, deși se simte singur pe cruce, se teme pentru toți cei rămași în localitate (mai puțin pentru el) și este exasperat de cele 50 de cutremure pe zi (din cauze naturale, logic, nu?), și-a relocat cabinetul sub pământ și utilizează ”peștera” ca punct medical și adăpost anti-bombe și, totodată, ca atelier de pictură și memorial pentru martirii exterminați de regim sau de Statul Islamic.

Alt doctor (Dr. Tennari), cu toate că a văzut mai mulți oameni morți decât vii și i-au rămas mai puține rude/prieteni decât a pierdut (și îl doare că tot pierde!) a creat un spital de teren la Sarmin, a trimis materiale video și petiții către ONU (care deocamdată s-a rezumat să plângă și să facă rapoarte) și a lansat un apel al medicilor din întreaga lume pentru oprirea bombelor-butoi. Iar niște tineri din Siria au

organizat un campionat de șah în memoria Dr. Rania Abbasi, medic, campioană națională la șah, activistă și mamă a 6 copii, arestată în 2013 (împreună cu toți cei 6 copii ai ei!) și dispărută fără urmă de atunci.

Și Nor, designer și proprietară a unui magazin de lenjerie (și mamă a trei copii!) a izbutit să rămână un înger în infern. În timpul protestelor din Homs, s-a trezit că-i intră în magazin niște copii protestatari răniți de forțele de ordine/securitate/armată. Deși știa că poate fi arestată, violată și torturată până la moarte și avea 3 copii, Nor și-a învins teama, a căutat o trusă de prim ajutor, i-a ajutat pe pușți, iar apoi a căutat niște medici care să-i trateze. Incidentul a făcut-o să se implice mai mult: a ajuns, astfel, pe lista neagră a ”dușmanilor poporului”, așa că, atunci când a încercat să treacă de un punct de control (în dorința de a obține un pașaport și a pleca în Egipt cu copiii), a fost arestată.

La centrul de detenție, a fost torturată (electrocutată, atârnată cu capul în jos și bătută cu un cablu), dar nu a spus numele colaboratorilor ei pentru că i-ar fi așteptat aceeași soartă, poate și moartea. În cele din urmă, a fost eliberată și și-a regăsit copiii într-o tabără de refugiați din Liban. Având dovada torturii, cicatrice, semnele binecuvântate ale sacrificiului (un avantaj pentru cei ce vor să emigreze, ONU le oferă prioritate), a aplicat la un program ONU și a primit permis de rezidență în Marea Britanie pentru 5 ani. Călătoria pe o barcă improvizată, foarte periculoasă, supraaglomerată (se iau 1.000 călători în loc de 100) a costat-o 10.000 de dolari. Și, din păcate, mulți sirieni, având de ales între bombe-butoi, răpiri/arestări, mizerie și foamete, preferă se înghesuie pe un vas-fantomă spre o lume-fantomă (visul european) și apoi să se scufunde.

Asemenea exemple de rezistență și reacție au existat chiar de la începutul revoluției siriene. În martie 2011, 15 pușți (între 10-14 ani) au desenat grafitti anti-regim pe zidurile unei școli din Daraa, așadar au fost și ei arestați și torturați. Detenția lor a constituit, de fapt, scânteia revoluției anti-regim din Siria. Atunci, unii generali sirieni au refuzat să ucidă protestatari, iar unii băieți s-au opus încorporării în armata siriană, cu toate că știau că o să fie arestați (iar de la al-

Assad din închisoare nu (prea) scapă nimeni viu). Unii generali care, spre meritul lor, nu au acceptat să tragă în popor au dezertat din armata siriană și au format FSA (*Free Syrian Army*) - Armata Siriană Liberă, trupele de rebeli ”moderați” susținute de Occident, atrăgând peste 20.000 de dezertori din armată.

Însă, din păcate, revoluția pentru libertate și democrație a fost furată (de Statul Islamic și alți fundamentaliști) și a degenerat într-un război civil devastator. În scurt timp, FSA - Armata Siriană Liberă a pierdut mii și mii de luptători în favoarea Statului Islamic și al-Nusra (afiliată al-Qaida), apoi a făcut alianțe (din rațiuni de război) cu extremiștii de la al-Nusra. În plus, FSA e măcinată de corupție și neprofesionalism, are și ea unele crime de război/împotriva umanității pe conștiință și a eșuat în a proteja securitatea cetățenilor din regiunile aflate sub control.

Dar, dacă revoluția din stradă a fost, ca de obicei, furată, revoluția spirituală continuă. Și, apropo de desen ca mijloc de expresie și armă politică, un caricaturist (de anvergură internațională), Ali Farzat, l-a satirizat pe mărețul și gloriosul conducător, iar pentru asta a fost recompensat prin răpirea sa în plină stradă de către trupele Shabiha, ruperea mâinilor ca să-i piară cheful de cârcoteală și o bătaie soră cu moartea. ”Moarte intelectualilor!” După ce a fost abandonat șiroind de sânge undeva pe lângă aeroport, s-au întâmplat trei miracole (la care au contribuit și oamenii): cineva l-a dus înapoi în oraș, altcineva l-a transportat la spital, iar un medic a îndrăznit să-l trateze, toți trei cu riscul vieții. Acum, după tratamente de specialitate în Occident, și-a revenit și poate să lucreze din nou. Următoarea caricatură a fost chiar cea mărețului și gloriosului conducător al-Assad împreună cu prietenul său, Țarul și... o svastică. Trăiască intelectualii!

Rezistență a existat și în Irak: forțele kurde (”Peshmerga”) au refuzat să accepte genocidul Statului Islamic (asupra lor și a comunității yazidi), au avut curajul să înfrunte Statul Islamic, i-au salvat și pe puținii yazidi rămași și își apără mai departe teritoriile. Unii jurnaliști, unii juriști și unele feministe au îndrăznit să sfideze Statul Islamic, chiar dacă au fost torturați și executați public. Un

bărbat arestat de talibanii de la Statul Islamic a supraviețuit unei execuții în masă în deșert (600 de persoane), prefăcându-se mort și acoperindu-se cu sângele celor căzuți lângă el. Talibanii i-au lăsat pe prizonierii șiiți, yazidi și creștini fără apă și mâncare, spunându-le că vor primi curând, în paradis tot ce au nevoie, le-au luat bunurile personale, i-au pus să se numeroteze și i-au împușcat. Bărbatul acesta l-a salvat pe altul care, la rândul lui, se chinuise să stea nemișcat, fără să scoată un sunet, în timp ce talibanii îi ardeau picioarele, ca să-l creadă mort. L-a ajutat pe acesta din urmă să se târască până sub un pod și i-a dat să bea din propria urină ca să nu moară de deshidratare. Într-un sfârșit, aceștia au reușit să găsească adăpost într-un sat.

Iar unele fete yazidi de numai 14 ani, deși au fost încarcerate, înfometate, bătute, insultate, amenințate cu moartea dacă nu se convertesc la Islam, apoi vândute unor talibani de vază și căsătorite forțat, au refuzat să-și schimbe credința, ba chiar au reușit într-un final să evadeze de la Statul Islamic. Sute de fete yazidi s-au opus jihadului sexual, iar sute de fete sunite irakiene nu au acceptat să se mărite cu jihadiști cu prețul vieții. Sute de civili (suniți!) au refuzat să accepte Statul Islamic drept ”stăpân”, iar 10 medici nu au fost de acord să preleveze organe pentru Statul Islamic, cu toate că știau că o să fie executați. În Europa, polițistul musulman Ahmed Merabet s-a sacrificat apărându-i de jihadiști pe jurnaliștii de la *Charlie Hebdo* (profanatorii profetului său!), iar Lassana Bathly, originar din Mali, i-a salvat în mod ingenios pe ostaticii de la magazinul evreiesc.

Îi înțelegi și pe cei care s-au conformat de frică: poate erau uciși nu doar ei, ci masacrat întreg satul lor. Jihadiștii sunt frecvent legați de tancuri ca să le vină cheful de luptă și să nu-și abandoneze pozițiile. Și se cunoaște ce li se întâmplă câinilor de trădători, dușmanilor poporului, ai jihadului și ai Islamului (de fapt, cel mai mare dușman al Islamului e chiar Statul Islamic). Iar, după război, dacă mai supraviețuiește cineva, o să-și petreacă timpul distractiv, pe termen nedefinit, la Guantanamo sau în cine știe ce închisori secrete ale CIA. Până atunci, în califat, toată lumea trebuie să fie jihadistă. Nu există nicio excepție. În Mosul, ocupat în 2014 de Statul Islamic, oamenii sunt biciuiți public dacă soția nu poartă (cum trebuie)

mănuși sau, din rațiuni de business, au lăsat magazinul deschis în timpul slujbei religioase. Nimeni nu are voie să fie diferit. Totul e interzis, totul e haram, mai puțin să violezi, să torturezi și să ucizi. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ăsta-i jihadul, ce e corect?

Corect sau nu, se mai poate face ceva? Căderea prețului barilului de petrol (o înțelegere inspirată dintre Arabia Saudită și Statele Unite), de la 117$/baril anul trecut la 57$/baril în prezent, lovește deopotrivă regimul lui al-Assad, Statul Islamic și Rusia (exportatori). Apoi, Turcia trebuie să-și securizeze frontiera cu Siria ca să nu mai fie tranzitată de BOMBoane de la și pentru jihadiști. O zonă de excluziune aeriană (în Siria în special) e complicată, presupune costuri umane și materiale ridicate și, oricum, trebuie completată de lupta la sol a forțelor rebele și a aliaților. Ar salva, totuși, vieți și ar susține lupta rebelilor moderați împotriva regimului și a Statului Islamic. Sau să fie înghețate luptele/traficul de arme și să reînceapă urgent negocierile pentru pace între al-Assad și rebelii moderați, inclusiv societatea civilă, activiștii nonviolenți. Al-Assad trebuie neapărat să cadă, dar nu trebuie înlocuit cu alți talibani.

Ce-ar fi dacă ar da o mână de ajutor însuși suniții împotriva Statului Islamic? Interesant, suniții din Irak au mai făcut-o cândva în lupta cu al-Qaida. Atunci, liderii triburilor sunite au colaborat cu trupele americane și au învins al-Qaida. Au cerut, în schimb, un suport efectiv și permanent pentru suniți din partea guvernului și a americanilor. Și l-au primit: premierul irakian, al-Maliki, i-a lăsat fără joburi, i-a arestat pe suniții protestatari și a chemat până și armata pentru a reprima protestele, în timp ce Big Brotherul-fantomă, Obama, se uita și nu vedea nimic. De aceea, liderii suniți, chiar dacă nu agreează excesele Statului Islamic, sunt acum foarte entuziaști să se implice. Suniții (atât din Siria cât și din Irak), discriminați și persecutați de regimurile șiite, trebuie reintegrați.

Bizar, cum a reușit o ”bandă de psihopați” ca Statul Islamic (cum zic arabii, tocmai suniții) să învingă o armată de un circa 1 milion de oameni, finanțată și antrenată cu bani din Statele Unite? De kurzi nu a trecut Statul Islamic, dar de armata irakiană da. A, și salarizează și 50.000 de soldați-fantomă (nu, nu ca cei ai Țarului, ci doar pe hârtie).

Păi, să bântuie atunci fantomele astea Statul Islamic și să-l sperie un pic, poate pleacă. Schimbarea premierului irakian al-Maliki cu al-Abadi, un lider (potențial) mai deschis, mai transparent, mai echilibrat și mai capabil de a crea o uniune națională este un pas înainte.

Fie ca, încet-încet, să ne trezim din coșmarul istoriei, să învățăm ceva din experiență, oricât de dureroasă ar fi, casa de copii ”Pământ” să redevină acasă și pentru sirieni și irakieni, iar copiii să nu mai ridice mâinile și să se predea când văd un aparat de fotografiat, ci să zâmbească.

III. Nu mă mai cac pe mine, că nu mai am ce! (pregătire greva foamei)

14 mai 2015

Pentru prima oară în viață sunt nevoită să recurg la o formă de protest în care mă regăsesc mai puțin și pe care l-aș fi clasificat altădată ca extrem: greva foamei. Acum nu mi se mai pare nimic extrem comparativ cu se întâmplă în Siria, de 4 ani și mai bine, de când a început războiul civil: peste 200.000 de morți, peste 10 milioane oameni dislocați, după ce au fost alungați de la casele lor (aproximativ jumătate din actuala populație), peste 600.000 aflați încă sub blocadă guvernamentală (fără acces la apă, mâncare, energie electrică, încălzire, articole de igienă sau medicamente, „ajutați" de regim doar prin atacuri cu bombe-butoi (uneori cu arme chimice), dispariții forțate și arestări), sute de mii arestați, zeci de mii uciși în închisori/centre de detenție. În Siria nu se poate vorbi de viață și, din păcate, nici măcar de supraviețuire (oricum, supraviețuirea nu e viață).

Dacă un copil obișnuit își dorește jucării, un iPad, un iPhone, un joc video, haine noi, rechizite de școală și poate… încă o pizza, un copil sirian (în special din zonele sub blocadă guvernamentală) vrea să topească zăpada ca să aibă apă de băut, să găsească ceva comestibil (fie și un șarpe, un șobolan sau un păianjen), să descopere o nouă mobilă de ars ca să se încălzească și să supraviețuiască următorului atac cu bombe-butoi (cu sau fără arme chimice). În timp ce un om obișnuit își face planuri de viață (unde să meargă în vacanță, cum să-și decoreze casa, unde să-și trimită copiii la școală etc.), un sirian își face planuri de moarte: ar prefera să fie ucis de bombe-butoi decât de atacuri cu arme chimice, răpiri, arestări sau foame.

De 4 ani și ami bine, coșmarul Siriei a devenit și al meu personal (un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc). După nenumărate petiții și proteste rămase fără răspuns, în timp ce situația din Siria

continuă să se degradeze inimaginabil, m-am hotărât să fac greva foamei. În memoria copiilor mei sirieni (îngeri) și din solidaritate cu cei ce continuă să sufere și să moară. Nu sunt ”pagube colaterale”, ”deșeuri biologice”, ”teroriști” sau ”trădători”. Nu sunt ”dușmanii poporului”. Nu sunt cifre/statistici. Nu sunt extratereștri. Sunt oameni. Sunt copiii mei. *Je suis syrienne*. Greva foamei reprezintă doar un mic sacrificiu, incomparabil cu agonia continuă a sirienilor (și a mea din suflet). Voi începe greva foamei strategic, de ziua mea, poate voi primi cadou pace, libertate și democrație în Siria, fie și de la moșu' Santa Klaus. Și altă dată, mi-am mai dat demisia de la fuckultatea-fantomă cu o zi înainte de examenul de titularizare când a trebuit să trec note-fantomă unor studenți-fantomă (care nu participaseră nici la examen). Ăsta e stilul unic și inegalabil, autentic și original, ”Madame Dezastru”. Mi s-a spus și atunci: ”Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești.” Încă refuz să mă obișnuiesc. Și... ”*je ne regrette rien*”.

Bine, dar cum procedez mai departe? De data asta, nu mă mai rușinez și mă grăbesc să închid netul, gândindu-mă la toți cei care nu au acces (nici măcar într-o versiune cenzurată), ci îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru net, fie și monitorizat de Big Brotheri mai mult sau mai puțin fantomă (ca Obama). *Oops*, l-a deschis deja mâța noastră, spirit înalt și mare intelectuală, Guru, pe Ejobs și Bestjobs: probabil că e îngrijorată că mai șomez (deși scrisul și politica asta nenorocită mă consumă 25 de ore din 24), așa că îmi caută ea job. Să-i comunic să verifice și ofertele de voluntariat în Siria. Hm, ce să fac? Păi, deocamdată să-i dau brânci lui Guru de pe laptop și apoi să consult Goagălul. Până și un ”maimuțoi implementat” ca Vanghelie, ”ejaculat” din PSD, altminteri om ”complicat”, chiar dacă nu a citit atâtea ”almanahe” precum ”Căldărescu” (ăsta e, de fapt, Cărtărescu), știe să caute o păpădie sau un viezure pe ”Goagăl”.

”Barzăcopilviezure” (astea sunt ultimele cuvinte din limba dacă pe care să le rostești când nu mai ai nimic altceva de spus). Mai e și ”pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” (din ”Robotzi”). Așadar, mă uit pe Goagăl și, surprinzător, găsesc instrucțiuni

specifice pentru greva foamei. Ți se precizează exact ce trebuie să mănânci în luna dinainte (mai exact, să treci gradat de la mâncare procesată, junk-food și dulciuri la legume și fructe fresh bio), apoi ce vitamine și minerale, electroliți, ceaiuri și limonade să consumi când faci greva foamei și cum să revii la regimul alimentar obișnuit, după ce închei greva foamei. Cred că astea sunt pentru protestatarii americani răsfățați care au acces la mâncare bio înainte și după greva foamei, vitamine și minerale scumpe... precum și care au de unde să slăbească. OK, o să mă străduiesc să urmez instrucțiunile (cel puțin în ultima zi de pregătire, fără partea bio), dar ce fac cu spitalul, cine îmi sponsorizează mie o lună de spitalizare, că doar n-o să apelez la ”motanul Felix” de la Antenuțe? Te costă ceva să fii (un pic) martir.

Să mă interesez mai întâi la spital, la N. Paulescu (unde a mai fost internată altă grevistă a foamei, învățătoarea Cristiana Anghel), sunt specializați pe nutriție și au ceva experiență cu astfel de cazuri. Am revenit din Olimpul zeilor (mai recent și al titanilor) special pentru greva foamei la București, în Titan (mie îmi place la nebunie în Titan – în Titanul Prometeu, Promy) ca să mă concentrez fix asupra acesteia. De mai bine de doi ani, am imigrat într-un loc strategic, în Olimp, un alt ”paradis” al răpirilor/dispariților, de dragul lui Promy și al revoluției democratice împotriva lui Știi Tu Cine-Zeus și a regimului său. Alt loc mai inspirat nu aveam de ales, logic, nu? Așadar, reîntoarsă în Titan, sun la spital și mi se comunică din start că îmi trebuie trimitere de la medicul de familie pentru orice spital de stat, iar în asemenea situații vă imaginați ce trimiteri se dau... fără număr, fără număr (și eu nu am, oricum, asigurare și medic de familie). Pe Cristiana Anghel au acceptat-o pur și simplu pentru că suferea de diabet și se afla în evidența spitalului.

Bun, atunci o să stau acasă, o săptămână-două măcar (cât nu sunt riscuri majore pentru sănătate, chiar și pentru cei care au unele afecțiuni). Comod, în pat, chit că o să mă anchilozez nu ca prietenul și eroul meu, Promy (titanul Prometeu) în lanțuri pe Elbrus mii și mii de ani, dar măcar ca Alex, fii-miu (care e capabil să stea nemișcat pe scaun la un joc video și trei săptămâni). O să le fac cinste tuturor de ziua mea cu un electrolit delicios (noua formulă energizantă

complexă cu apă, sare, bicarbonat de sodiu, clorură de potasiu și o lingură de zahăr/miere ori poate, în varianta de fițe, sirop de arțar bio). Ăsta va fi meniul meu. Gandhi însuși a optat pentru asemenea formule de greva foamei pe perioade scurte, incluzând în ”meniu” electroliți și limonade. Buni și electroliții la ceva!

Mă gândeam să adaug în ”meniu” limonada Master Cleanse Lemonade (cu lămâie, sirop de arțar și ardei de Cayenne), cu efect detoxifiant, la sugestia unui site. Noroc că am dat peste un interviu cu Beyonce, una din ultimele supraviețuitoare ale acestei cure, și mi-a pierit cheful. Da' ce m-a apucat? Am luat-o razna de tot, citesc interviuri cu Beyonce? Ce treabă are ea cu protestele și greva foamei? Păi, uite, are: ea a apelat cu succesuri la cura de slăbire bazată pe limonade Master Cleanse Lemonade și a pierdut 1-2 kile pe zi. Eu, la circa 45 de kile ale mele, dacă aș slăbi în ritmul lui Beyonce sau ca sirienii din zonele aflate sub blocadă guvernamentală ori la închisoare, aș ajunge la minus în câteva săptămâni. Master Cleanse Lemonade te curăță ”binidităt”.

”Dităt”. ”*Stay human, not alive*”, vorba lui Orwell. Și, dacă mor ”dităt”, o să impresioneze pe cineva, vreun zeu taliban de pe pământ precum al-Assad sau Țarul, prietenul lui? Nu, o să jubileze că scapă de încă un ”dușman al poporului”. Și eu mi-am jurat pe ce am mai sfânt (libertate, democrație, Promy, bere, pizza capriciosa și crenvurști în covrig) că nu o să mai vorbesc niciodată cu Zidurile, Big Brotherii și zeii talibani, comunicarea e imposibilă, logic, nu.? Când mă gândesc că trebuie să contactez asemenea zei talibani de pe pământ (pe lângă ONU, UE, Obama sau Santa Klaus Iohannis), măcar pentru a face presiune (în stilul meu civilizat... cu un scuipat intelectual), Santa Klaus mi se pare... Santa Claus. Până și Mikey Mouse mi s-ar fi părut Santa Claus.

Întâmplător, am accesat și niște site-uri vegane care promovează cura cu Master Cleanse Lemonade. După ce ești felicitat pentru decizia înțeleaptă și ți fac recomandări referitoare la dietă, la sfârșit ți se comunică ceva de genul: hei, acum, dacă te-ai purificat, să nu mai păcătuiești, să nu te mai atingi de carne, lapte, pește și ouă, rămâi vegan! Asta-i ca-n filmul ăla hollywoodian recent cu ”Noe” ăla

fundamentalistul care era convins că oamenii merită să fie înghițiți de potop pentru că sunt niște păcătoși: au mâncat carne (nicio legătură cu Noe real, nici cu Deu... Deucalion, băiatul lui Promy, supraviețuitorul potopului și continuatorul proiectelor civilizaționale ale tatălui său).

Conform instrucțiunilor pentru greva foamei de pe net, trebuie să consumi doar fructe și legume fresh bio în ultimele trei săptămâni de pregătire (se acceptă și lapte în antepenultima săptămână). Oricum, toți insistă ca măcar în ultima săptămână să mănânci exclusiv fructe și legume, de preferință proaspete. Păi, pentru mine asta înseamnă să încep greva foamei cu trei săptămâni înainte și să slăbesc amețitor (parcă nu sunt deja amețită!): eu nu mă satur cu o frunză de salată, ci cu minim o pâine integrală pe zi și, în plus, n-am ținut niciodată cură de slăbire. Dintre ceaiuri îl aleg pe cel de urzici (cu multe minerale), iar într-o zi testez și electrolitul și mi se pare foarte scârbos (mai ales în versiunea apă cu săruri și miere/zahăr/sirop de arțar, cu un gust la fel de grețos ca berea tutti-frutti din Iran). Mai scârbos decât politica asta nenorocită?!

În ultima săpămână, încep drumurile zilnice pentru a mă aproviziona cu circa 20-30 litri apă plată (torn din sticle de 5 litri în cele de 2 litri, nici acum n-am putere și-mi tremură mâinile, darămite mai târziu). Mai trebuie și 10 borcane de miere și circa 75 de lămâi, dar le voi lua pe parcurs (rămân la limonade cu miere, nu cu sirop de arțar și ardei de Cayenne ca în cura Master Cleanse). În cele din urmă, mă hotărăsc să ascult sfaturile inițiaților și să trec la fructe și legume (mai mult fierte, nu fresh, că nu-mi ajung cele proaspete nici pe-o măsea) în ultima săptămână. Dar ce legumă să aleg ca să mă satur? Nu o pot face decât dacă-mi devorez leguma mea favorită, adică pe Promy (iar el preferă să-l mănânc eu, nu vulturii ori alte bestii antropofage).

Într-un final, pe lângă Promy, adaug în meniu leguma preferată a lui fii-miu, cartoful (el, vegan convins, cred că o să intre în Guiness Book pentru performanțele sale la chipsuri și cartofi prăjiți), ba chiar încep să-i fac competiție (câte 15-20 de cartofi pe zi). În două zile, uit complet gustul berii (așa mi s-a întâmplat și în Iran ori când am

luat antibiotice, dar poftesc mai mult la pace, democrație și oprirea crimelor împotriva umanității decât la bere, pizza și crenvurști în covrig). ”Cartofi, cartofi!” ”Cartofi, cartofi!” ”Cartofi, cartofi” În loc de ”sarmale-sarmale”, meniul lui Bulă de luni până duminică. Acum e miercuri, sunt încă entuziastă (duminica e cel mai rău, ajungi ”pe culmile disperării” și blestemi sarmalele, ă, adică vreau să spun, cartofii).

Dar ce mă mai plâng eu? Unii au reușit performanța (năucitoare și înspăimântătoare) de a face greva foamei pentru 7 luni (cubanezul Guillermo Fariñas - împotriva cenzurii pe internet, americanul Robert Cohen - împotriva producției/comercializării produselor lactate periculoase pentru sănătate). Pe mine chiar mă sperie recordurile astea macabre. Nu mă interesează niciun record, nu e o competiție (decât cu tine însuți), nu caut o nouă ocazie să-mi depășesc limitele, nu vreau senzații tari, nici experimente extreme, nici să apar la Antena 3 (acolo ești băgat în seamă numai dacă-l înjuri pe Băsescu și, oricum, eu nu mă cobor la nivelul ăsta, să dau interviu la Antena 3). Eu o să mă limitez la câteva săptămâni de greva foamei, e numai un gest de solidaritate și împărtășire a suferinței, din dragoste și disperare. Mi-e teamă că n-o să am fața gravă și concentrată de Harry Potter, ci pe cea de bacterie probiotică din iaurtul cu Bifidus Essensis. Însă, în fine, n-o să-mi dau seama prea bine ce moacă am căci o să fiu mai mult leșinată. Și, dacă leșin, ce dacă? O să-mi aduc aminte ce-mi spunea prietenul meu vechi, Promy: ”Cea mai fericită parte din viața mea au fost leșinurile”.

Și eu, și Promy preferăm agoniei, descompunerii și paraliziei o moarte rapidă și o înmormântare frumoasă. Asta reflectă și fanteziile noastre tanatice: eu am visat dintotdeauna să mor împușcată la o revoluție, mai nou și să mă decapiteze jihadiștii la o fabrică de brânzici (strângând tandru o brânzică moale și pufoasă în brațe) ori să sfârșesc precum un cartof prăjit (ce moarte delicioasă!). În ce-l privește, Promy ar fi încântat să moară de cancer de la sex oral (cum zicea Michael Douglas), iar la înmormânatarea sa (cu flori, lumânări, manele cathartice în versuri albe și alaiuri fastuoase) să-i plângă toate nevestele și amantele (deși nu a avut atâtea ca Suleyman Magnificul

în zeci de mii de ani). Dar, în ultima vreme, eu una am refuzat și fanteziile tanatice și plimbările liniștitoare la cimitir: mă simțeam vinovată și mi-era rușine de copiii noștri din Siria dispăruți prin dărâmături, asfixiați cu clor/gaz sarin, violați și torturați până la moarte în închisori ori morți de foame. De fapt, și eu, și Promy, am vrea să trăim (și să nu mai moară nimeni, nicio muscă Drosophila Melanogaster de-a lui Promy pentru experimente, cu atât mai mult milioane de copii), însă nu mai putem evada din coșmarul istoriei.

Promy îmi tot spunea că ar vrea să se trezească odată din coșmarul istoriei și să se simtă renăscut, nu resuscitat, cum i s-a întâmplat de milioane de ori până acum. Îl înțeleg, și eu am simțit ce înseamnă asta. Epuizată, la rândul meu, de atâtea agonii, morți și resuscitări (accentuate de chinul scrisului) și de tentative eșuate de a evada din coșmar, l-am rugat pe Promy să-mi dea și mie un pic din puterea lui titanică. Săracu', după mii și mii de ani de agonie, zice că nu mai are, dar nu-i nimic, el dă și din ce nu are. "Dăruind vei dobândi". Ai, dă! N-ai, dă! Și atunci vei avea. În cantități titanice (mărimea contează în acest caz)! Pentru început, Promy îmi va oferi terapia pariziană cu Chanel no. 5, și, dacă mai e nevoie, voi apela la zăpadă roz de căpșuni și iaurt cu Stracciatella de la mine din țara mea, recent instalată în cadă, Stracciatella (ca să fiu și eu la modă, toată lumea își face țară!), pe care Promy nu vrea deocamdată să mi-o recunoască și mi-o lasă țară-fantomă, deși știe că detest fantomele, de la șefi și instituții-fantomă la președinți-fantomă, țări-fantomă și războaie-fantomă... cu victime reale.

Un minut de liniște și de fericire, poate și un somn de frumusețe (mie mi-a pierit somnul "dităt" în ultima vreme)! Ce-i asta? Cum îți permiți, sclavă obraznică, Madame Dezastru, catastrofă, vacă proastă, cățea turbată, femeie născută la sindrom premenstrual, bulangiu degenerat, Don Quijote castrat și fără vise, Vampi, fata lui Dracula, maimuță posedată, golancă, ciumpalacă, teroristă, trădătoare și băsistă împuțită ce ești?! Nu, renunț la somnul de frumusețe că mă simt prost față de cei care au parte de peste 50 de cutremure pe zi (din cauze naturale, desigur). "*No fucking way*!", vorba lui Roger Waters sau în traducerea de la concertul "*The Wall*" (a la Irina

Margareta Nistor), ”la dracu', nu!” Lăsăm somnul de frumusețe și recurgem exclusiv la terapii, apoi Promy se va abține câteva săptămâni de la ele, că doar n-o să profaneze un cadavru. Sper că nu s-a molipsit de la zei și păsările antropofage (care-l consumau și în ipostaza de legumă putrezită și storcită) și a devenit necrofil.

Chiar dacă nu ăsta e scopul principal și nici nu vreau să mă focusez, în mod egoist, pe mine (dimpotrivă, vreau să evadez un pic din mine), o să iau greva foamei și ca pe un ritual de purificare (fizică și spirituală). Și, dacă simt că nu mai pot de foame, o să pun mâna pe o carte, că și-așa n-am citit nimic de multă vreme, în afară de Biblie și rapoarte ONU sau ale ONG-urilor despre atrocitățile din Siria (și asta nu tocmai frecvent căci sunt insuportabile!), iar la știri mă uit doar o dată pe săptămână (sau mai rar) și îmi spun de fiecare dată că nu o să supraviețuiesc. Apoi mai înfulec o carte. Și tot așa. Chiar dacă nu mai sunt în stare să procesez nici titlul. Așa proceda un amic din liceu. Să încerc să aplic metoda lui. Eu una trebuie să recunosc că-n liceu mă săturam numai cu pizza.

Exisă, totuși, o consolare. Am ajuns la o concluzie, punându-mi la lucru înțelepciunea mea de Madame Dezastru (aflată la venerabila vârstă mentală și afectivă de 2 ani și 10 luni, hm, prea matură, cred, pentru lumea asta!): 1. mai bine citat decât resuscitat și 2. tot timpul, de când mă știu, orice am făcut, m-am căcat pe mine și la propriu și la figurat. De data asta, gata, nu mă mai cac pe mine că nu mai am ce!

Stay human... and alive!

P.S. Puteți intra și voi în legatură cu activiștii democratici nonviolenți de la "Planet Syria" cu care colaborez în prezent: www.planetsyria.org. Se simt săracii singuri pe cruce acum, savurează orice mesaj de susținere și, clar, preferă să fie bombardați de mesaje decât de bombe-butoi.

IV. Je suis syrienne. Petiție greva foamei

17 mai 2015

Către Siria (regimul al-Assad), ONU, UE, Statele Unite ale Americii, România, Rusia, Iran:

"*Hey you! Don't help them to bury the live.*
Don't give in without a fight."
(Pink Floyd, "*The Wall*", "*Hey you*")

După 4 ani de război civil, statisticile sunt șocante în Siria: peste 200.000 de morți, peste 10 milioane de oameni dislocați, după ce au fost alungați de la casele lor (aproximativ jumătate din actuala populație) dintre care circa 4 milioane de refugiați extern, peste 600.000 aflați încă sub blocadă guvernamentală (fără acces la apă, mâncare, energie electrică, încălzire, articole de igienă sau medicamente, „ajutați" de regim doar prin atacuri cu bombe-butoi (uneori cu arme chimice), dispariții forțate și arestări), sute de mii arestați, zeci de mii uciși în închisori/centre de detenție. Mulți copii au fost arestați/forțați să dispară, violați și torturați (uneori până la moarte) de forțele de securitate sau de milițiile proguvernamentale Shabiha.

Din păcate, nu e vorba de numere/statistici, nu sunt "pagube colaterale", "deșeuri biologice", "dușmanii poporului", "spioni (americani)", "teroriști", "trădători" sau poate însuși "diavolul". Sunt oameni. Paralizați și sufocați de "Zidul" ignoranței, indiferenței și al urii (ca în Pink Floyd, "*The Wall*"). Coșmarul sirienilor a devenit și al meu, de mai bine de 4 ani (nu mă lasă nici pe mine să trăiesc și nici să dorm). La fel ca alți sirieni, am supraviețuit până acum. Oricum, simpla supraviețuire nu e viață. Viața nu poate exista fără pace, libertate, democrație, respectarea drepturilor omului, un minim nivel de trai. Viața înseamnă normalitate. 2+2 să facă 4, nu 5 sau minus 23 de milioane (populația siriană înainte de război în 2011) ori cât vrea Big Brother. "Hunger Games" și lecția de supraviețuire? Nu,

din nefericire, e mai mult lecția de abandon și disperare, agonia celor crucificați și lăsați singuri pe cruce. Ce facem? Așteptăm ca toți să ne stingem în tăcere... într-o tăcere cutremurătoare ca un urlet? „*Istoria e un coșmar din care tot încerc să mă trezesc*", spunea Stephen Dedalus in romanul „Ulise" al lui James Joyce. Tot încercăm să ne trezim din coșmarul sirian, dar parcă suntem încă prizonieri în el. "*Is there anybody out there?*"

CE ÎȘI DOREȘTE UN COPIL OBIȘNUIT: jucării, un iPad, un iPhone, un joc video, haine noi, rechizite de școală și poate… încă o pizza.

CE ÎȘI DOREȘTE UN COPIL SIRIAN (în special în zonele aflate sub blocadă guvernamentală): să topească zăpada ca să aibă apă de băut, să găsească ceva comestibil (fie și un șarpe, un șobolan sau un păianjen), să descopere o nouă mobilă de ars ca să se încălzească și să supraviețuiască următorului atac cu bombe-butoi.

Un om obișnuit își face PLANURI DE VIAȚĂ (unde să meargă în vacanță, cum să-și decoreze casa, unde să-și trimită copiii la școală etc.).

Un sirian își face PLANURI DE MOARTE: ar prefera să fie ucis de bombe butoi decât de atacuri cu arme chimice, răpiri, arestări sau foame.

Totuși, chiar în acest context, mulți oameni încearcă să rămână umani, chiar dacă nu neapărat în viață ("*stay human, not alive*", în termenii lui Orwell). De aceea, în memoria copiilor mei sirieni (îngeri acum) și în semn de solidaritate cu cei care continuă să sufere, străduindu-se, în același timp, să rămână umani, încep greva foamei de ziua mea (17 mai 2015), în speranța că voi primi cadou de ziua mea pace, libertate și democrație în Siria, precum și garanții solide pentru prevenirea pe viitor a oricărei crime politice, cu atât mai mult a crimelor împotriva umanității. Greva foamei e un disconfort fizic minor, nu înseamnă prea mult comparativ cu suferința sirienilor (și a mea din suflet – insuportabile). "*Nimic nu e insuportabil în afară de faptul că nimic nu e insuportabil*" spunea cândva Malraux. Îl asigur

pe Malraux că durerea mea și a sirienilor este insuportabilă (până și pentru Malraux).

În acest sens, solicit:

•Încetarea bombardamentelor nediscriminate, inclusiv a atacurilor cu bombe-butoi, utilzând o zonă de excluziune aeriană dacă este necesar

•Începerea imediată a unor negocieri de pace serioase între toate părțile implicate (inclusiv activiștii democratici nonviolenți) și susținătorii lor internaționali

•Încheierea tuturor atacurilor cu arme chimice (gaz sarin, arme cu clor etc.)

•Ridicarea tuturor blocadelor guvernamentale

•Facilitarea distribuirii rapide și fără obstrucțiuni a ajutorului umanitar către cei în nevoie (în special în zonele aflate sub blocadă guvernamentală)

•Stoparea detențiilor arbitrare și a dispariților forțate

•Oprirea violurilor, torturilor și execuțiilor civililor, aplicate inclusiv copiilor; încetarea abuzurilor și crimelor comise fie de milițiile proguvernamentale Shabiha, fie de forțele de securitate ori de Statul Islamic

•Eliberarea deținuților politici

•Judecarea și condamnarea vinovaților pentru crime împotriva umanității (prin intermediul Curții Penale Internaționale, un tribunal internațional ad-hoc etc.)

•Demararea reformei ONU asftel încât să fie stopate acum și pentru totdeauna crimele împotriva umanității (discutarea propunerii Franței în acest sens, lansarea unei dezbateri internaționale și adoptarea celei mai bune variante); Consiliul de Securitate ONU nu mai trebuie să fie blocat de vetourile Rusiei și Chinei în cazul crimelor împotriva umanității.

•Iran, Rusia: încheierea susținerii politice și militare pentru regimul al-Assad, principalul responsabil pentru dezastrul curent din Siria.

În acest moment, mă simt crucificată pentru fiecare persoană care suferă în Siria și tânjesc să mă pot elibera (împreună cu toți ceilalți sirieni). Nu vreau să las oamenii singuri pe cruce. Refuz să fiu o altă ”cărămidă din Zid” (“*another brick in the Wall*”) și să asist pasiv la acest coșmar, amorțită confortabil (“*comfortably numb*”) la televizor sau pe internet. Sper că ne vom trezi din acest coșmar, vom dărâma împreună ”Zidul” ignoranței, indiferenței și al urii și vom face ”casa de copii”, Planeta Siria cea străină, să devină acasă pentru toți sirienii. Casa de copii nu e acasă. Copiii mei sirieni nu ar trebui să se predea când văd o cameră foto (crezând că e o armă), ci ar trebui să zâmbească. Planeta Siria, trezește-te! Pământule, trezește-te!

Je suis syrienne.

“*Hey you! Don’t tell me there’s no hope at all*
Together we stand, divided we fall.”
(Pink Floyd, “*The Wall*”, “*Hey you*”)

Stay human... and alive!

Vă mulțumesc pentru susținere!

V. Bună și lămuia la ceva! (greva foamei: zilele 1-3)

19 mai 2015

Încă nu au scăpat de mine tovarășii zei de pe pământ, talibanii și Big Brotherii. Madame Dezastru, sclava obraznică și băgăcioasă, catastrofa, femeia născută la sindrom premenstrual, Don Quijote castrat și fără vise, bulangiul degenerat, cea mai proastă vacă, maimuța posedată, Vampi, fata lui Dracula, golanca, ciumpalaca, terorista (cu reclamații!), trădătoarea și băsista împuțită vă mulțumește, mult iubiți și stimați tovarăși zei de pretutindeni, pentru răul pe care (i) l-ați făcut (pentru că, astfel, ați stimulat-o să facă bine) și promite că o să vă mai enerveze un pic.

Da, chiar așa. *I'm doing my best*. Duminca trecută, de ziua mea, am început greva foamei pentru a primi cadou oprirea crimelor împotriva umanității în Siria și pretuntindeni în lume. Într-o primă fază, am crezut că nu mai fac față maratonului filmărilor, pozelor și mesajelor trimise către prieteni, autorități, media și ONG-uri. Și trebuia să încep să mă obișnuiesc cu ”meniul”, limonade cu miere/sirop de arțar, ceaiuri și electroliți (ah, urăsc expresia asta ”o să te obișnuiești”, m-a marcat cel mai mult în viață și încă refuz să mă obișnuiesc). Dacă inițial consumam 2-3 limonade odată cu câte 2-3 linguri miere/sirop de arțar per limonadă, cu ochii sticlind de poftă și salivând ca un câine pavlovian, la a 11-a limonadă deja eram full, simțeam că explodez, nu mai puteam nici să respir. M-am străduit să hăpăi 10-12 asemenea limonade pe zi, plus ceaiuri de urzică (bogate în minerale) și electroliți (cu clorură de potasiu, bicarbonat de sodiu și sare) pentru acoperirea funcțiilor vitale ale organismului.

Dacă în prima zi am fost furată de iureșul activităților, a doua zi, luni, mă simțeam de parcă mă călcase Țarul cu tancul sau rămăsesem paralizată printre dărâmături în Alep, Douma sau Yarmouk, pălită de o bombă-butoi. Dormisem doar 3-4 ore (cu somniferul!). Da, pot să mă laud, am reușit performanța să dorm foarte puțin și prost în ultima vreme (adică în ultimii ani... multe nopți albe și zile negre în care fie-

care secundă a durat un milion de ani). Prietenul meu, Promy (titanul Prometeu) îmi tot zice: ”Pământule, trezește-te, Ile, culcă-te!”, dar, deocamdată, nu am recuperat prea mult. Așadar, luni, epuizată de pregătiri, emoții și insomnie, aveam o stare de leșin și de-abia puteam să mă țin pe picioare, astfel că drumul până la budă mi se părea o odisee. M-am băgat în pat, mi-am luat poezii de Eminescu să mă relaxez, însă n-am izbutit să procesez nici ”Somnoroase păsărele”.

Am fost binecuvântată și cu grețuri ca în timpul sarcinii (din fericire, numai pentru o zi, cele din perioada sarcinii au durat circa 9 luni, fiind și mai accentuate în primele 3-4). Când eram însărcinată, nu puteam să consum decât ouă (eventual cu puțină pâine prăjită) și... filme horror. Mă uitam la filme horror și, fiind anemică, mestecam în gol. A fost unica perioadă când am degustat filme comerciale hollywoodiene. Acum nu mai devorez filme horror, e suficient să mă uit la știri. Am renunțat la televizor din 2012, de când Handicapatos a expus cu CURaj fundul premierului în emisiunea sa la Antena 3, iar un candidat la președinție, Căcărău Antenescu, a ANALizat cu aCURatețe imaginile, dar continui să accesez știrile online (uneori și reportaje) și, de fiecare dată, îmi jur că nu supraviețuiesc. Ah, am tot spus, aș fi dat orice să fie un exercițiu de imaginație sau o forțare a limitelor, însă, din păcate, întotdeauna realitatea depășește orice ficțiune. În ridicol și atrocitate.

Luni spre marți am reușit în sfârșit să dorm (chit că nici somnul de veci nu mi-ar ajunge) și acum mă simt de parcă am renăscut. Și sunt capabilă să mă felicit singură că m-am informat bine înainte de a începe greva foamei, printre altele și că am citit interviuri cu vedete precum Naomi Campbell sau Beyonce care au recurs la astfel de ”cure” cu Master Cleanse Lemonade - limonade cu sirop de arțar și ardei de Cayenne (diete pentru slăbire, nu de purificare/detoxifiere sau în semn de protest). Sărmana Beyonce a slăbit într-un ritm năucitor: 1-2 kile pe zi. Cum nu intenționam să-i fac competiție și să-i bat recordul, eu am scos ardeiul de Cayenne din limonadă (că are efect laxativ și ajută la slăbit), am înlocuit (la majoritatea limonadelor) siropul de arțar cu miere de salcâm (are mai multe calorii) și am consumat 10-12 limonade cu câte 2-3 linguri de miere,

uneori şi cu sirop de arţar. Pentru variaţie. ”Sarmale, sarmale”, meniul lui Bulă de luni până duminică. ”Cartofi, cartofi” - meniul meu săptămâna trecută. ”Limonade, limonade”, meniul meu în aceste săptămâni. Vorba lui Hagi, bună şi lămuia la ceva! E marţi, sunt încă entuziastă, abia duminica blestemi sarmalele/cartofii/limonadele!

Procedând astfel, am reuşit să slăbesc numai 1 kil în două zile. De la 10% pierdere din masa corporală (5 kile la mine că am plecat de la 45) trebuie monitorizare medicală, iar de la 18-20% (8 kile la mine) pot surveni riscuri pentru sănătate. De regulă, slăbeşti 10% în două săptămâni, respectiv 20% într-o lună (în varianta totală de greva foamei, doar cu apă). Nu ştiu exact cum e pentru celelalte versiuni (cu limonade), cu excepţia mărturiilor vedetelor. Depinde şi de fiecare organism în parte. Să vedem. Eu nu vreau să bat niciun record, cu atât mai mult pe-al lui Beyonce, sunt o lady, o las să deţină supremaţia. În acelaşi timp, ca să nu mă anchilozez complet (la competiţie nu cu Promy, ci cu Alex, fii-miu, cu jocurile lui video), mi-am programat plimbări după masă (adică după limonade), înainte şi înapoi, prin cei câţiva metri din holocătăfrageria mea din Titan. Mie îmi place în Titan (într-unul anume, Promy, titanul Prometeu).

În ce priveşte petiţia, feedback-ul obţinut pentru ea ”e admirabil, e sublim, dar lipseşte cu desăvârşire”. Deocamdată... Mă rog, UE mi-a trimis după 3 zile un mesaj prin reprezentanţii de la call center: au forwardat petiţia către forurile competente cum ar fi European External Action Service. Sper să primesc un răspuns înainte de numărul de dosar de la Parchet. Mă refeream la dosarul meu de corupţie de la fackultatea-fantomă, privind acordarea notelor-fantomă studenţilor-fantomă: e la Parchet de 2 ani şi, în dulcele stil clasic românesc ”merge şi aşa”, continuă să se înregistreze. Aştept numărul de dosar ca pe Godot. Poate voi primi mai repede un feedback pentru oprirea crimelor împotriva umanităţii în Siria şi peste tot în lume. Asta e o problemă mult mai gravă. ”Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!” (Sfânta Evanghelie după Marcu, 9, 24).

Je suis syrienne. Sper că şi voi.

Stay human... and alive!

VI. Sunt prea înțepenită ca să-mi îndoi genunchii (greva foamei: zilele 4-6)

22 mai 2015

Am ajuns cu bine în a șasea zi de greva foamei, cu ”meniu” alcătuit din electroliți, ceaiuri de urzică și limonade cu sirop de arțar/miere de salcâm (pe cea de tei am vomitat-o). Organismul s-a obișnuit cu noul ”stil de viață” (ah, urăsc asta cu ”o să te obișnuiești”, însă de această dată chiar era nevoie). Duminică, când am început greva foamei, într-o zi am uitat deja să mestec. Va fi o adevărată provocare să mușc dintr-o felie de pâine. Și o redescoperire. Dacă inițial, dimineața, de ziua mea, hăpăiam limonadele în disperare, una după alta, salivând ca un câine pavlovian, la a unșpea eram full, nu mai puteam să respir.

Mi-a trecut într-o zi senzația de foame (cu excepția unei mici strângeri de stomac când organismul își cere ”masa”, limonada, mult mai ușoară decât durerile și arsurile mele obișnuite de stomac), apoi relativ și cea de sete, dar am continuat să mă hidratez bine (3-4 litri de lichide pe zi) și să consum 10-12 limonade cu câte 2-3 linguri de miere de salcâm/sirop de arțar. Astfel, am slăbit circa două kile în 6 zile (nu vreau să depășesc recordul lui Beyonce). Când Iisus, la rândul Său, a postit 40 de zile în pustiu și a fost apoi ispitit de diavol să prefacă pietrele din jur în pâini, El i-a răspuns ferm: ”Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu”.

De fapt, mi-e rușine să înghit și o gură de apă când mă gândesc la copiii mei sirieni care au parte de 50 de cutremure pe zi (din cauze naturale, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur) și, de foame, inhalează gaz sarin/clor, devorează în continuu așchii și explozivi din bombele-butoi aruncate din elicoptere, precum și bucăți din propriile organe sfărâmate, iar de sete își beau propria urină (sau pe-a altora) în zonele sub blocadă guvernamentală, închisori/centre de detenție ori pe vasele de refugiați, rătăcind în derivă ca niște fantome, fără a-și găsi vreodată locul sau pacea, cum era și omul care-și petrecuse

toată viața în container, pe un vas și pe care nicio țară nu vroia să-l adopte din filmul ”Utopia” al lui Stan și Bran. Casa de copii ”Pământ” nu e (încă) acasă.

Da, îmi cau stau și limonadele în gât, dar fac eforturi să le beau în continuare. Mă străduiesc, de asemenea, să obțin cearcăne proeminente ca ale învățătoarei Cristiana Anghel când era în greva foamei și apărea la Antena 3. Nici dacă le-aș picta, nu mi-ar ieși ceva similar, sunt invidioasă. Pe vremuri, când eram la liceu, consideram cearcănele foarte senzuale și romantice și uneori mi le desenam cu fard/creion dermatograf. ”*Où sont les neiges d'antan*?” Așadar, mă uit în oglindă și bombăn: las-o baltă, Madame Dezastru, ce e corect? Nici de cearcăne nu ai parte. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, o să te obișnuiești. De fapt, nu e chiar așa de greu ca la comisia de votare, la vot în Anglia/Franța/altă parte din afara țării (bravo românilor din diaspora!) sau la exit-poll, când lucram full time (adică nonstop și cu deadline-uri de azi până ieri) în cercetare de piață: de-abia se trezea unul dintre colegi din leșin, că pica încă o dată și trebuia să fie resuscitat. Iar eu am ajuns la concluzia că e mai bine să fii citat decât resuscitat (la nesfârșit!). Prietenii (foștii colegi din cercetare de piață și nu numai) știu de ce.

Și nici nu pot compara acest mic sacrificiu de acum cu perioada când mă aflam într-un fel de comă psihică și fizică, în urma unui studiu de piață, pentru mai bine de un an (în care fiecare secundă a durat miliarde de ani): zăceam inertă într-un sicriu de gheață, mai mult moartă decât vie, inima mă înțepa și mă strângea, mă dureau stomacul și ficatul, mă sufocam, eram leșinată tot timpul, totul se învârtea cu mine, mă împleticeam la fiecare pas, nu mai puteam articula două cuvinte, nu mai puteam să îndoi degetele și nici să clipesc, orice atingeam mă electrocuta și mă sfâșia, nu mai puteam să gândesc și să simt nimic în afară de starea aia de paralizie și neputință și oboseala cumplită de a schița cel mai mic gest, doar pulsul și tensiunea erau la cote maxime. Dulce epuizare! Nu vroiam decât să se termine totul și să fie odată întuneric și liniște pentru totdeauna, apoi nu mai vroiam nimic, dar până și atunci m-am prefăcut că-mi pasă de colegi (care agonizau și ei în parametri optimi

sub conducerea unui șef-Big Brother), am participat la acțiunile lor și mi-am dat prima demisie în semn de protest. Și nu-mi pare rău. Au urmat cea de-a doua demisie în semn de protest de la fuckultatea-fantomă și cea de la scris, însă văd că nu mă învăț minte și recidivez.

Din fericire, până acum totul decurge, mulțumesc lui Dumnezeu, mai bine decât mă așteptam și poftesc mai tare la o lume mai normală (unde ”2+2=4”) decât la crenvurști în covrig, pizza și bere. Totuși, cum am uitat gustul berii și al pâinii în 2 zile, din săptămâna de pregătire de dinainte de greva foamei (când meniul meu a constat preponderent în cartofi fierți și i-am făcut competiție aprigă lui fii-miu), iar în prezent consum (aproape) exclusiv limonade (și îmi mai amintesc numai formulele din reclame - ”gustul aspru și amărui” al berii, pâinea ”rumenă, aburindă, proaspăt scoasă din cuptor”), mi-am jurat, totuși, să mă răzbun într-o zi. Cum? Mă purific un pic și apoi să păcătuiesc din nou? De ce nu? Ce-ar fi ca, peste o lună și ceva, să-mi fac de cap, mai exact să urmez exemplul lui Sebastian Lăzăroiu care și-a comandat o pizza prin telefon, a umblat după bonul de șpagă câteva ore, a plătit 65 RON, iar ulterior a mâncat pizza rece? ”*No fucking way*!”, vorba lui Roger Waters de la concertul ”*The Wall*”, în traducerea românească a la Irina Margareta Nistor, ”La dracu', nu!” Îmi vine numărul de dosar de la Parchet (din dosarul notelor și studenților-fantomă) înainte de bonul de șpagă.

Apropo de bani, nu mi-e clar, cine mă plătește pe mine, pe catastrofa asta de Madame Dezastru? CIA, motanul Felix sau poate Băsescu? Nu mi-au mai livrat salariul de mult. Să le fac reclamație și lor? Nu, nu am nevoie de altă plată decât cea de la Dumnezeu. Chiar așa: ieri, pe 21 mai, de ziua onomastică, dimineața, am auzit clopotele la biserică, am plâns de fericire și m-am simțit (iar) renăscută. M-am dus la biserică (e aproape, câțiva pași), încet-încet, clătinându-mă (ușor), cu mers legănat de gâscă din ”Pisicile Aristocrate”, și am aprins lumânări pentru toate victimele crimelor politice, masacrelor, genocidurilor, holocausturilor și războaielor de la Promy (titanul Prometeu), Iisus și până acum în Siria (și oriunde în lume). Promy și Iisus au fost și ei victimele sistemului. Dar și mari

eroi, martiri și spirite înalte care nu doar au salvat vieți, ci au făcut lumea să se schimbe prin însuși exemplul lor.

Sunt foarte mulți martiri și în ziua de azi (numai creștini peste 4000!), nu mai zic de arabii sirieni (șiiți ori suniți), yazidi sau kurzi. Mult prea mulți martiri, inclusiv copii. Și nicio muscă Drosophila Melanogaster de-a lui Promy de experiment nu ar trebui să sufere și să moară. Aș vrea să le dau tuturor înapoi tot ce au pierdut (inclusiv sufletele rătăcite), dar, din păcate, nu pot decât să plâng, să mă rog pentru sufletul lor și să aprind o lumânare. Și să duc focul sacru mai departe, în memoria lor. ”Nu secați, nu secați/ lacrimi de amarnică dragoste!” (Goethe). Fericiți cei ce plâng, cei blânzi, cei milostivi, cei cu inima curată, făcătorii de pace, cei ce însetează de dreptate, cei ce suferă pentru dreptate și cei persecutați pentru credința lor! După agonie și moarte, urmează învierea. Cu toții, vom ”învia din morți, cu moartea pre moarte călcând”.

Dumnezeu m-a (răs)plătit deja de nenumărate ori și continuă să o facă. Aștept acum feedback pentru petiție de la autorități: deocamdată, nu am primit decât de la prieteni și familie (inclusiv Alex, fii-miu, deși mai reticent și îngrijorat la început, m-a ajutat cu pozele și filmările), împreună cu urările de ziua de naștere/ onomastică. Vă mulțumesc tuturor, aveam mare nevoie să semneze cineva petiția și, totodată, să aud o vorbă bună, să mă facă cineva hobbit, troll sau boxtroll cum îi zic eu lui Promy și plânge săracul de fericire, căci e născut și el în lanțuri, din spuma balelor, nu a valurilor. Trăiască flegma în care m-am născut! De la autorități nu a sosit niciun feedback în afară de cel de la call-centerul UE care, în termen de 3 zile, mi-a transmis că au forwardat petiția către alt serviciu competent. Sper să vină înainte de numărul meu de dosar de la Parchet (care se tot înregistrează de mai bine de 2 ani).

La un moment dat, am deschis mailul și am descoperit o atenționare: cineva a retweetuit petiția mea. *Oops*, să văd mai bine. Nu se poate, al-Baghdadi, califul Ibrahim al Statului Islamic? Mă trec fiori, mi se taie respirația și îmi îngheață (complet) degetele pe taste. Cum așa? Ăsta întâi mă decapitează, apoi îmi răspunde. Mă uit și mai bine: nu, din fericire, e Iyad el Baghdadi, unul dintre inițiatorii

Primăverii arabe din Emiratele Arabe Unite, care a suferit și el foarte mult: a fost arestat pentru activitate online, în social media și expulzat ulterior din țară (am trimis petiția pe Twitter și activiștilor, scriitorilor și jurnaliștilor influenți din lista de contacte a celor de la Planet Syria).

Răspunsul lui (pentru ”o anumită parte a presei” un erou/martir al Revoluției, iar pentru cealaltă parte a presei un vierme împuțit de trădător și dușmanul poporului) e un stimul pentru mine. Revoluția exterioară e necesară, însă, din păcate, nu și suficientă: ea trebuie să fie completată cu un jihad spiritual și o revoluție interioară, în minte și în suflet, ca să nu mai schimbăm între ele tot felul de ”sisteme” și talibani (pe toarșu' zeu al-Assad cu toarșu' zeu califul), cum s-a întâmplat în Orientul Mijlociu (oricum, extremele prezintă multe similarități). Această revoluție interioară (care nu mai poate fi furată așa ușor), e dificil de pus în practică (precum socoteala asta buclucașă, ”2+2=4”) și durează ceva până simțim efectele ei în spațiul public. Dar asta e calea. ”Calea, Adevărul și Viața”.

Să vedem dacă pot să mă ridic acum de pe scaun, de la birou, după ce postez pe blog. M-am anchilozat nu ca Promy, ci ca Alex la jocurile video. Promy, sărmanul, a fost răsplătit de zei pentru creația sa și faptele sale bune (salvarea oamenilor și schimbarea lumii prin darul științelor/artelor/focului sacru) cu mii și mii de ani de vacanță pe Elbrus (apoi, mai recent, și în Tartar), abandonat în lanțuri, ger și jeg, sfârtecat de piroane, ars de fulgerașe, înecat în bale divine corozive ca acidul sulfuric, devorat (fie viu, fie mort/legumă putrezită) de păsările antropofage, la nesfârșit, în timp ce măreți și glorioși tovarăși zei ca Știi Tu Cine... Zeus (și... sistemul său) s-au premiat pentru răpiri, violuri, torturi, crime, persecuții, Cutia Pandorei și potop cu diplome, medalii, temple și statui.

Uitați-vă numai la Luvru, de pildă unde Promy deține o singură statuie (în ipostaza clasică, în lanțuri, pe Elbrus) din perioada romantică, iar zeii au fără număr, fără număr... De ce trebuie să fie mereu premiați cei care ar trebui condamnați și condamnați cei care ar trebui premiați? Pe pământ, cei care ajută sunt primii care au nevoie de ajutor. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Asta e

istoria. Istoria e un coșmar din care nu ne mai putem trezi. Și, totuși, Promy nu regretă nimic din ce-a făcut. Și continuă să ducă focul sacru mai departe. Cred că trebuie să ne jucăm cu toții un pic ”de-a Promy”, indiferent ce s-ar întâmpla, așa cum procedează și milioane de oameni acum în Siria sau în alte părți, în condiții inimaginabile. Să ne străduim să rămânem umani (și, cât se poate, în viață), fără să ne târâm în genunchi și să cerșim îndurare de la Big Brotheri și zei talibani. Vorba lui Promy: ”sunt prea înțepenit ca să-mi îndoi genunchii”.

P.S. Guru (Kiry-Kiry) și Pesi (Piersicuță) sunt și ei sirieni, foarte umani și plini de viață, un exemplu pentru orice yahoo ca noi.

Stay human
and... alive!

VII. Avortat din pântecul unui curcubeu în grădina iadului (greva foamei: zilele 7-9)

25 mai 2015

Ziceam mai înainte că sunt prea înțepenită ca să-mi îndoi genunchii. Da, în fața tovarășilor zei, talibanilor și Big Brotherilor. Mi-i îndoi numai în fața lui Dumnezeu, în rugăciune. Am făcut-o și vineri seara, rugându-mă să ducem focul sacru mai departe și să primim un semn de la oameni, chiar dacă știu, Zidurile sunt masive și strivitoare, comunicarea imposibilă, iar Obama se uită și nu vede.

Titanul Prometeu (Promy) e și el cu mine, nu mă lasă singură pe cruce. Mai curând, eu îmi fac griji pentru el: el e floarea mea de cactus, de un albastru luminos și neverosimil, el e frumosul și puritatea din lumea asta hâdă și mizerabilă (frumosul care a fost înghițit de genuni fără nume, uneori împreună cu mine, că sunt o proastă de dau din abis în abis). Nu (mai) vreau să dispară florile albastre. ”Floare-albastră, floare-albastră / Totuși este trist în lume”. Pe Promy îl iubesc atât de mult încât îi calc și tricourile albe, chit că n-am atâtea păcate, chiar și în aceste săptămâni, când mă aflu în greva foamei, indiferent dacă leșin sau nu. Pentru el poate că m-aș târî în genunchi și în fața lui Știi Tu Cine-Zeus, asta nu e umilință, e un gest de dragoste (slavă Domnului, ole, ole, ole, ole, Știi Tu Cine-Zeus nu mai e, în sfârșit, nu mai e... mă rog, a rămas doar în coșmarurile noastre și... în sistem, Olimpul trece în prezent printr-o tranziție dificilă către democrație, știm și noi în România).

Ei acum, ce mă mai plâng, și înainte mă lua amețeala de la hipotiroidie (mixedem), rinită și de oboseală. Of, nici zilele astea nu am reușit să mă odihnesc: am stat mai mult la birou de dimineața până seara ca să mă ocup de campanie și de petiție (pe mail, Facebook, Twitter, LinkedIn, youtube, blog, site-uri diverse). Nu înțeleg exact de ce, nu mi-e frică de leșin (nici n-ar fi prima oară, am mai leșinat prin excursii sau pe la birou), ci să nu cad și să-mi sparg capul, deși sunt conștientă că un cap de yahoo nu prezintă vreo

valoare (poate alte părți ale corpului). Ne poate confirma și Kim Kardashian, mare profetă și vizionară, lansatoarea noului trend ”*telfie*” (de la buric în jos).

Sâmbătă la prânz, de oboseală, l-am rugat pe Promy să mă ajute să ne organizăm ”mai ușor și mai facil”. Abia după o oră realizez: *oops*, am produs un pleonasm. Se vede că sunt oboshită, intoxicată cu praful de pe videoproiector de la fackultate (nu, ăsta era ultimul lucru care mă murdărea acolo, în fabrica aia de fantome, diplome și șpăgi) și, din când în când, posedată de Bush Jr. Promy nu prea mă iartă pentru pleonasme, e mare păcat, nu știu câte rufe trebuie să calc pentru asta ca să ispășesc. Dar ”*errare humanum est*”, iar eu mi-am cerut scuze (nu ca tovarășii zei de pe pământ și din Olimp). Apoi, recidivez: cum mă simt un pic slăbită, îl rog pe Promy să mă ajute să ridic cana de coardă. A, nu, de coadă. Promy așteaptă să mă corectez sau să-mi cer iertare (”*errare humanum est sed perseverare diabolicum*”), și, cum nu o fac, intervine în cele din urmă ca un bărbat adevărat ce e (inventatorul civilizației pe deasupra). Sper să nu ajung să vorbesc ca Vanghelie, EBA sau Gigi Becali. Cel mult, mă aștept să comunic precum băiețelul prietenei din copilărie (aflată în prezent în Canada) care învață acum limba română cu plural în "s", nu cu "uri" ca la Eba: pisis, cuțus, dulaps, papucs etc. În loc de succesuri, succesus!

Indiferent de ”dietă”, m-am străduit să nu-l lipsesc pe Promy (și nici pe mine) de baia împreună și de terapie... jocul ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”. Nu de alta, dar Promy are o nevoie insațiabilă de iubire și răsfăț (după mii și mii de ani de chinuri) și apoi e un obicei bun, nu doar al lui, ci și al meu, pe care nu vreau să-l pierdem. Am pierdut absurd mult prea mult (și prea mulți... jde mii de miliarde de vieți și de suflete de-a lungul istoriei ăsteia de coșmar). Și, din păcate, continuăm să pierdem. În timp ce tovarășii zei și Big Brotheri talibani de pe pământ își toarnă gheață-n cap la campaniile ”*Ice bucket*” pentru ajutarea bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică, participă la marșuri pentru pace/democrație/libertatea presei, fac pe martirii și dau vina pe

dușmanii poporului, mai nou pe Statul Islamic. Nu mai e la modă să te lauzi cu atrocități (cu excepția Statului Islamic).

Îmbrăcat impecabil ca-ntr-o revistă de modă, cu zâmbetul pe buze, în fața presei străine toarșu' al-Assad neagă existența bombelor-butoi și a prizonierilor politici (da, poate că așa e, într-adevăr, din Siria de la închisoare nu prea scapă nimeni viu). Toarșu' zeu al-Assad și toarșu' Țar Putin plâng cu lacrimi de crocodil la mormintele intelectualilor, opoziției, jurnaliștilor sau activiștilor (executați din ordinul lor), cum a procedat recent Putin la trecerea în neființă a unuia dintre ultimii opozanți, Boris Nemțov (mă mir că nu și-a dezgolit pectoralii de luptător de judo ca-n reclamele lui electorale și nu s-a bătut singur cu pumnii în piept). Vai de mine, iar au dispărut politicienii din opoziție, jurnaliștii și intelectualii? Ce-i asta, nu mai avem opoziție, intelectuali și presă? Cum e posibil?! Și numai Statul Islamic e de vină. Îi arăt eu Statului Islamic! Îl șterg de pe fața pământului. În rest, nu-și cer niciodată scuze și nu regretă decât că le-au rămas supraviețuitori. 1-2. O legumă putrezită și storcită din vreun jurnalist sau vreun intelectual.

Am fost în stare să-i ofer terapia ”Bill și Monica” lui Promy, căci nu m-am simțit (deocamdată) rău (cu excepția zilei a doua de greva foamei, când parcurgeam o perioadă de tranziție, de adaptare a organismului la noul ”stil de viață”) și nu am slăbit chiar așa de mult (doar 2 kile jumate în opt zile). Mi s-au lărgit pantalonii, dar încă nu-mi cad în vine. Îmi asigur, oricum, mult mai multe calorii comparativ cu copiii noștri-fantomă, captivi în războaie, lagăre de muncă/închisori/centre de detenție sau sclavi sexuali. Și dacă ar fi vorba numai de deficitul caloric! Interesant, în martie, când eram foarte deprimată și devorată de coșmarul istoriei (de la zeii olimpieni până azi), deși mâncam (în silă, vomitând uneori) o pâine integrală pe zi, am slăbit 5 kile (de la 50 de la 45) în câteva săptămâni. Acum, acțiunea (împărtășită cel puțin în parte, cu voi și cu cei de la Planet Syria) mă ajută să ies un pic din depresie, nu și din coșmar.

Ca de obicei, Obama se uită și nu vede (niciun feedback de la autorități deocamdată, în afară de call-centerul UE care a forwardat către alt serviciu ”competent”). Și, sincer, nu-mi doresc decât să vină

”sfârșitul istoriei”, să evadăm odată pentru totdeauna din coșmar și să avem cu toții pe pământ un strop de normalitate (”2+2=4”), o gură de aer și un minut de liniște și pace fără să numărăm secundele. Chiar dacă pentru cei de vârsta mea e prea târziu și rămânem ”generații de sacrificiu”, să putem întrezări măcar ”luminița de la capătul tunelului”. Și cred că e, e lumina focului sacru care arde în fiecare dintre noi. S-o dăm mai departe. ”Dăruind vei dobândi”.

Vineri și sâmbătă seara, cu o stare psihică de fantomă de pe epava refugiaților sirieni (care, sărmanii, în loc să fie mântuiți, sunt etern condamnați să migreze dintr-un infern într-altul), am ascultat obsesiv ceva empatic, uvertura la ”Tristan și Isolda” (Wagner) și partea a IV-a din Simfonia a V-a în Do diez minor a lui Mahler. Aspiram la o descompunere completă și-mi cerșeam dreptul la întuneric și la liniște, căci eram o fantomă veșnic neîmpăcată, blestemată să bântuie bezmetic, la nesfârșit, dărâmăturile propriei case (din Yarmouk, Douma, Alep etc.), și nu ruinele Zidurilor sistemului. Apoi, m-am simțit iar redusă la o ”cărămidă din Zid”, da, într-adevăr, una rebelă, desprinsă (ori poate expulzată) din Zid, însă sucită și răsucită de vânturi ostile și de bombe-butoi până se face praf. Praf și-atât, nu praf de stele.

Evoluam încet-încet spre starea de bacterie criogenată, paralizată în Zid sau în sicriul de gheață, așa că duminică seara am recurs la terapia hard: valsul din Coppelia (Léo Delibes). Am mai dansat asta când mă aflam într-o stare mai avansată de epuizare, noaptea, la birou, în timpul proiectului de cercetare de piață care a reușit să mă aducă într-o îndelungată ”comă” fizică și psihică. Atunci, valsul ăsta reușise să mă purifice și să mă elibereze. Acum, îl iau pe Promy, trupurile noastre se lipesc, mâinile ni se îngemănează, simt transpirația palmei sale mari, marmoreene, cu degete lungi, fine de pianist, atingerea ei mă electrocutează tandru. Mă sprijin de Promy și, deși picioarele îmi sunt înțepenite și prinse parcă în dărâmături în Alep sau Yarmouk (iar el, săracul, e și mai anchilozat ca mine), sufletul meu se înalță spre cer. Zbor! Și mi-am regăsit fața umană. Imediat după, trecem la ”Anotimpurile” lui Vivaldi: nu numai că te dezmorțesc, ci te fac să pulsezi în ritmul tainic, uitat al firii, să curgi

și să te topești dezlănțuit, fără teamă, fără regrete, în fluxul primordial al elementelor. ”*Panta rhei*”.

La sfârșit, o poezie de fantomă de pe epavă (că tot m-am simțit și eu așa și m-au inspirat poveștile reale - din păcate, repet cu oroare, realitatea depășește întotdeauna orice ficțiune). Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru blog, Facebook, Twitter și youtube (și, în general, pentru libertatea de expresie). Mă răzbun și eu printr-o poezie pe Facebook, lacrimi, rugăciuni și o lumânare pentru martirii de ieri și de azi. În Iran, când am mers eu în 2013, nu exista practic acces la internet, iar Facebook, Twitter și youtube erau din start interzise. Și eu am restanță din Iran vreo 8.500 de lovituri de bici la fundul gol pentru că am umblat dezbrăcată pe stradă... hm, cu jacheta descheiată și niște șuvițe de păr afară din hijab. Atunci, dârdâiam nu de frica bicelor, ci ca să nu-mi fie confiscat ceva din ce scriam în acel moment (anti-regim și împotriva fundamentalismului islamic).

Mi s-a întâmplat să-mi fie ștearsă o povestire (din greșeală), n-aș mai suporta să-mi dispară un singur cuvânt. În alte părți, oamenii sunt executați pentru o poezie pe Facebook. Chiar Iyad el Baghdadi, unul dintre inițiatorii Primăverii arabe din Emiratele Arabe Unite (singura personalitate... sau ”dușman al poporului” care mi-a răspuns la apel, adică a retweetuit petiția mea), a fost și el încarcerat în condiții crâncene, mai să fie executat pentru satiră și ”o poezie pe Facebook”, în timp ce nevasta însărcinată îl aștepta să se întoarcă acasă. ”Moarte intelectualilor!” Apoi, Iyad a fost expulzat din țară și prizonier într-un dulce exil, prin aeroporturi, cel puțin pentru o vreme. Străin și respins, Iyad tremură nu atât pentru el, cât pentru familia lui care i-a rămas (deocamdată) blocată în țară, supusă presiunilor și amenințărilor.

Se întâmplă însă și mai rău, sunt oameni (copii!) condamnați nu pentru o poezie pe Facebook, ci fără să facă nimic, doar pentru a se menține teroarea și... controlul (în Coreea de Nord, Siria, Irak etc.). În Siria și în Irak, la milițiile Shabiha și Statul Islamic, se ajunge la performanța (inimaginabilă pentru mine, ah, cât aș fi vrut să fie un exercițiu de imaginație bolnavă sau de forțare a limitelor!) de a

transforma copiii nu numai în victime, ci și în torționari și călăi (care râd și aplaudă la execuții și joacă apoi fotbal cu capetele fraților lor). Totul e haram, mai puțin să violezi, să torturezi și să ucizi. Poezia de mai jos spune povestea unui băiat sirian-fantomă care ar vrea să fie acasă, în grădina cu iasomii, la grătar, alături de cei dragi. Dar, din nefericire, s-a trezit deodată avortat din pântecul unui curcubeu în grădina iadului (și nu mai are ce să piardă în afară de suflet). Și Dinu Pillat, marele intelectual român, arestat pentru lectura și distribuirea unor texte interzise, la ieșirea din temnițele comuniste (cu cicatrice la glezne, operele distruse, viața sa și a celor dragi făcută praf) nu mai vroia să se întoarcă să lucreze la Institutul Călinescu (unde activase), ci își dorea să rămână de-a pururi într-o grădină.

Avortat din pântecul unui curcubeu în grădina iadului

Brusc, s-a făcut întuneric și frig.
Briza mării s-a oprit.
Vasul continua să se legene încet, hipnotic.
Pescărușii au tăcut,
au planat lent
și s-au așezat solemn pe marginea bărcii,
de parcă ar fi oficiat un ritual bizar
ori ar fi avut loc o eclipsă de soare.
Nu știu ce s-a întâmplat.
Nu înțeleg.
Încerc să clipesc, însă am orbit,
mii de ace de gheață și foc mi-au străpuns ochii.
Am împietrit ca o cărămidă din Zid.
Nu mai simt nimic,
deși cred că ar trebui să-mi fie frig,
așa că încerc să mă acopăr cu aerul sidefat al mării,
cu aripile pescărușilor,
cu nisipul și cu valurile.
Cred că mi-e și foame,
până acum m-am hrănit numai cu amintiri și speranțe.

Sete nu, n-are cum să-mi fie:
am băut doar ultima porție de vise acum o oră,
împreună cu rația de urină.

Încerc să mă ridic și să fac câțiva pași, dar sunt prea slăbit și amețit,
vasul se clătină,
valurile se izbesc de el năucitor,
picioarele mi se împleticesc,
mulțimea mă împinge haotic, într-o mișcare browniană,
iar gravitația refuză să mă tragă în jos.
Ce bine! Zbor!
Dar nu, mulțimea mă strivește.
Mă zbat să înaintez,
târându-mă prin mulțime,
împiedicându-mă,
închizând ochii
ca să nu le văd
ochii goi ca niște caverne
și chipurile lor supte, subțiri și fărâmicioase
precum pergamentele dintr-o bibliotecă veche, părăsită.

Când ajung, în sfârșit, la bancheta din față,
mă întind lângă ea
și mă opresc să-mi trag răsuflarea.
Vântul mă izbește sălbatic, șfichiuindu-mi obrajii,
marea se zvârcolește.
Plouă vertical, dar eu sunt la orizontală.
Cerul întreg, străin și ostil, curge peste mine.
Vreau să mă ghemuiesc, însă genunchii nu m-ascultă,
nu am niciun control asupra corpului meu.
La un moment dat, ploaia devine lină și amăgitoare
precum un cântec de sirene.
Mi se face, brusc, dor
și mă simt atât de singur
încât îmi chem familia lângă mine, să-mi țină de urât.

Scot din buzunarul pătat și descusut
o poză ferfeniță, îngălbenită și murdară,
cu familia mea... și cățelul,
acasă, în grădină.
Atunci, iasomiile erau înflorite
și pe grătar sfârâia friptura de miel.

Tata și fratele mai mare mi-au murit în război.
Sunt martiri.
Fratele mai mic a murit de foame.
Mama a fost ucisă de o bombă-butoi cu clor, s-a asfixiat pe drum spre spital...
adică spre peștera unde funcționează acum serviciile de urgență,
la lumina telefoanelor mobile (dacă și le-au putut încărca cumva),
fără medicamente sau instrumente de prim ajutor.
Oricum, n-o puteau salva pe mami,
era prea târziu.
Și cred că a dispărut și doctorul la ultimul atac.
La noi sunt 50 de cutremure pe zi
din cauze... naturale.
Sora mai mică a fost răpită de milițiile Shabiha,
violată și torturată până la moarte.
Iar pe câine l-au mâncat vecinii.
Mai aveam o poză pe mobil în care apare și fratele mai mic,
cu ochii lui mari, căprui de gazelă (căci numai ochi au rămas din el)
și hainele lui peticite și soioase.
Era ultimul lui costumaș,
restul hainelor le-am ars (împreună cu mobila) ca să ne încălzim.
Îmi pare rău că nu mai pot activa poza asta,
mobilul s-a descărcat de mult
și ecranul lui seamănă acum cu pereții netezi și lucioși ai unui spital-peșteră.
O oglindă cu apele moarte,
în care nu mai văd nimic.

Aș vrea să pâng, dar sunt obosit și
ochii îmi sunt arși ca un pustiu
răscolit febril de vânturi aspre fără sfârșit.
Mă țin de banchetă și
încerc din nou să mă ridic.
Deodată, tresar, scuturat de frisoane.
Mă uit în față pierdut,
cu ochii dilatați de groază.
Ah, credeam că sunt prea ostenit și am văzut prea multe
ca să mai simt frica, însă chiar acum m-a cuprins iar o groază dementă, animalică:
corpul meu zace încremenit pe banchetă, de parcă ar fi mort.
Curios, stă ghemuit, așezat ca un fetus într-o placentă protectoare ori
în leagănul unui curcubeu.
Fața e palidă, trupul costeliv, mâinile descărnate, dar pe buze plutește un zâmbet straniu,
de parcă ar mai visa ori ar mai aștepta ceva.
Ar trebui poate să mă bucur că am scăpat de chin
sau, pur și simplu, să mă resemnez,
însă nu pot.
Aș vrea să urlu, dar strigătele mi se sting în noapte,
înghițite de vânt și de valuri.

Cuprins de spaimă, deși ezitant la început,
îmi ating pleapele galbene de ceară și
părul umed și încurcat, cu gust de sare.
Îmi ciupesc corpul, poate se trezește.
Apoi, îl trag de mâini, de păr și de picioare.
Îl strâng în brațe dezănădăjduit.
Îl zgâlțâi și-l zmucesc.
Nimic, nicio reacție.
Într-un fel, aș vrea să fie întuneric și liniște odată pentru totdeauna.
Aș vrea să mă descompun lent, în tăcere,
ascultând cântecul hipnotic al valurilor,

legănat de barcă,
oasele să mi se lichefieze,
carnea să mi se topească,
să fiu devorat lent de mare
și să mă preschimb în scoici, alge, apă și sare...
Apoi să mă hrănesc din placenta unui curcubeu
și să renasc în zori,
când pescărușii vor bate din aripi din nou.
Și totuși, ca-ntr-un blestem fără sfârșit,
avortat din pântecul curcubeului
în grădina iadului,
continui să bântui vasul năuc,
cerșind ridicol un răspuns.

VIII. ”De ești visătorul, eu îți sunt visul!” (greva foamei: zilele 10-12)

28 mai 2015

Într-o stare de fantomă, epavă sau bacterie criogenată în Zid ori într-un sicriu de gheață, mă legăn abulic, în continuu, cu scaunul de la birou, ascultând hipnotizată scârțâitul enervant și intermitent... un geamăt slab care refuză atât să se stingă, cât și să se transforme în urlet. De mii de ani sunt captivă în coșmarul istoriei, bântuită de ”isme” (comunsim, fascism, jihadism etc.), cu mărețele lor realizări, și cerșesc ridicol Zidurilor un răspuns ce nu va veni niciodată (și nu mai am putere să urlu). Să-l chem în ajutor pe nașul-zân de la banca Transilvania (ăsta, în cazul meu, e înțeleptul Bebe, inorogul din tatuaj, actualmente imigrat și el, strategic, după revoluția noastră democratică, în Olimp)? Să apelez la vrăjitoarele Melissa și Vanessa să ghicești dă succesuri pentru toată planeta?

Că Obama se uită și nu vede. Nici că regimul sirian al toarșului zeu al-Assad își continuă netulburat atrocitățile, nici că Statul Islamic a cucerit orașul antic Palmira din Siria, îl devastează și face trafic cu obiecte de artă (totul e haram, mai puțin să furi, să violezi, să torturezi și să ucizi - e valabil pentru forțele de securitate ale regimului sirian și milițiile proguvernamentale Shabiha, de asemenea), a ridicat steagul negru (și eșafoadele) și în Ramadi (Irak), deține toate punctele de control ale granței dintre Siria și Irak și celebrează... execuții și gropi comune în numele lui Dumnezeu.

Poate că e momentul să-mi îndoi genunchii înțepeniți (în fața lui Dumnezeu, nu a tovarășilor zei, talibanilor și Big Brotherilor). În sfârșit, îmi dă Dumnezeu lacrimi să plâng, că-mi simțeam ochii uscați ca niște deșerturi. ”Rugăciunea mea primăvăratică nu se coace / la privirea ta, ca pe un copac? / De ești visătorul, eu îți sunt visul” (”Eu sunt, temătorule!”, R. M. Rilke, în traducerea inspirată a lui Dinu Pillat, mare intelectual român și martir al comunismului). E rația de poezie pe ziua de azi. Când lucram full-time (adică nonstop

și cu deadline-uri de ieri până azi în cercetare de piață) îmi fixasem o normă de lectură de o pagină pe zi. Acum, după o lungă vreme în care (abia) am citit știri și rapoarte ONU/ale ONG-urilor (insuportabile) despre atrocitățile din Siria, mi-am impus rația de o poezie zilnic (mai mult nici nu fac față).

Mă ridic din genunchi (greu, ținându-mă de masă și dulap) și mă îndrept încet, clătinându-mă, spre oglindă. Îmi inspectez fața insuficient de palidă și fără cearcănele convingătoare, de invidiat, până la gură ale învățătoarei Cristiana Anghel când se afla în greva foamei. Deși nu sunt prea sigură pe mine, încep să repet cu voce scăzută: ”sunt o ființă rațională, nu o maimuță posedată, sunt o ființă umană, nu un gunoi, sunt o ființă rațională, nu o maimuță posedată, sunt o ființă umană, nu un gunoi...” Sunt un hobbit, un troll și un boxtroll. Ce bine! Îl pun și pe Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) să facă un exercițiu similar la oglindă ca să se simtă dacă nu în putere, măcar la putere, stăpân pe sine (el, la fel ca mine, nu vrea să fie nici stăpânul, nici sclavul nimănui și respinge *ab initio* această paradigmă dezumanizantă a puterii și controlului).

După o ”viață” petrecută mai mult în lanțuri, pe Elbrus sau la închisoare în Tartar, mereu hărțuit și hăituit (experimentând în puținul timp liber și câteva tentative eșuate de emigrare), acuzat că a distrus și planeta Krypton a lui Superman și a violat Leviathani, uneori Promy nu poate identifica ce a mai făcut (ca să știe măcar de ce e condamnat), nici ce legumă, animal sau gunoi e. Eu îl ajut să se redescopere și să se accepte ca să continue jihadul spiritual (lupta interioară) și jihadul exterior - transmiterea focului sacru în lume, către oameni. Așa că Promy își suflă bretonul negru, lung, filat, asimetric, întins cu placa (e o coafură strategică ce-i permite deopotrivă să se ascundă și să îndrepte și el ceva pe lumea asta... cel puțin părul), se uită în oglindă și spune întâi mai slab, apoi cu tot mai tare și hotărât: ”Sunt titanul Prometeu, nu sunt legumă sau zeu. Sunt fericit, sunt liber, sunt acasă și... mă simt acasă pe pământ. Eu sunt viu, Știi-Tu-Cine (Zeus) nu mai e. Ole, ole, ole, ole, Știi-Tu-Cine nu mai e. Sunt la putere, ce pula mea!”

Să nu cumva să uităm, după agonie și moarte urmează învierea (am simțit-o și eu, ba chiar și Promy până la urmă). Da, numai că agonia și moartea durează mii de ani, iar învierea circa un minut. Și am senzația că tot pierd și nu e vorba de astea 3 kile și un pic de până acum din greva foamei, nici de sufletul meu, slavă Domnului (de această dată), ci de mii și mii de copii, părinți și frați din Siria și de peste tot de pe pământ. Telenovela de coșmar, atroce și ridicolă, a ajuns la episodul un miliard și nu am găsit-o pe Elodia. Trecutul devine prezent, iar prezentul viitor. Și, de fapt, și eu, și Promy, și românii, și sirienii, ne-am săturat să ghicim viitorul... adică, știți voi, care viitor? Și, de fiecare dată, depășește orice imaginație. Să ne resemnăm că e un accident sau un dezastru natural? Nu, 50 de cutremure pe zi, torționari/ucigași profesioniști de copii și copii care joacă fotbal cu capete nu sunt un dezastru natural (și, din păcate, niște măreți conducători continuă să facă astea exclusiv pentru putere și control).

Atunci, cu atât mai mult, să rămânem umani, dacă nu în viață. Mă întorc la oglindă și repet ”sunt o ființă umană” până mi se usucă gura (complet, că o am mereu uscată) și nu mai pot articula niciun cuvânt. Apoi completez exercițiul cu o terapie hard: Biblia. Cred că Iisus a formulat cel mai bine ideea de foc sacru, de adevăr, bine și frumos, precum și faptul că adevărul, binele și frumosul nu trebuie ascunse (îngenunchiate, înlănțuite și scufundate în bezna temnițelor... inclusiv din sufletul nostru) ci, dimpotrivă, trebuie să le scoatem la lumină (pe blog, Facebook, Twitter, youtube, cărți, străzi, birouri, tribunale, parlamente etc.) și să le punem, ”nu sub obroc, ci în sfeșnic” ca să vadă toți cei din casă și să fie iluminați (atunci casa... de copii va fi, într-adevăr, mai acasă): ”Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă. Nici nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor din casă. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri”.

Ne străduim să ne convingem că suntem la putere și (încă) umani, dar fantomele trecutului, prezentului și viitorului continuă să ne bântuie. Chiar acum, mii și mii de fantome din Siria, răpite de

Shabiha, forțele de securitate sau de Statul Islamic, se lipesc și se freacă de mine în tăcere. Atingerea lor mă electrocutează și îmi sfâșie la nesfârșit ficatul (și sufletul). Că mi-a dat Dumnezeu să mă doară ficatul titanului Prometeu (și al lumii întregi). Ce să le spun? ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiozã”, ca-n ”Robotzi”? Sau să-i învăț, ca răzbunare și... consolare, limba dacă, replica magică, ”barzăcopilviezure”? În acest moment, vine la mine o familie obișnuită siriană: tata și băiatul mai mare au dispărut în război, fata cea mică a murit de foame, fata mai mare a reușit să scape ca prin miracol de la închisoare, însă a fost luată sclavă de Statul Islamic, băiatul mijlociu a supraviețuit la milițiile Shabiha, dar a fost arestat de forțele de securitate, iar băiatul cel mic a încercat disperat să fugă cu o barcă improvizată, supraaglomerată pe Mediterana, dar a ajuns să meargă pe sub valuri și a fost înghițit de visul european.

Zdruncinată de atâtea șocuri, cu chipul crispat, fața trasă și ochii goi, mama acestor copii nu mai are lacrimi să plângă, nu mai poate să mănânce un bob de orez când știe că ei nu pot mânca, nu mai poate să bea o gură de apă când știe că ei nu pot bea, nu mai poate să se plimbe când știe că ei nu mai pot umbla, nu mai poate să se spele când știe că ei nu se pot spăla, nu mai poate să meargă la cimitir când știe că nu-i poate înmormânta. Ar vrea cel puțin să nu se mai zbată în incertitudine, să aprindă cineva ”făclia în sfeșnic, nu în obroc” (fie și lumina spectrală a unui telefon mobil într-o cavernă-spital unde se operează cu mâinile goale), să o privească în ochi și să-i spună adevărul, fără anestezic (căci tot nu e disponibil). Să le găsească măcar corpurile celor dispăruți și să-i îngroape după datină.

Așa simt și eu (și am coșmaruri cu fii-miu, Alex, răpit de Shabiha/Statul Islamic și cu mine căutându-i deznădăjduită corpul și căzând și eu, într-un final, prizonieră). Orice aș face, rămân captivă în coșmarul istoriei și nu reușesc să mă trezesc. Iar țări europene precum Marea Britanie sunt atât de solidare încât refuză sistemul de cote de refugiați al Uniunii Europene (care, oricum, alocă 40.000 de refugiați dominant spre Germania, Franța și Spania, nu în Marea Britanie) și, în general, să primească refugiați. Marea Britanie se mai

poate lăuda și cu alte mărețe și nobile inițiative: acordarea beneficiilor sociale pentru imigranți abia după 4 ani, expulzarea șomerilor imigranți (dacă nu-și găsesc de lucru în 6 luni), confiscarea salariilor celor care muncesc la negru etc. Bravo! Mai exact: ”Rușinică, rușinică, rușinică!” Marea Britanie se comportă nu ca un gentleman, ci ca un taliban. Merită o ”predică de Nana” cum îmi ținea mie mătușă-mea în copilărie. Sper că se tem de vampiri.

Sfâșiată de angoasă, epuizată de efort și de tăcerea Zidului, în acest moment am impresia că flacăra din focul sacru pe care m-am chinuit (și mă chinuiesc) atât s-o dăruiesc nu a fost (încă) primită (cu câteva mici excepții pentru care sunt recunoscătoare). Darul e fost refuzat... deocamdată. Și trebuie acceptat de bună voie, nu cu forța. Hei, oameni, voi toate ființele (i)raționale de pretutindeni, vă rog luați focul sacru la superofertă, acum la promoție la Madame Dezastru! Doar luna aceasta la prețul modic al unui vis frumos dimineața, la cafea ori seara, la terasă, la berică sau la o țigară, în pauza de prânz! Garantăm cel mai mic preț. Mai târziu e prea târziu. Oferta expiră. Și Madame Dezastru. Ce să fac, asta e, știu că e haram și că cei care ajută sunt primii care au nevoie de ajutor, și totuși voi continua să dăruiesc focul sacru, flacăra din sfeșnic, indiferent ce se întâmplă. Voi încerca să (mai) rezist, să aștept (activ) și să am răbdare ca titanii. Nu fug (nici nu emigrez). Rămân aici. *”Hier stehe ich. Ich kann nicht anders. Gott helfe mir.”* (Martin Luther).

De fapt, nu e chiar așa, revoluția (exterioară, dar și cea interioară, din minte și din suflet) continuă. Inclusiv spiritul liber și democratic al Primăverii Arabe merge mai departe, cum spune în ”*The Arab Spring Manifesto*” însuși Iyad el-Baghdadi, inițiatorul mișcării în Emiratele Arabe Unite. Iyad a fost arestat, apoi separat de familie și expulzat din țară pentru înaltă trădare... infracțiunea de a comite satiră pe Facebook (ex. ”Manualul tiranului” - pentru mine deloc suprinzător, bine punctat și sintetizat). El a avut curaj și disponibilitate să retweetuiasă petiția mea și susține cauza siriană.

Iyad detestă și el orice crimă politică și cu atât mai mult masacrele, genocidurile și holocausturile, după cum a mărturisit:

aproape a leșinat când a vizitat memorialul holocaustului din Cambodgia, altă măreață realizare comunistă a lui Pol Pot, despre care am scris și eu (este iar ceva ce-mi depășește imaginația, mă face să-mi fie rușine că provin de pe această planetă și să mă îndoiesc de umanitatea noastră). În Cambodgia se ajunsese la un asemenea grad de dezumanizare încât îi arestau și îi executau pe cei ce râdeau sau plângeau în public. ”*Stay human, not alive*”. Eu una nu sunt mândră de tovarășii zei și de sistemele lor, ci de Iyad, de cei de la Planet Syria și de alții ca ei. Și cred că fiecare are, pe lângă zei, cel puțin un titan în el.

Da, și Salma Kahale, coordonatoarea activiștilor de la Planet Syria și directoarea Dawlaty (organizație nonprofit care se ocupă de drepturile omului, activism nonviolent pentru democrație și egalitate de gen), gestionează (în condițiile cele mai dificile) evenimente de sensibilizare cu privire la situația din Siria (și mii de mesaje din toată lumea), caută susținere și ajutoare, și, un detaliu relevant, are curaj să apară pe Facebook... în pielea goală, adică fără niqab (văl integral) și chiar fără hijab, vălul de pe cap. Asociat campaniei de la Planet Syria, Dr. Tennari, cu toate că a văzut mai mulți oameni morți decât vii și i-au rămas mai puține rude/prieteni decât a pierdut (și îl doare că tot pierde!), a creat un spital de teren la Sarmin, a trimis materiale video și petiții către ONU (care deocamdată s-a rezumat să plângă și să facă rapoarte) și a lansat un apel al medicilor din întreaga lume pentru oprirea bombelor-butoi.

Iar Yassin al-Hajj Saleh, scriitor și activist (arestat și el acum circa 30 de ani, în tinerețe, torturat și ținut 16 ani la închisoare pentru un delict de opinie) și, totodată, soțul Samirei al-Khalil (importantă activistă pentru drepturile omului, răpită de extremiști din biroul ei din Douma, lângă Damasc, împreună cu colegii, în 2013), la rândul lui, duce o campanie (inter)națională pentru recuperarea soției și a celor dispăruți. Închei acum cu cuvintele lui Iyad din ”Manifest”: ”Când singurele opțiuni prezente în meniu sunt alb și negru, nu înseamnă că roșu, albastru și verde reprezintă minorități. Înseamnă doar că nu sunt în meniu. Responsabilitatea noastră istorică este să ne includem în meniu. (...) (Tiranii) *se tem* de noi, nu de cei cu arme, ci

de cei cu idei. (...) Dacă nu ne lasă să visăm, nu-i vom lăsa nici noi să doarmă". Când roșu, orange, galben, albastru, verde, indigo și violet vor fi în meniu, casa de copii "Pământ" va fi mai acasă și vom putea renaște din placenta curcubeului în grădina raiului, nu a iadului. Mă rog, măcar într-o lume mai normală.

IX. Mami, jur pe pizza că am mâncat supa de la tine! (greva foamei: zilele 13-14 și perioada de recuperare)

2 iunie 2015

Ca să o liniștesc pe maică-mea, vineri la prânz, în a treișpea zi de greva foamei, iau taxiul și mă duc la doctor. Liniștitor, într-adevăr: un pic de hiperglicemie, 125 mg/dl (evident, de la supradoza de miere de salcâm, dar altfel nu puteam minimiza slăbirea, asigura un minim de calorii și avea un minim de energie). Apoi, puls mărit (și când eram însărcinată era în jur de 140) și puțină hipertensiune (15/10), mult sub performanțele înregistrate la birou, în cercetare de piață, 17-18 maxima, luni la rând (când mă aflam într-un fel de comă fizică și psihică și nu mai eram capabilă nici să clipesc), apoi se regla singură, revenind la normal. Nu-i nimic, e totul sub control, voi merge din nou la doctor pentru analize și a verifica tensiunea și glicemia, am reușit măcar să reduc slăbirea la 4 kile. Spre deosebire de Beyonce (de care mi-e milă). Nu am mai perceput, oricum, senzația de foame din seara primei zile de greva foamei: eram full de la a unșpea limonadă.

A, și interesant, am mai făcut foamea cândva, în vremea liceului, când am primit drept premiu pentru rezultatele la o olimpiadă națională o excursie în străinătate. La Paris! Eram cazată într-o familie de francezi care îmi ofereau următorul meniu zilnic: o frunză de salată dimineața, o frunză de salată la prânz, o frunză de salată seara. Ce abundență și diversitate! Ca-n povestea cu sarmalele lui Bulă de luni până duminică sau a mea cu ”caşcaval, caşcaval” și ”cartofi, cartofi” (și a lui fii-miu... mare maestru și recordman la cartofi prăjiți). Ar fi trebuit să fiu cel puțin dimineața entuziastă, dacă nu și la masa de seară, dar nu puteam. Eu (obișnuită să fiu îndopată de la aperitiv (șuncă, ouă și caşcaval, desigur) la desert), aveam dureri groaznice de stomac și mă urcam pe pereți de foame, așa că, îndată ce scăpam de sub supravegherea gazdelor, evadam de acasă, fugeam la o brutărie, cumpăram repede o franzelă și o înfulecam pe

furiș, la budă, aproape nemestecată, tremurând, cu ochii holbați și bale la gură. Culmea, francezii nu făceau discriminare cu mine, pur și simplu ăsta era meniul lor și... păreau să se sature. ”La Paris totul e ca un vis”.

Sâmbătă dimineața, cum dorm tot puțin și prost (chiar cu somnifere) și nici vorbă să obțin cearcănele convingătoare ale învățătoarei Cristiana Anghel în greva foamei, în timp ce maică-mea mă bombardează, slavă Domnului, nu cu bombe-butoi, ci cu SMS-uri și telefoane (interesându-se inclusiv ce să pună la supa pe care o voi testa duminică, în ziua în care închei greva foamei), dau pe gât o limonadă cu trei linguri de miere și încerc să-mi adun ultima fărâmă de energie pentru a putea înregistra mesajul final (video pe youtube). Ah, dacă aș putea fi la fel de entuziastă ca atunci când lucram în cercetare de piață full-time, aveam cheratită herpetică (ochii aproape complet încețoșați) și, total surprinzător pentru mine, am primit... concediu medical (primul și ultimul, cred)! Cât am savurat concediul! Ba chiar, unul dintre șefi, mi-a sporit entuziasmul când mi-a comunicat, pe un tonul lui Geoană când credea că a câștigat alegerile (”Yeah, yeah, am câștigat, am câștigat!”), că și bunica lui a avut cheratită herpetică și a orbit. ”Yeah”, am strigat și eu în delir.

Din fericire, băiatul meu, Alex, venit în sfârșit în vizită la mine, m-a ajutat să-mi regăsesc entuziasmul (îl las la mama în timpul săptămânii, pe parcursul anului școlar, iar acum, în săptămânile de greva foamei, l-am încredințat mamei și în weekend, de-abia puteam avea grijă de mine și de mâțe). Alex a făcut un pic curat (cu mătura, până și la mâțe în tăvița cu nisip), apoi, la rugămintea mea, s-a apucat să mă filmeze pe mine. A ieșit ceva ușor mișcat, cu mine din când în când decapitată (dar, desigur, ă, adică probabil că nimic nu e sigur, mai bine așa decât să mă decapiteze Statul Islamic), iar mâțele intervin și ele în cadru (sper că pentru autenticitate, pot depune și ele mărturie oricând). La sfârșit, m-am simțit mândră de fiul meu (e și salvator de mâțe și ”patriot” de când l-am plătit cu o găleată de aripioare crocante de la KFC ca să protesteze la ”Uniți Salvăm Roșia Montana”).

Imediat după filmare, m-a apucat o criză de ficat, cea mai puternică din viața mea, și m-am zvârcolit de durere (aș fi urlat, dar nu mai aveam putere). Alex a asistat și el. Brusc, m-am simțit precum Promy (titanul Prometeu, eroul meu și prietenul meu) în lanțuri pe Elbrus, spintecat de piroane și cu ficatul sfârtecat de bestia de vultur. Era deja într-o stare avansată de descompunere (legumă putrezită, sucită și răsucită în continuu de viscol și de ciocul necruțător al vulturului) când a primit deodată vizita băiatului său, Deucalion (Deu). A durat un milion de ani doar să înțeleagă că a sosit fiul lui să-l vadă și tot atât ca să se adune un pic și să-l avertizeze că va veni potopul.

Cu ultimele puteri, a reușit să îngaime ”vine potopul”. Suferința tatălui lui (pe care l-a recunoscut numai după locație, nu și altceva... Promy rămăsese numai oase, puroi și jeg) și perspectivele de... viitor l-au afectat și l-au revoltat pe Deucalion, dar, în același timp, i-au sporit dragostea față de tatăl său și față de oameni și au întărit focul sacru din el. Deucalion a preluat focul sacru de la tatăl său, a supraviețuit potopului și a reluat proiectul civilizațional al tatălui său. Se pare că nici potopul nu poate stinge focul sacru. Sunt fericită și binecuvântată să mă doară ficatul (al meu, al lui Promy și al lumii întregi) și să-i predau, la rândul meu, focul sacru lui Alex.

Dumincă la prânz, în prima zi de după greva foamei, îi comunic și maică-mii trăirile mele și înțelege parcă numai că... mă doare ficatul și n-am mâncat supa de la ea (deocamdată). După-amiaza, îngrijorată de maică-mea și hotărâtă să-i fac pe plac, testez supa (cu morcovi). Beau o gură-două, apoi încerc morcovii fierți... doar că am uitat să mestec și, încă și mai mult, să înghit. Trebuie să mă limitez, oricum, la porții foarte mici (legume/fructe consumate separat, încet-încet). În cele din urmă, reușesc să mestec și să înghit 3-4 felii de morcov. Mami, îți jur, am mâncat supa! Jur pe bere, pizza și crenvurști în covrig.

Seara, testez și spanac fiert (mai moale și mai ușor de mestecat/înghițit). Ficatul și stomacul nu prea fac față, dar le stimulez activitatea cu medicamente specifice. Încep și migrenele (sunt obișnuită). Oricum, totul e mult mai bine decât mă așteptam. De luni

încolo, continui cu legume/fructe toată săptămâna (așa cum am procedat în săptămâna de pregătire, înainte de greva foamei), păstrând, în același timp, în meniu limonadele cu sirop de arțar (înlocuiesc mierea cu siropul că am hiperglicemie) și reducând gradual doza de sirop. Cât de curând, ”cartofi, cartofi”... Și când m-oi răzbuna cu o pizza (cu sau fără bon de șpagă), o bere și crenvurști în covrig! Vai de mine, abia m-am purificat (ă, vroiam să zic, m-am detoxificat) și păcătuiesc iar?

În rest, je suis encore syrienne. Sper că și voi. ***Stay human... and alive!***

X. Căutăm un colț ”mai ferit, între Scyla și Caribda”, deși e curat nesustenabil!

10 iunie 2015

Deși situația din Siria e catastrofală (și, din păcate, nu e vorba de catastrofa de Madame Dezastru, nici de vreun dezastru natural... la 50 de cutremure pe zi) și se agravează pe zi ce trece, presiunile diplomatice pentru încheierea războiului (și a violenței) au fost din ce în ce mai reduse în ultima vreme. Acordul de la Geneva din 2012 (*Geneva Communiqué*) nu a fost încă implementat, iar propunerile Ligii Arabe, planul în 6 pași al fostului Secretar General al ONU, Kofi Annan și conferința a doua de la Geneva din 2014 (Geneva II) nu au reușit să dea, deocamdată, rezultate semnificative.

Mai întâi, să vedem ce au presupus acordurile de la Geneva din 2012 și 2014. În mai 2012, Grupul de Acțiune pentru Siria, sub egida ONU, a propus o tranziție care oferă perspective de viitor tuturor sirienilor, fixează pași clari pentru atingerea acestui obiectiv, poate fi realizată într-un climat de siguranță, stabilitate și calm și se va obține în mod credibil și rapid, fără alte vărsări de sânge/violențe. Astfel, se recomandă următorii pași: constituirea unui guvern de tranziție cu puteri executive depline și care să includă membri ai guvernului și ai opoziției pe baza unui consimțământ mutual, participarea tuturor grupurilor și segmentelor din societate la o dezbatere națională serioasă, revizuirea ordinii constituționale și a sistemului legal, alegeri libere și corecte în sistem multi-partid pentru noile instituții și reprezentarea completă a femeilor în toate aspectele tranziției. Ulterior, în ianuarie 2014, a avut loc o a doua conferință internațională, lansată de ONU, însă fără rezultate relevante. Un detaliu tulburător: potrivit Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului (OSDO) peste 1.870 de persoane au fost ucise în cele 9 zile cât a durat conferința inițiată de ONU.

La rândul său, fostul Secretar General al ONU, Kofi Annan, a propus în martie 2012, împreună cu Liga Arabă și ONU, un plan de pace în 6 pași, constând în:

1. colaborare cu reprezentanții ONU pentru crearea unei tranziții politice incluzive (coordonate de sirieni), menite să răspundă aspirațiilor și preocupărilor legitime ale poporului sirian,

2. angajamentul de a opri luptele și de a stopa violența în toate formele sale, indiferent de cine o comite, sub supravegherea ONU,

3. garantarea livrării la timp a ajutoarelor umanitare către toate zonele afectate de război și stabilirea unei pauze umanitare zilnice de două ore în acest sens,

4. intensificarea procedurilor pentru eliberarea persoanelor deținute în mod arbitrar, în mod special a categoriilor vulnerabile și a persoanelor implicate în activități politice nonviolente, furnizarea unei liste complete a centrelor de detenție, a accesului la aceste centre și a informațiilor necesare în acest caz,

5. asigurarea libertății de mișcare pentru jurnaliști și o politică de vize fără discriminare,

6. respectarea libertății de asociere și a dreptului de a demonstra pașnic ca garantate legal.

În august 2012, Kofi Annan și-a dat demisia din funcția de mediator în conflictul sirian din partea ONU-Liga Arabă, invocând refuzul guvernului sirian de a implementa planul în 6 pași, escaladarea campaniei militare a opoziției și lipsa de unitate din Consiliul de Securitate ONU.

Să fim sinceri, deocamdată, ONU s-a limitat de multe ori să plângă și să producă rapoarte, lucruri utile, dar, din păcate, insuficiente. În 2014, pe 22 februarie, Consiliul de Securitate a reușit să adopte, totuși, Rezoluția 2.139 prin care condamnă și interzice bombardamentele nediscriminate (inclusiv atacurile cu bombe-butoi), precum și arestările/răpirile/dispariițiile forțate și, totodată, cere ridicarea tuturor blocadelor (guvernamentale sau nu), eliberarea prizonierilor politici și accesul nerestricționat al ajutoarelor umanitare. Crede cineva că tovarășul-zeu al-Assad sau califul Ibrahim al Statului Islamic ascultă vreo recomandare ONU sau vreo

”predică de Nana” cum îmi ținea mie mătușă-mea în copilărie (și eu, de regulă, fugeam, iar, uneori încercam să rezist numai pentru că mă aștepta, la sfârșit, o porție de cartofi pai ”ca la Paris”)? Au acești măreți și glorioși conducători vreo părere de rău, vreo limită sau vreo rușine în lupta lor pentru putere și control? Regretă doar că a mai rămas vreo bacterie (detectabilă la un control ONU) dintr-un medic, intelectual, jurnalist, activist, bătrânel sau bebeluș, ”dușmanii poporului”, viermi de trădători și teroriști, desigur.

În iulie 2014 a mai apărut o rezoluție a Consiliului de Securitate care autorizează livrarea ajutoarelor umanitare, fără permisiunea guvernului. Însă ONU întâmpină atât dificultăți de distribuție a ajutoarelor umanitare, cât și în ce privește sancțiunile. Dacă Obama, în ciuda faptului că a ajuns la putere cu sloganul ”*Yes, I can*”, a avut permanent un discurs pozitiv, tipic american (”nu există strategie pentru combaterea Statului Islamic”) sau se arată curat ”surprins” de evenimente (vorba lui Pristanda), ONU, la rândul său, se recunoaște depășit și, tocmai prin Înaltul său Comisar pentru Refugiați, António Guterres, caracterizează situația din Siria ca ”nesustenabilă” (”curat” nesustenabilă!).

Frecvent, ONU nu poate vota o simplă rezoluție de trimitere a unor criminali la Curtea Penală Internațională (pentru crime împotriva umanității) ori de sancționare a tovarășilor-zei care se luptă cu medici, echipe de salvare, intelectuali, jurnaliști, femei însărcinate, bebeluși ori bătrânei, pentru că este blocat sistematic în Consiliul de Securitate de unii dintre membrii permanenți cu drept de veto precum China și Rusia (uneori și de Statele Unite, când masacrele sunt comise de Israel în Palestina). Se pare că tovarășii-zei de pe planetă, responsabili pentru crime împotriva umanității, se susțin reciproc și-și apără imunitatea precum parlamentarii noștri penali (prin mjloace oculte, dar și legale).

În 2005, ONU și-a asumat principiul responsabilității de a proteja (*R2P Principle - Responsability to protect*), în cazul crimelor de masă. Ulterior, în 2013, în contextul atrocităților din Siria, unul dintre membrii permanenți ai Consiliului de Securitate, Franța, a propus reformarea procedurii de veto: membrii permanenți se vor

abține (mutual) de la veto în situația crimelor de masă (dacă acest lucru nu contravine fundamental interesului lor național). Cu mai multă presiune și implicare la nivel global, să sperăm că va avea loc o dezbatere internațională, se vor confrunta idei și propuneri, se va alege varianta optimă și se va efectua această reformă a sistemului de vot și veto la ONU. Ca să fie odată funcțional, să nu mai ghicim viitorul (apoca...lipsuri de succesuri) și să depășească mereu orice imaginație/ficțiune (ex. Siria, Cambodgia etc.).

În opinia lui David Miliband (președinte și CEO al *International Rescue Committee)*, reprezentantul actual ONU în Siria, Staffan de Mistura, se ocupă predominant de consultări... adică ”vorbește discuții” (pentru deschiderea și păstrarea canalelor de comunicare), iar cooperarea în Consiliul de Securitate ONU prezintă lacune. Până în prezent nu s-a reușit aplicarea unei presiuni puternice asupra părților aflate în conflict pentru a stopa uciderea civilior și distrugerea infrastructurii, nici din partea membrilor Consiliului de Securitate, nici din cea a țărilor cu influență în Siria.

Din motive birocratice și/sau de punere sub blocadă, circa 5 milioane de persoane nu au acces la ajutor umanitar. Și acum aproximativ 12,2 milioane au nevoie de ajutor umanitar (apă, mâncare, adăpost, servicii medicale și de igienă) în Siria, după statisticile ONU. Iar în zonele aflate sub blocadă guvernamentală (ca în Yarmouk, de pildă) trec jde mii de ani ca să ajungă la oameni o aspirină, o sticlă de apă sau un bob de orez (și, la un moment dat, nu mai ai cui să-i oferi ajutorul). Din nefericire, acoperirea acestor nevoi în Siria, susține David Miliband, a fost realizată în 2014 doar într-un procentaj de 48% (față de 68% în 2013).

Cele patru milioane de refugiați (scăpați numai de cele 50 de cutremure pe zi, atacuri cu arme chimice, răpiri/dispariții forțate și arestări) au și ei aceleași nevoi de bază. Principalele țări care au primit refugiați, la rândul lor, au nevoie de suport material: Turcia a cheltuit 4,5 miliarde de dolari pentru refugiați, Liban - 2,5 miliarde de dolari, Iordania (cu efortul Statelor Unite de a absorbi Marea Britanie!) - 871 milioane. Kurzii din Irak (care sunt primii în lupta cu Statul Islamic prin armata lor Peshmerga, au salvat ultimii yazidi de

genocidul Statului Islamic și au primit și 250.000 de refugiați sirieni) se confruntă și ei cu aceleași probleme. Apelul ONU pentru refugiații din Siria a fost acoperit în 2014 doar 64% (față de 73% în 2013).

Ce propune David Miliband? Unu, tragerea la răspundere a celor responsabili și presiuni pentru facilitarea accesului ajutoarelor umanitare. Doi, membrii permanenți ai Consiliului de Securitate ONU, împreună cu actorii regionali reprezentativi (Turcia, Iran, Arabia Saudită, Qatar) trebuie să trimită politicieni/diplomați cu experiență ca reprezentanți umanitari care să înțeleagă dimensiunea umanitară a conflictului, să monitorizeze și să combată restricțiile de acces, să medieze și să supravegheze încetarea focului, să colaboreze cu reprezentanții ONU pentru urgențele umanitare și să pregătească în detaliu rezoluții în Consiliul de Securitate cu toate părțile implicate (combatanți, susținătorii lor, ONU și ONG-uri). Trei, să fie acoperit apelul ONU pentru Siria în 2015.

Asta doar pentru asigurarea accesului minimal la ajutoare umanitare. Găsirea unei soluții politice, stoparea violenței și tranziția Siriei spre democrație rămân, în continuare, o provocare la care trebuie să răspundem. În ce mă privește, *je suis encore syrienne*. Sper că și voi. Când este atâta rău în jurul nostru, trebuie să ne facem curaj să devenim mai buni. Absurdul halucinant din lume ar trebui să ne facă mai normali (cu bun simț), sălbăticia - mai civilizați, distrugerea - mai creativi, urâtul - mai frumoși, nesimțirea - mai responsabili, minciuna - mai autentici, lanțurile - mai liberi, indiferența și ura - mai sensibili și mai iubitori (sincer, dacă se poate alege între astfel de ”talibani”, prefer ura indiferenței, căci ura, spre deosebire de indiferență, măcar îți recunoaște existența și te stimulează să reacționezi). Simplul nostru exemplu, în viața de fiecare zi, schimbă deja lumea și devine, de multe ori, molipsitor. Exercițiul faptelor bune ne ajută să ne regăsim când ne rătăcim, pentru că, uneori, de teama de a ne întoarce acasă la scorpia de nevastă, asemenea lui Ulise din poezia lui Marin Sorescu, căutăm un loc ”mai ferit, între Scyla și Caribda”, deși e ”curat” nesustenabil.

XI. Evadați printr-o spărtură din Zidul închisorii, să plonjăm în mare și să învățăm ”mersul pe valuri”!

26 iunie 2015

Un weekend fericită ca la revoluția din Decembrie 1989, apoi două săptămâni deprimată cu senzația că sunt o mizerie fără rost, uitată și neînțeleasă de nimeni, o gumă acrită, mestecată prea mult, tăvălită prin rărăițeii mățelor, apoi scuipată și lipită pe ușa de la intrare, un jeg pe care lumea ignoră și să îl arunce la gunoi. Nu mai am lacrimi să plâng, așa că-l rog pe Bebe (inorogul din tatuaj) să-mi împrumute o lacrimă de-a sa, purificatoare și consolatoare, cu puterea învierii și a vindecării. Lacrimile nu doar curăță, eliberează și alină durerea, ci și spală păcatele lumii. Apoi, deodată, mă simt fantomă, una prea obosită ca să mai bântuie și să mai cerșească răspunsuri de la Ziduri. Ultimul neuron mi-a explodat demult, zac inertă, incapabilă să clipesc măcar, mă agasează orice zgomot (scârțâitul ușii, al scaunelor, liftul și mâțele) și am impresia că sunt hăituită și hărțuită de toți.

Așadar, empatizez, de această dată, cu Obama, un președinte și un Big Brother-fantomă, care, deși spionează pe toată lumea și a ajuns la putere cu sloganul ”*Yes, I can*”, nu vede și nu aude nimic, nu știe și nu poate nimic și e mereu agasat că-l deranjează lumea să-i ceară ceva: ”Vai, toată lumea mă asaltează, nu știu unde să mă mai ascund. Nu mai zic de fetele mele, Malia si Sasha... dacă le-am răzgâiat, așa-mi trebuie. Toată lumea vrea ceva de la mine, inclusiv ”nebuna” aia din Țara lui Dracula, Madame Dezastru, ”maimuță posedată”, ”femeie născută la sindrom premenstrual”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”cățea turbată”, ”vacă proastă”, ”șarpe cu ochelari”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”băsistă împuțită”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual” (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), ”jegoasa de la nouă”, ”teroristă” și ”trădătoare”, mai nou și ”curvă” finanțată din diaspora

(cum bine a spus Ioan Rus). A ajuns și Bush Jr. să-mi dea lecții, iar lumea e nostalgică după el. După mine nu o să fie nimeni nostalgic. Și Țarul îmi trânțește verde în față că nu sunt bărbat. Și eu care credeam că să fii președintele Statelor Unite înseamnă să dormi, să te plimbi, să faci poze cu familia și cu cățelul, toți să te iubească, să-ți fie prieteni și followeri pe Facebook și Twitter și să-ți dea like-uri! Ah, și mai am atât de mult... 1 an jumate. Parcă nu se mai termină mandatul ăsta. Tocmai acum mi-a transmis cineva că mi-au fugit și mie fetele de acasă, în Siria să se facă jihadiste și să se mărite cu băieți de treabă de la Statul Islamic. Sunt puțin surprins, dar nu șocat. Ce dacă? Credeți că mă fac alb ca Michael Jackson de spaimă? Nu-i nimic. Mare pagubă. Să-mi lase măcar tablourile, pe-astea le apăr și de băieții de la Led Zeppelin, și de jihadiști."

Obama nu observă nici dacă îl calcă Țarul cu tancul sau îi intră în fund o bombă-butoi cu clor. Ah, trebuie să ies din personajul ăsta (Obama), altfel Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) o să înceapă o grevă nud sub chador (vălul integral iranian) sau, mai rău, una sexuală. Nu știu de ce mă îngrijorez, doar nu vreau să-mi crească tensiunea (proaspăt verificată), am deja 15/10. Nu vreau să ajung iar la 17-18 maxima ca la birou, în cercetare de piață, când eram într-un fel de "comă" fizică și psihică, cădeam din picioare, nu puteam să gândesc și să simt altceva în afară de oboseală și de silă și făceam eforturi supraumane să înțeleg și să răspund monosilabic la întrebările doctorului: "De ce te stresezi?" Niciun răspuns. "Ia un sedativ PC" "Da" (iau și acum, pot să înghit o cutie odată cu tot cu ambalaj, și tot degeaba). "De tine nu-ți pasă?" "Nu." "Ai familie?" "Da". "De familia ta nu-ți pasă?" "Nu." "De colegi nu-ți pasă?" "Nu." (Adevărul e că nu-mi păsa, dar m-am prefăcut că-mi pasă, m-am solidarizat cu ei și mi-am dat prima demisie în semn de protest). "Crezi că-ți ridică statuie?" "Nu." "Vrei să mori?" "Da."

În rest, acum, în afară de tensiune și crizele de ficat, se pare că a funcționat detoxifierea, analizele de sânge mi-au ieșit perfecte, glicemia s-a (auto)reglat, iar colesterolul general a scăzut cu 100 (chiar și cel mai periculos, LDL, care se poate depune pe vasele de sânge dacă s-a acumulat în exces, are valori normale). Oricum, urăsc

întrebările astea ale medicilor (care, în mod fatal, adeseori se neglijează ei înșiși) aproape la fel de mult ca următoarea serie de întrebări ale apropiaților (transmise fie direct, fie pe mail sau SMS): ”Ce faci? Ce (mai) faci? Ce-ai pățit? Ce s-a-ntâmplat? Ești bine? Unde ești? De ce nu răspunzi? De mine nu-ți pasă?!”

Cât de curând, va trebui probabil să postesc din nou pentru că, deși am păstrat în meniu limonadele cu sirop de arțar bio și ceaiul de urzici, am cumpărat lapte și fulgi de ovăz bio, în același timp, am început deja să mă răzbun cu crenvurști (cu cașcaval topit) în covrig/rulouri, shaorma, ouă ochiuri, pizza și Maretti cu pizza. Cu toate că înainte nu împărțea cu nimeni Maretti cu pizza și nu-i dădea nici lui fii-su, Deu (Deucalion), șpagă Maretti cu pizza ca să-i ofere azil pe planeta unde a emigrat băiatul lui și/sau să-l aresteze acolo, ca să fie în siguranță, Promy a așteptat până când am putut consuma eu Maretti și m-a servit personal. M-a făcut să plâng de fericire. Și continuăm să ne răzbunăm. ”Răzbunarea e dulce”.

Răzbunarea nu mă face însă să mă simt mai puțin fantomă. Și ce dacă? Înseamnă că sunt și eu, în sfârșit, cumva în rândul lumii. Hm, dacă sunt și eu fantomă (și încă una proastă, neînțeleasă, incapabilă de nimic și absurdă, la rândul ei), nu e nicio problemă. Să mă obișnuiesc odată și să-mi văd de treabă, ca restul lumii. Cum spune Sorescu, așa trebuie să procedăm: ”Străzile erau înțesate de haine / Care își vedeau de treburi (...) Pe linia troleibuzelor / Circulau fiare de călcat. / Iar eu căutam oamenii. / Știam că trebuiau să se afle / Fie în buzunarul de la vestă / Fie în fața ori în spatele hainelor, / Anexați cu o clamă”.

Când ne-am pierdut fața umană și am devenit fantome, am uitat și ”mersul pe valuri” (”Așa că înaintez somnambulic, / Mă ține mlaștina, / Iluzoriu acoperiș pe casă. / Jos e mulțimea cu capu-n jos, repartizată pe etaje, / Lumea care-și vede de treabă / Și nu crede în mersul pe valuri.”). Și un sfat foarte util din poezia ”Atavism”: ”Lăsați perdelele / Trageți obloanele / Și mai luați-vă o dată tensiunea. / După ce a văzut totul - ploi, războaie, / Soare, cârtițe, evenimente, / Repetate mereu aidoma / Omenirea nu cred că mai dorește serios / Să mai vadă ceva. / Totuși uite-o lipită de ferestre / În

ochi cu un gol.” Ar trebui să-mi iau tensiunea și, totuși, rămân lipită de fereastră, praf din praful ei și al lumii întregi. *Vanitas vanitatum et omnia vanitas.*

La un moment dat, totul mi se pare un vis. N-am mai avut senzația asta de vis de mulți ani: de când m-am (re)apucat de scris am experimentat un exces de real. Da, scrisul m-a făcut să plonjez în infern și să agonizez în parametri optimi la nesfârșit, mai intens ca-n realitate (chiar dacă sunt experiențe proprii) până mor și, când în cele din urmă se face întuneric și liniște și cred că am scăpat, vine cineva și mă resuscitează. Și tot așa. Mereu. Mi-am depus și a treia demisie în semn de protest de la scris, dar mai fac voluntariat că sunt proastă de dau din abis în abis (împreună cu Promy), din dragoste și disperare. Probabil că, dintr-o supradoză de real (atroce și absurd), s-a creat un mecanism de (auto)apărare care mă determină să percep totul în registru oniric. Ce mai contează că sunt fantomă ori nemuritoare blestemată, captivă într-un coșmar etern? Coșmarul e și el un vis, nu e nimic real.

Se pare că nu ne putem trezi, deocamdată, din acest coșmar și trebuie să-l acceptăm ca atare, chiar dacă eu una refuz să mă obișnuiesc. La perpetuarea și creșterea acestui coșmar contribuie, din păcate, și Iranul care trimite și mai departe mii de luptători în Siria și face presiuni asupra Rusiei pentru ajutor militar, economic și politic acordat regimului. Tovarășul-zeu al-Assad și regimul său, principalii autori ai acestui dezastru, merită susținere, logic, nu? În opinia reprezentantului ONU în Siria, Staffan de Mistura, Iranul cheltuiește anual cel puțin 6 miliarde de dolari în Siria (unii vorbesc de sume mult mai mari, de 15-20 de miliarde).

Dar, ca de fiecare dată, în acest coșmar descopăr îngeri în infern, cum ar fi Muzoon, Malala siriană din Iordania (taberele de refugiați) care încearcă să convingă fetele să nu se mărite în adolescență, ci să continue școala. Din rațiuni de securitate și suport, în teroarea și mizeria războiului, părinții caută să le căsătorească repede. Sărăcia extremă și răpirea/dispariția forțată/arestarea sunt (încă) lucruri comune în Siria. Un bărbat se presupune că poate oferi protecție, însă

e un lucru iluzoriu. Din nefericire, aproape o treime din fete renunță la școală și se mărită înainte de a fi pregătite pentru căsnicie și copii. Alături de fetele care nu vor să abandoneze școala, alți îngeri în infern sunt echipele de intervenție civilă ”Căștile Albe” (”*White Helmets*”) care, deși sunt targetate/bombardate cu bombe-butoi/arme chimice și răpite/arestate (asta înseamnă de obicei morți sau pe moarte... torturați până la moarte), își continuă misiunea, ajungând să salveze 17.796 de vieți (ei chiar merită Premiul Nobel pentru Pace).

M-a impresionat și regizorul (britanic), Sean McAllister, arestat și el cândva în 2011 pur și simplu pentru că filma un documentar în Siria despre un cuplu de disidenți sau... ”viermi de trădători”. Filmul său, realizat în ciuda presiunilor și interdicțiilor, ”*A Syrian Love Story*”, a câștigat premiul întâi la festivalul *Sheffield Doc/Fest*. Este vorba de povestea de dragoste a unor activiști care s-au cunoscut în închisoare (cu 20 ani în urmă, pe vremea lui Hafez al-Assad, tatăl actualului dictator), Amer și Raghda, comunicând prin spărtura din Zidul pușcăriei. Au supraviețuit amândoi, s-au căsătorit și au făcut copii. Ea a dispărut și a doua oară pentru scrierea unei cărți de memorii din închisoare (adevărul e dureros și incomod, dar e și mai dureros și incomod să-l ascunzi), lăsând un timp îndelungat copiii fără mamă. După un șir epuizant de arestări și traume, inclusiv cele generate de războiul civil și de refugiere, plecați pe un drum presărat cu oscilații, vise, dezamăgiri, speranță și disperare, tatăl rămane în Franța cu copiii, încercând să trăiască o nouă viață și să le ofere copiilor un viitor, iar mama se duce în Turcia, consultant pentru un partid de opoziție, după o tentativă eșuată de sinucidere (nu putuse suporta să asiste pasiv din Franța, exclusiv online, la escaladarea violenței în Siria). Dar, chiar dacă sunt separați, cei doi continuă cumva să se iubească. Fie și prin spărtura în Zid.

Aș vrea ca iubirea lor și comunicarea prin spărtura din Zidul închisorii să fie un stimul pentru întreaga Planeta Siria. Din păcate, deși situația în Siria e (tot mai) disperată (sute de mii de morți, mai mult de jumătate din populație dislocată de la casele ei, peste 500.000 de oameni în zone sub blocadă guvernamentală, sute de mii

arestați/răpiți/dispăruți, zeci de mii uciși în închisori/centre de detenție/spitale militare, peste 12 milioane care au nevoie urgentă de ajutor umanitar), reacțiile planetei sunt (tot mai) slabe și/sau ineficiente. Exasperați de cele 50 de cutremure pe zi, de atacurile cu bombe-butoi și arme chimice, de violuri și torturi până la moarte, de foamete și mizerie, copiii noștri sirieni nu mai așteaptă să vină să-i salveze Statul Islamic, ci preferă să cerșească mii de euro (dacă au de unde) pentru o primă și ultimă croazieră cu vaporașul-fantomă pe Mediterana.

Unii spun că mureau (mai mult sau mai puțin lent) în Siria, iar în taberele de refugiați continuă să moară (mai mult sau mai puțin lent), așa că aleg calea epavelor și a fantomelor, în căutarea visului european. Printre ei, numeroși copii rămași fără părinți, singuri și traumatizați, care fug de recrutarea în armata siriană/Statului Islamic/altor rebeli, de căsătorii forțate/sclavie sexuală, de mizerie și de escaladarea violenței, pe drumuri periculoase, negociind cu traficanții și înfruntând gloanțele grănicerilor. Marea Mediterană, în marea ei generozitate, a absorbit deja peste 5.365 de refugiați, numai în 2014 și 2015, încheindu-le, în sfârșit, agonia. Păi, Marea Mediterană e de vină? Nu știu, poate Băsescu e sau poate Statul Islamic. Și de ce ar trebui să încercăm să salvăm niște ”teroriști”, ”trădători”, ”dușmanii poporului”, ”extratereștri”, oricum, ”pagube colaterale” în acest război?

Suprasolicitate de afluxul refugiaților, fără a primi susținere internațională, Iordania, Libanul, Turcia și kurzii din Irak au început să limiteze accesul și să reducă ajutoarele umanitare: de exemplu, în Liban (unde se găsesc 1,2 milioane de refugiați la o populație inițială de 4,5 milioane), alocația de hrană a scăzut de la 27 la 19 dolari pe lună și Libanul ia în calcul relocarea sirienilor înapoi în Siria, în timp ce în Iordania (unde sunt prezenți peste 600.000 de sirieni la o populație pre-criză de 6,7 milioane) alocația se ridică la 14 dolari pe lună. Turcia (unde se află 1,8 milioane de refugiați) se străduiește să mențină porțile deschise și să asigure condiții acceptabile în taberele de refugiați, dar are nevoie și ea de susținere internațională și de împărțirea poverii. Egiptul (unde au ajuns peste 100.000 de refugiați)

a arestat mii de refugiați sirieni care vroiau să traverseze Mediterana. Nu-i nimic, copiii noștri sirieni sunt obișnuiți să fie umiliți și să trăiască în teroare. Dacă asta mai e viață (și nici măcar supraviețuire!).

La nivel global, numai 2,2% (mai puțin de 90.000) dintre refugiații sirieni au fost redistribuiți, iar apelul ONU pentru refugiații sirieni este acoperit, în prezent, doar într-un procentaj de 23%. După ”lupte seculare” de ani buni, Europa a decis, în cele din urmă, să se implice ”decisiv”: să preia 40.000 de refugiați din Italia și Grecia, respectiv 20.000 din afara Europei în următorii doi ani. Uniunea Europeană a stabilit, în acest sens, un sistem de cote, în funcție de capacitățile fiecărui stat, prin care cei mai mulți erau repartizați în Germania, Franța și Spania, iar României îi reveneu 2.362. La opoziția Marii Britanii și a altor state, sistemul de cote a căzut. Oricum, 60.000 constituie mult prea puțin, reprezentanții ONU susțin că Europa ar putea primi lejer 1 milion de refugiați și ar trebui să relocheze (pentru început) cel puțin 130.000 dintre refugiații sirieni din Orientul Mijlociu.

Dar Europa se teme de imigranți, în special Ungaria (care s-a înconjurat la propriu de Ziduri ca să se ferească de invadatori) și apoi Marea Britanie care a acceptat cu chiu cu vai câteva sute de refugiați sirieni, după ce aceștia s-au înregistrat la ONU, au urmat diverse proceduri de selecție, și-au expus cicatricele ca să demonstreze că sunt victimele torturii și, eventual, au arătat că suferă de boli grave, imposibil de tratat în alte părți. Înainte susținător al unei intervenții militare în Siria din cauza atrocităților regimului, Cameron a devenit mai nou un al doilea ”Nigel Farage” care, în mod populist, manipulator și crud, înfierează cu mânie proletară ”căutătorii de o viață mai bună, nu de azil”. Desigur, Marea Britanie e îngrijorată de asaltul teroriștilor sirieni și al vampirilor din România.

În ce privește operațiunile de salvare din Mediterana, în 2014, operațiunea ”Mare Nostrum”, lansată de guvernul italian, a reușit să salveze 166.000 de vieți, însă a fost sistată la presiunea unor guverne europene, alertate de asaltul teroriștilor. Ulterior, s-a recurs la o nouă operațiune, ”Triton”, mai redusă ca buget și amploare/arie de

acoperire, cu rezultate limitate. Abia în mai, după o serie de ”accidente” tragice în Mediterana cu mii de morți, s-au extins resursele și aria operațională ale programului de salvare din Mediterana. În prezent, UE încearcă să voteze un plan umanitar de urgență, dar, Marea Britanie, Polonia, Cehia și Spania se opun și ne fac să ne fie rușine că suntem europeni. Din păcate, incidentele nu sunt ”accidente”, nici ”dezastre naturale” și ce mă doare cel mai mult e că toate aceste pierderi... vieți/suflete distruse/pierdute ar fi putut fi evitate, dacă nu ne izbeam din nou de Zidul urii și al indiferenței.

Pentru a schimba odată pentru totdeauna paradigma globală asupra protecției refugiaților, Amnesty International recomandă comunității internaționale:

 Un summit internațional pe tema crizei refugiaților, focusat pe creșterea responsabilității internaționale și pe împărțirea poverii

 Ratificarea globală a Convenției pentru Refugiați (*Refugee Convention*)

 Dezvoltarea unui sistem domestic robust pentru refugiați: statele trebuie să stabilească proceduri corecte pentru a evalua nevoile refugiaților, să garanteze drepturile fundamentale și accesul la servicii precum cele de educație sau sănătate.

 Angajamentul absolut de a salva mai întâi viețile: statele trebuie să confere prioritate salvării vieților celor în nevoie în raport cu politicile de imigrație. Când viața este în pericol, inclusiv (dar fără a ne rezuma la acest lucru) din cauza încercărilor de a traversa mările, statele trebuie să investească în operațiuni de căutare și salvare și să vină să salveze imediat oamenii în pericol. Acest imperativ nu poate fi pus în discuție de obiectivele de control al graniței.

 Combaterea traficanților: statele trebuie să realizeze acțiuni eficiente pentru a investiga și a condamna bandele traficante. Trebuie să ofere protecție și asistență victimelor traficanților și să se asigure că ele au acces la procedurile de stabilire a statutului de refugiat și/sau la proceduri de redistribuție.

 Îndeplinirea tuturor nevoilor de redistribuție identificate de ONU: aproape un milion au nevoie de redistribuție și de locuri unde

să fie plasați umanitar (numărul lor crește anual). Amnesty International estimează că 300.000 vor avea nevoie anual de asemenea redistribuție/locuri umanitare în următorii 4 ani.

 Combaterea xenofobiei: guvernele trebuie să se abțină de la xenofobie, de exemplu, să blameze căutătorii de azil și imigranții pentru problemele economice și sociale. Guvernanții trebuie să caute politici eficiente pentru combaterea xenofobiei.

 Stabilirea unui fond global pentru refugiați: un asemenea fond poate acoperi toate apelurile ONU pentru crizele refugiaților. Și va procura un ajutor consistent pentru țările care găzduiesc numeroși refugiați pentru a le ajuta să ofere servicii pentru refugiați și comunitățile gazdă. Acest fond trebuie să funcționeze pe lângă ajutoarele de dezvoltare existente.

Mai mult, Uniunea Europeană nu doar că nu face față crizei refugiaților, dar a ales să închidă ochii în fața mizeriei, torturilor și execuțiilor din închisorile/spitalele militare siriene. Astfel, Parlamentul European a decis să interzică publicarea fotografiilor celor uciși prin tortură (și mizerie) în spitalele militare siriene pe motiv că sunt prea ”deranjante și ofensatoare”. Asta după ce fotograful militar ”Caesar” a lucrat la arhivă ani în șir, îngrijorat că va împărtăși soarta ”pacienților” din spitale. La sfârșit, a ascuns fotografiile în ghete, s-a furișat în patul unui camion ca să treacă granița și și-a riscat din nou viața pentru a spune adevărul lumii întregi.

Fotografiile (55.000, asociate unui număr de 11.000 de persoane exterminate în spitale militare, de toate confesiunile, unii dintre ei copii și persoane cu handicap!) sunt deja expuse la sediul ONU- New York, la Congresul Statelor Unite și Muzeul Holocaustului - Washington DC. Desigur (adică probabil), fotografiile sunt insuportabile - zeci de mii de oameni cu corpuri emaciate, scheletice ca-n lagărele fasciste sau comuniste, diforme ca ale celor de la Hiroshima după atac nuclear și cu ochii scobiți, adânciți în orbite (asta dacă-i mai au), arși (inclusiv cu acid), electrocutați, bătuți, cu organele sexuale extirpate sau mutilate. Ironic, unii dintre cei

torturați până la moarte în spitalele militare aveau tatuaje cu mărețul și gloriosul conducător. Arhiva e utilă și familiilor celor dispăruți pentru identificare (dacă mai pot recunoaște ceva din cineva, eventual după tatuaj).

Și tovarășii securiști ai regimului râd, scuipă și urinează pe plăgile purulente pe care tot ei le-au produs unor copii, medici, membri ai echipelor de salvare, jurnaliști, intelectuali sau activiști și, din nefericire, și multor persoane arestate numai ca să se mențină teroarea, fără să fi postat vreo poză cu atrocitățile regimului pe Facebook sau să dea un pahar cu apă unui protestatar rănit. Cum spune Promy, recompensat la rândul său, cu exil pe Elbrus, lanțuri, piroane, furii, fulgerașe, flegme divine, păsările antropofage, ger și jeg mii și mii de ani, drept răsplată pentru serviciile aduse zeilor, pentru opera sa și salvarea oamenilor (prin științe, arte și focul sacru), ”mai bine să fii condamnat pentru prea multă iubire decât să fii premiat pentru prea multă ură”. Dar de ce trebuie să fie mereu condamnați salvatorii și creatorii, în timp ce călăii și distrugătorii, altminteri ”torționari de treabă”, sunt promovați și stimulați să recidiveze? De ce trebuie să fie lucrurile bune interzise, iar cele rele premiate, restul e haram? E o crimă să creezi și să salvezi?

Mai mult, Promy își aduce aminte cum se ruga uneori să vină să-l scuipe verișorul lui, Știi Tu Cine-Zeus și nepotul său, Hermes (mâna dreaptă a marelui conducător, tot un torționar de treabă) și să urineze pe rănile lui, atât se simțea de străin și abandonat pe Elbrus. Și-apoi n-a mai știut nimic, n-a mai înțeles nimic din ce se întâmpla, nu mai putea recunoaște pe nimeni și nimeni pe el, se degrada clipă de clipă de era să nu mai rămână nici stânca de care era înlănțuit din el și, deși devenise o legumă putrezită, numai oase, puroi și jeg, continua să fie consumat ritual de bestia de vultur. Aud și eu în continuu programul de urlete din închisori/centre de detenție/spitalele militare siriene, ba și urletele lui Promy (chiar atunci când s-a abținut în fața zeilor ca să nu le dea satisfacție, când e prea epuizat s-o mai facă ori când își bagă (singur!) pumnul în gură și se zvârcolește până ajunge din nou o bacterie paralizată într-un sicriu de gheață, în Zid sau în stâncă... și eu împreună cu el).

Spitalele militare siriene vindecă și purifică corpuri și suflete prin mizerie, violuri și torturi până la moarte. Se poartă mai nou spitalele militare ca lagăre/centre de exterminare, gropile comune nu mai sunt la modă (decât la Statul Islamic). Și eu am coșmaruri fără sfârșit (din 2011, de când a început războiul civil în Siria), cu ochii deschiși sau închiși, că aștipesc un pic sau nu. De fiecare dată când văd o știre/raport (și văd mereu acum) adorm după 6-7 ore (zvârcolindu-mă) și mă trezesc după o oră, fie că am fost eu răpită de securiști/milițiile Shabiha, fie că fericitul beneficiar al superofertei de tortură și execuție e Alex, fii-miu și, de regulă, în acest caz nu-i mai găsesc nici corpul să-l îngrop ori descopăr doar un deget scheletic, diform, ars cu acid, cu unghia smulsă și cu miros proaspăt de urină. La ultimul coșmar (de azi-noapte... când am dormit iar o oră), eram captivă din nou și tovarășul al-Assad, prezent la execuție, vroia să toarne acid pe mine și pe niște copii sirieni de-ai noștri. Mai întâi, mi-a cerut să vărs eu acidul pe copii, niște viermi de teroriști și gunoaie de trădători, dușmanii poporului... ca mine.

Noi suntem de vină, desigur. Poate și că am distrus planeta Krypton a lui Superman sau am violat Leviathani, cum i s-a zis lui Promy. Eu însă, suprasaturată de tovarăși-zei, sisteme și ”isme” și excluzând varianta de a mă transforma și eu în torționar (cel puțin la început, cât mai eram conștientă), i-am spus că nu suntem noi de vină, ci chiar el cu regimul său, cine a greșit să-și ceară iertare (vorba lui Promy), deși prevăd că nu o să o faceți niciodată, voi sunteți adevărații vinovați care ar trebui pedepsiți. N-am scăpat noi de voi, dar nici voi de noi, uite că vă mai enervăm cu o poezie pe Facebook sau cu o faptă bună. Știu că nu iertați niciodată faptele bune și operele subversive. Vă fac să tremurați de furie și de frică. Vă căcați pe voi să nu vă pierdeți ”inelul puterii” și scaunul de sub cur.

Brusc, am luat acidul și l-am aruncat asupra lui. Cred că s-a dizolvat integral. Nu știu exact, m-am trezit și n-am mai putut adormi. Mă clătinam și îmi venea să vomit. Sincer, nici eu nu mă pot uita la fotografiile lui ”Caesar”, însă am și mai mare fobie să văd pozele (omagiale sau nu) ale tovarășului-zeu al-Assad și, indiferent cât e de incomod, adevărul trebuie spus. De-asta și-a și riscat

”Caesar” viața și s-a chinuit atât să adune și să sistematizeze arhiva: nu își dorea riscuri suplimentare (în Siria fiind), nu vroia aventuri, nici senzații tari în plus ori să-și testeze limitele. A urmat doar glasul conștiinței și al adevărului pentru că 2+2 nu făceau 4, ci cel puțin minus 11.000, asta numai cât a fotografiat el.

Arestările, violurile și torturile până la moarte sunt numai unul dintre ingrediente, pe lângă foamete, mizerie, 50 de cutremure pe zi, atacuri cu bombe-butoi, inclusiv cu arme chimice (cu gaz sarin sau clor). Dacă Statele Unite erau reticente la adresa unei zone de excluziune aeriană (Turcia a tot exercitat presiuni, anul acesta a reușit să obțină măcar includerea acestei teme în agenda SUA... eu cred că am pierdut șirul petițiilor semnate în acest sens), acum SUA manifestă mai multă deschidere, măcar printr-unii dintre membrii Congresului. Din martie anul curent au avut loc cel puțin 35 de atacuri cu arme chimice (cu clor), prin intermediul bombelor-butoi proiectate din elicoptere în nord-vestul Idlibului, după cum a depus mărturie la ONU și în Congresul american Dr. Tennari, inițiatorul unui spital de campanie la Sarmin și unul dintre puținii supraviețuitori dintre medici.

Acesta continuă campania Planet Syria pentru oprirea bombardamentelor cu bombe-butoi, indiferent cât e de traumatizat, chiar dacă lucrează în condiții inimaginabile, a văzut atâtea orori și poate fi oricând și el răpit și torturat până la moarte. Consiliul de Securitate ONU a anunțat în martie că va lua măsuri dacă se vor mai produce atacuri cu arme chimice, ceea ce s-a întâmplat din nou din aprilie. Până și Rusia, aliată tradițională a regimului, a început să discute cu reprezentanții americani pe un draft de rezoluție de tragere la răspundere și să ia în considerare condamnarea vinovaților pentru atacurile cu arme chimice. Totuși, Rusia rămâne aliata oficială de bază a regimului sirian și se opune încheierii războiului prin presiuni/forțe externe. De asemenea, peste 70 de țări au semnat o scrisoare comună pentru oprirea bombardamentelor nediscriminate (inclusiv a celor cu bombe-butoi).

Planeta Siria, să încercăm să comunicăm și noi prin spărtura în Zid de la închisoare a celor doi îndrăgostiți... Amer și Raghda, să rupem lanțurile, să evadăm prin crăpătura din Zid, să plonjăm în mare și să (re)învățăm ”mersul pe valuri”, că altfel nu putem traversa Mediterana!

XII. Antigona și fetele unui președinte-fantomă scot colții de vampiri la școala-fantomă din România și jihadiștii-fantomă de la Statul Islamic

10 iulie 2015

”Sunt un soldat-fantomă, un ”omuleț verde” din Ucraina. Țarul m-a trimis să-mi ucid frații. Sau ei pe mine. Cu toate că nu știu dacă mai contează, sunt mort într-un fel. Nu mi se recunoaște niciun merit în război, nu voi primi nicio medalie, nimeni nu va vărsa vreo lacrimă pentru mine dacă voi cădea pe câmpul de luptă, voi ajunge la gunoi (dacă nu eram deja, cred că m-am născut la gunoi) ca un ”deșeu biologic” ce sunt, într-o groapă comună sau adus în sicrie de zinc, cu camioanele inscripționate ”Încărcătura 200” și îngropat noaptea, în secret, fără slujbă, fără lumânare, ca un câine de pripas. De fapt, cum să-mi aprindă o lumânare? Nu mă încadrez nici la vii, nici la morți. Nici acum, nici când voi trece pe lumea cealaltă. De asemenea, dacă răpesc și violez pe cineva ori dacă se întâmplă să comit un masacru, nu mă poate trage nimeni la răspundere.

Maică-mea nu știe nimic de mine, am dispărut și nu pot s-o contactez. Dacă îi spun cu gura mea, nu mă crede, zice că am înnebunit, doar știe că frații ruși și ucraineni nu se luptă între ei. Și preferă să-l creadă pe Țaru'. Deși aici e un mediu familiar, ca la mine acasă, am ger de crapă pietrele, ciorbă, votcă și gagici (și nu vreau fetițe de 5-6 ani, sclave sexuale primite ca premiu/pradă de război, că sunt om credincios, mi-e frică de Dumnezeu și, oricum, nu sunt pedofil), aș prefera să lupt în Siria cu Statul Islamic ca alți ruși sau iranieni (tot soldați-fantomă), în loc să-mi ucid frații și ei pe mine. Nu știu ce să mai spun. Cred că o să mai comand o votcă. A, chiar în acest moment îmi aduc aminte de o fată din Țara lui Dracula, ”Madame Dezastru” căreia i-a fost milă de mine (i-e tare milă de fantome ca mine, cred că din solidaritate, e fantomă și ea) și m-a învățat limba dacă... ”barzăcopilviezure”. E o formulă magică pe care o s-o rostesc Țarului la întoarcere (și, dacă nu, o să-l bântui). Jur că știam de Dracula, nu și de daci. Bună și limba dacă la ceva!”

E mult mai bine să fii fantomă, mă rog, soldat-fantomă sau Don Quijote-fantomă castrat și fără vise ca mine, confirm, cu înțelepciunea mea milenară de 2 ani și 10 luni, după ce mă despart de ”omulețul verde”. Nu mă mai simt singura ființă vie de pe pământ, nu mai am impresia că sunt atât de privilegiată și nu mai mi-e rușine, nu mă mai înspăimânt că o să se sfârșească totul imediat și, implicit, nu mai număr, împreună cu Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) și copiii noștri sirieni, minutele și secundele până la următorul sfârșit. Nu mă întrebați însă de vreun deadline: paralizez de groază sau produc apoca...lipsuri la scară personală și universală (cum a fost atunci când am uitat farfuriile murdare în chiuvetă și am infestat întreg paradisul cu gândaci).

Istoria rămâne un coșmar (care continuă să crească năucitor). Suprasaturată să înghit în continuu săbii, cuțite, cuie, piroane, cioburi, stânci, Ziduri, fulgerașe, bombe-butoi, clor, acid, flegme divine (căci suntem născuți din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita, logic, nu?) și apoi să mai și fac conversație cu familia ori să zâmbesc (cu un zâmbet prietenos de smiling-face, despicat cu pironul/bombele-butoi și cusut cu sula de cizmărie de trupele Berkut, exact ca la Paris, totul de vis), mai îmi dau demisia în semn de protest. Să precizez, nu de la scris, asta a fost cu aproape trei ani în urmă, ci de la tot și toate și-mi vine să arunc universul în aer, să nu mai sufere nimeni.

Și totuși, după supradoza de real, acum până și coșmarul pare un vis. E mult mai avantajos și confortabil psihic și fizic să percepi totul ca pe un vis și să fii fantomă (suflet fără corp) decât zombie (corp fără suflet) sau o serie de monștri (hăituiți sau nu de propria conștiință ca de ”portretul lui Dorian Gray”). Le-am încercat și pe-astea și nu vreau să recidivez. Oricum, prefer să fiu Don Quijote-fantomă, castrat și fără vise (care se luptă cu morile de vânt) decât student-fantomă sau cadru didactic-fantomă. Apropo, înainte să primesc numărul de dosar de la Parchet din dosarul fuckultății-fantomă (pe care-l așteptam ca pe Godot ori ca bunicii noștri pe americani la instalarea comunismului în România), am recepționat

decizia Parchetului (de pe lângă Judecătoria sectorului 6), când am verificat întâmplător cutia de scrisori.

Vestea bună e că (în mod miraculos pentru România, cu toate că ar trebui sa fie ceva obișnuit) unul dintre funcționarii de la Comisia Prezidențială (Departamentul pentru Educație și Cercetare) a făcut un gest de normalitate și a redirecționat plângerea mea către poliție. Între timp, deși eu nu am fost contactată pentru a prezenta probele și nici nu mi s-a comunicat, in ciuda solicitarilor, numărul de dosar de la Parchet (de pe lângă Tribunalul Bucuresti), dosarul a înaintat, a fost transferat la Parchetul de pe lângă Judecatoria Sector 6, s-a desfășurat o anchetă, iar persoanele implicate (decanul, șefa de catedră, secretara și cei 6 studenți-fantomă pentru care mi se cereau note mari, deși nu veniseră nici la examen și nici nu intenționau vreodată) au fost audiate.

Așa că sunt fericită și recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat să zgalțâim un pic sistemul, să facem presiune și să creem o mică breșă în Zid. Le mulțumesc și celor care nu m-au ajutat, sper să o facă data viitoare. De asemenea, le sunt datoare celor care mi-au pus bețe în roate: astfel, m-au stimulat să reacționez. Totul este, de fapt, mult peste așteptări: estimam că nu voi primi niciun feeback de la "comitetele și comițiile" la care expediasem sesizarea. Personal, am luat această inițiativă ca pe un ritual de purificare a conștiinței și de exorcizare a demonilor și fantomelor corupției materiale și morale care încă mai bântuie România.

Vestea proastă e că, având în vedere că au fost audiate exclusiv persoanele acuzate și s-a luat ca probă numai înregistrarea audio de la decanat, dosarul a fost clasat în februarie 2015 (24 februarie – ordonanța procurorului, 13 martie - ștampila poștei) de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 6. Eu cred că s-a comis o eroare că nu mi s-a transmis numărul de dosar de la Parchet (am ajuns să am și o vorbă "când oi primi numărul de dosar de la Parchet"), nu am fost informată cu privire la evoluția anchetei, nici nu am fost invitată la audieri. Pe lângă înregistrare, dețineam și lucrările studenților și listele de prezență la examen (cu nume și semnături) pe care nu figurează niciunul dintre studenții-fantomă. Dar poate că i-am șters eu, logic,

nu? Sunt expertă la șters. Eu am fost vizitată doar de un comisar de la Poliția Capitalei, în aprilie 2013. În acel moment, comisarul părea surprins plăcut că are în lucru o asemenea plângere (prima în cariera lui!), era foarte cooperant și m-a ajutat să completez rapid declarația (practic, am confirmat ce scrisesem în sesizare). În rest, nu am fost contactată pentru a participa la audieri pe parcursul anchetei.

Am aflat toate informațiile, inclusiv decizia Parchetului abia miercuri seară, pe 1 iulie 2015, când am verificat accidental cutia de scrisori. Mă așteptam să primesc răspuns de la Parchet pe mail (cum mi-a scris anterior Poliția Capitalei), consideram că dosarul nici nu a apucat să se înregistreze, așa că mi-am verificat preponderent mailul, nu și cutia postală. Nu mai e timp pentru a contesta decizia Parchetului, dar, la sugestia fetelor de la APADOR CH (care au o altfel de atitudine și mă ajută în lupta mea pentru o Românie/lume mai normală), voi face un memoriu către Parchetul General prin care să cer infirmarea ordonanței de clasare și dispunerea redeschiderii urmăririi penale. Este o posibilitate prevazută de art. 335 din Codul de Procedură Penal, chiar dacă șansele sunt infime.

Voi anexa memoriului copii xerox după lucrările studenților și fișele de prezență la exemen (cu nume și semnături), precum și transcrierea (toată sau doar pe intervalele de timp relevante) a ”discuției” de la Decanat (când secretara urla și spumega și mă făcea în toate felurile, sub ochii decanului și ai șefei de catedră). Cum așa? Nu suportam nici înainte să ascult ceva din înregistrare, mă lua cu leșin, mă sufocam, îmi venea să vomit și orice atingeam mă electrocuta. Plus că simțeam avalanșa de căcat asupra mea, intrându-mi în corp și contaminându-mi sângele, oricâte dușuri făceam, și câte 5 la rând. Parcă aș coborî în Tartar sau într-o închisoare siriană de unde să nu mai ies niciodată.

Hm, figurau și înainte, în plângere, câteva citate din fantome celebre pentru copy-paste, ”muncă patriotică” și ”măreațe realizări” precum nota 0=10. Voi transcrie măcar câteva fragmente memorabile din dezbaterile în ”dulcele stil clasic” academic românesc. ”Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”. Bizar, îmi aduc aminte acum că într-o zi, anul ăsta, am ajuns întâmplător (am greșit trenul) la metrou

la Grozăvești și, dacă înainte nici nu suportam să trec cu metroul prin stație (mă cuprindeau frisoane, tremuram și plângeam când vedeam copiii de la facultate), de data asta totul mi s-a părut ca un vis. Mă gândeam că o să mor, dar ce bine că sunt fantomă și eu! Ce mai contează?

Așadar, iau înregistrarea și încep să ascult: ah, mai mult mă stresează că nu înțeleg vorbele decanului (rostește cuvintele încet și neclar) decât situația în sine. Măcar să-mi notez câteva replici care să corespundă cu sesizarea, chit că durează o săptămână. Pe măsură ce ascult, mă simt tot mai mândră și mai fericită și nu-mi vine să cred că am rezistat și am reacționat (după ce aproape mă transformasem într-un monstru... un pitic ghebos, spălat pe creier, cu sânge și limfă de căcat, cu gura strâmbă și mâini lacome și apucătoare, înecat în propriile buzunare colcăind de șpăgi, pentru care cursurile și notele erau ale sale, însă mai mult ale colegilor ori ale secretarei). Uau, asta sunt eu, Madam Dezastru? Și încă n-ați scăpat de mine, vă mai enervez un pic, ”mult iubiți și stimați” tovarăși zei, talibani și Big Brotheri!

După "lupte seculare" de 3 zile pentru a identifica cutia potrivită și plicul anti-șoc corespunzător (am umblat disperată, cu picioarele umflate, pline de bășici, de colo-colo, cerșind cutii, plicuri și hârtie de împachetat, fie și din aia pentru prăjituri de la cofetărie, așa cum am procedat și în alte dăți), am găsit în cele din urmă o cutie reciclabilă, am acoperit-o cu folie albă, am lipit-o, am atașat și un plic anti-șoc conținând DVD-ul cu înregistrarea audio și am reușit într-un final să expediez coletul cu memoriul către Parchetul General. La coletăria de la mine din Titan, niciodată n-au nimic, nici cutie, nici plic, nici hârtie, nici scotch, nici pix. Parcă sunt și ei pe vremea comunismului, a lui "n-avem" și-a vânzătoarelor acre și urâcioase, stăpânele mărețe și glorioase ale tejghelelor și rafturilor goale... stăpânele nimicului.

După atâta alergătură, chiar acum mă răzbun/consolez cu (încă) o bere și o pizza Roma cu șuncă, ciuperci și măsline (o ofertă specială la Pizza Hut, valabilă vara asta: primești 2 pizza medii pe blat italian la prețul uneia) pentru decizia de clasare și neregularitățile anchetei, precum și pentru dificultatea de a trimite un amărât de colet în

România (în România, nu în Siria!), dar și sărbătoresc mica breșă în Zid și pe toți cei care m-au ajutat să o producem, începând cu prietenul și eroul meu, Promy (titanul Prometeu). Îi suflu cât pot de tare lui Promy bretonul negru, lucios, filat, asimetric, îndreptat cu placa, lung până la bărbie, inspir adânc mirosul răvășitor de ceară de păr (sau e mai mult aroma de pizza, după atâtea drumuri și greva foamei?), îi strâng mâna albă, marmoreeană, cu degete fine de pianist, ridic paharul și spun cu ochii sticlind de poftă:

– Să se scurgă ochii tăi după mine, Promy! Hm, deja îți cad în gură.

– Și ochii? Nu-mi lăsați nici ochii?!

– Da' ce? De când ai votat, ei, acum doi ani, ai făcut grevă nud sub chador și ți-ai luat concediu medical, ți-a intrat în cap că ai drepturi?

– Da, de fapt, știu ce drepturi am. Chiar eu am zis declarația drepturilor curând după primele alegeri libere de acum 2 ani, când am fost din nou recompensat cu lovituri de stat, răpiri și dispariții (împreună cu voi). Atunci, după o lună de grevă nud sub chador, am rupt tăcerea și am spus clar ce drepturi avem: dreptul la agonie, la descompunere, la abandon, la teroare, la mizerie, la dezastru, dreptul la scârbă, la disperare etc.

– Și, între timp, după ce că s-au păstrat toate cele vechi, au mai apărut și altele, inclusiv pentru copii. Nu mai zic de copiii noștri sirieni. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?

Ce e corect? Ultimele incidente de la protestele din România (nu din Siria), îmi pun credința (în statul de drept) la încercare și mă determină să mă întreb dacă România (mai) e stat polițienesc. După împușcarea în cap (cu un pistol cu bile) a băiatului care refuzase să se legitimeze după un protest, polițiștii din România recidivează prin acțiuni eroice demne de milițiile Shabiha sau de securiștii din Siria. Recent, polițiștii români au chemat la secții pentru audieri sau au căutat la domiciliu/locul de muncă mai mulți cetățeni din România, pentru a investiga dacă au semnat sau nu o petiție online. Oamenii respectivi semnaseră o petiție care critica lipsa de reacție a unor instituții publice din Hunedoara în legătură cu rezolvarea contro-

verselor privind micro-hidrocentrala de pe Râul Alb. Prin petiție, adresată și Ministrului de Interne, se cerea inclusiv demiterea unui șef de Inspectorat Județean de Poliție.

Eu una am pierdut deja șirul petițiilor create/semnate/trimise de mine, nu mă tem, dimpotrivă abia aștept să mă aresteze și pe mine. Sunt nerăbdătoare să ajung la închisoare în România (unde ar fi trebuit să fiu și pentru cele 6 note false, acordate studenților-fantomă, șterse ulterior din catalog). Hm, e aglomerat, nu sunt cele mai bune condiții, dar poți savura compania vedetelor/politicienilor (Udrea, Bica, Iacob-Ridzi), plus că, de regulă, nu dispari... ca în Siria, fără apă/mâncare, fără asistență medicală, violat și torturat până la moarte. Și, apropo de legitimare, oficial polițiștii trebuie să se prezinte/legitimeze ei înșiși mai înainte, nu au voie să folosească forța decât în legitimă apărare și trebuie să aibă o motivație serioasă pentru legitimare. Cum legea e neclară, e mai bine să arătați cartea de identitate, altfel riscați să fiți conduși la secție. Evitați să procedați ca actorii ăia legitimați de jandarmi pentru limbaj vulgar, în cadrul unui spectacol public: aceștia au reacționat dând datele de identitate ale personajelor din piesă! Ulterior, puteți să faceți reclamație polițistului dacă a acționat necorespunzător.

– Ce e corect? Tu. Tu ești, Promy. Și mai puțin contează ce legumă, animal, gunoi, Zombie sau fantomă ești, cât să iasă ”2+2=4”. Sau măcar să încerci. Și să nu renunți.

– Eu am făcut totul ilegal, mărturisește Promy, lingându-mi tandru și lent sosul salsa de pe degetul mijlociu.

– Păi, dacă tot ce e bun e interzis și tot ce e rău e premiat, normal c-ai comis numai ilegalități. Dumnezeu însuși, Iisus, e un infractor, un terorist și un trădător, nu numai noi, confirm eu, ridicând degetul mijlociu curățat parțial de limba lui Promy (deși sosul salsa, sincer, nu mi se pare mizerie, comparativ cu politica asta împuțită). Jos sistemul!

Bine ar fi să fie infractori, teroriști și trădători ca Promy sau ca Dumnezeu și securiștii sirieni, milițiile Shabiha sau Statul Islamic. Acesta din urmă reușește și el să ne uimească mereu prin mărețele sale realizări. În prezent, Statul Islamic organizează evenimente

caritabile și festivaluri culturale și sportive cum ar fi campionatul de fotbal cu capete decapitate sau concursul de memorare a unor versete din Coran cu premiu sclave sexuale, cu vârste începând de la 5-6 ani (*al-Sabi*, prizoniere necredincioase, obținute ca pradă de război, în special yazidi, dar și creștine, kurde, șiite etc.), care uneori sunt folosite și ca scut uman în luptă. Până și lucrătoarea umanitară americană răpită de Statul Islamic, Kayla Mueller, a fost răsplătită pentru faptele ei bune cu funcția de sclavă sexuală (premiul, trofeul personal al califului), împreună cu niște fete yazidi. Ea a rezistat eroic în captivitate, a reușit să-și învingă frica, durerea și rușinea și să-și asume un rol protector, matern în raport cu fetele yazidi, de fapt, niște copii.

Statul Islamic iubește atât de mult cultura încât a aruncat în aer nenumărate moschei (inclusiv pe cea cu mormântul profetului islamic Iona), face trafic de obiecte de artă și a jucat fotbal cu capul marelui arheolog din Palmira (în vârstă de 80 și ceva de ani), Asaad. Acesta din urmă a avut tăria să rămână în Palmira în ciuda invaziei extremiștilor, să încerce să protejeze patrimoniul, apoi să reziste torturilor și să prefere să fie executat decât să divluge locul unde se aflau anumite artefacte de valoare. Fan al culturii, Statul Islamic a demolat templul lui Bel din Palmira, a detonat Arcul de Triumf și templul antic Baalshamin, dedicat zeului Baal, din Palmira, a intrat cu buldozerele în mănăstirea creștină Mar Elian (veche de 1500 de ani), a răpit și ucis creștini (inclusiv preoți misionari) și a distrus peste 50 de mausolee, biblioteci și ruinele lui Nimrud în Irak.

Statul Islamic nu e doar preocupat de cultură și sport, ci și de sănătatea populației, de aceea a utilizat arme chimice (pentru curățarea completă a populației) la Marea, a interzis fumatul și i-a flagelat în public pe toți cei pe care i-a prins fumând. Biciuiește în public nu numai nevestele păcătoase cărora nu le stă bine mănușa sau vălul, ci și pe bărbații lor, eventual și vecinii... că se uită după bombe-butoi ori după vreun șobolan să-l mănânce în loc să fie atenți cum circulă păcătoasele astea pe stradă, chit că nici nu au voie să meargă fără soții lor și nici nu înțeleg cum pot înainta cu atâtea văluri (nu trebuie să li se zărească nici genele), plus că se coc de căldură (eu

nu mă descurcam nici cu chadorul, vălul integral iranian, care lasă descoperită fața). Miliţiile femeilor jihadiste au ucis în bătaie fete doar pentru că priveau hainele din vitrina unui magazin şi nu purtau codul vestimentar corespunzător categoriei lor (fete nemăritate, văduve, divorţate, măritate). La naiba, aşa le trebuie, ce, tocmai acum le arde de shopping păcătoaselor? Aş fi vrut să fi inventat/imaginat eu astea!

După datele ONU, prizonierele Statului Islamic sunt propuse mai întâi comandanţilor, ulterior vândute străinilor cu bani, înscrişi în Statul Islamic, la preţuri mari (şi peste o mie de dolari) şi în cele din urmă simplilor soldaţi. În acest caz, o sclavă sexuală de 9 ani costă 165 dolari, o adolescentă – 124 dolari, iar una de 20 ani – 40 de dolari. Practic, peste 2.500 de fete yazidi au fost oficial luate prizoniere, iar 5.000 sunt date dispărute. Asta înseamnă fetiţe răpite, dezbrăcate, tratate ca pe vite, vândute în pielea goală la târgul de sclavi, ţinute în frig, foamete şi mizerie, bătute şi violate în continuu, apoi operate pentru a se li se coase himenul la loc şi revândute la târgul de sclavi, în aceleaşi condiţii, ca virgine. Unele fete au fost cumpărate, violate, operate şi vândute ca virgine de zeci de ori într-un singur an. Sute de fete yazidi s-au sinucis după ce au ajuns sclave sexuale. O fetiţă sclavă sexuală (care se spală pe dinţi de zeci de ori pe zi şi tot simte mirosul insuportabil) a declarat presei că l-a întrebat pe ”stăpânul” ei de ce procedează aşa, de ce îi face rău. ”Stăpânul” a răspuns foarte convins: ”nu fac rău, fac bine. Ce fac eu îi place lui Dumnezeu”. Cultura violului cu justificare divină şi ca parte a jihadului.

Din fericire, dacă unii distrug trupuri, suflete, vieţi şi vise, că aşa vrea Dumnezeu, alţii salvează: riscându-şi viaţa zi de zi, avocatul Khaleel al-Dakh, un Oscar Schindler irakian, a reuşit să elibereze sute de fete yazidi din mâinile Statului Islamic. A creat o echipă de informatori/spioni care iau legătura cu fetele sclave, le strecoară telefoane pentru a putea comunica cu ele, aşteaptă un moment oportun să intervină şi atunci fug cu fetiţele în braţe până la un loc ascuns. Dacă sunt prinşi, sunt torturaţi şi executaţi, desigur, cum s-a şi întâmplat, de altfel, în echipa avocatului, ca răsplată pentru asemenea

fapte bune. În mod similar, după răpirea propriei sale nepoate (kurde) și recuperarea ei contra cost, omul de afaceri irakian, Abdullah, răscumpără sute de fete răpite cu prețuri între 6.000-35.000 dolari. Iar fetele yazidi s-au organizat și ripostează și ele: Nadia Murad Basee Taha, fostă sclavă sexuală, a devenit ambasadoare a bunăvoinței la ONU, în timp ce o o cântăreață, Xate Shingali, de 30 de ani a fondat batalionul ”Fetele Soarelui” care înfruntă jihadiștii în bătălie (”Ei ne violează, noi îi ucidem”).

Indiferent cine este autorul acestor răpiri (Statul Islamic, milițiile Shabiha sau securiștii), dispar prea mulți, inclusiv mii de copii. Și nici măcar un tovarăș-zeu taliban și Big Brother precum al-Assad sau califul Statului Islamic nu ar trebui să dispară așa. Am și eu coșmaruri în continuu, de ani de zile, (relativ) trează sau în somnul meu agitat, cu multe întreruperi, ba că nu mai găsesc nimic din Promy (ceea ce e(ra) foarte probabil, dacă nu sigur în Olimp până foarte curând), ba că nu mai e Alex, fii-miu ori descopăr din el doar un degețel scheletic, cu unghia smulsă, ars cu acid și pătat de urină, apoi, înainte să ajung la ONU să raportez situația (cu tot cu degețel), sunt și eu răpită și, eventual, mi se cere să arunc acid pe copii și să mă piș pe ei. O înmormântare e un lux și un privilegiu, de-asta am și evitat în ultima vreme plimbările mele rituale la cimitirul familiei pe care le savuram înainte, odată cu liniștea și pacea de acolo (mă simțeam vinovată și mi-era rușine).

Antigona știe: străduindu-se să respecte legea tradiției și memoria fratelui ei (tot un ”dușman al poporului”), ea a încălcat legea cetății și l-a îngropat pe ascuns pe fratele ei, asumându-și eticheta de ”trădător” și pedeapsa pentru aceștia - să fie îngropată de vie. ”Antigonele” din Siria din tabăra de refugiați Shatila, Beirut (o zonă sordidă și periculoasă unde, când plouă, din cauza scurgerilor și a proastelor izolații, copii, supraviețuitori (până în acel moment) ai războiului și dictaturii, au murit electrocutați) joacă într-o transpunere a tragediei grecești. Multe ”Antigone” siriene au trecut prin experiențe similare, ba chiar, mai rău decât Antigona propriu-zisă, în ciuda căutărilor disperate, cu riscul/prețul vieții, n-au mai găsit nimic din cei dispăruți. Însă tragedia are un rol cathartic: prin

împărtășire și joc, le ajută să spună adevărul, să sublimeze durerea, să se purifice și să se elibereze.

Iar fetele siriene refugiate în Amman, Iordania au pus în scenă ”Reginele din Siria”, readaptare a piesei lui Euripide ”Femeile troiene”, prin care își exprimă durerea, furia, frica, dar și dorul, dragostea, capacitatea de a dărui și speranța pentru viitor. Una dintre protagoniste, Sham, farmacistă de succes din Damasc, mamă a patru copii, a trebuit să abandoneze viața fericită și liniștită, casa și afacerea și să se refugieze în Iordania, însă a reușit să dea un sens noii sale vieți de refugiată prin rolul său din piesă. Aceasta va ajunge și la Young Vic în Londra. Versiunea în engleză e regizată de Zoe Lafferty, star în ascensiune, care dorește să spună lumii și povestea femeilor. Piesele ei anterioare au vizat până acum războaiele, dezechibrele politice de putere și încălcarea drepturilor omului, deși recunoaște cât de greu e să zici adevărul (știm și noi, și activiștii din Siria).

”Antigonele și reginele siriene” sunt o sursă de empatie, inspirație și rezistență pentru oricine, dar nu suficient pentru a distruge Statul Islamic. Legat de asta, într-o dimineață, când mă aflam pe budă, după ”lupte seculare”, brusc, m-am iluminat. Ca mii și mii de alți puști, fetele lui Obama, Malia și Sasha, pot fugi oricând de acasă să se facă jihadiste (fără ca tăticuțul lor să știe ceva, deși le citește și lor toate mailurile, postările pe Facebook, Twitter și youtube și fără ca tăticuțu’ să reacționeze cumva, că e un Big Brother-fantomă). Îndată ce vor ajunge la Statul Islamic, se vor mărita cu jihadiști și/sau vor deveni sclave sexuale (nu mi-e clar, de fapt, poate că sunt prea bătrâne pentru Statul Islamic și nu mai sunt deja virgine la 17, respectiv 14 ani, iar Obama, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, habar n-are).

Indiferent de asta, fetele lui Obama se vor dovedi atât de enervante și figurante, vor cere insistent atâtea lucruri (toate haram) încât vor exaspera jihadiștii și vor produce o implozie a Statului Islamic. Aș putea să le rog pe Malia și Sasha, de asemenea, să facă presiuni pentru infirmarea ordonanței de clasare și redeschiderea anchetei în dosarul școlii-fantomă. Lor nu le rezistă nimeni și nimic.

Bune și fetele lui Obama la ceva! Eu, dacă voi fi sclavă, voi rămâne și eu una obraznică, nesimțită și băgăcioasă (logic, nu?) și voi solicita expres de la Statul Islamic numai lucruri haram cum ar fi baie cu lapte de Cleopatra, țigări, votcă, țuică, bere, pizza și crenvurști în covrig/hot dogs.

Ah, când mă gândesc că totul e haram (mai puțin să violezi, să torturezi și să ucizi, ca la securiștii regimului sirian sau la milițiile Shabiha) și cum mă aflu în perioada de recuperare după greva foamei (aproape gata... doar kilograme, din păcate, restul nu poate fi recuperat și... continui să pierd), poftesc, brusc, să mă răzbun cu țigări obișnuite (în loc de pufăitoare, țigara electronică), votcă, țuică, bere, pizza, crenvurști cu caşcaval în covrig/rulou și Maretti cu măsline (preferatul meu, al lui Promy e cu pizza). Mai mult, având în vedere că Statul Islamic, securiștii regimului și milițiile Shabiha ne-au atras atenția la sănătate și frumusețe, iată, am conștientizat, în sfârșit, importanța lor și luăm măsuri. Așadar, Promy și cu mine începem să ne prostim, vorbind cu ”u” în loc de alte vocale odată pentru că e haram, apoi, în scopuri cosmetice, ca să nu facem riduri, cum proceda maică-mea la un moment dat când eram mică, iar taică-miu o poreclise ”Tururu Hu-Hu” (”Teroare Ha-Ha”) și-i cerea ”buru, muuru” în loc de ”bere, muiere”.

Deci decât, cum se spune la București: ”Ducu tutu u hurum, utuncu su fucum numu lucruru hurum, cucu suntum mulufucu. Jurum pu stupunul Curun, pu unurugul Bubu, pu Muruttu cu puzzu, pu puzzu, pu uPhunu, pu tutunul Prumutuu, vurmu umputut du trudutur șu pu Mudum Duzustru, Futu lu Druculu! (rus mulufuc lu funul: ”u, hu, hu, hu, u, hu, hu, hu”). Adică: ”Dacă totul e haram, atunci să facem numai lucruri haram, căci suntem malefici. Jurăm pe stăpânul Chiron (înțeleptul Chiron centaurul din Olimp, proaspăt ales lider la primele alegeri libere din vara lui 2013, după revoluția noastră democratică și căderea lui Știi-Tu-Cine... Zeus), pe inorogul Bebe (mare guru, din păcate atât de blond (”Marele blond”) încât a imigrat în Olimpul ăsta abject și sălbatic, cu mine și cu Promy, cică e nevoie de el mai multă aici), pe Maretti cu pizza, pe pizza, pe iPhone, pe

titanul Prometeu, vierme împuțit de trădător și pe Madame Dezastru, Fata lui Dracula!" (râs malefic la final: "u, hu, hu, hu, u, hu, hu, hu").

Jur pu puzzu șu pu Futu lu Druculu că mă bucur că Uniunea Europeană a acceptat (după multe presiuni) expunerea fotografiilor incomode ale lui Caesar (ale zecilor de mii de victime ale torturii din spitalele militare siriene) la Parlamentul European și, totodată, a aprobat planul minimal de redistribuție a celor 40.000 de refugiați din Italia și Grecia către alte țări europene (foarte puțin, însă e un început). Sunt teroriști sau victimele terorismului, ale Statului Islamic, dar și ale terorismului de stat? Pentru mulți politicieni nu e tocmai clar. Mai jur pu puzzu șu pu Futu lu Druculu că aș vrea să se schimbe în bine relația dintre Turcia și kurzii sirieni. Să fim oneşti, aportul Turciei în criza siriană prezintă atât aspecte pozitive, cât și negative. Pe de o parte, Turcia poate fi lăudată că a primit cei mai mulți refugiați sirieni (1,8 milioane), în condiții acceptabile în taberele de refugiați, cu toate că e depășită de afluxul uriaș și are dificultăți pentru a asigura servicii educaționale și medicale pentru cei aflați în afara taberelor.

Din păcate, există și puncte slabe precum granița permeabilă ca un burete pe unde trec copiii fugiți de acasă (din întreaga lume)... nu, nu la club, în parc sau în vacanță, ci să se facă jihadiști și unde se servesc BOMBoane și tot felul de echipamente pentru extremiști. Apoi, Turcia manifestă o atitudine ostilă față de kurzii sirieni, campionii luptei împotriva Statului Islamic, comasând trupe la graniță și amenințând cu incursiuni militare în zona kurdă din nordul Siriei. Progresele kurzilor de la Y.P.G. împotriva Statului Islamic îngrijorează regimul Erdogan din Turcia. Y.P.G., forțele militare kurde din Siria, au reușit să cucerească în iunie, cu suportul raidurilor aeriene americane, o localitate strategică, Tal Abyad, punct de aprovizionare important al Statului Islamic și, totodată, punct de control al unei întregi zone care permite conectarea a trei "cantoane": Afrin (la nord-vest de Alep), Kobane (la vest de Tal Abyad) și al-Jazira (în nord-estul provinciei Hasakeh).

Cum? Kurzii sunt o problemă, Statul Islamic, nu? Să precizăm, Y.P.G. reprezintă aripa militară a partidului Uniunea Democrată

(P.Y.D.), afiliat cu Partidul Muncitoresc din Kurdistan (PKK) care a condus o revoltă împotriva statului turc timp de 30 de ani. Turcia se teme de instalarea unui stat kurd și dorește impunerea unei zone de excluziune aeriană pentru a se proteja atât de kurzi, cât și de Statul Islamic (o idee susținută și anterior, de ani buni, fără succes și fără cooperarea Statelor Unite). Mai exact, zonă de excluziune aeriană înseamnă implicare militară aeriană, dar și terestră (pentru coordonare) și lupta, în unele zone, piept la piept, stradă cu stradă. Indiferent de asta, orice acțiune militară a Turciei împotriva kurzilor din Siria va deteriora relațiile cu kurzii din Turcia și mai curând va îngreuna avansul kurzilor sirieni decât va afecta Statul Islamic. Practic, cum partidul lui Erdogan, AKP, a pierdut majoritatea în parlament și deja a pus o presiune enormă asupra populației prin susținerea agresivă a rebelilor (unii extremiști) și prin acceptarea a aproape 2 milioane de refugiați, intervenția militară (fără acordul Consiliului de Securitate ONU, în haosul de pe teren din Siria, unde adeseori nu se mai știe cine cu cine se luptă și sunt prezente grupări extremiste) este foarte riscantă.

De asemenea, Iordania propune constituirea unei zone de excluziune aeriană în sudul Siriei (incluzând orașul Daraa), coordonată de rebelii susținuți de Iordania și de Statele Unite, cu sprijin militar iordanian. Apelurile Turciei și Iordaniei sunt mai curând un nou semnal pentru Statele Unite, dar, ca de obicei, Obama se uită și nu vede. În prezent, regimul mai controlează circa 20% din teritoriu. Începând din martie, regimul al-Assad a pierdut teritoriu in nord-vest, sud și centru în fața diverselor grupuri printre care și Statul Islamic, al-Nusra (afiliată al-Qaida) și rebeli mai moderați. Mulți analiști consideră că forțele proguvernamentale se concentrează pentru a obține controlul asupra unei zone din vest, întinzându-se de la nord de Damasc prin Homs și Hama până la coasta Mediteranei, cuprinzând zona alawitilor (șiiți minoritari, comunitate din care face parte actuala conducere). Oricum, regimul încă luptă pentru a-și menține avanposturile din alte părți ale țării, inclusiv din orașe ca Hasaka și Qamishli din nord-est sau Deir al-Zour în est, Daraa în sud și Alep în nord.

Și că vorbeam de Y.P.G. (care reprezintă pentru turci un pericol mai mare decât Statul Islamic!), s-au găsit și niște fii de-ai lui Dracula care și-au ascuțit colții de vampir și s-au dus să și-i scoată la Statul Islamic, împreună cu kurzii de la Y.P.G. Aceștia sunt Rubar și Armanchi. Au venit pentru că nu au suportat să asiste pasiv la atrocitățile Statului Islamic. Și-au plătit singuri drumul (București-Munchen-Suleimania și apoi transfer cu taxi în Siria) și o parte din echipament (soldații kurzi sunt destul de slab echipați, unii luptă în sandale și șosete!). Mănâncă simplu și destul de frugal (orez, lipii), beau ceai și ațipesc numai câteva minute în tranșee (nu știu cum pot în zgomotul ăla infernal, eu una mă chinuiesc ore în șir să adorm și mă trezesc aproape imediat, după coșmaruri (siriene și nu numai) sau dacă aud liftul, mieunatul mâțelor ori scârțâitul ușii, cu toate că folosesc dopuri antifonice).

Cei doi s-au împrietenit cu kurzii – primitori, să juri că sunt și ei fiii lui Dracula și se simt ca acasă. Sunt puțin deranjați de ideologia marxistă dominantă la Y.P.G., dar nu se lasă îndoctrinați, au plecat să lupte cu Statul Islamic alături de kurzi, nu să devină comuniști. Au intrat în focul luptei aproape imediat, după doar o săptămână de training la ”Academia din Rojava”, după ce au primit arme nu tocmai performante, cum au și kurzii. Însă sunt bine organizați și motivați (la fel ca ceilalți de la Y.P.G.). Unul dintre camarazii kurzi i-a salvat viața lui Armanchi, după ce bucureșteanul se ridicase în picioare, luând poziție de tragere, așezându-l la pământ și zicând ”nu e vremea ta să fii martir”. Și Rubar a fost la un pas de moarte când comandantul unității sale a călcat pe o mină improvizată și a fost ucis. Rubar a comentat, profund marcat: „vorbeşti cu o persoană cu zece minute înainte şi pe urmă nu mai e!“ Nu au venit să moară, dar, dacă s-ar întâmpla asta, sunt pregătiți: „Nu am venit aici să mor. Am venit să fac ceva. Dar dacă va fi să mor, atunci asta e!” (Armanchi) Buni și fiii lui Dracula, vampirii și colții lor la ceva!

XIII. Iov, care-i buba? Nu mai ştii cum miroase o pizdă sau cine a inventat instrumentul de tortură numit ”soacră”?

31 august 2015

Când ne întoarcem din concediul medical al lui Promy (titanul Prometeu, prietenul şi eroul meu), al doilea din viaţa lui (restul vacanţelor le-a petrecut de regulă, pe termen nedefinit... jde mii de ani de agonie şi descompunere, prin locuri exotice şi stimulative cultural precum închisorile/spitalele de refugiaţi siriene ori lagărele de muncă din Coreea de Nord, mai exact pe Elbrus sau în Tartar... ultimul devenit după revoluţie Memorialul Holocaustului Olimpian), încă de marţi mă apucă criza de duminică. E vorba de eterna poveste a sarmalelor lui Bulă: acesta se arată luni entuziast, iar duminică e gata să cheme Statul Islamic să arunce în aer sarmalele şi pe cine le-a făcut, apoi luni redescoperă sarmalele şi revine încântat la meniul obişnuit, de zi cu zi, de parcă le-ar savura pentru prima oară.

Înainte de criza mea de tip Bulă, am petrecut cu Promy o ultimă săptămână de concediu (curat medical!) în Vama Veche, la cort, în golfuleţul meu sacru de lângă Cherhana, ”Camera” mea din ”Zona” tarkovskiană, locul împlinirii tuturor viselor pentru cei disperaţi, dar încă inocenţi, ce îndrăznesc să(-şi) înfrunte Zidurile, colţul paradisiac unde am primit lumina învierii cu câţiva ani în urmă şi unde m-am simţit pentru prima dată vie şi fericită cu adevărat. Ar fi trebuit să fiu cuprinsă de extaz. Am revăzut baloanele aprinse care urcă la cer şi devin stele sau, cel puţin, ard câteva clipe sus, deasupra valurilor, dincolo de orice nelinişte şi orice frământare: m-am convins, astfel, că focul sacru al lui Promy şi al lui Dumnezeu continuă să ne ilumineze şi e purtat tocmai de noi, iar pe pământ sunt mulţi titani (prea mulţi, într-o lume normală nu ar fi existat atâţia).

Am reuşit chiar să dorm după câteva zile şi nopţi de emoţii, anxietate şi coşmaruri (nu, nu doar cu tovarăşii-zei de pe pământ şi din Olimp (interesant, unul dintre ei, Ţarul Putin le-a pus gând rău nudiştilor de pretutindeni), ci şi provocate de bubuiturile house,

nonstop, la volum maxim (în weekend) ale terasei de lângă noi). Înțeleptul Bebe inorogul al cărui chip îl port mereu (cu mândrie revoluționară și elan muncitoresc) în tatuajul de la ceafă (bestia noastră mare, neagră și cu coarne... mă rog, corn, animalul ăsta atât de blond (”Marele blond”) încât a imigrat în Olimp, s-a implicat în politică și a participat la tot felul de misiuni de salvare a lui Promy și a membrilor echipei noastre) ne-a zis odată mie și lui Promy că putem învinge depresia și redeveni masochiști ca el dacă dormim... suficient. Însă mie și lui Promy somnul de veci nu ne ajunge.

În ciuda evadării în paradisul din Vamă și a odihnei relative, eu m-am simțit mereu fantomă (mă rog, nu orice fantomă, ci Don Quijote-fantomă castrat și fără vise). Din comoditate (nu-mi mai e atât de frică, nici nu-mi mai e atât de rușine să fiu unica ființă vie de pe pământ) și din solidaritate cu nenumăratele fantome din lume, am acceptat asta fără ezitări ori reacții de respingere. Mai mult, mecanismul de autoapărare prin derealizare (după supradoza de real atroce și ridicol, accentuată de scris) a intervenit din nou: am perceput totul ca pe un vis (până la urmă coșmarul e un vis). Iar paradisul din Vamă mi s-a părut ireal, inclusiv copiii care jucau volei pe plajă sau săreau valuri, râzând, chicotind și stropindu-se unii pe alții, eu fiind capabilă să percep, până atunci, zi și noapte, numai copiii violați și torturați până la moarte din Siria, copiii sclavi sexuali, copiii asfixiați cu gaz sarin sau clor, copiii prinși prin dărâmături după bombardamentele cu bombe-butoi ori morți de foame și mizerie. Nu doar infernul, ci și paradisul a devenit ireal.

La oroarea de real și rejectarea acestuia a contribuit și scrisul prin nenumăratele coborâri în infern și permanenta agonie în parametri optimi, prin trăirea și retrăirea experiențelor traumatice proprii (și ale celorlalți), a degradării și a morții mai intens ca-n realitate, la nesfârșit. A trebuit să fiu mâncată nonstop, în public, de tovarăși-zei, talibani și Big Brotheri de peste tot, împreună cu Promy și alți titani din toate epocile. Ba chiar mi-am consumat și singură ritual, în fața tuturor, neîncetat, până și coaiele de cavaler castrat și fără vise. Cât de masochist să fii? Eu una am ajuns depresivă, cu episoade frecvente de blocaje, furie și frustrare. Demisia în semn de protest de

la scris mi-am dat-o deja cu aproape doi ani în urmă. Îmi amintesc acum și de ”săraca, bătrâna” Jim, sclavul negru fugar din ”Tom Sawyer” care a refuzat, cred, să mai fie ”prizonier nobil” nu pentru că trebuia să fie prietenul tuturor lighioanelor (viermi, gândaci, muște, țânțari, șerpi și păianjeni) ori pentru că trebuia să sape un tunel cu unghiile vreme de 50 de ani (și apoi să-l transmită moștenire generațiilor următoare), ci pentru că trebuia să scrie cu sângele său. Una e să-ți verși sângele, alta să scrii cu sângele tău, al titanilor din toate epocile și al lui Dumnezeu însuși! În ce-l privește, Promy nu a apucat să scrie prea mult cu sângele lui, era prea ocupat să-l verse.

Așadar, când ne-am întors în Olimp (un alt ”paradis” al răpirilor/dispariților, unde am imigrat de mai bine de doi ani de dragul revoluției democratice și al lui Promy, alt loc mai inspirat nu aveam de ales, hm, poate Siria?), nu am protestat printr-o grevă nud sub chador săptăluni la rând ca Promy, ci, suprasaturată de blestemul sarmalelor (fie și în sos de vin dionisiac și umplute cu ambrozie), mi-am dat iar demisia de la tot și toate, trântind ușa, suflându-i lui Promy bretonul negru, lucios, lung până la bărbie, filat, asimetric și îndreptat cu placa (sub care se ascunsese strategic, ca de obicei) și zbierându-i în ureche: ”ești un colaboraționist și un pupincurist al fostului regim al lui Știi Tu Cine... Zeus, ba chiar i-ai făcut fântână de ciocolată lui Madame Hera, fosta stăpână, îți voi băga compasul în cur, așa îți trebuie ție și tuturor intelectualilor (asta era pedeapsa mea pentru intelectuali într-o (scurtă) perioadă de la începutul lui 1990, când eram în clasa a VII-a, posedată de Iliescu și urlam cu spume la gură ”Moarte intelectualilor!”). Abia așteapți să moară un pușt într-un accident de mașină/motocicletă sau un alt pușcăriaș ca tine, eventual un copil din Siria sau din Coreea de Nord, ca să-i recoltezi organele pentru transplant.”

Și, apropo de transplanturi, nici nu e primul, Promy a mai beneficiat, acum trei ani, în 2012, de un transplant de organe (inimă, ficat și rinichi), primite întâmplător de la părinții unui băiat mort în accident de motocicletă. Apoi, un an mai târziu (în 2013, anul revoluției din Olimp și al unei serii de răpiri/lovituri de stat parcă fără sfârșit), Promy a pierdut șirul dispariților/arestărilor, evadărilor,

emigrărilor şi infarcturilor şi s-a trezit în 2014 că are nevoie de organe noi (nu a reuşit anul trecut decât să-şi pună un implant dentar, pe banii lui desigur, superofertă de 20.000 de Euro, în Olimp). Fericiţi cei ce n-au niciun organ întreg şi niciun dinte în gură.

Deocamdată, Promy se face că nu aude, îşi suflă bretonul (fără prea multă energie) şi-mi aduce aminte de mila mea dintotdeauna faţă de titani şi de veneraţia mea pentru noua generaţie de titani. Gândul la noua generaţie de titani mă cutremură. Mă refer la noua generaţie de titani de peste tot, nu numai din Siria, România şi din Olimp, puştii ăştia atât de hotărâţi şi motivaţi, plini de speranţă şi de vise (nu ca noi!), curajoşi şi demni, puternici şi creativi, energici şi informaţi, capabili să se ocupe simultan de atâtea lucruri (doar îl văd şi pe fii-miu cum îşi face în paralel temele la 7 materii, joacă jocuri video, stă pe chat şi se uită şi la filme). Mă înfior de admiraţie, însă şi de invidie. Mă simt mai mult ca niciodată o babă inutilă, pe deasupra frustrată şi neînţeleasă.

Degeaba îmi tot confirmă Promy că nu numai durerea şi iubirea mea pentru el (şi prin el pentru tot universul) sunt titanice, ci şi capacitatea mea de rezista, măcar în sensul că nu renunţ să mă zbat să calculez ”2+2=4”, chiar dacă nu mai am de mult nici eu 280 de ani, am trecut prin ce-am trecut, nu am nicio speranţă (nu doar în Big Brotheri, ci şi în mine cel mai frecvent), nici vise (nu mă definesc eu ca un ”Don Quijote, cavaler-fantomă castrat şi fără vise”?). Degeaba îmi repet la rândul meu că îmi pun întrebări studide, fără rost, nu am de ce să(-mi) creez probleme în plus, să rămân blocată într-un detaliu mărunt şi nesemnificativ şi că e mai bine pentru mine să rămân în Olimp, alături de Promy.

Şi să fiu fantomă, e mai convenabil aşa: reduc frica de moarte şi ruşinea de viaţă (sau invers?) şi sunt, în sfârşit, dacă nu fix la fel ca ceilalţi, măcar mai apropiată şi mai solidară cu ei. Oricum, interesant, percepţia diferă semnificativ faţă de perioadele de dinainte (când eram (ne)muritoare blestemată): acum, timpul se contractă (trece repede, un miliard de ani înseamnă o secundă, nici nu mai contează prea mult, parcă nu fac nimic, *dolce far niente*, dulce nimic...), iar spaţiul se restrânge la rândul lui (o fantomă îşi bântuie exclusiv casa,

epava, locul accidentului/dezastrului (natural sau nu), aerul și spațiul deschis o sperie, dar de ce-aș mai vrea să ies afară și să respir, nu mai am nevoe, logic, nu?).

Când eram (ne)muritoare blestemată, dimpotrivă, timpul și spațiul se dilatau: fiecare secundă dura miliarde de ani, aveam o senzație permanentă de sufocare, o nevoie disperată, irepresibilă și insațiabilă de spațiu și de aer, făceam atâtea (în paralel, la competiție cu noua generație!) că uneori le pierdeam șirul și mă zăpăceam complet. Promy poate confirma, cunoaște foarte bine statusul de nemuritor blestemat. De ce nu stau și savurez pur și simplu noul status de Don Quijote-fantomă, fără să(-mi) mai creez alte probleme?

Nu știu exact, m-am săturat. Hotărâtă să-mi iau adio de la tot și toate, cu o stare de bacterie putrezită și de mizerie neînțeleasă de nimeni (nici de mine, nici de Dumnezeu), fug, deci, de acasă, din Olimp. Mă rog, casa din Olimp e mai acasă pentru mine decât pentru Promy (”casa de copii Olimp/Pământ nu e acasă”). E un show pe care-l produc sistematic, spre fericirea lui Promy, o dată la câteva săptămâni. De fapt, nici măcar nu mi-am făcut bagajele și nici Promy nu m-a ajutat, oricum, zice ”Dacă pleci și nu vin după tine, sunt nesimțit, nu-mi pasă. Dacă vin, sunt Big Brother, te monitorizez, nu te las în pace. Dacă nu vin, ești în pericol. Dacă vin, ești și mai în pericol.” Așadar, tot ce am făcut a fost să ”imigrez”/să mă refugiez într-o altă cameră și stau acolo câteva zile, căci m-am săturat și de showul ăsta de jde mii de crize, demisii, despărțiri și sinucideri.

La întrebarea (pentru Iov) ”Care-i buba?” răspunsul e ”Care-i buba?” (Marin Sorescu, ”Iov”). Sunt invidioasă pe personajul ăsta, ce alte griji are el în afară de bube? Mai bine zic de câteva ori ”Barzăcopilviezure”. Apoi ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiоză”. Și ”Supercalifragilisticexpialidouces”. Ori ”Kuaseukuakuaukuakuakuauakuaseukuakuaukuakuakuake” cum cânta tata săracul când nu mai avea nmic altecva de spus. Care-i buba? Și care-i capra? Capra de care m-am îndrăgostit și din cauza căreia tot demisionez și divorțez, ca-n piesa lui Albee, ”Capra sau cine e Sylvia”. Hm, uite care e capra: Siria. Siria, nu Sylvia. Sau

poate că Promy e capra (*oops*, o etichetă nouă pentru Promy, nu știu dacă o să o înghită și pe-asta, cred că prefera să-l fac hobbit sau boxtroll).

De fapt, nu mai vorbesc cu nimeni de săptăluni, nici cu Dumnezeu, nici cu fii-miu, nici cu mama. Orice i-aș spune, maică-mea nu înțelege decât că mă doare ficatul și că nu am mâncat supa (ea care nu merge la doctor decât când pică lată și pe care nu am văzut-o niciodată mâncând). Maică-mea, oricum, e un fel de ”mama Radului” pururi surmenată, stresată și panicată (a cui fată oi fi eu?!), care aleargă bezmetică prin păduri, despletită, plângând și tremurând, căutându-l pe băiețelul ei haiduc, neascultător și băgăcios, să-l strângă în brațe cu o deznădeje titanică și să-i spună: ”Dă-te, Radule legat / Ca să nu mori împușcat!”. Așa sunt mamele, și în mod deosebit cele din România (posesive, disperat de grijulii, adeseori infantilizante). Băiețelul (fie și de 60 de ani) să lase prostiile și să vină la mămica acasă!

Și mama lui Promy, zeița Temis (zeița justiției!), s-a târât în fața lui Știi Tu Cine... Zeus în genunchi să cerșească îndurare... pentru oameni (la potop, de pildă), pentru Pământ, pentru frații și surorile ei, pentru băieții ei (Mene (Meneceu), Atlas și Promy, toți condamnați etern pe nedrept), pentru nepoții ei (pentru Deu (Deucalion), băiatul lui Promy - numai pentru el a reușit să îmblânzească bestia de ”stăpân”, după ce, sărmanul, abia supraviețuise potopului și-l găsise și pe taică-su de nerecunoscut, o legumă putrezită, în lanțuri, cu piroane și cu ficatul sfârtecat de vultur). Mama Temis și-a îndoit genunchii și în fața lui Promy ca să-l roage să-și ceară iertare, dar Promy i-a comunicat, cu ultimele puteri ce le-a zis și zeilor: ”cine a greșit să-și ceară iertare!” Să-și ceară iertare pentru fapte bune, că a salvat oamenii și i-a ajutat să evolueze prin focul sacru, științe și arte? Iar cei care le-au dăruit oamenilor Cutia Pandorei și potopul și titanilor lanțuri, piroane și păsările antropofage să fie premiați și să le facem statui?

Simt că mă cuprinde furia. Mă înroșesc și întreg corpul mi se convulsionează. Aș vrea să am eu furia profesorului Malik Solanka din romanul ”Furie” al lui Salman Rushdie, eu nu mi-aș căuta liniștea

în State și nu aș imigra acolo. Furia m-ar resuscita (dar n-am zis că prefer să fiu fantomă?). Din păcate, nu mai am energie pentru crize de furie și revoltă. Bună și furia la ceva, vorba lui Hagi, însă mă tem că nu mai am suficientă. Poate doar generația asta nouă de titani. La prânz, când agonizez în parametri optimi, atingând nivelul de ”să mă împuște Bombo”, neavând încredere în progresele realizate de Bombo în mânuirea armelor, mă gândesc să mă arunc pe geam sau în Styx (și, odată cu mine, tot universul, ca să nu mai sufere nimeni) sau să chem Statul Islamic/milițiile Shabiha/securiștii sirieni în ajutor pentru asta.

Brusc, observ ceva ciudat. Inorogul Bebe apare subit la noi în dormitor, îl roagă pe Promy să-și dezbrace tricoul alb și blugii tociți, rupți strategic la fund și îl scanează bioenergetic. Albă la față, împleticindu-mă și sufocându-mă, rămân la ușă și urmăresc totul în tăcere. La sfârșit, Bebe îi comunică lui Promy că are nevoie urgentă de organe noi: inimă, ficat și rinichi și, din nefericire, nu e singurul. Mai e și el (cu probleme cardiace). Într-o lună trebuie să rezolve amândoi, mai târziu e prea târziu, vorba lui Promy. Cu ochii lui luminoși de culoarea cafelei cu lapte înotând în lacrimi, Bebe își lipește botul umed de Promy, iar acesta din urmă îi mângâie ușor coama neagră, lucioasă.

Deodată, Bebe îi mărturisește lui Promy, că, deși nu a reușit să-l domesticească precum Micul Prinț pe vulpe, totuși, s-au împrietenit, iar el îl consideră pe Promy, la origine *yahoo* (nemuritor), drept cal înțelept, *Houyhnhnm*. Și Promy îl recunoaște pe Bebe de titan, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Întunecat la față, lăsând în jos ochii lui mari, negri, migdați, umbriți de gene lungi, arcuite, scuturându-și buclele negre ciufulite (e duminică, nu se coafează în weekend) și continuând să mângâie pierdut coama lui Bebe, Promy îi mulțumește, îi reamintește că n-a prea avut parte de viață până atunci (supraviețuirea pe Elbrus sau în Tartar nu e viață) și îi promite că o să se gândească la ce i-a zis. Într-un fel, oboshit, hăituit și chinuit cum e el, mereu pe punctul de a fi răpit (chiar și de la budă sau din pat, când face dragoste) și de a nu mai rămâne nici stânca de care e înlănțuit din el, vrea să moară, dar, pe de altă parte, vrea și să trăiască.

Înecându-se și tușind, din obișnuință, Promy își aprinde o havană. Tusea îl zguduie și mai puternic. Privește un pic invidios pereții cu forme curbate, feminine, vii, suprinse parcă în mișcare (precum clădirile lui Gaudi din Barcelona), zugrăviți în culoarea caldă, liniștitoare a cafelei cu lapte sau a ochilor lui Bebe. Sunt parte a unei case ecologice, rezistenți și bine izolați, respiră singuri, fără materiale plastice ca membrana rezistentă la umezeală. Ei pot respira. Poate îi aduc și lui o gură de aer. Sau e prea târziu? Cine știe? Mai târziu e prea târziu.

Ar rămâne probabil gânditor, ore în șir, la fereastra în formă de frunză, prin care lumina se filtrează ca-ntr-un vitraliu, în nuanțe de rubiniu și auriu, amestecate halucinant, dansând parcă un ultim tango cu pământul, înainte de a se topi în întuneric. Ori s-ar lăsa să alunece pe jos, pe covorul de frunze ruginii, în grevă nud sub chador. Dar eu dau buzna și, fără să-mi cer iertare (la început cel puțin), îl strâng în brațe cu disperare titanică, gata să-i fărâm oasele și să le preschimb în praf de stele. Inspir mirosul delicios de cremă de zahăr ars din cameră, îi ciufulesc buclele negre, lucioase (proaspăt vopsite, nu și coafate), îl sărut și-l trag pe patul imens, acoperit cu o cuvertură bej, matlasată, moale și pufoasă, umplută cu puf de gâscă.

Facem dragoste cu disperare titanică, ca pentru ultima oară, dar, când Promy termină, mi se pare că urmează un infarct, poate ultimul. Nu se supără să facă infarct în timp ce se joacă ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”, dimpotrivă, preferă această variantă de moarte (sau cancer de la sex oral ca Michael Douglas) și acum fantazează să-l adopte Marea Britanie (e și el un copil orfan, bolnav și traumatizat ca cei din Siria, chit că cele șapte sau opt poziții oferite s-au ocupat de mult) și să-i plătească o înmormântare de fițe, cu multe flori, lumânări, manele cathartice, la care să-și smulgă părul din cap și să-i cânte fie și Beyonce (supraviețuitoare... deocamdată a curei *Master Cleanse* cu limonade cu sirop de arțar) și să-i plângă toate nevestele și amantele, sirenele și amazoanele.

Poate că Marea Britanie îi va comanda și o statuie la British Museum sau la Tate Modern (fie și în ipostaza clasică, în lanțuri pe Elbrus, cu piron în piept și ficatul devorat de vultur). Din fericire, nu

e infarct și Promy adorme imediat, așezat pe o parte, în brațele mele, înainte să apuc să-i mai mângâi spatele și fundul, cu piciorul meu drept strâns peste al lui. De regulă, ne străduim să rămânem un minut îmbrățișați fără să numărăm secundele, după ce facem dragoste. ”Mai lasă-mă un minut, mai lasă-mă o secundă. / Mai lasă-mă un anotimp, un an, un timp...”

***

După ce se coafează rapid (doar o oră și 13 minute), luni dimineața, la cafea, Promy își suflă neașteptat de energic bretonul negru, lung, filat, asimetric, îndreptat cu placa și mă privește în ochi, strângându-mi mâna cu putere. Mă surprinde fața serioasă, încrâncenată de Harry Potter (pe care nu i-am mai văzut-o cam de doi ani, de la revoluția noastră democratică). Fără să se atingă de cafea (Lavazza cu ambrozie și lapte), spune pe un ton aparent sec:

– Uite, Ile, urmează să-ți încredințez o misiune sacră, sper că nu o refuzi și, dacă nu mai mori (la propriu și la figurat) de mila titanilor, măcar o să te prefaci că-ți pasă. Îmi voi face analizele, pe Pământ, la propriul meu cabinet și la laboratorul meu (ce pot, sânge și urină), apoi la clinică, la Asclepios în Olimp și pe planeta Gliese, la spitalul unde mi-am efectuat transplanturile anterior, acum trei ani. Tu trebuie să mă monitorizezi permanent, cu strictețe de Big Brother, pe iPhone 11 (cu ajutorul aplicațiilor instalate special care permit urmărirea audio/video în format ”7D”, le știi). Pentru început, când mă voi afla la cabinet, la consultațiile ginecologice, de la 8 la 13, după aceea la palat unde mă voi duce să comunic rezultatele analizelor și să mă consult cu Bebe, Chiron, Her (Heracle) și frate-miu, Mene (Meneceu). Sper că nu te deranjează să violezi intimitatea clientelor (că eu, la fel ca tine, nu mai am niciuna, de mult, asta e politica, ăsta-i sistemul, asta e munca intelectuală, ce să-i faci, parte a sacrificiului) și să mă supraveghezi când stau cu mâna în pizde de firmă, rostește Promy foarte grav, fără să schițeze un zâmbet.

Roșie la față ca focul sacru, tremurând din tot corpul, bâigui un ”da” de acceptare a ”misiunii sacre”. Aceasta mă dă, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, peste cap: trebuie să mă uit nonstop cum stă Promy cu mâna înfiptă în diverse ”pizde de firmă” olimpiene

(din fericire, nu la fel de adânc și pentru milenii precum ciocul bestiei de vultur în ficatul său ori pironul în piept, ci vreo 15-20 de minute, cât durează consultația). Stropi de transpirație îmi curg pe față și pe corp în continuu, dar nu mă dau bătută.

Hm, pe de o parte, mă bucur că are și el un început de normalitate. Nu l-au lăsat să respire deloc și nici să lucreze până relativ recent, ia încercați să respirați și să lucrați cu un piron în piept, l-am testat și eu o dată acum doi ani și era să mor în câteva minute, cu atât mai mult că nenorocitul de Știi Tu Cine-Zeus nu s-a descurcat, fără Hefaistos și Hermes, să facă o execuție cum trebuie, el știa doar să-și scoată scula și fulgerașele, inclusiv în ce mă privea. Așadar, sunt încântată că Promy a redeschis cabinetul ginecologic, are un program zilnic de muncă (până după-amiaza) și, în cele din urmă, câteva cliente (cu ajutorul amenzilor pentru cei care refuză să vină la control, al prețurilor mici și al profesionalismului său).

Pe de altă parte, admit că sunt geloasă, mă enervează rolul ingrat (și murdar) de Big Brother și încălcarea confidențialității. Însă viața lui Promy e mai presus de toate astea și eu, oricum, îmi pot controla gelozia, nu mă manifest ca zeițele din Olimp. Am și eu demnitatea mea. Când apare de la cabinet, nu comentez decât un singur lucru, ridicând ușor tonul și încingându-mă la față:

– Aha, stai toată ziua cu mâna în pizde, apoi vii acasă și bagi mâna în pizda mea (ba chiar și-n a lui Guru, mâța noastră). Și nici nu mi-ai spus care e noul model de coafură la pizde, cu dunga asta verticală la mijloc, m-ai lăsat să mă fac de râs în Vamă, deși știai, c-ai văzut la cliente. Să-ți fie rușine!

– Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure... Ce bine că am învățat limba dacă! murmură Promy, trăgându-și bretonul pe față.

Promy nu comentează mai mult și face eforturi să-și păstreze moaca gravă de Harry Potter. La chemarea mea, vine la bucătărie, desculț, pe gresia albă ca zăpada și-și urcă picioarele (anchilozate de mileniile petrecute pe Elbrus, apoi în Tartar) pe masă (am preluat și eu exemplul lui). E prea înțepenit ca să-și îndoaie genunchii. Și eu. De această dată, mănâncă frugal, de regim (pâine integrală cu roșii,

ardei, castraveți, caș dulce și măsline negre nu foarte sărate, nu Maretti cu pizza, hm, oricum, el săracu' știe mai mult să fie mâncat decât să mănânce), bea o limonadă cu sirop de arțar de la mine (ca-n timpul grevei foamei), apoi îmi ia "pufăitoarea" (țigara electronică) și fumează (nu aprinde havane sau țigări obișnuite), așa că îi aduc și lui o "pufăitoare".

La sfârșit, mă roagă să mergem la Asclepios la clinică și ulterior la spitalul de pe Gliese pentru analize. Lasă în locul nostru androizi, nu foarte sofisticați, care știu să rostească doar "Să i-o sugi lui Promy" (suficient dacă sunt răpiți, logic, nu?) și care vor sta, în locul nostru, la birou, și, după aceea, vor face curat cu mătura și cu mopul. *Oops*, nu știam că pot face curat, aș mai fi apelat. Poate se pricep și la călcat, eu una am renunțat de mult la călcarea tricourilor albe ale lui Promy, nu am atâtea păcate să ispășesc. Suntem amândoi invdioși pe androizii ăștia: zac îmbrățișați în pivniță tot timpul, ce griji au ei? Viață ușoară, ce mai! Da, spre deosebire de noi, ei chiar au parte de viață. Deci, lăsăm androizii la birou/curățenie, apoi ne pregătim să mergem la analize la Asclepios și la spitalul de pe Gliese. Mai înainte Promy instalează acasă, la cabinet și la laborator mini-scuturi energetice și filtre informaționale de protecție (pe toate gadgeturile) pentru a nu fi detectați.

Pe planeta Gliese, în Atarsia, la spitalul Ellevalid din orașul nord-vestic cu același nume (unde ne teleportăm de urgență), primul doctor (internist, ecograf) scapă aparatul din mână și leșină când Promy îi comunică numai două dintre accesoriile care i-au produs problemele de sănătate: pironul din piept și păsărica antropofagă (clar, el preferă alte păsărici). Aproximativ la fel reacționează ulterior urologul și cardiologul la următoarele consultații (la spital, Promy face analize de sânge și urină, EKG, ecografii, CT-uri, RMN-uri, biopsii). Observând reacțiile (prevăzute de altfel), Promy tresare puternic, cuprins de spasme, sudoarea îi curge în valuri pe corp, se aprinde la față și parcă a uitat instantaneu de pe ce planetă e, fără să-și mai șteargă memoria, cum propunea el însuși altădată.

Să le mai zică de lanțuri, furii, fulgerașe, frig, întuneric, jeg, bale divine corozive ca acidul sulfuric (e născut, ca noi toți, din spuma

balelor, nu a valurilor precum Afrodita, logic, nu?), jde mii de ani de captivitate unde fiecare secundă dura un miliard de ani? Și că, atunci când mai era cât de cât conștient (și putea să mai înțeleagă și să-și dorească ceva), se ruga să vină să-l scuipe și să urineze pe rănile lui, decât să-l abandoneze așa, pe Elbrus (și de aceea, prefera Tartarul olimpian în loc de Elbrus)? Și de pedeapsa încă și mai dureroasă prin Cutia Pandorei și potop și prin ruinarea operei sale și distrugerea celor dragi? De timpul ucis, visele furate și proiectele înghețate? Ori de nenumăratele moduri în care oameni-zei de azi și de ieri, produși de diverse sisteme cu practici olimpiene, distrug Pământul?

Cei de pe Gliese nu sunt supereroi, titani, martiri, îngeri, ci persoane normale, deschise, iubitoare și responsabile. Interesant, procentajul cel mai ridicat de supereroi, titani, martiri și îngeri se înregistrează pe Pământ, să ne amintim acest detaliu frapant și onorant deopotrivă. Au ieșit titanii din noi, din dragoste și disperare. Pentru serviciile aduse pe Gliese (similare celor de pe Pământ), gliesienii i-au făcut lui Promy statui diferite de cele de pe Pământ (puține și, de regulă, în ipostaza clasică, în lanțuri pe Elbrus, cu ficatul devorat de vultur) ca ”Prometeu coafează o fetiță”, ”Prometeu îngrijește un bătrân”, ”Prometeu învață copiii să scrie”, ”Prometeu joacă fotbal cu băieții”, ba chiar i-au oferit o porțiune de plajă privată la ocean, Ataraxia și bani să-și construiască și să decoreze cum vrea el bungalouri pe terenul respectiv. Mai mult, la spitalul de pe Gliese, din Ellevalid, Atarsia, doctorii îl anunță că nu-l costă nimic operația, nici rezerva, nici tratamentul post-operatoriu, nici medicamentele și îl așteaptă cu drag la orice oră din zi și din noapte.

Din nefericire, suspiciunile se confirmă (insuficență hepatică, renală și cardiacă (stânga sistolică)), e nevoie de transplant de ficat, inimă și rinichi, așa că mergem la palat să anunțăm situația. Promy se teme mai mult de un nou val de răpiri/dispariții și de lovituri de stat într-un moment delicat pentru el și pentru inorgoul Bebe (care a fost la spital la Asclepios și are nevoie și el de transplant de inimă). La palat, Promy instalează iar mici scuturi energetice ca să putem vorbi nestingheriți, fără a putea fi surprinși. Se uită zâmbind ușurat la zidurile albe, acum fără picturile în stil renascentist, dispuse pe toți

pereții și pe tavan, reprezentând mărețele realizări ale lui Știi-Tu-Cine... Zeus și ale lui Hermes (mâna lui dreaptă) cum ar fi darurile olimpiene pentru pământeni... Cutia Pandorei, potopul, violurile, crimele și masacrele, precum și glorioasa luptă cu ”dușmanii poporului” ca Promy.

Sărmanul, își amintește de imaginile cu propria execuție de pe Elbrus (despre care trebuia să comenteze cândva, la ședințe, cu proprii săi călăi, în râsul sfidător al acestora). Picturile astea și râsul măreților conducători îl determinau să-și dorească sălbatic și deznădăjduit să-și șteargă memoria și să se criogeneze (deși se simțea deja o bacterie paralizată și ferecată în stânca de care era înlănțuit, în Zid ori într-un sicriu de gheață). Din fericire, picturile astea, precum și statuile măreților conducători, au dispărut la revoluție. Bună și revoluția la ceva! Sala tronului este zugrăvită acum simplu, în alb, iar pe masa înaltă, din lemn de mahon, cu picioarele aurite, sculptate în formă de cariatide se află în prezent numai cafele, apă plată cu lămâie, ambrozie, nectar și sucuri bio de la sera lui Her – Heracle (nici urmă de votcă sau de vin ca pe vremuri, dar Promy și cu mine nu suntem nostalgici).

Înțeleptul Chiron centaurul, noul lider al Olimpului (ales democratic cu doi ani în urmă), tronează pe câteva perne imense, purpurii, tivite cu fir de aur și privește captivat la televizor, la un talk-show. Când îl zărește pe Promy, Mene (Meneceu), fratele lui Promy, eliberat din Tartar odată cu revoluția, acum doi ani, în stadiul de legumă putrezită și storcită de maxim 40 de kile, stare binecunoscută de Promy, tresare și dă un pumn zdravăn în placa de deasupra mesei (asemănătoare cu o scoică uriașă, cizelată din marmură de Paros și bogat decorată în stil rococo), gata să răstoarne tot ce e pe ea. În prezent, Mene, îmbrăcat casual, cu un tricou albastru și blugi, cu tenul măsliniu, parcă bronzat, părul șaten-roșcat tuns (aproape) zero și barba scurtă și țepoasă în ton cu părul, pare mai înalt și mai solid decât Promy.

Când aude că am sosit, Her (Heracle) lasă bârfele (de la budă), vine val-vârtej în sala tronului, cu pletele sale blonde, strălucitoare, curgând în valuri pe spate și ne îmbrățișează, gata să ne sfărâme, să

ne facă praf de stele mai exact. Poartă un tricou de culoare banan, strâns pe corp, care-i expune pectoralii perfect lucrați și blugi uzați, rupți, mulați, prin care i se întrezăresc senzual mușchii fesieri. În ochii lui mari, albaștri se împletesc bucuria revederii cu neliniștea, mila și grija frățească. Indiferent cât l-ar stresa Promy și ideile lui trăsnite (cum ar fi ”Startar” în loc de Tartar, proiectul (altminteri de succesuri) al lui Promy de după revoluție, menit să atragă (de bună voie) zeii vinovați de crime politice (de ieri sau azi) la închisoare... una de fițe din care niciun zeu nu mai vroia să plece!), își va strica mereu somnul de frumusețe pentru el.

Când Promy comunică, în sfârșit, pe un ton impus sec, în fraze scurte, dar la obiect ce (i) s-a (mai) întâmplat, Mene îl strânge în brațe titanic (cu riscul de a-l sufoca de tot și de a-i produce încă un infarct), Her e gata să-i dea un nou sărut gay pasional, salvator (au mai fost câteva cu ceva vreme în urmă), iar Chiron centaurul, scărpinându-se în barba moale și pufoasă de Moș Crăciun, scuturându-și buclele albe, privindu-ne cu ochii săi mari, căprui și luminoși, zâmbind șugubăț și totodată protector, amenință să facă grevă nud sub chador o mie de ani, ba chiar să demisioneze dacă Promy nu are grijă de sănătate și nu recurge la transplanturi de urgență.

Seara, când ajungem acasă, Promy arde, într-o tăcere asurzitoare ca un urlet, cu o furie mocnită, analizele, apoi ne dezbrăcăm lent, ca prin vis, cu mișcări greoaie, anevoioase, de muribund. S-a întunecat. Unde e focul sacru să ne încălzească și să ne ilumineze? Mâinile nu ne mai ascultă: se izbesc neputincioase de aerul dens și apăsător ca un Zid și se sfâșie în el, însă ce mai contează? Sângele se încheagă și se pietrifică. Orbi, preschimbați în bucăți zgrunțuroase, informe din stânca de pe Elbrus, ne trântim pe covorul de frunze în culorile aprinse, orbitoare ale toamnei de pe podea din dormitor, ascultăm mai întâi foșnetul consolator al frunzelor de sub fund și de sub tălpile noastre amorțite, apoi Simfonia a VI-a de Ceaikovski și ”Prometeu” al lui Scriabin, oftând și suspinând în tăcere.

Mâinile lui statuare, de un alb marmorean, cu degete fine și lungi de pianist, deși în mod surpinzător la fel de înghețate ca ale mele (în

toiul verii!), se încălzesc treptat, cuprinse parcă de un foc sacru. Împreună cu ale mele. La sfârșitul poemului simfonic al lui Scriabin (care, în mod atipic, a prevăzut nu numai agonia și moartea, ci și învierea), Promy plânge de fericire, tresăltând din tot corpul, în brațele mele. Îl voi ține strâns în brațele mele. Nu-l va mai lua nimeni. Am mai reușit cândva, cu mai bine de cinci ani în urmă, să sfidăm legile infernului (câteva secunde), rămânând îmbrățișați, cu bestia de vultur asupra noastră, râcâind din gheare, fâlfâind fatal din aripi și plescăind din ciocul hulpav, însângerat, care intra ca un escavator în carnea noastră.

De această dată, Promy nu va mai dispărea din brațele mele, prefer să-l sfărâm eu și să-l fac praf... de stele. La revoluție, am păzit și tronul de pe Mytikas, nu numai scoțându-mi colții de vampir și aruncând cu fulgerașe, ci și ajungând la sacrificiul suprem: consum de telenovele și filme siropoase cu vampiri (ca ”*Twilight*”). Cred că mă molipsisem de la foștii stăpâni. La nevoie, Fata lui Dracula îl va apăra pe Promy și democrația fragilă din Olimp cu telenovele și colții ei de vampir. Pe aici nu se trece.

A doua zi dimineața strâng din dinți și îmi continui monitorizarea ”pizdelor de firmă” până la prânz, apoi Promy dă o fugă la palat și, imediat după, se încuie în laborator. Stă până seara târziu, aproape de miezul nopții. Nu-l pot vizualiza pe iPhone, oricât mă agit, căci a bruiat accesul la imagini și sunet din rațiuni de securitate și de eficiență (să se concentreze mai bine). Într-un final, apare de la laborator tras la față, clătinându-se, dar cu ochii strălucind ca niște supernove, cu mai multe cutiuțe în brațe. A creat organe și pentru el, și pentru Bebe inorogul. Mai exact, ficat, inimă și rinichi pentru el, respectiv inimă pentru Bebe. Gata, sunt ambalate deja. Miercuri dimineața vom merge pe Gliese pentru operație.

Băiatul lui Promy, Deu (Deucalion), care se împarte între trei planete, Pământ, Gliese și VJ45 (o planetă inteligentă și sensibilă precum Solaris din filmul lui Tarkovski, o planetă deopotrivă artist, psihoterapeut și guru care te ajută să reziști potopurilor, să te eliberezi și să te regăsești), se teleportează de pe VJ45 pe Pământ, în

Olimp. Deu, supraviețuitorul potopului și continuatorul misiunilor civilizaționale ale lui Promy pe Pământ și pe alte planete, a imigrat pe VJ45 și conduce aici o stație orbitală. Acum, în Olimp, Deu va participa în special la supravegherea persoanelor suspecte și a activităților lor (paranoia e o datorie civică... până la un punct, altfel înghețăm în proiect, totul ne amenință și totul ne mănâncă, până și pătura, și chiloții iubitului în care am încercat să ne ascundem), pentru a evita potențialele probleme, de la răpiri la lovituri de stat. E obișnuit cu dispariițiile subite, pe termen de jde mii de ani ale lui taică-su (când a fost ta-su disponibil?) și recunoscător zeilor. Mai curând îl uimește să-l vadă acasă... mă rog, într-o casă.

A apucat să facă doar un duș rece înainte, era să vină îmbrăcat în prosop, dar și-a tras în cele din urmă blugii negri și un tricou kaki pe el. Își scutură buclele ude, șatene cu reflexii aurii, aruncând stropi în jur, și îl strânge pe taică-su într-o îmbrățișare disperată, în stilul tipic titanilor. Apoi își ridică genele negre, lungi, arcuite (moștenite de la ta-su) și-l privește pe taică-su cu ochii lui căprui-verzui în care s-a aprins din nou luminița focului sacru la vederea tatălui său (deși e epuizat de navete și misiuni), surâzând în același timp uluit. Nu îl surprinde că e o urgență, ci că taică-su e încă acasă și că nu mai are nici fața de bacterie probiotică, nici pe cea de legumă putrezită, nici pe cea de Harry Potter, ci un zâmbet calm și luminos (nu, nu din acela despicat cu pironul, adâncit ca un crater de balele acide ale zeilor și cusut după aceea cu sula de cizmărie de trupele Berkut). E uimit că taică-su s-a adunat și s-a depășit iar pe sine: poate mai are un minut, însă, de data asta, refuză teroarea și nu mai numără secundele.

La rândul lui, Deu e atât de obosit și bulversat (de misiuni și de naveta între trei planete) că aproape adoarme la masă. Vorba vine la masă. Nu a consumat decât pilule concentrate pentru hrană (mai ușor de luat când nu ai timp și chef să mănânci/gătești), o formulă echilibrată cu toate componentele nutriționale necesare incluse, bine tolerată și asimilată de organism. Covârșit de treburi, fratele lui Promy, Mene nu a mâncat nici el nimic (nici pilule), nu a mai preparat nici măcar plăcintele cu vișine (după rețeta maică-mii, cea care i-a trezit pofta de mâncare și de viață la ieșirea din închisoare),

souvlaki de miel și platourile cu fructe de mare în care se specializase la nivel de master-chef. Nici nu a dormit de săptăluni (de când și-a luat Promy concediu medical), îi cade și lui capul pe masă.

Totuși, bem împreună un pahar de vin de la Dio (Dionysos), căci stăpânul Chiron nu mai are timp să producă faimosul său vin și am rămas cu vinul de la Dio, cu excepția lui Promy care se rezumă la o limonadă cu sirop de arțar, jurându-și răzbunarea cu un vin, votcă și Maretti cu pizza cât de curând. La masă, ascultăm împreună ”Oda Bucuriei”, Promy fredonează și el, iar echipa vine să-i dea un sărut gay salvator, la competiție cu Her (foarte util în nenumăratele operațiuni de salvare întreprinse de Her pentru prietenul său) și să-i spună vorba ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” la plecare. Promy răspunde ”Barzăcopilviezure”. Bine că a învățat limba dacă! Bună și limba dacă la ceva!

***

Miercuri dimineața, Promy vrea să contemple răsăritul de soare, apoi ne teleportăm pe Gliese împreună cu Bebe pentru intervenția chirurgicală. Promy schimbă repede câteva cuvinte cu doctorii și intră imediat în sala de operație, odată cu Bebe. Eu nu pot discuta cu gliesienii în atarsi pentru simplul motiv că Promy, exasperat de comoditatea noastră, a yahoo-ilor din ziua de astăzi, nu m-a dotat cu un microcip cu limba atarsi preinstalată. Nu mi-a oferit nici microcip cu limba arabă sau kurdă preinstalate, solicitate pentru voluntariat în Siria. Și la el ”nu” e ”nu”, ce, trebuie să fie torturat jde mii de ani ca să spună de milioane de ori același lucru, până chiar nu mai știe nimic, nu mai înțelege nimic din tot ce se întâmplă, cine ce are cu el, nu mai recunoaște păsărica antropofagă și pe Știi Tu Cine-Zeus (și nimeni pe el)? ”Nu” e ”nu”, ”da” e ”da” și ”nu știu” e ”nu știu”.

Așa că îmi pot utiliza exclusiv comportamentul nonverbal pentru a comunica la spital cu atarsienii. Oricum, aici nu merge cu șpăgi (în afară de cadoul iPhone 11, oferit chirurgilor... nimeni nu refuză un asemenea gadget), curățenia e exemplară, dotările – la zi, iar profesionalismul – ceva de la sine înțeles. La 11:10 se încheie operația lui Bebe și ceva mai târziu cea a lui Promy, în jurul orei 18:00. La final, echipa medicilor îmi face semn că operațiile au

decurs fără probleme. Să vedem cum evoluează pacienții ulterior. După aceea, Promy și Bebe, cu perfuzii, aparate de respirație, sonde pentru urinat și dispozitive pentru defecat cu saci colectori pentru materiile fecale/urină, sunt mutați la Terapie Intensivă, în rezerve individuale.

Seara, pe la unșpe, sosește la spital și Deu, băiatul lui Promy, alb ca varul, gata să leșine de emoție și epuizare. Îl îmbrățișez pe Deu (slab, cu ultimele puteri) și-ncerc să-i șoptesc câteva cuvinte încurajatoare, deși mă înec și mă scurg din picioare. A venit încărcat de sacoșe. Mâncare (eventual Maretti cu pizza) și băutură pentru Promy? Nu, creme reparatoare anti-leziuni pe bază de ambrozie și nectar și siropuri speciale regeneratoare create chiar de Promy și de Bebe. Îl ungem pe Bebe (care încă doarme), apoi pe Promy, insistând în zona abdominală și a pieptului unde are acum un nou semn de bună purtare, pe lângă cicatricele de la piept (urma pironului) și de la ficat (urma ciocului vulturului hulpav care i-a sfârtecat ficatul), stigmatele milenare, binecuvântate pe care le-am primit și eu, căci am împărtășit durerea lui. Mai sunt și semnele (mai puțin vizibile) de la mâini și de la picioare (de la lanțuri).

În acest moment, a fost recompensat și cu o dungă mare, de la piept la burtă, trasată cu precizie, de o simetrie frapantă, în contrast cu restul cicatricelor. Foarte sexy și la modă, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Nu, și eu, și Deu considerăm că-i ajung semnele de bună purtare existente, așa că-l dăm abundent cu cremă reparatoare (pentru tratarea rapidă a rănilor și eliminarea urmelor de la operație). Când simte mâinile noastre masându-i ușor corpul gol, Promy deschide ochii și se luminează la față. Ne recunoaște pe amândoi și e fericit că suntem cu el.

Bucuria crește când, la unșpe jumate, își face apariția restul echipei, în frunte cu liderul neoficial, Mene, apoi Her (vechi prieten și salvator al său), Pegas (vechi prieten și revoluționar), Atena (prima lui prietenă și colaboratoare cu care lucrează împreună din nou, după o relație tensionată, marcată de multe crize și oscilații (cărora era să nu le supraviețuiesc chiar eu, bine că acum sunt fantomă, n-am de ce să-mi mai fie frică), Io (o altă ”vacă” revenită în Olimp după

revoluție, victima lui Știi Tu Cine... Zeus și a lui Madame Hera, pe care Promy a crezut, la un moment dat, pe Elbrus, smintit de chinuri și sleit de puteri, că a violat-o el, nu viola el și Leviathani și nu a distrus el și planeta Krypton a lui Superman?), Thalia (singura muză aliată, cu multe talent...e, organizatoarea festivalului A.E.R (”Aceasta E Revoluția”), dedicat martirilor holocausturilor și în mod special intelectualilor), Alex (intelectualul rafinat și sceptic din ”Cutia Neagră” a lui Oz, singurul care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus (înainte de revoluție!), un erou pentru ”o anumită parte a presei”, respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă), Don Quijote (în sfârșit, fără spadă și armură, căci avea interdicție pe Gliese din cauza lor și a accidentelor provocate), Jill din filmul ”Brazil” al lui Terry Gilliam (”conștiința” mea blondă care mă calcă imediat cu tirul dacă am greșit ceva și fata care a îndrăznit să facă o reclamație, în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, într-un regim totalitar, deși știa că va fi executată ca teroristă). Toți îl salută pe Promy și-i spun ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiză”.

La douăspe fără un sfert, lumea pleacă ca să lase bolnavii să se odihnească. Mă așez și eu lent, cu mișcări nesigure, destul de imprecise, pe un alt pat, adus special pentru mine și lipit de al lui Promy. Trebuie să am grijă, căci și eu sunt foarte obosită, stoarsă de atâtea emoții, se învârtește totul cu mine și mi-e și teamă să nu dau din picioare în stilul unic și inegalabil, autentic și original ”Madame Dezastru” și să-l lovesc tocmai acum pe Promy, după operație. Dar sper că nu mai am suficientă energie. Joi, a doua zi, dimineața Promy și Bebe sunt mutați în saloane obișnuite, fiecare într-unul separat, și li se scot aparatele de respirație. Mă uit în jur încântată. Camerele sunt spațioase, luminoase, primitoare, cu pereții vopsiți într-o nuanță relaxantă de crem și decorați cu scene marine și scoici. Pe masă și la fereastră ne întâmpină multe flori, mai exact ghivece de cactuși de un albastru neverosimil.

Mă duc să verific bolnavii și să mă asigur că s-au hidratat corespunzător... pentru început, cu siropuri regeneratoare și limonadă cu sirop de arțar (meniul meu din greva foamei, dietetic și relativ consistent). Amândoi bolnavii, Promy și Bebe beau încet, înecându-

se și tușind, dar fără să renunțe, înțelegând că trebuie să facă (și) acest efort. Cum are ceva dureri de la operație care nu-i permit să doarmă cum trebuie, chiar dacă Promy suportă orice (mai puțin abandonul și indiferența), asistenta îi injectează un calmant și un sedativ. Bine că nu era somniferul meu, Stilnox (cu care eu uneori reușesc performanța de a dormi 1-2 ore sau deloc), nici Sedatif PC. I-am zis, de altfel, și lui Promy că, atunci când o să mă răpească iar tovarășii-zei de pe pământ și din Olimp și oi agoniza în parametri optimi, să-mi aducă un Sedatif PC. Să nu uite să ia și pentru el. La prânz, controlez sacul colector pentru urină și descopăr ceva lichid în el. Semn bun că organele au început să funcționeze. Ochii mi se umplu de lacrimi de fericire. Îl sun și pe Deu, băiatul lui Promy:

– Deu, știi ce-a făcut tati? O, Doamne, știi ce a făcut?

– Aoleu, ce-a mai făcut tati? Nu că-l reneg și fac grevă nud sub chador o mie de ani, dar îmi dau acum demisia de la tot și toate.

– Nu, Deu, e o veste bună. Tati a făcut pișu.

– Ura!

După-amiaza, în timp ce Promy doarme, mă masturbez lângă el, în patul de alături. Când termin, aude gâfâiala și gemetele și se trezește. Îmi face semn să apropii mâna cu care m-am masturbat de nasul lui, inspiră adânc, ochii îi strălucesc, apoi rostește primele cuvinte de după operație: ”Am vrut să simt mirosul de pizdă”. Și îi revine debitul verbal de nu mai poate fi oprit. Mă duc și la Bebe și-i povestesc. Acesta chicotește și comentează: ”Ile, te-ai spălat cumva pe mâini?”. Din păcate, da, dar povestea în sine a avut efect terapeutic și l-a resuscitat. Apoi, continui terapia lângă patul lui Promy cu jocul ”Vrei să-ți arăt păsărica mea? La o altfel de politică, o altfel de păsărică”. Promy e din ce în ce mai entuziast și plin de viață, chiar dacă păsărica antropofagă încă îi dă fiori și-l bântuie în coșmaruri (cu ochii deschiși și închiși, la fel ca în cazul meu).

Imediat după jocul ăsta, îmi continui terapia: ca să-l încurajez pe Promy, îi comunic veștile bune de pe Gliese, ă, ba nu, chiar de pe Pământ, legate de campania Planet Syria. După multe presiuni și proteste, UE a acceptat expunerea fotografiilor lui ”Caesar” (ale celor uciși prin tortură în spitalele militare din Siria), relocarea a 40.000 de

refugiați din Italia și Grecia (și a altor 20.000 din afara UE), precum și creșterea bugetului și a zonei de acoperire pentru operațiunile de salvare din Mediterana (programul ”Triton”), la un nivel apropiat de ”Mare Nostrum” care salvase 166.000 de vieți anul trecut. Bugetul alocat a fost mărit de trei ori, s-a extins zona de supraveghere, s-au intensificat operațiunile de căutare (mai multe vapoare, elicoptere, avioane pentru patrule), ca urmare rata de deces în Mediterana s-a redus de la 1/16 la 1/427, așa că între 27 aprilie și 29 iunie s-au înecat numai 99 persoane.

Ah, nu ar trebui să existe un singur caz, dar, din păcate, traficul și afluxul refugiaților nu poate și nici nu trebuie să fie oprit, căci nu e vorba de ”teroriști”, ”dușmanii poporului”, ”extratereștri”, ”pomanagii”, ci de frații și copiii noștri disperați care preferă să-și bea propria urină decât pe a securiștilor regimului, să inhaleze praf și miros de transpirație decât gaz sarin sau clor din bombele-butoi, să se crape puntea sub ei și să se răstoarne cu barca decât 50 de cutremure pe zi și să se scufunde pe drum spre Europa, către un ”acasă” idealizat, intangibil decât să mai rămână la ”casa de copii”.

Cărând cu ei doar cicatricele de pe corp și rănile niciodată închise din suflet, se târâie prin ploaie sau arșiță cu tălpile sângerând. Copiii/nepoții împing părinți/frați cu handicap ori bunicuțe în cărucioare. Merg mii și mii de kilometri pe jos, cu barca-sicriu, trenul, bicicleta, microbuze și autocamioane-coșciug (unde se sufocă lent cu sutele, după ce au căutat cu disperare o ultimă gură de aer în Europa). Înfruntă (din nou) foamea, frigul și mizeria. Ascultă cuvinte de bun venit gen ”ce căutați aici, băi, maimuțelor / țiganilor / teroriștilor / hoților / putorilor / pomanagiilor?”. Sunt arestați de mai multe ori pe drum (li se iau amprentele, sunt bătuți... ca să nu se dezobișnuiască poate) și primiți cu grenade și gaze lacrimogene ori li se dă foc la centrele de adăpost/taberele de refugiați.

Chiar, și la noi, în România, un rrromân de bine a protestat împotriva construcției Marii Moschei cu mânie proletară și avânt revoluționar, în stilul lui Funar sau al lui Vadim, îngropând porci tricolori pe terenul pe care urmează să se construiască moscheea (porcăită deja de Băsescu care a declarat că reprezintă o fabrică de

teroriști și un pericol pentru securitatea națională). Mai lipsesc gospodinele exaltate care să scuipe pe dușmanii poporului, să chicotească și să aplaude frenetic minerii. Noroc că imamul singurului sat de musulmani din Dobrogea, Selcin Ali, a reacționat creștinește: ”Mă voi ruga pentru tine, fratele meu”.

Dacă refugiații sunt străini și respinși în propria țară, să-i lăsăm să se simtă străini și respinși și în Europa? Tocmai când au nevoie disperată de un pahar cu apă, un sandviș, un loc unde să-și trosnească oasele și să-și întindă picioarele și, încă și mai mult, după atâtea chinuri și traume, să le spună cineva o vorbă bună, cum ar fi să-i facă cineva hobbiti, boxtrolli sau dragoni. Hei, hobitti, boxtrolli și dragoni de pretutindeni, credeți că putem convinge ființele raționale ostile că suntem cel puțin la fel de umani ca ele?

Totuși, Germania a început (în mod discret) să nu mai aplice reglementările controversate ale UE, *Dublin Regulation* (care presupuneau ca refugiații să ceară azil exlcusiv în țara europeană în care au ajuns, nu în alta) și să proceseze cererile refugiaților, indiferent de țara europeană în care se află în momentul respectiv. Germania și Franța nu mai vor ca alte țări să se prevaleze abuziv de *Dublin Regulation*, cer să se facă diferența între ”refugiat” și ”imigrant” (economic), așteaptă ca toate țările să implementeze integral dreptul la azil, să se realizeze un sistem unificat de azil la nivel european, să se împartă povara între țări și să se creeze noi centre de înregistrare în Italia și Grecia pentru refugiații care traversează Mediterana.

Mai mult, un european (de care sunt mândră), Laurent Subilia, pshioterapeut specializat în tortură, coordonator al fundației Icar în România, oferă sprijin refugiaților, victime ale torturii și definește foarte simplu și convingător ce înseamnă integrarea, referindu-se la refugiații sirieni din România: ”Pentru mine, integrarea funcţionează atunci când cineva spune, de exemplu: „Sunt fericit să fiu în România şi sunt mândru că sunt sirian“. Integrare înseamnă să-ți prețuiești originea și să te simți acasă, oriunde ai fi.

În Siria, unii sunt atât de disperați încât preferă să ”imigreze” / să se refugieze în focul luptei, în primele linii, pentru a evita (măcar

într-o anumită măsură) bombardamentele cu bombe-butoi, teroarea și moartea aleatoare din cer... ă, pardon, de la elicopterele regimului. Au făcut deja peste 20.000 de victime. Regimul omoară de 7 ori mai mulți civili decât Statul Islamic prin bombe-butoi și atacuri aeriene. Acesta a masacrat recent peste 80 de persoane la Douma și a rănit/ucis peste 1.300 în Ghouta de Est.

Oricum, bombele-butoi nu cad o singură dată, ci de (minim) două ori (a doua oară la 10-20 minute după primul atac) pentru ca regimul să se asigure că totul și toți sunt distruși complet, inclusiv echipele de intervenție civilă (ca *Syria Civil Defence*, ”*White Helmets*” - ”Căștile albe”) care vin să sape printre dărâmături în căutarea morților și răniților. Cum e program de urlete la închisori (cu ore pentru fete și băieți), așa e și program de bombardamente (cu 50 de cutremure pe zi și a doua intervenție la câteva minute după cea dintâi). Și toată lumea de pe stradă devine instantaneu membră a echipei de salvare: lasă orice altceva și începe să scobească prin dărâmături cu abnegația prizonierilor nobili din ”Tom Sawyer” care scurmau cu unghiile un tunel vreme de 50 de ani și-l lăsau moștenire generațiilor următoare.

Însă poate că frații și copiii noștri din Siria nu sunt ca noi, e altă cultură, au alte nevoi. O fostă colegă chiar mi-a spus la un moment dat când am îndrăznit să vorbesc de Siria: ”dar poate că ei sunt altă cultură și au alte nevoi decât noi”. Da, desigur, adică probabil, *ei* sunt ”extratereștri”, ”teroriști”, ”trădători”, ”dușmanii poporului”, ”pagube colaterale” care nu au nevoie de apă, mâncare, adăpost, familie, libertate și democrație ca noi. *Ei* au nevoie de 50 de cutremure pe zi, atacuri chimice, să le fie răpiți copiii, să fie violați și torturați până la moarte și să nu mai găsească nicio unghiuță (smulsă) din ei ca să îngroape.

De altfel, așa au zis și niște polițiști cărora părinții le-au cerut copiii arestați înapoi sau cel puțin vești despre ei: ”Băi, nesimțiților, ce tupeu aveți! Cum așa? Să vă dăm copiii? Gata, luați-vă gândul de la ei! Faceți alții. Ce, nu știți cum? Vreți să vă arătăm noi?” Iar poliția, armata și securitatea au tras, au ucis și au arestat (de fapt, arestat înseamnă, de regulă, tot mort sau pe moarte) și la înmormântarea puștilor împușcați la proteste. Oricum, norocoși puștii

ăştia să aibă parte de înmormantare, mie mi-a pierit cheful, cred că, dacă mai rămâne ceva din el, o să-mi donez corpul de Don Quijote-fantomă castrat şi fără vise pentru cercetare/ştiinţă.

Indiferent de asta, să continuăm veştile bune legate, de această dată, de terapia prin artă: copiii sirieni refugiaţi în Irak au adus lumina focului sacru şi culorile curcubeului prin desenele lor pe Zidurile cenuşii ale unei vechi închisori politice de-a lui Saddam, din tabăra de refugiaţi Akre din Irak. Copiii (peste două treimi dintre ei) au pictat mai întâi scene de război/violenţă/moarte (case distruse, oameni împuşcaţi, păsări în colivii etc.), dar ulterior, la sugestia psihologului lor, au desenat pasări zburând afară din colivie. Iar copiii creştini din Homs (Maaloula) au făcut să ţâşnească mii de curcubee prin picturile lor pe zidurile în ruine ale oraşului lor.

Mă gândesc şi la pianistul din Yarmouk care, deşi a pierdut tot, mai puţin pianul (şi sufletul!), continuă să cânte pe stradă, printre dărâmături, la Antigonele siriene care au pus în scenă tragedia lui Sofocle într-o tabără de refugiaţi din Liban (şi pe care sunt invidioasă, căci eu nu-mi caut numai fraţii, ci pe toţi cei dispăruţi absurd, pe nedrept (miliarde de-a lungul timpului), începând cu Promy (titanul Prometeu) şi nu mai găsesc o unghiuţă smulsă să îngrop măcar şi sunt înghiţită mereu şi eu de ”teroarea istoriei”), la medicul pictor care avea şi un memorial al martirilor în peştera sa-cabinet din Allepo, la caricaturistul Ali Farzat răpit şi cu mâinile zdrobite pentru că l-a satirizat pe măreţul şi gloriosul conducător, la rockerii sirieni din Liban de la *Khebez Dawle* (”Pâinea Statului”... subvenţionată de stat) care cântă despre revoluţie, represiune, război şi viaţa de refugiat, la fetele (Kinda şi Lubna) care au protestat în numele păcii pe străzile Damascului, îmbrăcate în rochii albe de mireasă, cu vălurile fâlfâind în vânt, cu toate că ştiau că vor fi arestate.

Ei au aprins lumina focului sacru în infern pentru toţi care îşi pot deschide mintea şi sufletul. Lumina trebuie să ardă la vedere, pentru toţi, în sfeşnic, nu să o ascundem ”sub obroc”, cum spunea Iisus. Astfel, ea ajunge în sufletele tuturor, Zidurile se prăbuşesc, ne rupem lanţurile şi putem zbura ca pasărea din colivie. Sper că nu era un

vultur, ci o vrăbiuță, un papagal sau un canar. Și eu, și Promy avem fobie de vulturi.

Îmi aduc aminte și că disidentul Mazen Darwish, activist pentru drepturile omului, a fost eliberat și că Malala, fetița împușcată în cap de talibani pentru că a vrut să meargă la școală, laureata Premiului Nobel pentru Pace, recent, și-a serbat ziua într-o tabără de refugiați sirieni din Liban, deschizând o școală pentru fete (în Valea Bekaa) și cerând liderilor lumii să investească în ”cărți, nu gloanțe”. Iar un profesor din Golan Heights (deși traumatizat de război și îngrozit că proprii colegi și elevii au fost răpiți, torturați și executați de armată), Shaher al-Jaohar, oferă servicii educaționale (grădinițe improvizate, cărți, manuale, cursuri, centre culturale) și psihologice (centre de terapie) copiilor din zonă.

În acest spirit, la presiunea ONU, în prezent, au loc numeroase întâlniri și tratative între actorii implicați în conflict (din Siria, Rusia, Iran, Statele Unite, Arabia Saudită, Turcia). ONU a reluat planul de pace din 2012, *Geneva Communique*, care propunea un ”guvern de tranziție cu puteri executive depline, format pe baza consensului mutual, asigurând continuitatea instituțiilor guvernamentale”, precum și crearea unor grupuri de lucru pentru abordarea unor teme ca securitate și protecție, contraterorism, probleme politice și juridice și reconstrucție. Numai că nu e specificat exact ce rol va juca în acest proces tovarășul-zeu al-Assad, talibanul-șef, aflat în mare măsură, împreună cu regimul său, la originea acestui dezastru.

Unul dintre aliații de bază ai regimului sirian, Iranul, a încheiat, în sfârșit, tratatul nuclear, salutat de administrația Obama ca unul ”istoric” și a scăpat de sancțiuni, însă rămâne (și trebuie să rămână) monitorizat și ridică, în continuare, întrebări: banii rezultați din vânzarea fără embargo / sancțiuni a petrolului vor fi utilizați pentru servicii publice (medicale, educaționale, de protecție socială etc.), infrastructură sau vor alimenta și mai mult regimul sirian (încă susținut masiv militar, economic și politic)?

Iranul a fost luat în discuție (de SUA) abia acum în planurile de pace și mai curând în mică măsură, căci acesta are o nevoie disperată de Siria din rațiuni geopolitice (nu din solidaritate intraconfesională a

șiiților), ca loc de tranzit pentru echipamentele militare livrate grupării Hezbollah din Liban (Iranul trebuie să dețină controlul asupra aeroportului din Damasc și asupra graniței Siria-Liban). În acest context, focusul se mută de pe Iran pe Rusia: aceasta a devenit aparent mai deschisă eliminării lui al-Assad și aducerii la putere a unui guvern format din membrii opoziției nonjihadiste, care să lupte și cu extremiștii. Tot Rusia a devenit mai favorabilă semnării unui acord cu SUA pentru investigarea atacurilor chimice (în acest sens, a fost lansată o nouă rezoluție ONU care propune un mecanism de investigare și tragere la răspundere a vinovaților, deși pedepsirea nu decurge automat – un minus).

Pe teren, în noua sa inițiativă în Siria, Turcia încearcă să creeze o zonă de excluziune aeriană. O astfel de zonă presupune trupe terestre și aeriene care pot intra în conflict direct cu aeronavele regimului. Rămân întrebări: cine va coordona zona, căci Turcia exclude kurzii de la YPG ca potențiali colaboratori/guvernanți ai zonei, cu toate că ei controlează mare parte din granița Turcia-Siria și au fost principalii adversari ai Statului Islamic? Cu ce trupe terestre, dacă Turcia pune la dispoziție trupe aeriene, împreună cu SUA? Sunt și diferențe de viziune: SUA pun accent pe eliminarea Statului Islamic din teritoriu, nu pe zona de excluziune aeriană în sine (pe care au respins-o anterior în repetate rânduri, de teama unui război direct cu regimul, fără mandat internațional, a fragmentării opoziției și a extremismului unor rebeli). Oricum, SUA refuză să recunoască deocamdată înțelegerea cu turcii, anunțată public de cei din urmă.

Mai mult, Turcia a promis că nu va ataca YPG, ci doar Statul Islamic și PKK, dar kurzii de la YPG s-au plâns deja de atacuri (au fost, de fapt, în ultima lună, peste 500 atacuri asupra PKK și YPG și numai 3 asupra Statului Islamic și, în plus, 6 dintre luptătorii lor (răniți) au fost predați de armata turcă către al-Nusra (al-Qaida)). Turcia se teme de controlul kurzilor asupra graniței (și de întemeierea unui stat independent kurd) și acuză YPG că a dislocat 5.000 de turkmeni. Conform declarației reprezentantului turc, Feridun Sinirlioglu, subsecretar la Ministerul de Externe, Turcia și SUA vor înființa o zonă de excluziune aeriană în scop umanitar și pentru a

facilita lupta cu Statul Islamic. În acest sens, vor colabora cu rebelii moderați de la FSA – Armata Siriană Liberă pentru coordonarea zonei. Obama, bineînțeles, nu știe nimic. Încă un exemplu de bună coordonare între aliați! La rândul ei, Iordania care a lansat ideea unei zone de excluziune aeriană în sud (Daraa), împotriva regimului și Statului Islamic, urmărește mișcările Turciei, privește circumspect și nu va acționa fără susținere internațională și mandat ONU.

Să completez acum terapia soft a știrilor bune cu o terapie hard: Francis Fukuyama. În contrast cu Huntington (promotorul ”ciocnirii civilizațiilor”), el a prezis cu un sfert de secol în urmă ”sfârșitul istoriei”, adică democrații liberale și capitalism peste tot. Nu ne dorim și noi să nu mai ghicim viitorul (mereu peste orice imaginație) și să ne trezim odată din coșmarul ăsta fără sfârșit al istoriei? Fukuyama a susținut și anul trecut că ”democrația liberală va triumfa chiar și în Rusia și în Orientul Mijlociu”. Contrar aparențelor, democrația se extinde, trendul este ascendent: a evoluat de la 35 țări (30%) în 1974 la 120 țări (60%) în 2013. Dezvoltarea democrației și a economiei de piață depinde de clasa de mijloc. Primăvara Arabă, în ciuda represiunilor și a confiscării revoluțiilor de extremiști, este un semn că lumea își dorește o altfel de politică și e capabilă să se sacrifice pentru asta.

Dar procesul de schimbare socială este unul de durată (cum zicea profetul Brucan, într-o viziune optimistă pentru România, că tranziția postcomunistă va necesita vreo 20 de ani), trebuie să avem răbdare... în mod activ. Sunt indicii că acest concept de democrație este valorizat chiar în Rusia și Siria, altfel de ce s-ar strădui să păstreze aparențele? De ce mai organizează alegeri (fie și trucate)? De ce nu recunosc că au aruncat vreo bombă (butoi sau alta), că au recurs la atacuri cu arme chimice, că au soldați-fantomă (de la ”omuleții verzi” din Ucraina la milițiile Shabiha, Hezbollah și trupele iraniene), că fac blocade sau că au vreun prizonier politic (aici sunt mai aproape de adevăr, îi extermină aproape pe toți)? De ce-și toarnă gheață-n cap la campanii de tip ”Ice Bucket” pentru ajutarea bolnavilor de scleroză amiotrofică? Până și Statul Islamic organizează evenimente caritabile și festivaluri culturale și sportive

(cu premii sclave sexuale de 5-6 ani). Și numai Statul Islamic e de vină.

Și să nu uit, la sfârșit, o nouă veste bună: SUA au reușit marea performanță de a trainui 60 de soldați pentru a lupta cu Statul Islamic (în loc de minim 5.000 cât ar fi trebuit anul acesta!). S-a ajuns la acest număr impresionant din cauza unor probleme de selecție și pentru că soldații voluntari nu vor să lupte doar cu Statul Islamic (cum vrea Obama), ci în primul rând cu regimul. Super, ăștia 60 sunt super... supermen. Unul singur poate elibera mai mult de jumătate din Siria (aflată sub controlul Statului Islamic) și învinge Statul Islamic. *Yeah, yeah, am câștigat*, vorba lui Geoană. *Oops*; între noi fie vorba, acești Supermen, Divizia 30, lăsați baltă de Statele Unite în teren (că doar sunt bine trainuiți și unul singur poate zdrobi atât Statul Islamic, cât și regimul într-o fracțiune de secundă, cât i-aș sufla lui Promy bretonul), au fost deja răpiți de al-Nusra (al-Qaida), în frunte cu liderul lor. Apoca...lipsuri de succesuri.

Nu știu cât am reușit să-l entuziasmez pe Promy cu veștile bune de pe Pământ, însă seara, vizita lui Mene și a lui Deu îl fac să se lumineze iar la față, iar ochii să-i strălucească precum stelele ce se sting. Mai are un pic și zboară de fericire (da, într-adevăr, el mai ușor zboară decât merge). Cum aleargă de la o planetă la alta, fii-su, Deu, arată tras la față și buimac. Poartă un tricou verde, curat, dar șifonat, adidași de firmă (Puma), un pic prăfuiți și blugi tociți, rupți la genunchi. Părul șaten, ușor ondulat, cu reflexii aurii e ciufulit, dar ochii căprui-verzui cu gene lungi, negre, arcuite ca ale lui ta-su, îi scânteiază la vederea lui Promy. Tremură de emoție și de oboseală, aproape că scapă paharul de bere din mână (bere la PET la 2 litri jumate, la ofertă, adusă de pe pământ, cu care l-am cinstit în lipsă de altceva). Caldă, că eu nu consum nimic rece și n-am luat prea multe sticle ca să pun o parte la frigider. Ei, doar nu i-o fi intrat și lui în cap că are drepturi, inclusiv la o bere de la frigider!

Mene, fratele lui Promy, foarte îngrijorat de starea lui fra-su și totodată stresat de noile responsabilități preluate de la Promy, nedormit și nemâncat de săptăluni, e întunecat la chip, slăbit și parcă mult contractat (când înainte părea mai înalt și mai solid (fizic și

psihic) decât Promy, hm, dar poate pentru că stă ghemuit pe scaun, cu brațele măslinii încrucișate peste genunchi, strânse ca lanțurile în Tartar ori pe Elbrus). Are barba țepoasă crescută dezordonat și zbârlită, părul șaten-roșcat murdar, plin de mătreață și poartă un tricou albastru neschimbat de câteva zile (cred că de la ședință, de când ne-am dus să anunțăm rezultatele analizelor lui Promy), cu urme de transpirație. Nu vrea să mănânce nimic și nici să bea. Nu și-a luat scannerul de substanțe nocive, oricum, la el.

Nici nu ne-au îmbrățișat ca altădată (titanii știu că se vor face praf (sau că tu o să te faci în următorul minut), așa că preferă, de regulă, o îmbrățișare disperată care îți frânge oasele și le preschimbă în praf.. de stele). Sunt prea osteniți și pentru asta. După câteva minute, Mene ne aruncă o privire tulbure, alunecoasă, mișcată ca o imagine prost focalizată dintr-un film, privirea profesorului Malik Solanka sau a poetului Milo din romanul ”Furie” al lui Salman Rushdie, privirea lui Moise care se întoarce de pe munte la oameni cu cele 10 porunci, privirea celor epuizați de contactele cu ființele raționale și de comunicarea imposibilă (pe care cred că o am și eu). Apoi se trântește de pe scaun pe patul de spital al lui Promy (cu grijă să nu cadă, totuși, peste jumătatea de sus a corpului lui fra-su, proaspăt operată) și e pe punctul să adoarmă. Povestea mea despre terapii are darul să-l resusciteze și pe Mene care izbucnește furios:

– Aha, frățioare, cred că ți-a intrat în cap că ai nu doar dreptate, ci și drepturi! Concediu două luni, fie și medical, mâncare, băutură (fie și limonade și siropuri), baie, terapie, zăcut pe plajă sau în pat în curul gol, vă jucați ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” sau ”de-a păsărica”. Crezi că te-adoptă Marea Britanie, îți plătește o înmormântare de fițe și-ți face statuie? Eu unul am uitat cum miroase o pizdă. Și am descoperit asta, oricum, abia acum doi ani, după ce am ieșit din închisoare, că doar am putrezit în Tartar de mic. Am învățat chineza, limba nevesti-mii, înainte de greacă, dacă mai știți. Nu, sincer, nici eu nu mai știam nimic de mine. Și parcă nu mai știu nici acum.

– Haide, Mene, du-te acasă la nevastă și copil, ai și bebe de un an și patru luni, intervine Deu împăciuitor. Vrei să-ți țin o ”predică de

Nana" ca a mătușii lui Ile la care nu o să supraviețuiești? Sau vrei să mă duc eu în locul tău la nevastă-ta? I-o fi și ei urât.

– Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, rostește Promy, zâmbind rătăcit.

– Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază, completez eu cu voce scăzută.

– Mă distrez și eu un pic înainte să mă răpească din nou. Măcar atât, punctează Deu. Ei și? Să mă răpească. O să evadez. Mai exact, o să mă evadezi tu, Bebe, sper că mă auzi din camera alăturată, că doar n-am nicio speranță la tati, e primul care are nevoie de ajutor!

– Pe Pământ, cei care ajută sunt primii care au nevoie de ajutor, murmură Promy. Și, totuși, "*je ne regrette rien*". Și vom continua să ducem focul sacru mai departe. Împreună.

– Să știi, tati, apropo de pedepsele primite pentru faptele bune, eu îi pot ierta lui Hefaistos lanțurile, piroanele și jde miile de ani de torturi fizice și psihice pentru noi, titanii, dar nu și că a creat-o pe soacră-mea, Pandoruța, spune Deu pe un ton voit glumeț, însă aprinzându-se la față. Și asta în zilele lui bune, când colabora cu tine, tati. Nu o condamn că e figurantă, nifomană, l-a neglijat și înșelat pe unchiul Epi (Epimeteu) nonstop, sub ochii lui, și e dependentă de shopping (de lux), ce astea-s păcate? Mă deranjează numai că e nostalgică după adevărații bărbați din Olimp precum nenea Cronos sau după Știi Tu Cine... Zeus, vechiul stăpân, personaje-model care s-au luptat cu titani în lanțuri, femei violate și copilași în cărucior, că ne consideră nu doar animale, legume și gunoaie, ci și zdrențe, cârpe și pămpălăi și că a fost autoarea unei tentative de lovituri de stat, împreună cu Atena, într-un moment foarte delicat, când ne chinuiam să impunem o minimă stabilitate, după o serie nesfârșită de răpiri, atentate și lovituri de stat, survenite din a doua zi de după revoluție.

– Promy, de ce l-ai învățat pe Hefaistos să creeze tot felul de instrumente de tortură, inclusiv soacre? întreb eu, bâlbâindu-mă și înroșindu-mă, conștientă că mai bine îmi țineam gura.

– Eu l-am învățat să creeze ființe raționale, zice Promy, albindu-se la față, dar în același timp fără ezitări, cât poate de tare și răspicat,

deși i se pare că vocea i se stinge și e înghițită de zgomotul din jur și de propria epuizare.

– Morala e, atunci, una singură: să nu vă mai însurați (și să nu mai însurați pe nimeni, oricât de milă v-ar fi sau orice idee genială v-ar veni), vorbesc eu ceva mai entuziastă. Măcar atât să învățați din experiență. Și, ca să vă cred, jurați-mi pe democrație, Constituție, Chiron centaurul, iPhone și Maretti cu pizza!

XIV. Vrea cineva niște ”maimuțoi implementați”, civilizați, la supraofertă ori poate vreți să-l adoptați pe leul Cecil?

15 septembrie 2015

Situația în Siria continuă să se agraveze. În ciuda unor declarații anterioare (într-un spirit pacifist și... de disociere relativă de talibanul-șef, al-Assad), implicarea militară pe teren a Rusiei îngrijorează prin creșterea ajutorului militar (reechipearea armatei siriene cu unele vehicule de luptă absolut noi ca tancuri BTR-82A, vapoare, rachete antiaeriene SA-22 etc.), prin construcția suspectă a unor case prefabricate pentru circa 1.000 de ”omuleți verzi”, soldați-fantomă, consultanți militari, instructori, responsabili de operațiuni logistice şi tehnice, dar şi piloţi (de elicoptere de atac şi de avioane de vânătoare).

Între timp, Al-Nusra (al-Qaida) a intrat în Latakia, zona majoritară și de control a alawitilor șiiți (încă) la putere în Siria (deși sunt minoritari comparativ cu suniții). Rebelii au ocupat și o bază aeriană din Idlib, Abu al-Duhur (și controlează aproape integral Idlibul). Rusia are nevoie de acces la Marea Mediterană (portul Tartus, singurul rămas disponibil pentru Rusia în Orientul Mijlociu), așa că vrea să se asigure că regimul supraviețuiește, dacă nu neapărat tovarășul-zeu al-Assad, prietenul Țarului. Acesta din urmă ne comunică victorios că nu luptă decât cu Statul Islamic în Siria (nu cu rebelii moderați) și că tovarășul-zeu, torționar de treabă și taliban-șef din Siria e gata să organizeze alegeri parlamentare libere și să împartă puterea cu opoziția moderată, ”sănătoasă”. Însă, practic, Rusia ar putea lansa atacuri și la adresa rebelilor moderați.

În mod justificat, cei mai mulți opozanți ai regimului cer îndepărtarea talibanului-șef de la conducere. Statele Unite declaraseră în 2012, că linia roșie va fi depășită dacă vor avea loc atacuri chimice, ceea ce s-a întâmplat în 2013. Și, de atunci, continuă, indiferent de rezoluțiile ONU, puține și acelea (în contextul în care Rusia și China își folosesc repetat dreptul de veto în Consiliul

de (IN)Securitate) și, din păcate, neaplicate cum ar fi, de pildă, Rezoluția 2.139 din 22 februarie 2014 care interzice bombardamentele nediscriminate (inclusiv cu bombe-butoi), atacurile chimice, blocadele, arestările/răpirile pe criterii politice și solicită permiterea ajutoarelor umanitare peste tot). Apoi, după declarația cu linia roșie din 2012, Statele Unite au tăcut. O tăcere asurzitoare ca un urlet. Obama se uită și nu vede. Nu știe, nu poate. *Yes, I can't.* "*Soft politics*". Mă întreb de ce ne-o mai spiona acest Big Brother-fantomă. Dar noi ceilalți? Trebuie să vedem poze de copii înecați, violați și torturați până la moarte, sfârtecați de bombe-butoi, intoxicați cu gaz sarin/arme cu clor, striviți printre dărâmături ori morți de foame și mizerie ca să reacționăm? Trebuie să fim "invadați" de "imigranți" ca să observăm ce se întâmplă?

Statele Unite se tem de "escaladarea" conflictului dacă Rusia se implică mai mult. "Escaladare"? Cum? Nu e deja un dezastru mai mare ca mine, ca Madame Dezastru, un dezastru "natural" cum nu a mai văzut de mult planeta?! ONU, prin reprezentanul său, Staffan de Mistura, promovează reluarea discuțiilor/negocierilor de pace, ideea unui guvern de uniune națională și a tranziției spre democrație (adoptată prin *Geneva Communiqué* în 2012) și, totodată, cere implicarea serioasă pe de o parte a americanilor și rușilor, pe de alta a Iranului (aliat al regimului) și a Arabiei Saudite (susținător al rebelilor). Iar ministrul de externe britanic, Philip Hammond, a pledat recent pentru un guvern de uniune națională în Siria pentru a rezolva conflictul (incluzând rămânerea pentru moment în funcție a președintelui al-Assad, care însă ar urma să se retragă după șase luni sau un an) – variantă mai pe placul Rusiei. Ca idee, Cioroianu spunea odată că știe din istorie că regimurile trec, popoarele rămân. În Siria parcă nu se mai aplică: regimul rămâne, poporul dispare.

Poporul nu ar fi dispărut așa ușor dacă se crea, cu ani în urmă, o zonă de excluziune aeriană. Ar fi fost salvate multe vieți. Ce e pierdut e ireparabil. Aș vrea să pot vărsa o lacrimă de unicorn (ca a lui Bebe inorogul al cărui chip îl port în tatuaj) și să-i aduc pe toți la viață. Recunosc, o astfel de zonă de excluziune aeriană e dificil de pus în practică, presupune implicare militară (trebuie angrenate trupe

terestre și aeriene pentru coordonare) și, de fapt, război cu aceia împotriva cărora se face (regim, kurzi, Statul Islamic etc.). Turcia și Iordania au inițiat realizarea unor asemenea zone în nord, respectiv în sud, deși reprezentantul ONU, Staffan de Mistura, afirmă că aceasta e doar o soluție parțială (și are dreptate). Totuși, în acest context disperat ar trebui aplicată, indiferent de costuri umane și materiale (și chiar dacă nu reprezintă un răspuns pe termen mediu și lung). Avalanșa refugiaților, ideea că guvernul actual (principalul pericol pentru copiii și frații noștri sirieni, pentru mine și pentru întreaga planetă) nu este capabil (nici dornic) să se impună în fața Statului Islamic, acordul nuclear încheiat cu Iranul (care ar putea acum să participe la găsirea unei soluții politice), alienarea celor din taberele de refugiați - o bombă socială (generațiile pierdute, fără perspective își pot exprima furia și frustrarea prin radicalizare), toate acestea sunt în favoarea creării unei zone de excluziune aeriană.

Să aruncăm o privire și asupra mediatizării în presa occidentală a crimelor împotriva umanității din Siria. De când a apărut Statul Islamic, BBC prezintă (pe site) dominant atrocitățile acestuia și poveștile celor care au plecat din Marea Britanie să lupte la Statul Islamic (sau cu Statul Islamic), știri/reportaje despre situația militară din teren și despre ”criza imigranților”. Crimele împotriva umanității comise de regim sunt mai puțin acoperite, cea mai recentă știre a fost în august, anul curent (masacrele de la Douma), iar ultimele reportaje despre cei dispăruți/răpiți (de regulă, morți sau pe moarte) și despre fotografiile lui ”Caesar” (ale zecilor de mii uciși prin tortură în închisori/spitale militare) datează de anul trecut, din 2014. Statul Islamic a eclipsat principalul vinovat, regimul.

Mai mult, BBC vorbește despre ”criza imigranților”, nu ”a refugiaților”, face o prezentare destul de alarmistă a crizei, arătând că scopul ”imigranților” e ”o viață mai bună” (când ei nu au parte nici de supraviețuire, darămite de viață) și lăsând impresia unei invazii. În Marea Britanie politicienii, media și (o parte) din populație se simt sub asediul invadatorilor. Să răspundem la acest comportament taliban în stilul gentlemanilor și la isterie prin tradiționalul calm

englezesc? Interesant, până și niște activiști britanici pentru pace în Siria, autori ai campaniei ”*Stop the War*”, organizează un forum în acest sens, dar au omis să invite un reprezentant sirian de la Planet Syria. Intenția pacifistă și interesul pentru situația din Siria sunt lăudabile, însă de ce nu ascultă opinia unui sirian, activist pentru pace și democrație în Siria în condiții puțin spus extreme, de-a dreptul inimaginabile? Se tem cumva și ei de invazie?

CNN acoperă (pe site) preponderent tot atrocitățile Statului Islamic, mai puțin ale regimului care produce de 7 ori mai multe victime, este la originea a peste 85% din cauzele de deces ale civililor (prin bombe-butoi și atacuri aeriene, fără a mai lua în calcul răpirile/arestările și blocadele cu alte sute de mii de victime) și reprezintă unul dintre factorii importanți aflați la geneza și expansiunea Statului Islamic, radicalizând populația prin atacuri cu bombe-butoi, atacuri chimce, blocade, răpiri/arestări (urmate de violuri și torturi până la moarte).

Totuși, pe CNN apar și reportaje/știri despre echipele de salvare ”Căștile albe” (*Syria Civil Defence – ”White Helmets”),* medici/profesori din Alep, bombe-butoi (ultima din mai, anul acesta – Alep), blocade, torturi și execuții ale regimului (în 2014), precum și criza refugiaților tratată într-o manieră mai sensibilă, mai umană (numindu-i pe copiii și frații noștri din Siria ”refugiați”, nu ”imigranți”). Din nefericire, criza siriană a intrat masiv în agenda media, politică și publică abia de câteva luni, deși problema e veche de mai bine de 4 ani și continuă să se agraveze. Și, în cazul fericit în care se acceptă că e vorba de ”refugiați”, nu de ”imigranți”, se comunică adeseori cel mult că aceștia fug de război (fără a se oferi detalii despre acest război și principalul responsabil, regimul sirian).

Situația refugiaților rămâne, într-adevăr, disperată. ONU a primit mai puțin de 50% din suma necesară pentru refugiați în ultimii patru ani, așadar Înaltul Comisariat pentru Refugiați a redus alocațiile de hrană și a închis zeci de spitale (în Irak). După datele ONU, au murit peste 250.000 de sirieni, mai mult de jumătate din populație este refugiată: peste 7 milioane - refugiați intern (dislocați din casele lor

și în continuare captivi în infernul de pe teritoriul sirian), iar peste 4 milioane - refugiați extern. În prezent, s-a acoperit circa o treime din apelul ONU pentru refugiați din acest an. Țările vecine se prăbușesc și ele sub povara refugiaților. Libanul a acceptat peste un milion, Iordania – la fel, iar Turcia – 2 milioane. Nesusținute, primele două nu mai fac față: două treimi dintre refugiați trăiesc în sărăcie absolută. În Liban (unde unul din cinci e refugiat sirian), guvernul nu a permis construcția unor tabere de refugiați, așa că mulți dintre aceștia trebuie să se descurce pe cont propriu, să închirieze locuințe ieftine sau să locuiască în campusuri unde trebuie să plătească proprietarului 100 dolari pe lună pentru campare.

La Al-Minya (Liban), refugiații stau în adăposturi improvizate (sau fără, prin parcuri, sub poduri etc.), cu mâncare insuficientă, fără acces la servicii medicale sau școală (750.000 copii nu sunt școlarizați, cei care începuseră școala în Siria au uitat deja ce învățaseră, de pildă, să scrie sau să citească, plus că războiul a durat atât că cei mai mici nu mai știu de unde sunt). Generații de sacrificiu (știm și noi în România), generații pierdute, fără condiții minimale de viață și fără perspective, care prezintă riscul radicalizării. Nu au parte nici aici decât cel mult de supraviețuire, nu de viață. O bunicuță, Jalimah Mahmoud, chiar așa spune: ”Asta nu e viață. Suntem vii doar în sensul că nu suntem morți”. Iar Fitnah al-Ali, mamă a șapte fete și un băiat, care lucrează numai ocazional, cu ziua, precizează că și-a pierdut alocația de hrană pentru că a vândut cupoanele primite ca să-i cumpere soțului bolnav medicamente (lăsat orb și cu probleme cu rinichii în urma torturilor și mizeriei din închisoare).

Ca să-și ofere o șansă să urmeze visul european, trebuie bani (minim 5-6 mii de dolari de persoană) de care cei mai mulți nu dispun, indiferent dacă își vând toate bunurile, proprietățile (case, terenuri) sau încearcă să se împrumute. Cei care se îndreaptă spre Europa reprezintă doar 5-10% din totalul refugiaților, iar ei au la dispoziție, pe lângă banii de drum, și un smartphone conectat la Facebook/whatsApp unde găsesc informații despre călătorie, obiecte necesare și, eventual, telefoane de urgență. Și încă și mai rău (indescriptibil) este pentru refugiații intern, cei peste 7 milioane care

și-au pierdut casele, aleargă disperați, bezmetici, dintr-un loc în altul sau se află sub blocade guvernamentale (fără apă, mâncare, curent electric, căldură... cu bombe-butoi, atacuri chimice, foamete, mizerie, răpiri/arestări soldate cu violuri și torturi până la moarte). Uneori ”imigrează” în prima linie de front de teama bombelor-butoi. Apropo, familia lui Aylan, băiețelul kurd înecat în Mediterana, pe drum spre Europa (a cărui poză a devenit viral), a migrat de la Damasc la Alep, apoi la Kobane și, într-un final, în Turcia. Mulți nu mai au decât cicatricele de pe corp și rănile neînchise din suflet (care continuă să se adâncească, împreună cu ale mele).

Sirieni la supraofertă! Vrea cineva? Unele țări europene, pe lângă Marea Britanie, au fost de la început ostile primirii refugiaților: Cehia, Polonia, Slovacia (ia doar creștini!) și Ungaria (care s-a înconjurat la propriu de Ziduri... fals impenetrabile și tratează refugiații ca pe vite... să nu se dezobișnuiască cumva în Europa). Acestea nu manifestă deschidere/compasiune și abordează criza în termeni de imigranți economici, boală, terorism, ghetoizare. Premierul ungur, Orban, se teme de pierderea identității creștine. Vreau să-l întreb: apărăm cumva identitatea creștină construind Ziduri, arestând pe oricine intră ”ilegal” în Ungaria și tratându-i ca pe vite? Se vorbește (unii jurnaliști/politicieni, unii din public, ca să nu generalizez) de ”maimuțe” / ”teroriști” / ”pomanagii” / ”nespălați” / ”invadatori”, ba chiar o jurnalistă zeloasă din Ungaria a sărit să bată niște ”invadatori” cu ”mânie proletară”.

Îmi asum aceste etichete cu mândrie revoluționară (cred că le aveam dinainte), puse de maimuțe civilizate, ascunse în spatele Zidurilor ori, vorba lui Vanghelie, ”maimuțoi implementați”. La un moment dat, cineva (din România) a comentat: ”vezi că ai o eroare de soft care-ți dă numai maimuțe pe pagina de Facebook”. În acest caz, sunt mândră de eroarea de soft. Și cum s-ar putea spăla frații și copiii noștri sirieni care n-au nici apă de băut, fie că se deplasează sute de kilometri pe drumuri periculoase, fie că se află în război, sub blocade sau în închisori unde consumă doar pișatul securiștilor lor sau propria borâtură și propriul sânge? Și poate că pe unii i-au sălbăticit războiul, extremismul și dictatura, împreună cu ura,

indiferența și neputința noastră, după mai mult de 4 ani de război civil devastator. Unde să meargă la toaletă și la baie dacă nu au acces la WC-uri publice, iar barurile și restaurantele nu-i primesc? Alminteri, musulmanii sunt cei mai curați de pe planetă: se spală nu numai după ce defechează, dar și după ce urinează și obligatoriu înainte de rugăciune pe mâini, picioare și față, de cinci ori pe zi (sunnții) sau minim trei (șiiții).

În România, după ce a porcăit Marea Moscheie, Băsescu reacționează violent anti-refugiați: ”Sunt un om căruia îi dau lacrimile, dar nu trebuie să îi primim (...) Îi văd și eu că sunt chinuiți, dar când ești șef de stat în loc de inimă trebuie să ai o piatră. În condițiile în care avem un acord de la Dublin care spune clar că care sunt regulile UE cu privire la imigrația ilegală.” (...) ”Noi ne mai înjurăm cu ungurii, ăștia își pun bombe unii la alții” etc.). Am impresia că, după ce i-a luat apărarea lui Udrea și a condamnat justiția/DNA (pe care le lăudase anterior), Băsescu se află în cădere liberă... pe toboganul abrupt al naționalismului populist, cu accente extremiste (în locul regretatului Vadim).

Iar unii intelectuali s-au molipsit de teoria conspirației, condamnă Rusia și Statul Islamic pentru ”invazie” (Sandra Pralong), consideră cotele de refugiați ”o probă de ipocrizie consolidată”, se isterizează precum Orban de infiltrarea ”teroriștilor” și de pierderea identității creștine (Traian Ungureanu - ”mai multă Europă cu mai puțini europeni”, unde ” copiii noștri vor purta burcă peste tatuaje”) ori ne ceartă pentru sentimentalism naiv, subsumat spiritului colectivist (de ce ”să se dea”, ”să se facă”?! – ”eternul și fascinantul” Aligică). Dacă se întâmplă să critici capitalismul sau să zici că vrei să ajuți oamenii, ești taxat de ”comunist”. Eu una NU-mi asum și această etichetă cu ”mândrie revoluționară” și ”avânt muncitoresc”: mă lupt cu comunismul (și cu fantomele sale care bântuie prin România și prin lume) de când eram mică (chiar și în prezent) prin tot ce-am scris și am făcut.

Impresionant comentariul Alinei Mungiu, într-un altfel de registru: ”Țara noastră pierde ocazia de a arăta că poate da înapoi ceva din ce primește. Consilieri slabi, lideri de opinie analfabeți

civilizaţional şi conducători politici care nu există decât în şedinţe foto ne fac să arătăm foarte rău zilele astea. Mă consolez cu Angela Merkel: dacă nu mă mutam în Germania, nu ştiu dacă ajungeam să trăiesc sub guvernarea cuiva de care să nu-mi fie ruşine, dimpotrivă. Gândiţi-vă numai la satele saşilor care stau goale şi în paragină în Transilvania şi la marile pârloage care încă mai stau nelucrate în ţara noastră, părăsită de atâţia români, înainte să refuzaţi intrarea unor oameni care îşi riscă viaţa dacă rămân la ei acasă. Că restul l-au pierdut deja, demult."

Și nici nu e atât de mult. Pe ansamblu, după noile distribuiri ale Comisiei Europene, România ar trebui să primească 6.351 refugiați (chiar dacă aceștia preferă alte țări mai prospere ca Germania, Suedia, Danemarca, Olanda etc.). România nu e xenofobă, e solidară cu UE și refugiații, dar nu poate primi mai mult de 1.785, se încăpățânează la unison Ponta și Iohannis. România dorește cote voluntare, nu obligatorii. Ponta ar mai negocia poate acceptarea cotelor, dacă România e primită în Schengen. Viața oamenilor e cumva ceva negociabil? Trebuie să condiționăm? Din fericire, Iohannis nu amestecă dosarul Schengen cu criza refugiaților. Iar Dragnea, după ce și-a făcut un selfie cu refugiații din gară, din Ungaria, a comentat îngrijorat că nu ar dori să-i vadă cu miile pe străzile din București și a fost surprins că unii refugiați purtau ceasuri la mână (semn că au o grămadă de bani). O reacție ce demonstrează desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, respectul față de și solidaritatea stângii românești cu cei aflați în nevoie.

Interesant, unii din România consideră că nu ai dreptul să-ți exprimi o opinie despre criza refugiaților dacă nu iei unul acasă, la tine în pat. "Fapte, nu vorbe!" Vorbele sunt și ele fapte, creează și modelează realitatea. Pot să te mângâie sau să răsucească fatal cuțitul în rană. Mai mult, protestele online trec adeseori în stradă, iar un mic gest în mediul online te poate costa viața (supraviețuirea) în Siria (și nu numai): ești arestat/răpit, violat și torturat până la moarte dacă pui o poezie sau o poză pe Facebook... pentru cine are și Facebook, cenzurat sau nu (în Iran, în 2013, când am fost eu, nu era acces la net, iar Facebook era oricum interzis). Cred că te poți implica și fără să-i

aduci pe toți în patul tău, sunt diferse moduri de activism/voluntariat. Poate că-ți pasă de refugiați, dar nu ai condiții/spațiu de cazare pentru ei, timp (nu-ți permiți să te ocupi nici de tine, nici de copiii tăi biologici), posibilități materiale sau ai probleme de sănătate. Poate vrei să pleci voluntar în Siria ca mine.

OK, dacă trebuie și e urgent, chiar dacă am la dispoziție 47 mp și trăiesc din cerșit și eu, pot găzdui pentru o perioadă acasă... la mine în casă un refugiat. Și nu trebuie să-i adoptăm pe toți cum am aduna de pe stradă un câine sau o pisică. Ori poate că avem și noi, românii, nevoie să ne adopte Germania. Să ne adopte Germania pe toți! E asta o soluție globală? Eu am coșmaruri siriene zi și noapte din 2011 (de când a început reprimarea crâncenă a protestelor) și particip la campanii de ani de zile, recurgând până și la greva foamei. Problema trebuia (cu ani în urmă) rezolvată de la cauza ei: să se oprească crimele împotriva umanității ale regimului (apoi și ale Statului Islamic care a venit să "elibereze" poporul sirian), să fie pace și democrație, iar Siria să redevină acasă pentru frații noștri sirieni.

Cunoaștem, România a negociat pentru circa 1.500 refugiați, dar între timp situația s-a schimbat în UE. După acceptarea relocării a 40.000 de refugiați (în iunie), se adaugă încă 120.000 (mai nimic, comparativ cu totalul de peste 50 de milioane de refugiați global). Comisia Europeană a invitat, prin Jean-Claude Junker, la compasiune și unitate: "Starea Uniunii Europene nu este bună. Nu este destulă Europă în această Uniune. Şi, deasemenea, nu este destulă Uniune în această Europă". Aceasta reîncearcă introducerea unui sistem de cote obligatoriu (în funcție de populaţia ţării, Produsul Intern Brut, numărul de cereri de azil din trecut şi rata şomajului) și, totodată, flexibil, variabil în funcție de context.

Cine nu primește ar putea plăti... o contribuție financiară la bugetul UE în valoare de până la 0,002% din PIB-ul său. Va trebui să funcționeze un mecanism permanent de relocare a refugiaților. Dintre cei intrați pe teritoriul UE, cine nu îndeplinește condițiile de refugiat și nu primește drept de azil trebuie redirecționat către o "țară sigură" (trebuie stabilită lista acestor țări, precum și proceduri eficiente de întoarcere a cetăținilor din UE în aceste țări/cele proprii). Eforturile

comune pentru securizarea frontierelor și operațiunile de salvare în Marea Mediterană trebuie continuate. Comisia solicită statelor membre să asigure satisfacerea rapidă și corespunzătoare a nevoilor refugiaților (acces la locuințe, servicii etc.). Mai mult, Comisia dorește gestionarea cauzelor conflictelor, prin eforturi politice și diplomatice.

Dintre țările europene, Germania a devenit principalul stat ofertant de azil (pentru circa 800.000 de refugiați anul acesta) și motorul reformei sistemului. Planul Germaniei de gestionare a crizei este consonant cu propunerile Comisiei:

1. Condiții decente de primire (standarde comune europene)
2. Garantarea statutului de azilant pe întreg teritoriul UE
3. Distribuire echitabilă (împărțirea poverii între țările UE)
4. Management comun al frontierelor (în ce privește securizarea frontierelor și asistența pentru refugiați)
5. Sprijin pentru statele foarte solicitate în prezent (ex. Grecia/Italia unde sosesc mulți refugiați, Germania – unde doresc să se stabilească mulți refugiați)
6. Permanentizarea unor operațiuni de salvare eficiente pe Marea Mediterană
7. Readmisia celor care nu au drept de azil în țările de origine (prin colaborare cu statele de unde provin)
8. Stabilirea țărilor ”sigure” în ce privește statele de origine
9. Legea imigrației (o lege nouă în Germania care să permită ședere legale în scopul muncii pe teritoriul Germaniei)
10. Eforturi în Orientul Mijlociu și Africa pentru combaterea cauzelor refugierii pentru stimularea ordinii și restructurarea statelor în disoluție, reducerea violențelor/războaielor civile, în paralel cu dezvoltarea economică și crearea unor perspective reale, în special pentru tineri.

Cred că ultimul punct este și cel mai important (și ce-și doresc și copiii și frații noștri sirieni, cum a precizat recent și premierul francez ”să gestionăm criza refugiaților de la sursa ei”).

Aylan, băiețelul kurd înecat, și-a gsăit casa, liniștea și pacea în fundul Meditaeranei. Poza lui (ajunsă viral) a sensibilizat marele

public, dar și (unii) politicieni și jurnaliști europeni. Părea adormit, valurile îi dezmierdau lent și tandru picioruşele, cântându-i un cântec de leagăn. Ori poate intonau partea a IV-a din Simfonia a V-a de Mahler. Marea îl învăluia și-l absorbea încet, cu blândețe. Se întorcea în leagănul vieții și al morții. Marea îl mângâia, oamenii nu. Nici măcar brațele tatălui său care și-a văzut nevasta și cei doi copiii dispărând în valuri. Și Aylan e doar unul din milioane, unul dintre cei mai norocoși, odată pentru că a sfârșit astfel, în valuri (nu la închisoare, sfârtecat de bombe-butoi sau mort de foame) și în al doilea rând pentru că părinții lui și-au permis bani de bilet. Copiii noștri din Siria nu vor târguieli ridicole, degradante ca la târgul de sclavi sexuali de la Statul Islamic (”Hai, ia tu, Românica, 7, tu, Franța 20, tu, Germania 42, dar tu, Marea Britanie, de ce nu adopți un copil orfan, bolnav și traumatizat măcar? Vrei să-ți dăm să adopți un gândac în loc de o maimuță ori poate pe leul Cecil? N-ai cam multe pretenții?”).

Să-l rugăm pe leul Cecil (care are milioane de fani, în memoria căruia s-au strâns milioane de semnături pe petiții și se pot aduna milioane de dolari) să doneze un procent din atenția, vizibilitatea, dragostea oamenilor și banii lui sirienilor? Aceștia din urmă nu vor, de fapt, să plece din Siria, nici să vegeteze în tabere obscure și mizere de refugiați. Ei vor pace, libertate și democrație în țara lor, vor să-și recupereze și ei patria așa cum noi am vrut să redăm România românilor. Așa spune și Muznah care lucrează la un centru pentru femei din Idlib, deși e țintă permanentă a bombelor-butoi, atacurilor chimice (cu clor), răpirilor/arestărilor, a foametei și a mizeriei. Când se apropie elicopterele care aruncă bombele-butoi, unii paralizează de groază, alții fug năuci și disperați, alții deja s-au obișnuit. Nu mai tresar când descoperă copii dezmembrați, sufocați sub dărâmături, nici când e vorba de frații lor. Cresc doar atacurile de panică, tensiunea, migrenele și coșmarurile (și la mine!). S-au obișnuit cu moartea, nu și cu răul. Sau poate că cele 50 de cutremure pe zi produse de bombele-butoi, atacurile chimice, răpirile/arestările, foametea și mizeria sunt un dezastru natural?

Apropo, nu știu cum pot unii să facă asemenea poze ale unor copii înecați, prinși în dărâmături, rupți în bucăți de bombe, morți de foame, sclavi sexuali sau violați și torturați până la moarte? Cum o fi reușit fotograful militar, ”Caesar”, să realizeze 55.000 de fotografii ale celor uciși prin tortură în închisori/spitale militare (mulți dintre ei, copii, deși nu se mai putea recunoaște care e bătrân, care copil, care e fată sau băiat). Eu nu aș putea să fac niciuna. Și nici să mă uit la ele. Cu toate că, recunosc, încă și mai mult mă șochează și mă scot din minți poze, tablouri și statui ale unor tovarăși-zei, talibani-șefi ca al-Assad, califul Ibrahim al Statului Islamic, Țarul Putin ori Kim Jong-un din Coreea de Nord. Ei, stați, am făcut și eu odată niște poze horror: la o nuntă în familie (unde eu eram singura persoană care s-a distrat). Mireasa avea un zâmbet natural, despicat de o bombă-butoi și cusut apoi cu sula de cizmărie de trupele Berkut din Ucraina. Ole, ole, ole, ole / Trupele Berkut nu mai e! De ce mai lăsăm alte trupe Berkut pe pământ și, eventual, le dăm medalii și le avansăm în grad?

Până la urmă, sub presiunea UE și sub impactul emoțional al fotografiei băiatului înecat, Cameron (fire miloasă și un autentic spirit creștin) își toarnă cenușă în cap și promite că Marea Britanie va prelua 20.000 refugiați direct din taberele de refugiați și va demara acțiuni militare împotriva traficanților. Recent, s-a desfășurat și un sondaj la nivel european cu privire la atitudinea față de ”imigranți”, numiți astfel, nu ”refugiați”: Suedia, România, Irlanda și Spania se arată mai curând favorabile, restul - mai curând nefavorabile.

Într-un studiu local realizat de IRES, aproape 60% dintre romani consideră mic și foarte mic riscul ca țara noastră să fie expusă unei ”invazii” a imigranților din Orientul Mijlociu și Africa. Peste 70% dintre români au încredere că România "ar putea să gestioneze o criză a imigranţilor" (armata, jandarmeria, nu și Guvernul). Și răspunsuri de bun simț (românesc): principalii responsabili pentru criza existentă sunt, în opinia respondenţilor, guvernele din ţările de origine (67%), gruparea teroristă Statul Islamic (ISIS) (54%), SUA (36%), Uniunea Europeană (29%), Rusia (28%). Per total, 65% dintre respodenții din România sunt de acord ca refugiații să vină în

România, dar, când vorbim despre coabitare (sosirea în localitate), procentul se reduce la 46% pro (vs. 42% contra).

Oricum, numeroși europeni au dărâmat Zidurile indiferenței ori ale urii, așteptându-i pe frații/copiii noștri din Siria sau din alte părți pe traseu cu mâncare, apă, pături și un cuvânt de bun venit, să-i facă măcar ”hobitti”, ”boxtrolli” sau ”dragoni”, cum vreau și eu, și nu ”maimuțe”, ”teroriști, ”pomanagii”, ”nespălați”. Grecul Konstantinos Mitragas a adunat 2.000 de voluntari și a fondat o echipă de intervenție pe mare (”Echipa de Salvare Elenă” – HRT) cu ajutorul căreia a salvat peste 2.500 de refugiați. Iar grecoaica Efi Latsoudi, activistă pentru drepturile refugiaților, a arătat compasiune și grijă pentru cei mai vulnerabili dintre refugiaţii care au sosit pe insula Lesbos (peste 500.000). Similar, grecoaica Panagiota (în vârstă de 82 de ani!) adăpostește 5 refugiați, gătește pentru ei și le permite și altora (în afară de cei 5) să facă duș la ea. Râde și vorbește cu ei, chiar dacă nu înțelege limba, iar ei o consideră și o strigă ”mama”.

Revoltați de indiferența guvernului și de dimensiunea crizei, 11.000 islandezi s-au oferit să ”adopte” familii de sirieni. La fel, peste 4.000 de britanici printre care și arhiepiscopul de Canterbury. Actorul britanic Benedict Cumberbatch s-a alăturat campaniei. Echipa de fotbal Borusia Dortmund susține refugiații, Bayer Munchen donează un milion de euro, Real Madrid (împreună cu Cristiano Ronaldo) a oferit o casă și bilete la meci antrenorului sirian refugiat, Osama Alabed Al-Mohsen și fiului său Zied, agresat de un jurnalist din Ungaria, iar Bono de la U2 a cântat despre băiețelul înecat, Aylan. Ministrul de externe suedez, Margot Wallstrom, a fost surprinsă ștergându-și lacrimile în cursul unei dezbateri la televiziune la vederea fotografiei cu băiețelul înecat, Aylan. La Viena, Copenhaga, Lisabona, Madrid, Londra au avut loc proteste pro-refugiați. În același spirit autentic european, doi turci au invitat 4.000 refugiați sirieni la nunta lor. BOR s-a implicat în strângere de fonduri pentru refugiați, iar papa Francisc a cerut fiecărei parohii să găzduiască o familie de refugiați, începând cu Vaticanul.

Să nu uităm de beneficiile refugiaților: spor demografic, munci mai puțin dorite de localnici sau de care e nevoie (de exemplu, în România, în urma migrației la muncă în străinătate: medici, asistente, constructori, instalatori, fermieri etc.), aport intelectual (Steve Jobs a fost băiatul unui refugiat sirian). Germania a avut abilitatea să își mărească forța de muncă și să reducă declinul demografic, erijându-se totodată în promotorul spiritului umanitar european. Bravo! Oricum, mai important decât un ajutor de urgență/oferirea azilului, este eliminarea cauzelor principale (în primul rând regimul sirian, în al doilea rând Statul Islamic) și efortul politico-economico-cultural de a aduce pace, democrație, drepturi și condiții minimale de viață (nu supraviețuire) în Siria și în tot Orientul Mijlociu și Nordul Africii (efort slab și necoordonat până acum).

Ce se întâmplă bine/rău în altă parte, afectează și Europa într-un circuit global, din care nu ne putem sustrage. Iar Orientul Mijlociu și Nordul Africii sunt parte a istoriei civilizației europene (de la imperiul roman la colonișți). Fără respectarea propriilor principii și valori, Europa se neagă pe ea însăși, își pierde identitatea și se autodistruge (spre marea satisfacție a Țarului, susținător și sponsor al naționalismului, populismului și partidelor extremiste). Și nici nu cred că ar suporta să-și vadă în oglindă monstruosul ”portret al lui Dorian Gray”.

Închei cu comentariul și îndemnul lui Andrei Pleșu: ”Problemele lumii se rezolvă prin luciditate. Restul sunt fiţe politice, discursuri electorale, temerităţi riscante. Cînd un prieten îţi cere ajutorul, soluţia nu este, cred, să-l adopţi. Soluţia este să-l ajuţi să-şi regăsească locul propriu, rostul propriu, destinul. Iar pînă reuşeşte, să-l găzduieşti, să-l hrăneşti şi să-l mîngîi, fără spectacol mediatic şi fără poză demiurgică…”

XV. Aruncă pianul în flăcări și stinge-ți focul în valuri!

24 septembrie 2015

”Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui” (Matei, 12:25). O spunea un refugiat, un vierme de ”trădător”, un ”pomanagiu” împuțit, un câine turbat de ”terorist”, un ”infractor” răstignit pe cruce, un ”maimuțoi” bizar și nonconformist și un ”dușman al poporului” dovedit. Iisus. E pe cruce și acum, cu fiecare dintre noi, cu frații și copiii noștri din Siria. Ca să nu ne mai simțim abandonați, lăsați singuri pe cruce. Și cred că era și o chemare la unitate și solidaritate europeană în ce privește criza refugiaților, la eforturi comune pentru rezolvarea ei, pornind de la cauzele acesteia.

Practic, ce s-a (mai) făcut? Prin noul program *EUnavfor Med* (constituit după ”*Mare Nostrum*” - italian (de succes) și ”*Triton*”, derulat de Frontex (de (in)succes... dar bugetul pentru ”Triton” a crescut de 3 ori după incidentele din Mediterana și zona de acoperire, dotările și resursele umane implicate s-au extins), operațiunile pe Mediterana trec de la etapa de supraveghere a reţelelor de traficanţi de imigranţi la cea de capturare a vaselor suspecte care circulă pe mările internaţionale, decizie ce va intra în vigoare în luna octombrie. Echipe de intervenţie rapidă ale Frontex (Agenţia pentru managementul cooperării operaţionale la frontierele externe ale UE) vor opera la graniţele externe „sensibile“.

În același timp, relocarea refugiaților sirieni din taberele din Liban, Turcia și Iordania face progrese în Statele Unite (deși insuficient): acestea vor prelua 85.000 refugiați în 2016, respectiv 100.000 în 2017. În Europa, sirienii reprezintă circa 50% dintre cei aproximativ 380.000 care au ajuns în Europa în acest an. Pentru a gestiona fluxul masiv de refugiați și, simultan, din rațiuni de securitate, Germania reintroduce controlul la graniță, apreciind că prin aceste măsuri ajută autoritățile locale (depășite de situație) să câștige timp, și, totodată, conferă asigurări că situația se menține sub

control (verificări chiar ar trebui făcute, însă într-o manieră civilizată, nu știu cum pot să circule unii prin Europa așa de capul lor, de pildă, să fugă niște copii de-acasă (prin Turcia) la Statul Islamic!).

Simultan, se încearcă impunerea sistemului de cote de refugiați în mod unitar, la nivel european. Țările care se opun cotelor de refugiați ar putea fi sancționate (de exemplu, reducerea Fondurilor Structurale, amendă – 0,002% PIB, eventual cine nu primește va plăti 6.500 EUR, cu 500 EUR mai mult decât suma alocată per refugiat, pentru întreținere). România, prin reprezentanții ei, rămâne fixată în ideea cotelor voluntare, nu obligatorii. Deocamdată, oricum, în ce privește imigrația/refugiații, România are o politică de securitate/control (de pildă, al granițelor, locurilor de muncă), și nu de integrare efectivă. Foarte vocal, Băsescu își continuă discursul populist, xenofob, în linia regretatului Vadim, subliniind incapacitatea europenilor de a integra musulmani și exprimându-și teama de terorism: ”S-ar putea CNCD-ul ăsta să constate că securitatea națională e xenofobie, dar prefer să fiu acuzat de xenofobie decât de prostie“.

Provincialism, frustrare și bovarism, de parcă am fi rudele sărace ale Europei, mândria că suntem ”născuți europeni” e singura noastră calitate (nedublată de spiritul european), dar turbăm de invidie că pe noi nu ne adoptă Germania, cum spune Andrei Cornea: ”La München, refugiații sirieni sunt primiți cu flori. La noi, refugiați nu sunt, în schimb îi plângem pe nemți. Se poate un mai mare paradox? (...) Tocmai „esticii“, care nu trăiesc zilnic cu „celălalt“, precum „vesticii“, văd în prezența sporită a străinului Apocalipsa, sfârșitul civilizației, al treilea război mondial ori cine știe ce conspirație malefică ducând spre toate aceste dezastre. În loc să caute soluții realiste și pragmatice, se lamentează și, în loc să coopereze în organizarea unui sistem de primire / triere a refugiaților și migranților, se lasă cuprinși de panică. (...) Oricum, paradoxul acesta subliniază o realitate îngrijorătoare: consider că nu riscul presupusei „islamizări“ a Europei este la ordinea zilei, ci riscul disoluției unității europene, cauzat de neputința statelor membre de a găsi o soluție comună, deopotrivă umană și rezonabilă la criză.” Ciprian Domnișoru susține și el depășirea acestui provicialism estic: ”O

poziţie mai generoasă din partea lui Iohannis în privinţa refugiaţilor ar fi în asentimentul populaţiei şi ar fi ocazia pentru Iohannis să îşi depăşească condiţia de primar de oraş mic, speriat de probleme ample."

Surprinzător sau nu, refugiații din Orientul Mijlociu s-ar integra mai bine în România decât în Vest, potrivit unui studiu de psihologie interculturală, analiză a psihologului Daniel David, pornind de la cercetările unui psiholog olandez (Geert Hofstede) şi ale colaboratorilor acestora, G.J. Minkov şi Evert vand de Vliert: "Spiritul de turmă, neîncrederea în străini, credinţa că salvarea va veni de la un lider puternic şi dorinţa de a trăi precum europenii din Vest sunt trăsăturile caracteristice ale refugiaţilor din ţările arabe care îi apropie foarte mult de cele ale românilor." De aceea, refugiații s-ar integra mai bine la noi, în Europa de Est decât în Europa de Vest, dacă depășim neîncrederea față de străini și ne învingem teama. Nu s-au integrat bine și cei veniți la studii (medicină îndeosebi) în anii '80-'90? Medicii respectivi au devenit cumva extremiști? Apropo, liderul providențial, salvator cu a cărui poză umblă refugiații în rucsac e Merkel, "Maica Teresa" a Europei pentru "o anumită parte a presei", respectiv cea mai proastă "vacă", "maimuță" împuțită, "teroristă" și "trădătoare" pentru cealaltă parte a presei.

După sondajul IRES (favorabil imigranților/refugiaților) urmează sondajul INSCOP – defavorabil. Poate că lucrurile au evoluat, în urma campaniei anti-refugiați și în perspectiva unei "confruntări" directe cu "străinul". Astfel, 42% dintre români apreciază că motivul venirii refugiaților/imigranților este fuga de război, dar sunt și 23% care consideră că sunt grupuri organizate pentru a destabiliza Europa sau sărăcia este cauza (23%). Mai curând nu cred că România va fi o țară importantă de tranzit (37% nu vs. 23% da), nici de destinație (24% da vs. 44% nu). Ceva mai mult de jumătate (56%) declară că România nu ar trebui să primească refugiați, în timp ce 36% sunt de acord. Dintre cei care au oferit un răspuns pozitiv, marea majoritate (circa 80%) susțin că România trebuie să-și stabilească singură cotele. De asemenea, 65% nu sunt de acord ca refugiații să se stabilească (definitiv) în România.

Drumul refugiaților prin Europa a devenit tot mai dificil, marcat de tensiuni și fricțiuni cu autoritățile. Ungaria a scos tunuri cu apă și gaze lacrimogene împotriva refugiaților la Roszke (circa 300 răniți, inclusiv femei și copii – să nu cumva să se dezobișnuiască să fie tratați ca niște gunoaie). În urma investigațiilor, poliția ungară a descoprit și un ”terorist”. Secretarul general al ONU, Ban Ki-moon, s-a declarat şocat de comportamentul poliţiei ungare, calificându-l drept ”inacceptabil”, deși poliția s-a declarat în legitimă apărare (după ce a fost bombardată cu pietre și sticle, bine că nu erau bombe-butoi!). Jurnaliștii străini au fost și ei victime: televiziunea sârbă de stat RTS a anunţat că trei dintre membrii personalului său au fost bătuţi de poliţia ungară la frontieră, iar echipamentul lor a fost distrus. RTS a precizat că poliția ungară a împins un cameraman la zid şi l-a bătut pe cap şi pe spate, apoi i-a spart camera, iar un reporter a fost rănit la braţ.

Proasta gestiune a situației (atât în Ungaria, cât și în Serbia) și refuzul oricărui dialog al autorităților din Ungaria cu refugiații (timp de 2 zile) a încins spiritele. Ungaria a decretat stare de criză, a închis granița (chipurile pentru că sârbii nu fac controale), a arestat 60 de refugiați care au distrus gardul de sârmă și amenință cu pedepse de 5 ani închisoare pentru imigranții ilegali (poate se termină războiul până atunci, iar în Ungaria la închisoare frații și copiii noștri din Siria au șanse mai mari, dacă nu de viață, măcar de supraviețuire!) Ca idee, alți polițiști din Danemarca sau Serbia găsesc timp și disponibilitate să se joace cu copiii refugiaților.

În urma închiderii graniței, mii de refugiați au rămas blocați în Serbia la granița cu Ungaria. Unii dintre aceștia au început greva foamei în semn de protest față de închiderea graniței. „Romania? Glumești, nu?”, răspunde Yasin, un tânăr profesor de engleză din Afganistan, atunci când reporterul Mircea Barbu îl întreabă de ce preferă să stea aici când poate să ceară azil în România, ale cărei granițe sunt la doar câteva zeci de kilometri distanță. „România nu este o ţară unde afganii vor să se stabilească. Nu este o ţară bogată. (...) Oamenii preferă nordul Europei. Economia e mult mai bună”,

explică tânărul nevoit să-şi părăsească ţara din cauza ameninţărilor primite de la talibani care vedeau în abilităţile sale lingvistice un pericol, nu o aptitudine. „Mai bine aştept aici o lună, decât să merg în România.", întărește el. Fie și în tabăra de la Roszke, un fel de Guantanamo ungar, criticată de Agenția pentru refugiați ONU pentru condițiile sale inumane (refugiații au fost ținuți într-un țarc și hrăniți peste gard, ca animalele). Spre onoarea lor, tineri voluntari din Timișoara, niște ”maimuțoi” și ”terorişti”, bineînțeles, au adus haine și mâncare pentru refugiații de la Roszke.

Din cauza tratamentului ostil și inuman și a închiderii graniței, mii de refugiați au ales drumul Croației cu ”autobuzele speranței” (chiar dacă multor refugiați nu le mai ajung banii de bilet). Croația, ”invadată” de peste 20.000 de oameni disperați, a început să-i redirecționeze spre Ungaria. Slovenia se confruntă și ea cu valuri de refugiați și a utilizat gaze lacrimogene pentru a dispersa câteva sute de refugiați venind dinspre Croația cu trenul spre Zurich. Totuși, Slovenia e gata să primească 10.000 de refugiați, dacă depun cerere de azil acolo. Ungaria a ridicat un alt Zid și la granița cu Croația, în timp ce refugiați costumați în haine de țigani români, încearcau să se strecoare, cu ajutorul traficanților romi. Construirea unui gard și la granița cu România deranjează autoritățile române care condamnă gestul vehement. Victor Ponta declară că refugiaţii din Ungaria sunt „trataţi cu bâta şi cu înseriatul“ și, legat de declarațiile xenofobe ale lui Băsescu, ”Cred că cea mai bună sancţiune este mobilizarea noastră Băsescu. Băsescu e un fost om politic şi încearcă şi el să aibă o poziţie publică pentru a rămâne în politică.”

Uau, este prima oară când sunt de acord cu Mickey Mouse Copy Paste, dottore MANGa cum laude, veverița Scrat din *Ice Age* – campioană a dezastrelor neasumate, că Băse e de vină. Sper să vorbim cât de curând și de el ca de un ”fost” om politic. „Într-o lume a globalizării, a crede că se pot rezolva probleme construind garduri de separare nu mi se pare că este o abordare care este în linie cu realităţile actuale şi viitoare. În istorie s-au mai construit ziduri şi acele ziduri nu au dus la ceea ce credeau cei care au fost autorii lor“, a spus și Comănescu, şeful Departamentului de Politică Externă de la

Palatul Cotroceni. De asemenea, Aurescu a cerut rezolvarea problemei de la cauzele ei și a condamnat ridicarea de garduri ca ”un gest mai degrabă autist și inacceptabil, în afara spiritului european”. Ungaria a răspuns imediat: ”Vrem modestie de la un ministru al cărui premier e judecat” (o, da, avem cu ce să ne lăudăm, premierul respectiv trebuia să demisioneze de mult, măcar pentru atacurile la adresa statului de drept, propriile probleme cu justiția și susținerea penalilor, dacă nu și pentru plagiat și scandalul votului din diaspora).

Dincolo de războiul declarațiilor și acuzațiilor, disperarea și revolta refugiaților se accentuează. Nu spune și Charlie Hebdo, ironizând moartea băiețelului kurd înecat, Aylan (hm, nu știu dacă trebuia să satirizeze și asta, eu am luptat întodeauna pentru libertatea de expresie, dar fiecare trebuie să-și impună propria limită... de bun simț, astfel încât 2+2 să dea 4): ”mai aveam atât de puțin până la un meniu pentru copii de la McDonald’s” și”în Europa creștinii merg pe valuri, musulmanii pe sub valuri.” Un adevăr crud și nedrept. De aceea, ar trebui să învețe și ei mersul pe valuri.

Până și pianistul din Yarmouk (unul din ultimele cercuri ale infernului sirian), simbol al rezistenței prin cultură (artă), Ahmad, care înfrunta de mai bine de 4 ani foamea, mizeria, bombele-butoi, răpirile și extremismul de orice fel cântând la pian pe stradă, printre dărâmături, a trebuit să se aventureze pe mare spre Europa. Mai întâi, a predat pianul la unul din nenumăratele puncte de control de pe drum jihadiștilor de la Statul Islamic care i-au dat foc imediat. Muzica e haram, logic, nu? Pianul era ultimul lucru care îi rămăsese lui Ahmad (pe lângă suflet). Ahmad s-a minunat când a văzut apă, mâncare și curent electric în Turcia (uitase ce înseamnă), la Izmir și apoi că barca nu s-a răsturnat cu el, însă cred că o să plângă după pianul său și Yarmouk, rana din suflet va rămâne deschisă, nu se va împăca niciodată cu această pierdere și va arde mereu de dor. Un foc ce nu-l poate stinge toată apa Mediteranei.

Între timp, în Turcia, la Edirne, o mie de refugiați au încercat să plece spre Vest pe o altă rută, pe cale terestră (nu maritimă), dar au fost opriți de autorități la granițele bulgare și grecești. În semn de

protest, sute de refugiați au intrat în greva foamei. În cele din urmă, la granița cu Bulgaria s-au ridicat barierele și au fost lăsați să treacă. Turcia a primit 2 milioane de refugiați sirieni, furnizează hrană și asistență medicală în taberele de refugiați, dar nu recunoaște statutul de refugiat, nu acordă permisiunea de a lucra legal, iar copiii nu pot fi școlarizați în sistemul educațional turc (se oferă doar unele cursuri).

Refugiații sirieni (dominant tineri, bărbați (da, pentru că drumul e lung, dificil și periculos, pleacă bărbații mai întâi, urmând să-și cheme familia ulterior), o treime cu studii superioare) s-au săturat să vegeteze în tabere, fără acces/cu acces limitat la servicii educaționale, medicale și joburi. Una dintre țările europene (dorită de refugiați), Suedia, a primit numeroase cereri de azil, derulează programe de training și învățare a limbii și a reușit să introducă circa 30% dintre refugiați pe piața muncii. Oricum, selecția nu trebuie operată în funcție de vârstă, educație sau calificări, privilegiind unele categorii. Toți au același drept la viață.

Totuși, cel mai important lucru (nu numai pentru refugiați, ci pentru toți sirienii... inclusiv pentru mine) îl reprezintă protecția civililor, pacea în Siria și tranziția spre democrație. În sfârșit, Statele Unite și Rusia discută serios despre Siria, războiul civil și extremism. Suportul intesificat al Rusiei pentru regim, admite John Kerry, nu face decât să stimuleze extremismul și să amâne negocierile de pace. De asemenea, Statele Unite nu-l pot accepta pe tovarășul-zeu, talibanul-șef al regimului în fruntea unui potențial guvern de uniune națională care să realizeze tranziția spre democrație (chiar așa, o fi un simbol al unității naționale, al democrației și al iubirii de popor cineva care regretă doar că a mai rămas vreo bacterie dintr-un medic, intelectual sau copilaș?).

”De un an şi jumătate discutăm că Assad trebuie să plece, dar calendarul şi modalităţile trebuie să fie stabilite în cadrul procesului de la Geneva.”, afirmă Kerry. În acord cu Rusia. Pe de altă parte, căderea talibanului-șef ar putea genera un vid de putere speculat de extremiști, și, în acest caz, situația ar continua să se degradeze, iar

Siria ar putea ajunge un fel de ”Libia” neguvernabilă și necontrolabilă, un ”război al tuturor contra tuturor”. Acest lucru trebuie, într-adevăr, evitat. Deocamdată, trebuie oprite atrocitățile regimului. Până și reprezentantul ONU, Staffan de Mistura, recunoaște: ”toate probele demonstrează că marea majoritate a victimelor dintre civili în războiul din Siria au fost cauzate de utilizarea atacurilor aeriene nediscriminate” (de bombele-butoi ale regimului).

În acest sens, o zonă de excluziune aeriană înseamnă nu numai un pas înainte pentru protecția civililor (eventual, se poate realiza aducerea unora dintre refugiați, bineînțeles, în condițiile unei garanții ferme a securității), ci și un mod de a slăbi regimul și de a face presiuni pentru negocieri de pace. Talibanul-șef și regimul său (principalii vinovați pentru dezastru, autorii a peste 85% dintre victimele-civili, cei care fac de 7 ori mai multe victine ca Statul Islamic și cei care au produs în bună măsură extremismul jihadist) au mai cedat sub presiune să predea arme chimice, în 2013, când Statele Unite au amenințat cu lovituri aeriene. Bombele-butoi stimulează imigrația (fie și în prima linie de front) și radicalizarea. Din cauza lor, nu se pot construi instituții de guvernare locală și nu poate funcționa societatea civilă. Și nu e prima intervenție militară a Statelor Unite. Aceasta există deja și se derulează în același spațiu aerian cu regimul, împotriva Statului Islamic (nu și a regimului!).

Cum, lupți cu Statul Islamic, nu și cu regimul, împărțind frățește același spațiu aerian? Dubla măsură nu face decât să sporească extremismul, să aducă noi aderenți la Statul Islamic (care, de regulă, e perceput ca o forță invadatoare, predominant străină, mult prea strictă pentru stilul de viață secular sirian obișnuit, însă nu atât de distructivă precun regimul). Sirienii detestă intervențiile militare străine (fie și limitate), dar, din păcate, este ultimul lucru la care se poate recurge. Activiștii sirieni își doresc să fie luați și ei în considerare. Majoritatea sirienilor nu vor nici Statul Islamic, nici regimul. Și au dreptate (sper că și drepturi într-o zi): nu trebuie să alegem între talibani (așa cum propune Rusia, preferându-l pe talibanul-șef și autorul principal al dezastrului, în locul califului și

declarând doar Statul Islamic un pericol, nu și pe talibanul-șef al Siriei). Oricum, Statul Islamic și regimul s-au menajat reciproc, nu s-au atacat unul pe altul (ci pe ceilalți rebeli).

Statele Unite sunt acum ceva mai deschise propunerii Turciei de a iniția o zonă de excluziune aeriană în nord, dar rezultatele depind de mărimea zonei și de resursele alocate. De pildă, pentru un teritoriu de 97X48 kilometri pătrați, trebuie creată o zonă de excluziune aeriană mult mai mare, în care ar intra localitatea Alep, însă poate că nu și Idlib (unul dintre cele mai bombardate orașe, confruntat frecvent inclusiv cu atacuri chimice cu clor). Trupele aeriene și terestre care vor coordona zona trebuie să lupte decisiv pentru protecția ei.

Iran și Rusia care ar fi putut să-și folosească influența pentru a opri bombele-butoi, a ridica blocadele și a elibera prizonierii politici... înainte să fie prea târziu (și, din păcate, e prea târziu pentru mulți, mai târziu e prea târziu), continuă să susțină politic, economic și militar regimul, tolerând atrocitățile ca pe o parte a strategiei de luptă. Țarul l-a surprins din nou pe Obama (la fel ca la invazia Ucrainei) cu reechiparea armatei regimului și tranzitarea, în acest sens, a spațiului aerian iranian și irakian (*oops*, ultimul - aliat al Statelor Unite). Nu-i nimic. Să înfruntăm împreună (cu regimul și Țarul) terorismul, nu-i așa, Obama, ești cu noi, logic, nu? Cine nu e cu noi e împotriva noastră. Ascultă pe tătuca Țarul care știe mai bine, că tu habar n-ai niciodată și ești un mototol și jumătate? *Yes, you can*. Te lăsăm și pe tine în echipă, dacă vrei... cu ăia 60 de Supermani trainuiți de voi care distrug Statul Islamic cât ți-ai încheiat cravata.

Oare vor să fugă sirienii din Siria? Iată ce ne spune o tânără activistă și scriitoare, Marcell Shehwaro, plecată de un an din Siria (și care nu a mai scris nimic de atunci, cu excepția propriei mărturisiri trimise întregii planete... Planetei Siria). E bântuită de fantomele descompunerii și morții, vede mereu corpuri de copii dezmembrate și pulverizate de bombe, oricât ar încerca să nu se mai gândească la nimic ori să se relaxeze urmărind emisiuni TV stupide fără număr, fără număr... Nu se poate adapta și nu poate depăși șocul

sindromului posttraumatic. Dimpotrivă, e roasă de durere, îndoieli şi capitulări, (auto)negare şi neputinţă, vinovăţie şi ruşine (complexul supravieţuitorului,însă nu se mai simte, de fapt, vie, ci doar o umbră rătăcită de trupul şi sufletul ei).

În timp ce alţii au devenit dependenţi de alcool sau droguri, ea se îndoapă cu antidepresive. Vrea să moară, dar parcă a murit deja. Arde în focul Gheenei de vinovăţie şi, de aceea, se automutilează (şi eu procedam astfel, când mă ardeau flăcările culpabilităţii, îmi stingeam ţigara pe mână, mă dădeam cu capul de pereţi, îmi zdreleam mâinile de Ziduri sau mă tăiam cu cuţitul nu atât ca să mă pedepsesc, ci ca să-mi exprim şi să convertesc durerea psihică insuportabilă în ceva fizic, să-mi distrag atenţia de la ea şi să o alin un pic; trebuie să recunosc că nu reuşeam mari performanţe... mi-au rămas numai mici cicatrice care sunt mărturie a acelei suferinţe).

Din eroul care înfrunta bombele-butoi, atacurile chimice, foamea, mizeria şi închisorile regimului a rămas doar victima. Admite că se simţea mai bine în focul luptei decât în focul Gheenei. Nu mai poate să scrie şi, totuşi, frustrarea a stors din ea o mărturisire (mai cunosc eu pe cineva). Trebuie să spunem adevărul, logic, nu? Chiar dacă, albi ca varul, şiroind de o transpiraţie rece, ne muşcăm mâinile sălbatic, cu furie, ajungem să ne înfigem singuri pumnul în gură, până la cot şi apoi îl vomităm, înecându-ne cu propriul sânge şi propria flegmă. ”Calea, adevărul şi viaţa”, cum spunea ”teroristul”, ”trădătorul”, ”maimuţoiul”, ”pomanagiul”, veşnic condamnatul şi refugiatul Iisus.

O las pe Marcell să vorbească, deşi ştiu cât îi e de greu, iar comunicarea e imposibilă: ”A trecut un an de când am părăsit Siria, poate pentru totdeauna. Un an de negare, vinovăţie, durere şi capitulare. Nimic din erou n-a mai rămas în mine” (...) ”Nu ştiu cât de bolnav e să spun asta, dar mă simţeam mai bine acolo, aproape de moarte”. (...) ”În ce mă priveşte am devenit dependentă de un sentiment dureros de vinovăţie care s-a translatat în răni pe mâinile mele, pe care cicatricele sunt încă vizibile”. (...) ”Îmbrăţişez victima care a rămas din mine. Îi arăt milă, o iubesc, mă rog pentru ea să aibă putere şi răbdare şi, cel mai important, capacitatea de a ierta”.

XVI. Cameron, îți iert tot și te pup în cur dacă aprobi o zonă de excluziune aeriană în Siria!

5 octombrie 2015

Mi-am zis că o să înfrunt potopul de bombe-butoi, azvârlindu-mi hainele, măștile, armurile și dansând dezlănțuit, în mijlocul urgiei, împreună cu Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu), fie și pentru un minut (fără să numărăm secundele) și, dacă ne vom face praf, va fi praf de stele. Sunt însă praf... și-atât. Patru ani și mai bine de coșmaruri (siriene și nu numai), furie (slabă și parcă inutilă, a unei fantome care nu mai poate articula niciun cuvânt, e uneori prea obosită să plângă, nu poate nici să se trezească, nici să doarmă, dar nu-și poate găsi liniștea, continuă să bântuie și cerșește năucă la Ziduri), patru ani jumate de rușine, vinovăție, anxietate, neputință, neînțelegere și frustrare, abandon și paralizie în starea de bacterie criogenată, captivă într-un sicriu de gheață.

Și totuși, într-o zi specială (ziua lui Alex, fii-miu), mă răsfăț. În ciuda faptului că mi-am impus să nu fiu fericită când ceilalți, inclusiv Promy și toți de pe pământ suferă, făcându-mă să mă cufund într-un abis fierbinte și sălbatic al culpabilității incurabile. Porunca A282. Mi-am mai încălcat anul ăsta porunca A282 în perioada de pregătire a grevei foamei și în săptămâna de după. De ziua lui Alex, așadar, mă îndop cu crenvurști în covrig (am luat și Maretti cu ceapă pentru Alex, cu măsline pentru mine și cu pizza pentru Promy), pictez (art terapy... deocamdată flori, vreau să desenez și Zidul prăbușit al inchisorii lui Saddam din Irak pe care copiii sirieni refugiați au redat în culorile curcubeului pasărea zburând din colivie). Recunosc că am participat (fără chef) și la câteva spectacole de la festivalul Enescu, mai exact la concertele orchestrei din Londra și nu regret, căci Simfonia a V-a în do diez minor de Mahler a reușit cumva să exprime durerea mea incomunicabilă, să o transforme în lacrimi și să mă trezească, astfel, pentru o clipă la viață.

În ciuda evidențelor, am încercat să-mi continui operațiunile de salvare. Don Quijote castrat și fără vise, acum fanomă și el... Ultima l-a vizat pe ștrumful poet. La un moment dat, tot de ziua lui Alex, când am șters praful (cu grijă, că am alergie la acarieni și sunt deja intoxicată de praful de pe videoproiectorul de la fuckultatea-fantomă), am descoperit ceva. *Oops*, a mai rămas doar pana din ștrumful poet. Cum? A dispărut și el? Poate și Promy? Nu, slavă Domnului, Promy e lângă mine. Nu vreau să mai dispară poeții. Nimeni, de fapt. M-am săturat să fiu Antigona cea mai disperată care-i (tot) caută pe cei jde mii de miliarde de dispăruți, înghițiți de coșmarul istoriei ca să nu mai găsească nici o unghiuță smulsă, arsă cu acid și pătată de urină ori vreun fir de păr plin de sânge închegat ca să îngroape creștinește, apoi să se volatilizeze și ea.

Sper că ștrumful poet n-a ajuns în Siria. Bun, n-am altceva de făcut decât să inițiez o operațiune de salvare imediat, să-l caut pe ștrumful poet, să adun bucățile dezmembrate, să-l recompun și să-l resuscitez, chiar dacă, sărmanul, la fel ca noi (ca mine, Promy și copiii noștri din Siria), nu poate nici să moară complet, nici să trăiască, și-a dat demisia de la tot și toate în semn de protest (inclusiv de la scris) și nu vrea să pună pe Facebook nici o manea cathartică în versuri albe ca poezia mea arhicunoscută: ”Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Tu ești de vină. Moarte intelectualilor și dușmanilor poporului!”

Stați așa! Eu n-o las baltă niciodată. Mă voi uita pe jos, sub dulap ca să-l caut pe ștrumful poet. Vai de mine, dar n-am zis, împreună cu Promy, că suntem prea înțepeniți ca să ne îndoim genunchii cu excepția rugăciunii? Ba da, însă de data asta voi face o excepție. Așadar, îmi iau lanterna și încep să mă târăsc, strănutând, clipind des din ochii roșii și lipicioși și uitându-mă cu greu sub stratul gros de praf. Ah, parc-am găsit ceva. Mi s-a lipit de mână. Din fericire, e chiar ștrumful poet încleiat într-un răhățel de-al mâțelor (Guru sau Pesi (Piersicuță)?). Norocosul! Și eu, și Promy suntem invidioși. Ce bine e să se lipească de tine doar răhățelul sacru al mâțelor, și nu

căcatul de la fuckultatea-fantomă sau din alte părți și să te murdărească iremediabil.

Dar să nu-l neglijăm pe ștrumful poet. Îl iau în brațe, îl spăl, îl parfumez, îl mângâi și-l fac ”hobbit” și ”boxtroll”. Asta vor și copiii noștri din Siria. Asta vrem și noi. Asta vreți și voi. În plus, Promy îi dă un sărut gay pasional, salvator (cum a primit și el, la nevoie, de la Her (Heracle) sau alți membri ai echipei). Ei, acum, dacă se simte mai bine, sper că se apucă de treabă și postează o poezie pe Facebook, că eu una am demisionat (în semn de protest) de la scris de mult, de doi ani, m-a lăsat inspirația și toate muzele din Olimp sunt împotriva noastră (cu excepția Thaliei, partenera noastră și organizatoarea festivalului ”A.E.R.” (”Aceasta E Revoluția”), în memoria martirilor/eroilor holocausturilor și apoca...lipsurilor, în special a intelectualilor). Trăiască intelectualii!

Primele cuvinte pe care le rostește ștrumful poet sunt următoarele: ”words like f*tui, p*la will not be tolerated...”. E mesajul viral al unei corporații către angajații români care vorbesc urât: aceasta a sistematizat în romgleză situațiile în care trebuie să eviți să te exprimi vulgar (prezentând o listă centralizată, exhaustivă a acestor situații... de la a.1, a.2, ... , a.n, b.1., b.2., ... , b.n. etc.).

Îndată ce trece ziua lui Alex, coșmarurile se reiau, înainte să apuc să deschid netul să văd știrile/rapoartele. Pățită acum câțiva ani (când, stresată de un deadline, am lăsat farfuriile să se adune în chiuvetă halucinant, ca vrejul de fasole al lui Jack, și au ajuns până în rai, infestând paradisul cu gândaci), mi-am reînceput campania anti-gândaci mai întâi cu insecticid (total inutil), apoi cu un aparat cu ultrasunete. Nu sunt atât de prietenoasă cu gândacii ca tata săracul (care îi boteza și se juca împreună cu ei) și nu mai vreau să produc dezastre. Madame Dezastru, logic, nu? După o săptămână de utilizare a aparatului, gândacii sunt deja afectați: agonizează mai mult sau mai puțin vizibil, unii îmi sar în față, alții mișună bezmetic, iar câțiva nu mai au energie nici să se târască și intră drept în gura lui Pesi (motanul Piersicuță). Împărtășesc starea de confuzie, incertitudinea, amețeala și frământarea lor anemică. Ah, mi-e milă de ei și mi-e

rușine. Cred că am devenit și eu un torționar de treabă. Mă identific simultan cu călăul și victima și mă confrunt iar cu disonanțe cognitive sfâșietoare. Și totuși păstrez aparatul în priză.

O vizită pe pagina Facebook *Planet Syria* nu face decât să-mi accentueze durerea, rușinea, vinovăția, neputința și disperarea Din ”eterna și fascinanta” telenovelă... ce scoate frustrarea: un grup de activiști sirieni scrie către ONU și propune ironic returnarea armelor chimice (confiscate în 2013 – de exemplu, gaz sarin) către regim în schimbul interzicerii bombelor-butoi, astfel încât poporul sirian suveran să poată alege forma de moarte dorită. Sunt preferate armele chimice întrucât: 1. nu distrug casele (trimițând oamenii în exil), 2. nu cauzează dureri insuportabile și nu produc imagini horror (corpuri împrăștiate în bucăți, cu organele curgând de-a valma afară) (mai bine pentru integritatea corporală a sirienilor/pentru protecția psihică a publicului internațional care a luat supradoză de horror sirian), 3. vor fi utile pentru recucerirea și stabilizarea țării (cu prețul a sute de mii de victime, dar sirienii oricum dispar și stabilitatea cere sacrificii), 4. operațiunile de salvare și echipamentele (de pildă, măști de gaz, atropină, adrenalină) sunt categoric mai ieftine și mai eficiente.

Urmează mărturia unei supraviețuitoare-activiste *Planet Syria,* după un atac aerian al regimului: "Pentru o clipă, întreaga lume a devenit neagră și m-am simțit de parcă aș fi fost deja moartă și în mormânt. Și am auzit o voce întrebându-mă de rugăciune și, în același timp, mă întrebam de ce oamenii se tem atât de moarte și de desprinderea sufletului de corp, de vreme ce nu simțeam nimic dureros. Deodată, am auzit sunetul a ceva ce se spărgea deasupra mea. Am ridicat mâinile și m-am uitat la oamenii care stăteau deasupra mea și pietrele se spărgeau grămezi în jurul meu. Acesta a fost momentul când am realizat că a avut loc un atac aerian și că eram încă în viață. Am ieșit și am început să merg ametită și sunetul pietrelor și al șrapnelului ce cădeau mă asurzeau. Întreaga lume era complet neagră în jurul meu și m-am auzit țipând, încercând să-mi găsesc membrii familiei, unul câte unul. Și, îi mulțumesc lui Dumnezeu, m-au auzit și au răspuns, cu excepția lui Omar. Am

întrebat oamenii unde era și am început să-l caut, dând la o parte înnebunită molozul care căzuse peste el și strigând, dar nimeni n-a răspuns. Și am continuat să-mi imaginez că îl voi găsi, însă sfâșiat în bucăți, dar, slavă Domnului, a apărut într-o singură bucată și e bine acum. Îi mulțumesc lui Dumnezeu."

Moartea și învierea lui Lazăr... Cumva, am experimentat și eu starea de "captivă în mormânt" nu doar în coșmaruri, ci și când s-a răsturnat odată, la mare, la sfârșitul liceului, microbuzul (de trei ori!) ori mi-a căzut în cap banana (și nu mai puteam ieși din apă) ori când am rămas blocată în lift cu violatorul care m-a agresat și m-a amenințat cu cuțitul (tot la sfârșitul liceului). Dar cum o fi să ai parte de 50 de astfel de cutremure și prăbușiri în mormânt pe zi? Ah, asta mi-a adus aminte de poezia "Învierea lui Lazăr" a lui Sorescu: "Ce mi-ai făcut, Doamne / Tocmai când mă deconectasem! / Parcă mi se luase o ceață de pe ochi / Și începusem să văd întunericul / (...) Acum parcă mi-a dat cineva cu un par în cap / Și revin la vechea năuceală". Dar poate că "sfârșitul nu-i aici", cum cânta Pittiș.

Din păcate, pentru mulți sfârșitul e aici. După noile statistici (ah, urăsc cuvântul, e vorba, de fapt, de copiii și frații noștri din Siria), conform *Syrian Network for Human Rights*, au fost uciși 179.291 (96%) de civili de regim față de 1.543 – de Statul Islamic. Medicii au fost exterminați într-un procentaj de 93% (511) de regim față de 14 – Statul Islamic. Activiști media lichidați 93% (449) de regim, 18 – de Statul Islamic. Tortură până la moarte: regim 11.501 (99,5%), 20 – Statul Islamic. 18.496 (93%) dintre victimele copii aparțin regimului față de 217 – Statului Islamic. Poți să alegi numai între diverse tipuri de moarte. Aceasta din urmă a devenit o rutină. Și totuși, trebuie să refuzăm să ne obișnuim.

Până și școlile au fost transformate în centre de detenție. Vorba lui Hagi, "bună și școala la ceva!" Copiii sunt arestați, lăsați fără mâncare și apă, ținuți înghesuiți și fără somn, agățați de încheieturi de tavan, bătuți și electrocutați, arși cu acid/țigări, cu unghiile smulse, uneori torturați până la moarte, chiar și copii de 5-6 ani care nu înțeleg nimic din ce se întâmplă cu ei și cu cei din jur. Mărturiește, câine turbat de terorist și vierme de trădător!

Mărturisește că ai violat Leviathani și ai distrus planeta Krypton a lui Superman! Unii mor, pur și simplu, de foame și de sete. Chiar când își doresc să trăiască și supraviețuiesc, rămân etern marcați (și eu). I-au văzut pe ceilalți copii, inclusiv pe frații lor, murind în fața lor. Îi privesc pe ceilalți copii cum agonizează și dispar în tăcere. O tăcere sfâșietoare ca un urlet. Se uită cum frații lor se mai trezesc un pic din leșin (cel mai fericit, binecuvântat moment, vorba lui Promy), apoi respirația li se stinge lent, buzele arse și însângerate îngheață, bărbiile ascuțite și diforme înțepenesc într-o postură nefirească, iar fețele trase, emaciate împietresc.

Oricât ar plânge și ar striga, nu-i aud mamele lor. Cu fețele supte din care au rămas doar ochii adânciți în orbite, întunecați și rugători, întind brațele subțiri, descărnate spre bucata de cer răsfrânt, strâmb și tulbure dintre gratii și o cheamă pe mama lor. Ții ciocul, câine turbat de terorist și vierme de trădător! Așa-ți trebuie. Mărturisește, târăște-te în genunchi și cerșește îndurare! Și, la un moment dat, nu mai au energie nici să țipe după mama lor, se prăbușesc încet în abis pentru totdeauna, fără lacrimi, fără o lumânare, fără altă groapă decât cea comună. Pământul e o imensă gorapă comună Așa le trebuie câinilor de teroriști, logic, nu? Pagube colaterale în războaiele altora. Chiar dacă își revin fizic măcar parțial (deși mulți rămân nu numai cu cicatrice, ci și cu handicap... nu mai pot merge, vorbi, mesteca sau înghiți), și-au pierdut copilăria și nu se mai pot juca. Nu mai vor jocuri video, bomboane sau gesturi de tandrețe. E prea târziu. Mai târziu e prea târziu.

Și totuși, potrivit *Syrian Network for Human Rights*, Statul Islamic e de 43 de ori mai mediatizat ca atrocități. În ciuda faptului că regimul e principalul responsabil pentru acest dezastru, inclusiv pentru stimularea extremismului și emergența Statului Islamic prin incitare sectară (șiiți anti suniți și viceversa), eliberarea prizonierilor al-Qaida (care au participat la fondarea Statului Islamic), protejarea jihadiștilor de la Statul Islamic de bombe-butoi, blocade, răpiri/arestări, precum și radicalizarea populației prin crimele împotriva umanității, căci fiecare bombă-butoi consacră un nou

jihadist, membru al Statului Islamic. Iar regimul profită și se erijează în postura de salvator al poporului și luptător anti-terorism.

La expansiunea Statului Islamic a mai contribuit și Țarul, exportând la luptă în Siria mii de ceceni fundamentaliști (ca să nu-l mai deranjeze în Rusia), conform ziarului de opoziție, *Novaia Gazeta*. În prezent, din greșeală, în confruntarea cu Statul Islamic, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, Țarul a atacat rebelii moderați, unii dintre ei de la FSA - Armata Siriană Liberă, antrenați de CIA, iar Obama e din nou surprins (dacă e un Big Brother-fantomă, se uită și nu vede, oricât ne-ar spiona). Și numai Statul Islamic e de vină.

Halucinant, Băsescu tolerează asemenea atrocități (nu cumva trebuie să le înmânăm și premii, medalii și diplome Big Brotherilor, talibanilor și torționarilor de treabă, inclusiv Premiul Nobel pentru Pace, și să le ridicăm statui, dacă nu au deja suficiente?): dictaturile trebuie să fie lăsate în pace de țările democratice să-și masacreze popoarele cum au chef. Și cine vrea refugiați, să-i ia acasă. În acest sens, Costi Rogozanu a evaluat datele din teren și propune inspirat: Băse ar putea găzdui 40 de refugiați, Udrea – 20, Dragnea – 100, Blaga – 60, Robert Negoiță – 500, Oprea – 100, Iohannis – 50, respectiv Ponta – 30.

Iar Katie Hopkins, vedetă TV și editorialist *The Sun* a comunicat pe același ton: "Bărci de salvare? Aș utiliza arme să opresc imigranții." Să mă împuște Bombo! Dar poate că iar n-am înțeles eu, era, de fapt, un gest umanitar și jurnalista în cauză a intenționat pur și simplu să-i scape pe copiii și frații noștri sirieni de chinuri. S-a lansat și o petiție (viral) pentru a o da la schimb... în Siria pe eminenta jurnalistă în locul a 50.000 de refugiați. Poate așa se convinge singură de situație (sau în Siria e totul perfect?) și, totodată, scapă Marea Britanie (și Europa, și pe mine personal) de rușinea comentariilor ei. Am crezut că mor de rușine când am văzut ce-a declarat această jurnalistă (bine că eram moartă deja, fantomă și nu nemuritoare blestemată de câteva luni încoace). Fiți lady/gentlemeni britanici și semnați petiția.

De fapt, sirienii nu vor să plece din Siria, vor doar ca această casă de copii să redevină acasă. Surprinzător, deşi toţi prietenii ei au fost arestaţi (adică sunt morţi sau pe moarte), o activistă, Mariah, şi-a întrerupt doctoratul în microbiologie din Franţa, a revenit în Siria şi-şi continuă lupta, în ciuda foametei, a mizeriei, a celor 50 de cutremure pe zi şi a răpirilor. Dacă ea e hotărâtă să stea, alţii urmează visul european, măcar pentru o vreme. Interesant, băieţii ăştia care învaţă mersul pe valurile Mediteraanei utilizează smartphone-uri, poartă tricouri şmechere şi sunt frumos coafaţi cu gel, ceară, fixativ (ca Promy care, dacă nu mai poate să îndrepte altceva pe lumea asta, îşi îndreaptă bretonul lung, negru, filat cu placa, în fiecare dimineaţă, de luni până vineri). Parcă şi-au cumpărat produse de coafat, tricouri şi telefoane în loc de saci de dormit şi cort. Vor să arate bine pe ultimul drum, când se crapă barca sub ei.

Îngrijorat de criza refugiaţilor, Iohannis a cerut la Consiliul Europei gestionarea problemei de la sursă (încheierea conflictului). România alocă 300.000 EUR pentru ţările suprasolicitate (Turcia, Liban, Iordania) şi a propus centre europene (supranaţionale) de înregistrare. La summitul ONU, Iohannis a declarat: ”ne confruntăm cu o criză complexă. Este vorba de aspecte umanitare, de o criză a protejării graniţelor, de o criză a integrării şi de o criză financiară. Dacă nu găsim cele mai adecvate mijloace de a le soluţiona pe fiecare dintre ele, fiecare val de migraţie îl va depăşi pe cel anterior. Orice naţiune are obligaţia de a salva oameni, de a-i susţine şi de a-i proteja”. Să ne aducem aminte un detaliu din vremea celui de-al doilea război mondial: atunci când s-a discutat problema salvării everilor ameninţaţi de fascism, statele democratice occidentale au rămas fixate în cote meschine în timp ce numai Republica Dominicană a acceptat să-şi suplimenteze cotele de refugiaţi. Oricum, în ce ne priveşte, România a fost ţara în care s-a intrat doar din greşeală.

Perspectivele asupra încheierii conflictului indică, în continuare, incongruenţe şi divergenţe (nu numai pe plan global, ci şi în lumea occidentală). Unul dintre liderii europeni, Cameron, a declarat recent

că talibanul-șef din Siria poate să rămână pe termen scurt, pentru o perioadă, ca parte a unui guvern de tranziție, dar în viitor va trebui condamnat pentru crimele împotriva umanității, inclusiv pentru bombardamentele cu bombe-butoi, pentru că a fost la originea coflictului, a radicalizării și a crizei refugiaților. Ulterior, Cameron a revenit, cerând ca talibanul-șef să plece. Merkel condamnă bombardamentele rusești asupra rebelilor moderați, însă crede că nu poate exista soluție fără Rusia și acceptă temporar poziția talibanului-șef la conducere.

Până și Erdogan (un critic vehement anterior al talibanului-șef) susține prezența acestuia într-un guvern de tranziție, cu toate că primul ministru turc Davutoglu e împotrivă. Statele Unite și Franța au spus din nou, la summitul ONU, că doresc să colaboreze cu Rusia, dar cer căderea talibanului-șef (principalul vinovat pentru dezastru), în timp ce președintele Iranului, Rouhani, e pregătit pentru aducerea democrației în Siria, deși nu și-a retras/redus suportul economic, politic și militar pentru regim și agreează reformele în Siria... după ce/dacă e învins Statul Islamic.

Țarul își accentuează, suportul său pentru regim (”oferă asistență unui guvern legitim”... legitim, logic, nu?), acuzând totodată Statele Unite de amestec în treburile altei țări și de finanțarea ilegală a rebelilor care ajung extremiști (cu arme americane). Cine vorbea? Sprijinul sporit al Țarului pentru regim împiedică Coaliția internațională împotriva Statului Islamic să identifice luptători anti-Statul Islamic și o determină să colaboreze cu regimul, transformând membrii Coaliției în potențiale ținte ale rebelilor. Țarul se erijează în rolul unui lider global (inclusiv al Occidentului) în lupta anti-terorism și se pregătește de negocieri de pace cu tehnica pumnului în gură... tancurile și bombele. În spiritul Yaltei, al împărțirii lumii între marile puteri și al abadonării țărilor mici. Datorită intervenției Țarului, războiul va dura mai mult, crimele împotriva umanității vor continua, iar situația se va deteriora și mai puternic, împingând oamenii tot mai disperați fie să fugă, fie să devină extremiști.

Redau mai jos comentariul amar al unui activist *Planet Syria*, legat de intervenția militară a Rusiei: ”Rușii vor să bată americanii și

controlează mai întâi spațiul aerian sirian. E atât de simplu și, după cum stau lucrurile în prezent, ei au câștigat. Între timp, pierdem vremea discutând acest lucru, dezbătând dogmatic, la nesfârșit, probleme de geopolitică ca și criza refugiaților, uitând adeseori sirienii încă blocați în țara asta nenorocită. Dincolo de faptul că suntem distruși și emaciați, săraci și înfometați, deprimați și traumatizați, sirienii din interiorul Siriei sunt singuri. Se simt profund izolați, abandonați de o lume a unui așa-zis umanitarism care mai curând pretinde că îți acordă atenție decât o face de fapt."

În ce privește zona de excluziune aeriană, din păcate, prezența aeriană a Rusiei ridică mari obstacole pentru că există riscul unei confruntări militare cu aceasta. Dar a mai apărut recent o variantă: o asemenea zonă protejată de pe Marea Mediterană pentru a nu periclita viețile militarilor și a evita potențialul conflict cu Rusia. În acest moment, Cameron are în față o astfel de propunere, sprijinită de laburiști. Mă rog lui Dumnezeu să o aprobe, căci mai târziu e prea târziu (și e prea târziu deja pentru mulți și multe). Dacă e de acord, îi iert toată politica naționalist-extremistă (inclusiv față de vampiri) și-l pup și-n cur la propriu și la figurat, deși mi-am jurat să nu fac asta niciodată și am reușit să evit până acum.

XVII. Hei, Europa veselă vasală, nu-i așa că e bună și propaganda din buletinele meteo la ceva?

16 octombrie 2015

Ca urmare a retragerii Occidentului, a lipsei de strategie și a vidului de putere din Orientul Mijlociu, Țarul a profitat pentru a umple golul, ieșind în apărarea directă, militară, prin intermediul loviturilor aeriene, a talibanului-șef din Siria și a regimului său. Încearcă să mențină măcar zona alawită sub control și să-i facă loc talibanului-șef la masa de negocieri. Merită, doar luptă cu terorismul. Politicienii ruși consideră absolut ineficiente și ridicole acțiunile, foarte limitate de altfel, ale Occidentului în Siria. Astfel, parlamentarii ruși ironizează loviturile aeriene ale lui Obama împotriva Statului Islamic și strategia ”*train and equip*” care a contribuit la crearea unei trupe de senzație de circa 60 de Supermen pentru a lupta cu regimul și Statul Islamic (răpiți, sărmanii, a doua zi de al-Nusra, afiliată al-Qaida). Și, băi, idiotule, ratatule lipsit de soluții, vorba califului Statului Islamic, dacă vreți să negociem cu opoziția moderată, dați-ne nume! Care opoziție moderată? Care... opoziție? Și FSA - Armata Siriană Liberă ăștia ai voștri, rebelii ”moderați” (pe care nu, nu i-am bombardat noi, jurăm pe votcă, pe Țarul nostru și pe Țarul sirian, ci Statul Islamic) sunt extremiști/fabrică de extremiști sau o structură-fantomă.

Oops, dar ”omuleții verzi” ce-or fi? Războaie-fantomă cu victime reale! În stilul regimului sirian, Țarul derulează și el atacuri aeriene nediscriminate (utilizând arme fără precizie, fără capacități de targetare) cu victime civili: bombardează moschei, spitale de campanie, tabere de refugiați, monumente și situri arheologice la competiție cu Statul Islamic (de exemplu, satul antic Sanjella din Idlib). Peste 90% dintre atacuri nu vizează Statul Islamic, ci ceilalți rebeli. Din exces de zel (în lupta cu Statul Islamic, logic, nu?), a intrat și în spațiul aerian iranian (aliat al regimului) și turc (adversar)

și a construit propria zonă de excluziune aeriană pentru talibanul-șef din Siria și regimul său, monopolizând spațiul aerian sirian.

Ba a adus și trupele speciale Spețnaz ca să elimine pe oricine amenință pe talibanul-șef (adică toți copilașii, activiștii media, intelectualii, jurnaliștii, medicii, echipele de salvare). Se laudă că a ucis 300 de rebeli ”de la Statul Islamic” în 24 ore. Și nu doar atât: a lansat rachete și din Marea Caspică, provocator, într-o demonstrație de forță și fără să anunțe pe nimeni. Iar serviciile secrete americane par la fel de surprinse, confuze și paralizate ca Obama. Și numai Statul Islamic e de vină.

În legătură cu atacurile Rusiei, dr. Martini din Idlib, fondator al *Orient Humanitarian Relief*, manager a 10 spitale de campanie, supraviețuitor... deocamdată al asalturilor cu bombe-butoi, al atacurilor chimice și al torturii regimului (un profesionist adevărat care și-a continuat munca umanitară după ce au fost uciși colegii săi și el însuși a fost arestat pentru că și-a respectat Jurământul lui Hipocrate și a refuzat să trateze exclusiv susținătorii regimului), comentează: “Forțele ruse au venit să continue ceea ce a început regimul. Cred că regimul le dă țintele și locațiile. Nu e Statul Islamic aici, absolut.”

Și se pare că mai nimeni nu mai poate opera în spațiul aerian sirian. Cu excepția Țarului. Iar condițiile meteo în octombrie sunt ”ideale” pentru a bombarda Siria, conform buletinului meteo de la canalul TV Rossiya 24 (cu toate că rușii au declarat că au intrat accidental în spațiul aerian turc din cauza vremii urâte). Propaganda în buletinele meteo nu apărea nici în vechea URSS. E o întreagă campanie care arată spectaculos desfășurarea de forțe, exhibarea puterii Rusiei. Aceasta a determinat publicul din Rusia, inițial împotriva intervenției (declarându-se neinformat și temându-se probabil de un nou Afganistan), să fie acum e de acord într-un procent de 72%. Bună și propaganda din buletinele meteo la ceva!

În Statele Unite, criza refugiaților și intervenția Țarului în Siria fac mai populară ideea unei zone de excluziune aeriană, deși se manifestă temeri în legătură cu riscul unei confruntări cu Rusia. Zona de excluziune aeriană câștigă tot mai mulți adepți din motive de

protecție a civililor, pentru oprirea refugiaților, pentru mărirea presiunii asupra Statului Islamic, pentru a realiza un pas înainte spre negocieri de pace, dar și pentru a riposta odată la intervențiile Țarului și creșterea influenței sale în Orientul Mijlociu, în paralel cu reducerea celei americane.

Dintre prezidențiabili, Hilary Clinton, Chris Christie, John Kasich, Carly Fiorina, Marco Rubio și Bobby Jindal sprijină această idee. Senatorul John McCain a susținut-o de la început, împreună cu înarmarea rebelilor moderați. Interesant, Hilary Clinton vrea să inițieze o astfel de zonă prin colaborare cu Țarul Putin. *Oops*, Țarul și-a creat-o deja pe a sa, pentru a proteja regimul, nu poporul masacrat de acesta (se pare că, dacă în alte părți regimurile trec, popoarele rămân, în Siria e invers). Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, dragă Hilary, Țarul e un partener de încredere, un bărbat adevărat care știe să comunice cu planeta doar cu bombe, tancuri și ”omuleți verzi”, la fel ca prietenii săi.

Reticent, în continuare, față de orice intervenție, rămâne Big Brotherul-fantomă, Obama, deși până și John Kerry, membru al cabinetului său, a propus o dezbatere serioasă în ce privește zona de excluziune aeriană. Obama crede că Țarul și-a vârât singur coada în capcană în Siria, ca-n Afganistan (să-i plângem de milă, nu?) și, pe de altă parte, apreciază că oamenii din Orientul Mijlociu trebuie să învețe mai întâi să conviețuiască, altfel degeaba intervenim (să-l invităm pe Obama să conviețuiască pașnic cu regimul sirian și cu Statul Islamic?).

La rândul ei, armata americană are rețineri pentru că sunt miliarde de actori în spațiul aerian sirian (inclusiv Rusia) și, totodată, e dificil să selectezi trupe terestre credibile pentru coordonarea zonei. Unii se așteaptă și la al treilea război mondial, război nuclear sau apocalipsă. Dar, vorba unui critic rus al Țarului, poate declanșa așa ceva un fanfaron care își face injecții cu botox și poze la bustul gol? Să avem totuși grijă, mai târziu e prea târziu. De asemenea, Rățoiul Donald Trump este ostil oricărei intervenții americane în Siria, consideră că Țarul i-a dat o lecție de conducere lui Obama, ne asigură că rușii se vor împotmoli în Siria ca în Afganistan, iar în

legătură cu refugiații își exprimă franc temerile... nu numai de terorism, ci și de o potențială lovitură de stat. Mai periculoși ca Țarul, logic, nu?

Opinia publică americană este și ea din ce în ce mai favorabilă unei zone de excluziune aeriană, deși înțelege riscurile. Potrivit unui sondaj Rasmussen, reprezentativ la nivel național, desfășurat în perioada 6-7 octombrie, 45% dintre americanii cu drept de vot sunt de acord cu înființarea unei zone de excluziune aeriană în Siria față de 26% împotrivă, respectiv 29% care nu știu/nu răspund. 31% cred că o asemenea intervenție va reduce violența în Siria în timp ce 16% consideră că, dimpotrivă, aceasta va crește, iar alți 31% apreciază că nu va avea niciun impact asupra violenței. În același timp, majoritatea sunt îngrijorați de posibilitatea unei confruntări militare cu Rusia dacă se va introduce o zonă de excluziune aeriană (67%). De asemenea, 68% opinează că Statul Islamic va profita de o asemenea zonă de excluziune aeriană. În ce privește relația cu Rusia, doar 11% o privesc ca pe un potențial aliat în lupta cu Statul Islamic.

Dar ce spun sirienii, dacă interesează pe cineva de pe planetă? *Is there anybody out there, Planet Syria?* Iată ce ne comunică un sondaj în rândul refugiaților sirieni, realizat cu ajutorul *Social Science Center Berlin*: 70% fug de violența comisă de regim (față de 32% - de cea a Statului Islamic). 77% au plecat de teama arestărilor/răpirilor făcute de regim (față de 42% - de a arestărilor/răpirilor operate de Statul Islamic). Doar 8% vor să se stabilească în Europa, însă, pentru a se întoarce în Siria, talibanul-șef trebuie să plece (52%). De asemenea, 73% consideră bombele-butoi o amenințare la securitatea personală. Dintre potențialele măsuri pentru a ameliora situația în Siria și a-i ajuta să rămână în țară, 58% cred că o zonă de excluziune aeriană ar facilita acest lucru, în timp ce 24% menționează ajutorul umanitar sporit. În ce privește cauzele războiului civil, 79% opinează că reprimarea militară a protestelor din 2011 a condus la conflictul de azi.

Vox populi... dar ce propun politicienii din Statele Unite? Date fiind minusurile curente ale administrației Obama, pentru a crea o imagine de forță a Statelor Unite (spre deosebire de cea de azi) în

raport cu Rusia, senatorul Ted Cruz recomandă: punerea în vigoare a *Magnitsky Act* (tragerea la răspundere a ofițerilor ruși acuzați de crime împotriva umanității), creșterea înarmării (a apărării anti-rachetă, reduse cu 25%), reintroducerea unor site-uri de interceptare în Polonia și Cehia (anulate în prezent). În acest moment, administrația Obama a renunțat la strategia "*train and equip*" în Siria (care a condus la trupa de 60 de Supermen, răpiți a doua zi de al-Nusra), decizându-se să se axeze pe înarmarea unor lideri rebeli, atent selectați, pentru a lupta cu Statul Islamic. Însă rebelii au ca prioritate regimul (principalul pericol pentru sirieni și autorul dezastrului curent), nu Statul Islamic, și, dacă nu vor fi susținuți puternic militar, nu vor putea progresa semnificativ.

În Europa, intervenția Rusiei a declanșat critici vehemente din partea unor politicieni: Tony Blair și Hollande condamnă atacurile Rusiei, susțin înarmarea rebelilor moderați și solicită căderea talibanului-șef din Siria. Însă Hollande a venit cu o propunere cel puțin la fel de ciudată ca a lui Obama referitoare la trainuirea celor 60 de Supermen care să lupte cu Statul Islamic (nu și cu regimul, principalul pericol și responsabilul pentru dezastrul actual): FSA - Armata Siriană Liberă (rebelii moderați, sprijiniți de Occident) să colaboreze cu armata siriană în lupta cu Statul Islamic. Propunerea i-a plăcut numai Țarului, doar că nu știe cine e FSA - Armata Siriană Liberă. Deși îi bombardează de două săptămâni, la fel ca pe toți ceilalți rebeli, cu excepția Statului Islamic.

În Marea Britanie, Andrew Mitchell (conservator) și Jo Cox (laburistă) doresc creșterea ajutoarelor pentru refugiații sirieni din Liban, Iordania, Turcia (așa cum a procedat Marea Britanie), dar și introducerea unei zone de excluziune aeriană (interzisă bombardamentelor regimului și Statului Islamic) pentru protecția civililor și ca un pas înainte către negocieri de pace (un semnal transmis regimului/Rusiei pentru a veni la masa negocierilor).

Potrivit unei declarații adoptate de miniștrii de Externe ai statelor membre UE, soluționarea pe termen lung a conflictului sirian este un element-cheie, subliniindu-se că "nu poate exista pace durabilă cu

actualii conducatori.” ”Regimul Assad poartă cea mai mare responsabilitate pentru cei 250.000 de morți cu care s-a soldat conflictul și pentru milioanele de persoane strămutate”, mai arată documentul citat, cerând tuturor părților să înceteze bombardamentele nediscriminate.

Astfel, Donald Tusk, președintele Consiliului european și Martin Schulz, președintele Parlamentului european, s-au întâlnit cu Erdogan, președintele Turciei (vechi opozant al regimului sirian și promotor al unei zone de excluziune aeriană), pentru a discuta despre situația din Siria. În cadrul acestei întâlniri, Tusk a precizat: ”am căzut de acord că soluția nu poate avea loc având Rusia aliat al președintelui al-Assad și bombardând forțele opoziției”. De asemenea, la Consiliul European, a fost condamnată intervenția Rusiei pentru că prelungește conflictul, subminează un proces politic, agravează situația umanitară și stimulează radicalizarea.

Dar, surpriză, persistă unele diviziuni în cadrul UE, produse chiar de cineva care a lansat anterior un apel la unitate și solidaritate în ce privește criza refugiaților, nimeni altul decât președintele Comisiei Europene, veșnic glumețul Jean-Claude Junker: ”Europa ar trebui să trateze Moscova cu mai mult respect şi să lucreze pentru ameliorarea relaţiilor cu Rusia, asta în loc să cedeze diktatelor venite de la Washington. (...) Da, spun cu mare sinceritate acest lucru, trebuie să-i tratăm pe ruşi în mod corect. Din conversaţiile mele cu Putin ştiu că nu acceptă fraze precum cele în care Barak Obama a afirmat că Rusia este o putere regională. Ce vrea să spună asta? Rusia nu poate fi tratată astfel!” A fost o glumă? Era vorba de Europa veselă sau vasală? Și, mai exact, cui trebuie să-i fie Europa veselă vasală? Rușilor sau americanilor? Rușii ne-au (tot) demonstrat cât de interesați sunt de democrația, stabilitatea și securitatea europeană, logic, nu?

Până ne hotărâm cui vrem să închinăm Europa veselă, să spunem din start, loviturile aeriene (fie ale Țarului, fie ale Coaliției împotriva Statului Islamic) nu sunt suficiente într-un război, e nevoie de trupe terestre cu care să colaborezi, iar în acest caz Țarul dispune de un

avantaj: trupele terestre ale regimului, prin care și-a inserat și soldați-fantomă, ”omuleți verzi” ca-n Ucraina. Plus ”omuleții verzi” din Iran și Hezbollah. O, luptă împtriva terorismului alături de teroriștii de la Hezbollah și de un regim terorist. Bravo! Ar mai putea trimite 150.000 de ”voluntari” ruși, trupe terestre, conform *Daily Mail*. Să sărbătorim? Iranul și-a suplimentat și el trupele. Cu ajutorul loviturilor aeriene rusești, armata siriană, împreună cu Hezbollah și soldații-fantomă iranieni, a reușit să recupereze teritoriu: a recâștigat satul Kafr Nabudeh din Hama, un punct strategic ce poate deschide accesul spre Idlib, ocupat în prezent de rebeli.

Ca răspuns la intervenția Țarului și la reacția Iranului, Statele Unite au trimis 50 de tone de muniție rebelilor și rachete anti-tanc coaliției împotriva Statului Islamic, formată din rebelii arabi de la *Raqqa Revolutionaries Front* și kurzii de la YPG (sperând să lanseze cât de curând o ofensivă asupra ”capitalei” ”califatului”, Raqqa). Arabia Saudită va crește suportul militar pentru rebeli și va introduce poate sancțiuni economice. Dar o chemare la jihad cu Rusia din Arabia Saudită & Co. va spori, probabil, terorismul și instabilitatea, putând conduce la un război total în Orientul Mijlociu și la atentate în Rusia. Asta pe lângă jihadul cu Statele Unite, al căror președinte-fantomă este numit direct ”un idiot, ratat, lipsit de soluții”.

Și Statul Islamic jubilează, atrăgându-și noi recruți. De fapt, se bucură nu numai Statul Islamic, ci și Țarul și regimul sirian (deși nu luptă unul cu altul pe teren, ci cu ceilalți rebeli): fiecare nouă atrocitate a celuilalt îl legitimează ca salvator al alawitilor/suniților, îi aduce simpatizanți și, totodată, îi lichidează competiția (ceilalți rebeli). Etern recunoscători unul altuia. Chiar acum, Statul Islamic și-a extins teritoriul asupra a cinci sate din zona Alep (eliberate de rebeli în urma bombardamentelor rusești) și-i mulțumește lui Allah, rușilor și regimului sirian.

Mai mult, în contextul intervenției rusești, Coaliția Națională (opoziția siriană recunoscută de Occident) va boicota discuțiile de pace propuse de ONU, în semn de protest față de acțiunile militare ale Rusiei și încercările de a-l păstra în funcție, într-un viitor guvern de tranziție, pe talibanul-șef din Siria. Să negociem și să avem

încredere în cineva care, împreună cu prietenii săi, ajută poporul sirian arestând și ucigând zeci de mii prin tortură în centre de detenție/spitale militare, livârându-i 50 de cutremure pe zi, atacuri chimice și blocadele foamei?

Se spune ritualic (de ani de zile) că situația din Siria e prea complexă pentru a se găsi vreo soluție. Mai exact, cine ce face în Siria? A sintetizat un sirian din Canada, Rex Brynen: "Într-adevăr, Siria nu este așa de complicată. Statul Islamic luptă cu necredincioșii (ucigând în principiu musulmani), turcii bombardează Statul Islamic (dar în realitate bombardează kurzii), rușii atacă Statul Islamic (dar, de fapt, atacă opoziția anti-Statul Islamic), Hezbollah se luptă cu Israel (ucigând sirieni), saudiții luptă cu extremismul (sponsorizând extremiștii), iar regimul sirian bombardează teroriști (masacrând civili cu bombe-butoi)".

În absența unei soluții pentru sirieni (căci, din păcate, deocamdată, nu s-au putut reconcilia pozițiile, nici identifica strategii eficiente, nici găsi voința politică pentru a le aplica), în timp ce Germania e asaltată de refugiați și cu greu mai poate distinge sirienii reali de falșii sirieni (circa o treime), o parte dintre sirienii din Iordania, afectați de reducerea dramatică a ajutoarelor, au început să se întoarcă cu miile în Siria. Peste 10 milioane de sirieni sunt dislocați din casele lor și se confruntă cu insecuritate alimentară. ONU nu a reușit să acopere nici 50% din apelul pentru refugiați. Anul acesta au ajuns în Europa 557.899 refugiați, dintre care 3.000 s-au înecat pe drum. Recent, Merkel a criticat țările din Est care s-au opus în consiliul JAI (pe 22 septembrie) primirii refugiaților (Cehia, Ungaria, România, Slovacia) pentru că ar reprezenta "un pericol pentru Europa": "Refuzul de a primi refugiaţi, în principiu, este - scuzaţi-mă că o spun atât de franc - un pericol pentru Europa" Da, să ne fie rușinică!

Uitată de lume, Siria se zbate în tăcere, în dărâmături, strivită de bombele-butoi, arsă de sete, amețită de propriul sânge, strângând spasmodic în palmele descărnate, mânjite de funingine, resturi de

organe sfărâmate (pentru ultima cină... mai mult sau mai puțin de taină). Și totuși, la Alep, puținii rămași se străduiesc să-și creeze un minim de normalitate în mijlocul infernului: se îndrăgostesc, se căsătoresc, fac copii, iar aceștia din urmă încă mai se joacă, în ciuda celor 50 de cutremure pe zi și merg la școală (în buncăre).

Un alt exemplu de rezistență este jurnalista Kholoud Waleed: urmărită atât de regim, cât și de rebeli, aceasta conduce mai departe un jurnal underground *Enab Baladi* (*Grapes of My Country*). Deși colegii și prietenii ei au fost arestați/uciși de regim, ea își continuă activitatea în condiții nu extreme, ci inimaginabile. Pentru curajul și meritele ei profesionale, a câștigat premiul *Reach All Women in WAR (RAW in WAR) Anna Politkovskaya*. A rămas în Siria pentru că trebuie să mărturisească adevărul, să informeze publicul și să demaște crimele regimului și ale celorlalte părți participante la conflict.

Cu atât mai mult că aceștia se străduiesc să-l ascundă: "Media din Siria întotdeauna zic același lucru, nu a fost conflict, nu au fost demonstrații, nu au fost bombardamente, nimic. (...) Mesajul regimului este: ”soarele strălucește, păsările cântă, nimic, absolut nimic nu se întâmplă în Siria”. Kholoud îndrăznește să apară cu numele real, în poză, aproape dezbrăcată (vreau să spun cu capul descoperit) și ne arată o față serioasă, concentrată și încrâncenată de Harry Potter (care mie nu-mi mai iese... doar cea de bacterie putrezită și cea de mizerie frustrată și neînțeleasă). Mâine s-ar putea să nu mai aibă față deloc și să dispară fără să mai găsim un fir de păr năclăit de sânge sau o unghiuță smulsă să îngropăm. Cu aspirații cel mult la o groapă comună, dacă are noroc.

Nu e niciun secret, o să facă, desigur, adică probabil, stop cardiac sau poate o să manifeste probleme respiratorii. Nimeni n-o s-o mai recunoască, ca-n fotografiile lui ”Caesar” (ale zecilor de mii uciși prin tortură) unde nu se știe cine e copil sau bătrân, fată sau băiat (”Caesar” nu și-a putut identifica proprii prieteni care au fost uciși în câteva luni). O s-o pună să repete că ”nu există alt Dumnezeu decât Bashar”, iar ea o să refuze (cum a observat ”Caesar” că procedează

armata cu oamenii de pe stradă și, dacă remarcă vreo reținere, îi execută pe loc).

Apropo de Dumnezei și tovarăși-zei, și eu, când eram în clasa a V-a și trebuia să recit o poezie la televizor, la ”Cântarea României”, pregătită de acasă cu poezii de Nichita Stănescu, Marin Sorescu sau Eminescu, m-am trezit în fața unei găleți imense, pline cu poezii omagiale (tipărite șters, pe bilețele gălbui) dedicate lui Tovarășu’ (al cărui cult personal îl detestam). Cuprinsă de o transpirație rece, albă ca varul, am scotocit vreo oră prin găleată, căutând disperată o poezie fără Tovarășu’, în timp ce tovarășa-cenzor mă asigura că ”toate sunt la fel” și îmi adresa întrebări indiscrete, inclusiv despre familie și cei plecați din țară. Brusc, am conștientizat că or fi toate la fel, însă eu nu sunt la fel (și nu vreau să devin o Tovarășă), tatăl meu e tata și tatăl nostru e Dumnezeu (și niciun tovarăș) și, dacă mă arestează cineva (împreună cu toată familia, eventual și cățelul, Charlie), nu sunt eu de vină, că nu mă arestez singură (ci Tovarășu’ și ai lui). În momentul în care m-am hotărât să nu spun o poezie cu Tovarășu’, orice s-ar întâmpla, s-a petrecut un miracol: am descoperit o poezie cu pionierii (fără Tovarășu’). Mi-am zis: cineva acolo sus mă iubește, și nu Tovarășu’.

Hm, de ce ar mai vrea să intre cineva în armata siriană? Foarte mulți, de altfel, au refuzat, cu prețul de a ajunge în fotografiile lui ”Caesar” (albumul de animale, legume, mizerii și bacterii al familiei, din care nimeni nu mai poate identifica ce specie e). Nu mai poți recunoaște un loc sau o persoană în Siria. Dacă te apuci să compari poze (înainte și după), ți se sfâșie inima și imaginile te bântuie la nesfârșit, fără să te lase să dormi. În prezent, numai ruine, praf, cenușă. Au avut cel puțin curajul de a protesta și de a rezista în asemenea condiții (nu doar de patru ani jumate, de când a început războiul civil, ci de când s-a instaurat regimul Baas, tot un fel de socialism cu măreție realizări). Dar poate că într-o zi din ruine se va ridica încet, spre cer, praf de stele și din cenușă va renaște pasărea Phoenix.

XVIII. Toarșu' Iliescu, disident comunist, "bați din palme ca să rămâi în viață"?

23 octombrie 2015

Surprize, surprize... A, erai tu, Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu)? M-am săturat de surprizele Țarului și ale Califului. Și ale regimului sirian. Noi metode de tortură și execuție pentru copilași, femei însărcinate, medici, echipe de salvare, intelectuali, jurnaliști sau activiști, noi arme chimice, noi cutremure cu ajutorul bombelor-butoi (căci se pare că 50 pe zi sunt insuficente), noi blocade ale foamei. Stare de șoc, groază, paralizie, neputință, incertitudine, neliniște, frământare, neînțelegere, furie, frustrare, vinovăție, rușine, dezgust, coșmaruri, agonie (mi-a dat Dumnezeu să mă doară titanic ficatul lui Promy), depresie, mizerie (care nu se curăță oricâte dușuri faci), deznădejde. Apoi încerc să-mi adun bucățile împrăștiate de bombele-butoi sau rămase după festinul bestiilor antropofage care s-au înfruptat din mine. Sunt, ca tine, Promy, o legumă putrezită. Mâncați-mă (dar, vă rog, complet, nu mai lăsați nimic), tovarăși-zei, talibani și Big Brotheri, dacă nu vă e prea scârbă de mine să mă atingeți. Ne-am obișnuit să ne devorați, nu ne mai e atât de frică, dar ne doare, am obosit și ne-am săturat de showul ăsta.

Și, dacă mi-e frică uneori, ce dacă? Mi-e mai frică de conștiința mea care mă arde în focul Gheenei în fiecare zi și în fiecare noapte. De fapt, de ce să-mi fie rușine de frică? Și Her (Heracle, prietenul și salvatorul lui Promy... și al meu) leșină dacă vede teste pozitive de sarcină sau dacă se gândește că ne-ar putea zdrobi, într-un acces de furie și nebunie, pe Promy și pe mine, așa cum și-a ucis proprii copii, atunci când a fost posedat (din ură și gelozie) de Madame Hera, fosta stăpână a Olimpului. De-asta, de multe ori, se teme să-l țină în brațe și să-l mângâie chiar și pe Pesi (titanul Piersicuță), motanul nostru, că cealaltă mâță, guru Guru, nu stă decât la mine și la Promy. Desigur că ar fi vrut să-și șteargă memoria, la fel ca Promy. A îndeplinit cele

12 munci ca să ispășească păcatul (da, el se simțea și se simte vinovat, nu Madame Hera!), a ucis monștri fără număr, fără număr (nu și monstrul din el de care se teme), iar 30 de ani din viață i-a petrecut alergând după o căprioară de-a lui Artemis, găsind în fuga asta amețitoare, epuizantă și disperată, dacă nu pacea și izbăvirea, măcar o alinare și un sens, precum Forest Gump. Doar că nu poți fugi de tine.

Promy, deși era primul care vroia să-și șteargă memoria și are coșmaruri tot timpul (pe care le împărtășesc, odată cu întreg coșmarul istoriei din care nu ne mai putem trezi), nu doar că s-a zbătut să se construiască Memorialul Holocaustului Olimpian (în vechiul Tartar, după revoluția noastră democratică din Olimp), ci a compus și dirijat o simfonie în memoria victimelor/martirilor holocausturilor (fasciste, comuniste, jihadiste etc.), în special a intelectualilor. Ba chiar, când am demisionat eu de la scris (de peste doi ani, deși, în mod stupid, mai fac voluntariat câteodată), a preluat tot el sărmanul crucea (după o scurtă grevă nud sub chador a tăcerii). Vrea să moară, dar mai mult vrea să trăiască. Și-a dat seama că e viu pentru că eu, altminteri complet confuză în ce privește identificarea viilor/morților, îi aprind totuși lumânare la vii, cu toate că el nu-mi aprinde, la rândul său, la morți... ca să păstreze și memoria lui Madame Dezastru.

Am și dovada că mai mult vrea să trăiască decât să moară, el neavând până de curând parte de viață și aproape nici de supraviețuire... că era să nu mai rămână nici stânca de care era înlănțuit din el. De fiecare dată când îl vizitează fiul său, Deu (Deucalion), îngrozit că iar (i) s-a mai întâmplat ceva și că a ajuns din nou în lanțuri, cu piroane, furii, fulgerașe și bestii antropofage pe Elbrus ori în Tartar drept răsplată că a mai ajutat pe cineva, Promy îl roagă să-l aresteze. Haide, Deu, dacă mă iubești, arestează-mă! Însă Deu a pus piciorul în prag: îl arestează numai dacă îi dă șpagă Maretti cu pizza, iar Promy, bineînțeles, refuză, doar are principii și nu se coboară la nivelul ăsta. Dacă ar fi să aleagă o altă viață, Promy ar vrea să fie Dietrich Berger, bunicul lui Malraux, o persoană care s-a sinucis inexplicabil, în plină glorie și a zis înainte de moarte: ”dacă

aș alege altă viață, aș alege-o pe a mea". Ce tupeu, logic, nu? Dar eu, deși fantomă și nu nemuritoare blestemată acum, nu aș vrea să fiu bunicul lui Malraux, ci un android (poate chiar propriul meu androind, aflat în prezent în pivniță, zăcând în brațele androidului lui Promy, cufundat într-un somn liniștit, fără griji). Ce viață au androizii ăștia! Suntem amândoi invidioși.

La urma urmei, de ce să mă zbat în deznădejde? De ce să nu apelez la Monica Tatoiu și Cristian Tudor Popescu, guru universali care le știu pe toate și au idei geniale în orice problemă de la rețete de sărmăluțe, tratamente minune anti-cancer (inclusiv în politica românească) la salvarea leului Cecil (mai important, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, decât copiii și frații noștri din Siria, România sau din alte părți)? Sau să mă duc la Mama Omida... că baba Promida ghicește numai de apocalipsuri, nu de succesuri (și mereu depășesc orice imaginație, am vrea noi să fie simplă imaginație). Să-l (mai) chem pe Obama în ajutor? Ori vreun alt șef-fantomă de-al meu sau de-al planetei?

Degeaba, Obama se uită și nu vede, oricât ne-ar spiona. La fel și ceilalți șefi-fantomă – în timp ce războaiele-fantomă, soldații-fantomă și torționarii de treabă-fantomă produc victime reale... "pagube colaterale". Nu, mai bine trântim un scuipat intelectual... Dacă suntem născuți din spuma balelor și nu a valurilor ca Afrodita, ce să facem, să răspundem cumva, chit că cerșim bezmetic la Ziduri, iar abandonul pe cruce, indiferența și comunicarea imposibilă ne îndurerează cel mai mult. Nimic nu e insuportabil în afară de faptul că nimic nu e insuportabil, logic, nu, nu-i așa Malraux? Ba da, asta e insportabil, și pentru mine, și pentru Promy, și pentru copiii și frații noștri din Siria, crede-mă, Malraux.

De-asta nu avem chef de nimic, respingem orice terapii sexuale (ca de exemplu jocul "de-a Bill și Monica în Biroul Oval"), art-terapii ca muzica și dansul (auzim doar urlete și tăcerea pumnului în gură) și aromo-terapii cu lumânări parfumate (ne aducem aminte de fetițele Yazidi, sclave sexuale ale Statului Islamic, care nu pot îndepărta mirosul oricât s-ar spăla pe dinți) și nu ne mai arde nici de o baie cu spume.. ă, cu spumă (unde să zăcem ore în șir în cadă, să ne

ținem în brațe și să ne sărutăm la nesfârșit, ca-n prima zi). Ah, Promy, poate că ar fi bine să umplem cada cu spumă (sau cu iaurt cu Stracciatella) și să ne sărutăm acum, până nu vin iar tovarășii-zei de pe pământ și din Olimp să ne mănânce. Mai bine te devorez eu, nu mai vreau să dispari, ai fost absent, oricum, prea mult... nemotivat. O să te sărut ușor ca pe o petală de cactus de un albastru luminos și ireal sau ca pe un fulg de-al lebedelor mele (împușcate, odată cu visele mele, la Revoluția din Decembrie '89), ești atât de bolnav și traumatizat, mi-e și frică să te ating, să nu te dezintegrezi instantaneu. Până atunci să lansăm măcar un scuipat intelectual. Bun și scuipatul intelectual la ceva! Să vedem ce mai scoate frustrarea din noi. Să nu uităm, sunt și surprize plăcute (care depășesc orice imaginație): descoperirea titanilor din Siria și din alte părți (pe care îi recunoști și tu, Promy, și care duc focul tău sacru mai departe, fie și în infern).

Titanii din Siria au nevoie de multă putere, ingeniozitate și răbdare pentru a mai rezista provocărilor și a duce focul sacru mai departe în infern, cu atât mai mult că se simt singuri pe cruce, abandonați și uitați de lume. Iar situația (și ei înșiși) continuă să se degradeze. Potrivit unui raport realizat de *Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului* (subevaluat), au murit peste 250.000 persoane de la începutul războiului civil, printre care 74.426 civili, 12.517 copii și 8.062 femei. Circa 2 milioane au fost răniți și suferă de dizabilități permanente, în timp ce peste 11 milioane au fost dislocați de la casele lor.

Unul dintre factorii agravanți este chiar intervenția militară a Rusiei în Siria. Țarul își extinde colaborările din Orientul Mijlociu (în zona șiită/alawită - Iran, Irak, Siria), implicându-se potențial și într-o intervenție în Irak, nu doar în Siria, deși se confruntă cu sancțiuni economice și descreșterea masivă a prețului barilului de petrol (care au condus la devalorizarea rublei și la o scădere economică de 5%). Pentru a avea rezerve și, totodată, pentru a submina dolarul (prin respingerea economiilor în dolari), Rusia investește în aur (a cumpărat 55 tone). Totodată, a reușit obținerea unor zone economice energetice strategice în Europa (de exemplu,

preluarea de către Gazprom de la compania germană BASF a pachetului majoritar cu puţin peste 50% din acţiunile firmei Wingas, companie ce deţine o cincime din acţiuni pe piaţa de gaz a Germaniei şi, în plus, comercializează gazul în Austria, Belgia, Cehia, Olanda, Polonia şi Marea Britanie). Iar popularitatea Ţarului a crescut cu 3,3%, atingând 90% după autointitulata ”cruciadă” din Siria. Merită, e un autentic spirit creştin care luptă pentru pace şi democraţie şi face opere de binefacere prin intermediul ”omuleţilor verzi” şi al bombelor, alături de un regim la fel de caritabil.

Însă rușii vor întâmpina probleme logistice din moment ce livrările de echipamente se operează din Crimeea şi transportul se desfăşoară dificil, iar bugetul este limitat. De aceea, trebuie obținute rezultate rapid, prin eforturile susținute ale iranienilor, irakienilor, Hezbollah, ale sirienilor și rușilor, înainte de G20 din noiembrie (stabilizarea zonei din jurul Damascului și securizarea coridoarelor către Hama și coastă). Dovadă cele peste 50 atacuri pe zi, ajungând într-o zi la recordul de 86. Interesant, în acest scop, s-au reunit toți șiiții în jurul talibanului-șef din Siria, inclusiv șiiții din Rusia și din Cuba! Cât de disperat să fie să apeleze la serviciile secrete și trupele cubaneze?

Deocamdată, cu sprijin rusesc, regimul nu a reușit să recupereze semnificativ teritoriu (anul acesta a pierdut teritoriu în Hama și Latakia). Să recunoaștem, atât Statele Unite, cât și Rusia se tem de un potențial colaps al regimului care ar putea provoca și mai mult haos. Dacă nu-i va putea opri căderea talibanului-șef, Rusia vrea să-și demonstreze măcar influența în regiune (în locul Occidentului), înlocuindu-l pe acesta cu cineva compatibil cu interesele Ţarului. Totuși, unii experți americani precum Jeremy Shapiro continuă să parieze pe erorile strategice ale Rusiei (în ciuda aparentelor victorii tactice) și citează din Napoleon: "când dușmanul tău face o greșeală, nu-l întrerupe”.

Pe teren, rebelii se străduiesc să facă față asalturilor Rusiei și ale armatei siriene. Statele Unite nu furnizează rachete sol-aer pentru a doborî avioanele ruseşti (rachetele pot cădea în mâinile grupărilor teroriste şi pot fi folosite împotriva avioanelor de pasageri). În sfârșit,

americanii (măcar unii) au înțeles că eliminarea talibanului-șef din Siria (autorul principal al victimelor și al dezastrului curent) trebuie realizată înaintea distrugerii Statului Islamic, a cărui apariţie este datorată (într-o măsură semnificativă) nemulţumirii faţă de guvernarea alawită. Astfel, a fost inițiat un program CIA de a antrena şi finanţa 10.000 de rebeli sirieni care să lupte împotriva regimului, separat de noul program al Pentagonului pentru pregătire de comandanţi (în jur de 80) din rândul rebelilor în vederea derulării de operaţiuni militare împotriva Statului Islamic (după eșecul programului ”*train and equip*”: 60 de Superman răpiți a doua zi de al-Nusra).

În legătură cu situația din Siria și intervenția Rusiei, Iohannis a declarat: ”faptul că în ultima vreme Rusia s-a angajat militar în Siria nu ajută la soluționarea crizei, după părerea noastră, ci complică situaţia. Singura cale de ieşire din această criză este calea negocierii. Toate părţile implicate trebuie să fie aduse la masa negocierilor şi atunci se vor găsi soluţii. Acesta este punctul de vedere oficial al României şi acest punct de vedere îl facem cunoscut peste tot. Nu este un punct de vedere simplu teoretic. România este printre puţinele ţări care mai are personal la ambasada din Damasc. Nu suntem unul din marii actori, însă, prin faptul că suntem acolo, putem fi facilitatori în discuţii care pot duce spre pace în zonă.” Tare, în ce privește reacțiile la intervențiile militare în Siria, au existat în Occident mai multe (și mai consistente) proteste împotriva intervenției americane în Siria decât a celei rusești, ceea ce atestă dublul standard al unor pacifiști.

Între timp, situația refugiaților continuă să se deterioreze. Anul acesta, au ajuns în Europa peste 600.000 refugiați dintre care mai mult de 3.100 s-au înecat. Sub avalanșa refugiaților, UE (tot mai) caută să se eschiveze. Recent, s-a încheiat un acord între Turcia și UE: în schimbul liberalizării vizelor și al revitalizării discuțiilor de aderare a Turciei la UE, Turcia se angajează să reducă fluxul refugiaților. Turcia a solicitat și 3 miliarde Euro ajutor pentru refugiați. 1 miliard a fost oferit deja, dar 3 ar putea dezechilibra

bugetul UE. Turcia a început să întoarcă forțat în Siria pe cei pe care-i prinde că încearcă să plece spre Europa. Gesturi caritabile, să nu uite cumva, să nu se dezobișnuiască să fie tratați cu ostilitate și să se simtă străini și respinși.

Banca Mondială, la rândul ei, se străduiește să finanțeze Iordania și Libanul (unde, în prezent, unul din cinci e refugiat sirian) prin împrumuturi ale căror dobânzi să fie achitate măcar parțial de alte țări donatoare. Și unii politicieni din Europa plătesc deja (la propriu) pentru susținerea refugiaților: pentru Merkel s-a construit o spânzurătoare la un protest, iar candidata la primăria orașului Koln, Henriette Reke, a fost înjunghiată în plină stradă (o dovadă în plus că, până și în Europa (deși nu la fel ca-n Siria), cei care ajută sunt primii care au nevoie de ajutor). Din fericire, Reke a supraviețuit și s-a revanșat prin câștigarea alegerilor locale din primul tur.

După noul sistem de relocare la nivel european, care înlocuiește sistemul de cote, România ar trebui să primească 3,9% dintre refugiați. Povara refugiaților ar trebui, totuși, împărțită echitabil nu numai în Europa, ci și la nivel global. Amnesty International propune 8 idei de rezolvare a crizei refugiatilor:

1. Deschiderea unor căi sigure de acces pentru refugiați (vize umanitare și reunirea cu familia)
2. Relocarea (în mod special pentru categoriile vulnerabile ca supraviețuitorii torturii și persoanele cu probleme medicale grave, peste un milion de persoane în total din care țările bogate primesc anual sub 10%)
3. Operatiuni de salvare (peste 7.000 persoane s-au înecat în Mediterana)
4. Permiterea accesului cu sau fără documente de călătorie
5. Investigarea și condamnarea traficanților
6. Combaterea discriminării și a xenofobiei
7. Strângerea de fonduri ONU pentru refugiați
8. Recunoașterea dreptului la azil și constituirea unor sisteme corecte și funcționale de primire a refugiaților.

Apropo, pesedistul speriat de invazie care analiza refugiații după ceasuri și telefoane și-i suspecta de cele mai negre intenții, noul lider PSD (candidatură unică, ales în unanimitate!), Liviu Dragnea, a condamnat solemn comunismul în fața ”disidentului” comunist și a ”martirului” comunist Iliescu, un personaj mânjit de sânge la Revoluție și mineriade. Acesta din urmă, trezit din somn de colegi, s-a ridicat în picioare și a păstrat un moment de reculegere, probabil pentru victima comunismului ce a fost chiar el. „N-am avut o declarație de atac la adresa domnului Iliescu. Sincer. Domnul Ion Iliescu a fost un disident în regimul trecut“, a precizat Dragnea, să nu planeze cumva vreo umbră de îndoială. Totuși, Dragnea l-a exclus din forurile de conducere pe Iliescu, din Biroul Permanent Național, păstrându-i funcția de președinte de onoare... pentru meritele de disident probabil.

Alt lider PSD, Marian Oprișan, nu a vrut să-și ceară scuze și pentru mineriadă: „Eu cred că nu trebuie să ne cerem scuze. Imaginaţi-vă că astăzi, în Piaţa Universităţii, când avem o ţară democratică, sar nişte oameni cu sticle Molotov şi cu corturi, se aşază în faţa Guvernului neautorizat. Ce credeţi că ar face forţele de ordine? Îmi pare rău, felul în care au intervenit a fost cât se poate de natural. Vreau să înţelegeţi un singur lucru: niciodată, în nicio democraţie consolidată... Uitaţi-vă în Statele Unite ale Americii, la violenţă se răspunde cu violenţă“ Adică la câteva corturi ridicate în Piața Universității și ”Jos Iliescu/comunismul!” se răspunde cu împușcături, sedii de partide istorice și facultăți devalizate, sute de capete sparte de mineri și ”moarte intelectualilor”. Și minerii identificau intelectualii după ochelari și barbă, logic, nu? Bună și mineriada la ceva! Slavă Domnului, în sfârșit, Iliescu a fost acuzat pentru crime împotrive umanității în dosarul mineriadei, împreună cu Virgil Măgureanu, iar procurorii cer aviz pentru Victor Stănculescu.

Să nu uităm de măreţele realizări ale comunismului: uniformizare, teroare, control totalitar, minciună grosolană, vulgaritate, cultul (obscen) al personalității, cenzură, poliție politică, închisori politice și lagăre de muncă de exterminare, egalitate în mizerie... materială, morală și culturală (dar, bineînțeles unii mai

egali decât alții – securiștii și oamenii cu funcții în partid). Asta o confirmă și Yeomni Park, refugiată în Coreea de Sud în cartea ei de memorii, ”Drumul către libertate”.

Întreaga Coree de Nord e un lagăr (asemănător celui din România comunistă): foamete (milioane morți de foame, dar oamenii fie s-au obișnuit, fie au fost desensibilizați de prea multă suferință), frig, pene de curent (și sărbătoare când se repornește), frică, supraveghere permanentă, mult-iubitul și stimatul conducător (care se sacrifică pentru popor, nu mănâncă și nu doarme de grija lui) are puteri supranaturale, îți citește gândurile și te poate pedepsi oricând, împreună cu toți cei dragi (pedeapsă colectivă pe generații), cultul personalității – numai cărți de propagandă de citit (până și poveștile pentru copii), radio propagandistic obligatoriu, care trebuie ținut deschis nonstop în fiecare casă (noroc cu penele de curent în acest caz!), școală ideologizată chiar și la algebră (”dacă un copil coreean ucide un diavol de american, iar colegul său trei, câți diavoli de americani ați omorât?”), dictatură emoțională (nu doar trebuie să fii fidel regimului, ci să-l iubești pe conducător și să urăști dușmanii poporului, însă unii s-au plictisit/săturat și de propaganda excesivă), dublugândit (detești teoretic capitaliștii, dar vrei să-ți cumperi o geantă japoneză din târg), muncă patriotică (inclusiv colectare de dejecții umane și animale ca îngrășăminte!), corupție și bișniță generalizată, operații fără anestezic și spitale cu cadavrele lăsate în curte și cu ochii mâncați de șobolani, o societate împărțită pe caste (trebuie să aparții unei caste (*songbun*) bune, să faci parte din grupurile acceptate de regim ca să reușești în viață).

La un moment dat, tatăl ei a fost arestat și trimis într-un lagăr de muncă silinică cu o sentință de 10 ani. Ce mai conta, având în vedere că nu putea rezista mai mult decât câteva luni acolo? Pe lângă torturi, mizerie, înghesuială, foamete, muncă epuizantă, i se conferea o condiție oficială de animal: deținuții nu au voie nici să privească în ochi gardienii, o bestie de dușman al poporului nu se poate uita la un om. Timp de aproape un an, mama a dispărut și ea, căutând informații despre tatăl lor și persoanele potrivite de mituit, iar fetele au rămas singure, simțindu-se înfricoșate și abandonate. Chiar dacă

majoritatea lumii le-a părăsit (inclusiv rude pe care le ajutaseră înainte), o vecină le-a fost alături: le aducea uneori orez aburind la cină sau stătea să doarmă la ele, iar ele se strângeau puternic în brațele ei, încercând să-și închipuie că e mama lor. Fetele au fost surprinse de gesturile ei și sunt etern recunoscătoare.

Tatăl a reapărut după trei ani, probabil pentru o ultimă poză de familie din albumul de animale, legume și gunoaie: abia ținându-se pe picoare, tras la față, numai piele și os. Promisese o mită mare unui gardian ca să-l lase să plece pe motiv de boală (probleme cu stomacul). Chiar dacă nu l-au (prea) recunoscut, ai lui s-au bucurat să-l revadă și s-au străduit să-l ajute să-și revină. Dar Yeonmi a remarcat cu durere că, după închisoare, tatăl ei se schimbase și psihic, nu doar fizic: era rezervat și temător, nu mai glumea, își pierduse demnitatea, părea un om îngenuncheat (care nu mai privea pe nimeni în ochi). Apoi, nemaireușind să se descurce cu niciun chip, iar tatăl ei era bolnav, Yeonmi, împreună cu mama ei și sora ei, au încercat să fugă în China, traversând noaptea fluviul înghețat Yalu și devenind victimele traficanților/răpitorilor chinezi și sclave sexuale (violate de traficanți și ”mirese” neoficiale pentru chinezi).

Dar, dacă ar fi fost prinse, erau deportate în Coreea (adică într-un lagăr de exterminare), statul chinez nerecunoscând refugiații coreeni. Până la urmă, răpitorul s-a îndrăgostit de fata violată (de numai 13 ani!) și i-a propus s-o ajute să-și reunească familia, dacă era dispusă să rămână cu el, să fie ”soția” lui. Ea continua să se opună sălbatic agresiunilor sexuale, urla, plângea tot timpul, se zbătea de fiecare dată când se apropia răpitorul. Se convinsese deja că viața nu înseamnă numai mâncare și că trăia, de fapt, în aceeași teroare ca în Coreea de Nord, era profund nefericită și disperată și vroia să se sinucidă. În ultima clipă, când își pusese cuțitul la gât și vroia să sară pe geam, a conștientizat ceva: părinții ei se sacrificaseră pentru ea (ajungând chiar în lagăr pentru ca ea să supraviețuiască), iar ea se gândea exclusiv la ea, nu la familia ei.

Așadar, trebuia să accepte târgul răpitorului (”pactul cu diavolul”) și să-și reunească familia (tatăl bolnav în Coreea, mama și sora dispărută în China). Acesta a reușit să-l aducă pe tatăl ei (bolnav

de cancer în faza terminală) și pe mama ei, dar n-a găsit-o pe sora ei. Când tatăl ei a venit (și mai slăbit decât înainte), s-au bucurat să se întâlnească, dar tatăl ei i-a zis: ”nu mai simt mirosul tău de copil”. Își pierduse, într-adevăr, inocența, demnitatea și orice poftă de viață, la fel ca tatăl ei la ieșirea din închisoare. Și totuși, chiar în ultimele clipe de viață ale tatălui ei, când jucau amândoi șah chinezesc și ea îl mângâia, acesta i-a spus: ”acum simt din nou mirosul tău de copil”. Un alt lucru ce a reușit s-o înduioșeze și s-o ajute să-și regăsească umanitatea a fost concertul karaoke dat de maică-sa într-un club, cu vechile cântece din copilărie.

Între timp, se umaniza și răpitorul. Acesta se simțea vinovat pentru violuri și, după moartea tatălui fetei, era vizitat mereu de fantoma lui. Într-o zi, răpitorul i-a comunicat fetei cu lacrimi în ochi că îi pare rău și că, din punctul lui de vedere, e liberă să plece, dacă vrea. Numai că Yeomni nu se simțea liberă deloc. Realizase că viața nu era totuna cu supraviețuirea și se săturase să fie ”tratată ca un animal hăituit, nu ca un om”. Vroia altceva. Într-un sfârșit, ea și mama ei și-au riscat din nou viața (de fapt, nu era viață, ci doar supraviețuire și nici aceasta pe termen lung) ca să fugă în Coreea de Sud (unde refugiații erau acceptați). Urmându-și visul, cu sprijinul unor misionari creștini, au străbătut noaptea deșertul înghețat Gobi și s-au călăuzit după stele (pregătite să se sinucidă în cazul în care ar fi prinse decât să fie repatriate și trimise în lagărul de exterminare ori executate).

În deșert, Yeomni se simțea singură și îi era frică... nu atât de moarte, cât de uitare. Deși cu multe dificultăți, au reușit în cele din urmă să ajungă prin Mongolia în Coreea de Sud și au găsit-o și pe sora lui Yeomni acolo (după 7 ani de căutări). Interesant, prima idee despre un alt stil de viață, despre dragoste romantică și despre libertate (inaccesibile atunci, era numai o evaziune prin intermediul unui film) provenise din filmul ”Titanic”, vizionat pe ascuns la un unchi, în copilărie. Însă Yeomni a trebuit să se confrunte și cu dificultățile de a învăța (prea) multe lucruri noi (unele complet contradictorii față de ce deprinsese anterior), precum și cu exercițiul

deloc facil al libertății (să gândească singură și să aleagă dintre atâtea opțiuni).

Când s-a înscris voluntar pentru a-i ajuta pe oamenii străzii din Statele Unite și i-a împărtășit unuia dintre ei istoria ei, impresionându-l până la lacrimi, Yeomni a înțeles că fiecare are de traversat propriile deșerturi Gobi și că sensul vieții este să dăruiești ca să fii fericit, iar unul dintre lucrurile pe care le poate oferi e însăși povestea ei. Memoriile sunt dureroase (chiar îți vine să le ștergi), dar poveștile au ajutat-o pe Yeomni să mărturisească adevărul lumii întregi și, prin el, să se purifice, să se elibereze și să trăiască (nu să supraviețuiască).

Și o altă mărturie din Coreea de Nord: „Când Kim Jong-un face ceva greșit dă vina pe alții. Așa că oamenii sunt pedepsiți sau executați, cu toate că nu ei au greșit“ spune un fost soldat nord-coreean care a reușit, după nenumărate încercări, să fugă din țară (unde murea de foame, bătăi și umilințe). Adaugă apoi ceva simplu și tulburător (relevant pentru comunismul de pretutindeni): ”Bați din palme ca să rămâi în viață!” Din păcate, asta nu e viață. Și, de multe ori, nici măcar supraviețuire.

XIX. Arză-v-ar focul sacru de fantome blestemate, poate vă iluminați!

29 octombrie 2015

Năuci, smintiți, epuizați și abrutizați de durere... Plutim în vid lent, înlănțuiți de stânci sau țintuiți pe cruce, la nesfârșit, în tăcere, captivi în durerea noastră incomunicabilă, iremediabil singuri și pustiiți. Acum pare un vis... de când am progresat de la statusul de nemuritoare blestemată la cel de fantomă (la fel de blestemată). Ah și Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) nu-mi aprinde lumânare la morți ca să-i păstreze memoria și lui Madame Dezastru, oricâte predici de Nana i-aș ține (cum mă blagoslovea mătușă-mea în copilărie și rezistam numai pentru că, la sfârșit, mă așteptau șnițele cu portocale și cartofi pai ”ca la Paris”). Dulce cădere, dulce rutină, dulce agonie, dulce descompunere, dulce paralizie, dulce comă, dulce epuizare... Ca la Paris, totul de vis. Sau ca la Berlin (noul Paris pentru refugiați). Aș vrea să aud nu doar urlete și tăcerea pumnului în gură, ci cântecul sublim al lui Nietzsche cu care a sfidat nebunia și moartea, răsunând dezlănțuit într-un vagon de clasa a treia, printre babe zgribulite, cu gâște și găini în coșuri.

Ce bine ar fi fost dacă ne învârteam ca un căcat în oală, cum spunea săraca mătușă-mea, Nana, într-una dintre memorabilele ei predici. Asta ar fi avut mai mult sens. Dar Sisif acordă el însuși sens rotirii și împingerii bolovanului la nesfârșit. Suflându-mi (slab) bretonul, în stilul lui Promy, mă apuc să scot etichetele de pe sticlele de bere la PET, la doi litri, apoi râcâi și dezlipesc foliile subțiri de aluminiu de pe medicamente. Din motive de transparență, desigur, adică probabil. Promy știe, el e un simbol al transparenței: veșnic expus, dezbrăcat, înlănțuit (în public), sfârtecat de piroane și devorat de bestii antropofage (curg mereu toate din el) și uneori e atât de străveziu că vezi prin el (ca și copiii și frații noștri din Siria sau din alte părți). Și ne mai consumăm și singuri, în continuu, în public, până și coaiele de Don Quijote-fantomă castrați și fără vise.

Chiar dacă acum sunt o fantomă blestemată, nu pot să scap de frică... Frică paralizantă, frică-neputință, frică-teroare (mai e un minut și numărăm secundele, deși nu știu de ce-mi mai pasă, dacă sunt fantomă), frică-angoasă, frică-stres (tensiune... și la propriu, și la figurat), frică-îngrijorare, frică-fobie (de tot și toate, în special de politica asta, de reprezentanții ei glorioși și de mărețele lor realizări), frică de pedeapsă (focul Gheenei din sufletul meu) și, mai mult decât orice, frică de ce aș putea deveni (nu, nu doar un Zombie, fantomă blestemată, animal, legumă, mizerie, bacterie, ci mai rău, un monstru și apoi să-mi văd în oglindă ”portretul lui Dorian Gray”). Îmi aduc aminte că și bunică-mea, Mama Coca, era la fel de speriată de tot și toate ca mine (numai că eu mă tem cel mai mult de mine însămi).

Unul din lucrurile care o înspăimântau teribil era tocmai cartierul Titan în care mă mutasem (ah, mie îmi place în Titan... titanul Prometeu). Îi povesteam cum în Titan se împușcă toată ziua și toată noaptea ca-n (V)estul Sălbatic/revoluție/războaie, ies pe geam de la nouă direct pe mormanul de cadavre ca pe un tobogan, liftul se zgâlțâie de parcă sunt propulsate bombe-butoi și după aceea se crapă sub tine, iar gunoiul urcă până-n cer și pute așa de tare încât prietenul nostru, Her... Heracle (care a curățat mizeria din grajdurile lui Augias) se asfixiază. Mama Coca nu îndrăznea să calce în Titan, în schimb, când se sătura de toate (de minim cinci ori pe zi și șapte ori pe noapte), spunea că pleacă în Patagonia (probabil i se părea suficient de exotic și de îndepărtat ca să o mai găsească cineva).

Dar eu și cu Promy, de fapt, nu fugim. Cel mult ne refugiem într-o altă cameră, pentru scurte perioade, în greva tăcerii, nud sub chador (vălul integral iranian) ori ne furișăm sub pătură, în pijamale și chiloți precum Mițu, una din mâțele noastre când auzea Lady Gaga, ”Poker Face” (de care avea fobie, săraca, ah, suntem invidioși, am vrea noi să avem fobie numai de Lady Gaga). Deu (Deucalion), băiatul lui Promy, s-a refugiat el însuși pe planeta VJ45 unde conduce o stație orbitală. Promy se roagă de sute de ani să-l aresteze fii-su, deși știe că Deu nu îi acceptă cererea decât în momentul în care primește șpagă Maretti cu pizza, ceea ce e exclus pentru Promy, doar are principii și, de regulă, nu împarte Maretti cu pizza cu

nimeni. Dacă, prin absurd, l-ar aresta fii-su, a doua zi Promy ar evada și s-ar întoarce pe Pământul ăsta blestemat. ”Casa de copii Pământ nu e acasă”.

La urma urmei, dacă tot suntem pedepsiți că am distrus planeta Krypton a lui Superman și că violăm Leviathani, măcar să le oferim motive temeinice tovarășilor-zei, talibani și Big Brotheri: să facem ceva ilegal, cum ar fi fapte bune și opere subversive. Să ne ascuțim colții de vampir și să mușcăm, să tragem un scuipat intelectual, să-i ardem cu focul sacru... poate se vor ilumina. ”Răzbunarea e dulce”. Nu, e amară... atât de amară că mi-am (tot) dat demisia în semn de protest, însă, uite, mai scoate câte ceva frustrarea din noi. Bună și frustrarea la ceva! Deocamdată, profit că Promy cască (fără să ducă mâna la gură, hm, ori s-a sălbăticit, ori mâna îi e prea înțepenită, ori ambele): o să-i astup imediat lui Promy ciocul ăla cârcotaș. Cu gura mea. Cred că are nevoie de un sărut gay, pasional, salvator de la un Don Quijote-fantomă, castrat și fără vise ca mine.

Am și eu nevoie de un sărut gay salvator ca să-mi continui lupta cu sistemul din România, căci mă confrunt mereu cu ”asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?” și am fost sfătuită ”las-o baltă, Madame Dezastru!”. După ce am refuzat (acum doi ani jumate) să trec note-fantomă unor studenți-fantomă care nu participaseră la examen (și nici nu intenționau), am adunat probe (lucrările studenților, fișe de prezență la examen, înregistrarea discuției de la Decanat din ziua demisiei mele, strategic, cu o zi înainte de examenul de titularizare), am trimis numeroase sesizări la tot feleul de ”comitete și comiții”, cineva, în mod miraculos pentru România, a făcut un gest de normalitate și a redirecționat plângerea către poliție, a început o anchetă, apoi am așteptat timp de doi ani numărul unic de înregistrare al dosarului de la Parchet. Și eu nu am atâta răbdare ca titanii! A rămas și vorba: ”când oi primi numărul de dosar de la Parchet”.

În cele din urmă, am recepționat ordonanța de clasare a cauzei (culmea, se efectuase o anchetă, iar fantomele fuseseră interogate!), așa că am adresat un memoriu Parchetului pentru infirmarea ordonanței de clasare și redeschiderea anchetei. După cum era de

așteptat, Parchetul de pe lângă judecătoria respectivă a respins plangerea. Deși au analizat și probele noi trimise, pe lângă înregistrare (copii după lucrările studenților și fișe de prezență la examene cu semnături), au considerat că nu există dovezi suficiente pentru infirmarea ordonanței de clasare și redeschiderea urmăririi penale. Atunci am expediat coletul cu toate materialele și către DNA. În scurt timp, DNA m-a anunțat că l-a redirecționat înapoi către Parchet. Ulterior, am primit o înștiințare de la judecătoria de sector privind înmânarea actelor de procedură aferente unui dosar cu un alt număr de înregistrare și o citație la un termen. Practic, Parchetul propune trimiterea dosarului în instanță.

Așadar, trebuie să mă prezint marți dimineață la judecătoria de sector. Seara, pregătesc o baie cu spume.. ă, spumă, împreună cu Promy, deși nu am chef de nimic, mă tot gândesc la fetițiele yazidi sclave sexuale care se spală pe dinți de zeci de ori pe zi ca să îndepărteze (fără succes) mirosul, nu mai funcționează nicio (aromo)terapie de consolare și purificare, nici jocul ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”, iar mizeria parcă nu se curăță niciodată, ci se acumulează în cantități pantagruelice.

Apoi, înainte de a mă acuza (iar) că sunt ”dușmanul poporului”, o catasatrofă, un dezastru, o cățea turbată de trădătoare, un vierme de terorist, am distrus planeta Krypton a lui Superman și am violat Leviathani (și asta drept răsplată pentru responsabilitate profesională, fapte bune și opere subversive), îl sun pe Alex, fii-miu, și-l rog să mă facă hobbit și boxtroll. Să-mi repet și că sunt ”o ființă rațională” și să mă uit în oglindă să-mi văd fața umană? Mi-e frică. Să apelez la un Sedatif PC să mă calmez? O să stau toată noaptea să număr pastile de Sedatif PC până termin cutia... ori copii violați și torturați până la moarte din Siria ori studenți-fantomă, și nu mai închid un ochi. Deci, pun alarma la șase fără un sfert și mă duc la culcare devreme (iau un somnifer și reușesc să dorm circa 4 ore).

Dimineața, beau repede o cafea neagră, fără zahăr, împreună cu Promy și mă pregătesc de plecare. Nu vreau să mai încep ca altădată, acum mai bine de doi ani, când m-am reîntors la fuckultate să mă interesez de nota unei studente. Fusese o nouă coborâre în Tartar, îmi

tot spuneam ”*Die another day*”, ca James Bond, ca să mă încurajez, (bine că sunt moartă deja, fantomă și eu... dar nu orice fantomă, ci altfel de fantomă, un Don Quijote-fantomă castrat și fără vise), mi se tăiau picioarele și respirația, mă împiedicam și cădeam la fiecare pas, orice atingeam mă electrocuta, ba am greșit și etajul (pentru că memoria refuza să-și amintească). Atunci am fost primită cu urlete la secretariat și escortată cu paza (căci eram teroristă și asediam fuckultatea). Mi-am dat seama însă cu această ocazie că ei se temeau de mine mai mult decât eu de ei, ceea ce a fost reconfortant. Așadar, merg încet către judecătorie și reușesc să ajung la timp. În cinci minute, va demara ședința.

Ne vine rândul repede (al doilea caz). Avocatul reprezintă fuckultatea, eu mă reprezint pe mine... și focul sacru al bunului-simț și al normalității. 2+2 fac 4. Cu toate că am gura foarte uscată, de-abia articulez două cuvinte, nu mă aud și beau apă în continuu, reușesc să susțin (pe scurt) ceea ce am prezentat deja în plângerile anterioare. Între timp, aparent foarte sigur pe el (spre deosebire de mine), vorbind de parcă ar rosti sentințe irefutabile, avocatul facultății se străduiește să mă discrediteze ca să-mi distrugă credibilitatea (care anume, nu știu nici eu, ne-am obișnuit să avem dreptate și niciun drept, iar ”obișnuit” nu înseamnă și ”normal”).

Deloc surprinzător, avocatul fuckultății a adus și proba supremă care atestă nu doar personalitatea mea contradictorie și labilă, ci și nebunia mea, iresponsabilitatea mea proverbială: articolele de blog din telenovela ”Examen cu Big Brother” (unde am povestit despre criza mea de conștiință, experiențele mele traumatice și dosarul notelor și studenților-fantomă) – o serie de selecții relevante, printate de avocat. Bănuiam eu că am cititori-fantomă ai blogului, mă bucur că pot intra în contact cu fantomele direct pe blog, de Halloween sau în alte dăți, deși, sincer, aș fi preferat să vină la examen.

Și ce credibilitate să aibă plângerea lui Madame Dezastru? Toate ”comitetele și comițiile” la care a fost adresată au respins-o, logic, nu? (În logica lui Big Brother, unde 2+2 nu fac nici măcar 5, ci 0=10, mai exact un student care nu s-a prezentat la examen ia nota maximă). Așa susține avocatul facultății. Ce bine! Știam că sunt

nebună și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. M-am chinuit titanic să-mi apăr nebunia, e ultimul lucru care mi-a mai rămas, nu vreau să mi-l ia și pe acesta... împreună cu sufletul. Iisus e pe cruce pentru sufletul meu, titanii au suferit și suferă pentru sufletul meu, iar eu să-mi bat joc de el (sau să le permit altora să o facă)? Să-l apăr măcar din respect față de suferința lor. Orice altceva pot sacrifica.

E o nebunie frumoasă pe care am ales-o din rațiuni ”est-etice”, vorba Monicăi Lovinescu. Restul îmi provoacă oroare. Dar a mai fost un nebun la comisia prezidențială care a redirecționat plângerea către poliție, niște nebuni la câteva reviste care mi-au publicat povestea (primele capitole), niște nebuni de la DNA care au expediat dosărelu’ înapoi către Parchet și niște nebuni care m-au ascultat și m-au susținut. Data viitoare, dacă voi mai fi chemată, aduc, la rândul meu, aceste probe (scrisoarea de la Președinte și DNA, articolele apărute în reviste). Cu toate că, atunci când voi arăta scrisoarea președintelui Băsescu, câțiva din sală... poate inclusiv avocatul vor urla cu spume la gură: ”Jos Băsescu! Jos dictatorul” (cum era la modă cu ceva timp în urmă).

Chiar ar fi indicat să citească judecătoarea articolele de pe blog (însă integral, nu fragmente scoase din context): este o mărturie concordantă cu conținutul plângerii, scrisă cu sângele meu, o expresie a autenticității crizei mele de conștiință și a luptei mele (interioare și exterioare). Nu doar că mi s-a băgat pumnul în gură, dar mi l-am băgat și singură și mi l-am îndesat pe gât până l-am vomitat, apoi am încercat să mărturisesc adevărul și să demasc minciuna, oricât ar fi de dureros. Mai bine posedată de fantome, vulnerabilă și labilă... în luptă cu sistemul (și, mai presus de orice, în luptă cu mine însămi) decât stabilă... în minciună, impostură și corupție. Am apucat, totuși, să-i comunic judecătoarei că tocmai seriozitatea și responsabilitatea au fost problemele mele... din cauza cărora am fost respinsă (brutal) de sistem.

Telenovela ”asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?” rulează, din păcate, și în Siria, cu episoade care depășesc în orori orice film horror hollywoodian (cât aș fi vrut să fie un exercițiu de imaginație!).

Țarul continuă să răsucească cuțitul în rănile Siriei. Promite că până la urmă nu intervine în Irak și ne asigură că talibanul-șef din Siria e gata să coopereze cu unele trupe rebele în lupta anti-Statul Islamic și să discute cu unii opozanți. Și că poporul sirian decide dacă talibanul-șef va rămâne sau nu în funcție. În același timp, acuză Coaliția împotriva Statului Islamic de joc dublu: spui că lupți cu teroriștii și, de fapt, îi folosești pe unii dintre ei ca piese într-un joc de șah! Îi înarmezi pe unii și-i bombardezi pe alții. Cine vorbea! Oricum, după el nu există teroriști moderați și teroriști ne-modarați, teroriștii sunt teroriști. Mai exact, cine nu e cu noi e împotriva noastră și cine e împotriva noastră e terorist.

Țarul se luptă cu toți teroriștii, mai puțin cu cei de la Statul Islamic și cei ai regimului sirian (teroriștii-șefi). Formal, Lavrov susține dialogul cu ”întregul spectru” al opoziției. Care? Cei pe care-i bombardează în prezent? Nu sunt ei toți teroriști? Opoziția e ”născută teroristă”. *Natural born terrorist.* De ce am avea nevoie de ea? Oricum, rebelii susținuți de Occident (FSA - Armata Siriană Liberă) resping ajutorul Rusiei în confruntarea cu Statul Islamic și îl percep pe teroristul-șef care-și extermină poporul nu ca parte a soluției, ci a problemei. La fel, Coaliția Națională Siriană, principala forță politică de opoziție, atrage atenția că nu se pot desfășura alegeri într-o țară cu peste 11 milioane de persoane dislocate și cu un terorist-șef în frunte care continuă să-și masacreze poporul. Opoziția vrea îndepărtarea acestuia din funcție.

Nu numai Rusia, ci și unii miniștri de externe din Franța, Arabia Saudită și Turcia (și chiar voci din Statele Unite) au lăsat să se înțeleagă că talibanul-șef ar putea rămâne pentru o perioadă în funcție – 6 luni, deși controlează mai puțin de o treime din țară, este principala cauză a dezastrului și a ucis cea mai mare parte dintre civili, dislocând totodată peste 11 milioane de oameni și producând peste 4 milioane refugiați extern. Iranienii și rușii înțeleg, de fapt, că talibanul-șef nu-și poate păstra funcția pe termen mediu și lung, dar caută să obțină un plus de control asupra negocierilor viitoare. Egiptul și Arabia Saudită consideră că nu există loc în viitorul Siriei

pentru talibanul-șef. Qatar, susținător al rebelilor, a amenințat că ar putea interveni militar, chiar dacă preferă o soluție politică.

Pentru prima oară, Iranul a fost invitat la discuții oficiale privind situația din Siria. Totuși, pe ansamblu, pe plan global, persistă divizarea opiniilor: țările arabe, europene și Statele Unite cred că nu se poate încheia pace fără căderea talibanului-șef, principalul responsabil pentru dezastrul curent, inclusiv pentru radicalizarea populației, în timp ce Rusia și Iranul continuă să sprijine regimul. De asemenea, sunt multe diferențe în ce privește momentul în care să fie îndepărtat, cum și ce va fi după. În timp ce politicienii participă la dineuri selecte și discută mai mult sau mai puțin steril, copiii și frații noștri din Siria continuă să sufere și să dispară din cauza bombelor-butoi, atacurilor chimice, răpirilor/arestărilor și a blocadelor guvernamentale. Alături de regim, Țarul contribuie la mărețele realizări și glorioasele fapte militare în lupta cu poporul: masacru la Homs – peste 59 civili uciși conform *Human Rights Watch* și 9 spitale bombardate – potrivit *Syrian American Medical Society*.

Să spunem drept, oamenii se refugiază doar când nu mai au alte opțiuni (și mai întâi încearcă să fugă undeva în interiorul țării, apoi în țări vecine), afirmă Kim Ghattas, jurnalist BBC, copil al războiului civil din Liban, întrebându-se retoric câte noi orori trebuie să vedem în Siria, după traumele și distrugerile bine documentate (cu prețul vieții a sute de jurnaliști străini și locali), pentru a pune capăt războiului care a dus la atâtea pierderi de vieți, dislocarea a peste 11 milioane și la peste 12 milioane aflați în insecuritate alimentară.

Născută la doi ani după începerea conflictului din Liban (cu o durată de 15 ani!), Kim Ghattas și-a petrecut 13 ani de copilărie în război. Nu vorbește, de obicei, despre război și propriile experiențe, dar acum a rupt tăcerea. Familia ei s-a obișnuit să supraviețuiască în focul luptei (din fericire, fără bombardamente aeriene, atacuri chimice, jihadiști ca cei de la Statul Islamic și teroriști-șefi ca regimul sirian), cu soldați în pragul casei, fără apă curentă, mâncare suficientă ori curent electric, ca și când așa ar fi normal (din nou,

”obișnuit” nu înseamnă ”normal”), fără să cunoască vreo alternativă la acest stil de viață.

Nu au plecat din țară pentru că nu s-au îndurat, altminteri și-ar fi pierdut identitatea și demnitatea. Au supraviețuit însă, dacă unul dintre ei ar fi murit, nu și-ar fi putut ierta asta. Indiferent cât timp a trecut, războiul nu o părăsește, a rămas în mintea ei pentru totdeauna. A decis să devină jurnalistă în timpul războiului, când avea 13 ani și, fără să se aștepte la miracole, a crezut în rolul jurnaliștilor de a informa și a sensibiliza planeta. Numai că, în prezent, după ce atâția jurnaliști au scris cu sângele celorlalți și al lor propriu ca să acopere evenimentele din Siria, oamenii, și în special, autoritățile încă nu au reacționat decisiv. Obama a spus că e ”războiul altcuiva”, deși ne afectează pe toți și că ”nu e un concurs de șah între superputeri”, dar oamenii obișnuiți care se confruntă cu ororile acestui război așa simt.

Și totuși, chiar în mijlocul acestor orori, oamenii nu uită să fie recunoscători pentru viață. Iată, un bătrân bolnav și înfometat din Ghouta de Est (aflată sub blocadă guvernamentală), o legumă putrezită de nici 40 de kile (își ridică tricoul demonstrativ pentru a-și arăta corpul scheletic și emaciat), căruia i-au murit deja un frate de foame, iar altul în bombardamentele regimului, plânge de fericire când primește ajutoare (pâine, apă, zahăr – ceva nemaivăzut de mult, aproape că nu mai știa gustul). Mâine pâinea și zahărul se vor consuma, însă acum îi binecuvântează pe cei care i le-au adus și zâmbește printre lacrimi.

La fel, surâzând printre lacrimi unui viitor pe care vrea să-l construiască cu propriile mâini din dărâmăturile orașului său, Alep, un băiețel de 13 ani, Mohamed Qutaish, propune un plan de reconstrucție a orașului. Din peste 2 milioane de locuitori la începutul războiului, în prezent majoritatea sunt refugiați din cauza bombardamentelor regimului care au ucis peste 20.000 persoane, iar orașul și oamenii rămași au ajuns ruine. Dar Mohamed a creat singur (după eforturi de 4 luni) o machetă a orașului de vis (cu aeroport, cale ferată, zone turistice, parcuri, lacuri, citadela din Alep renovată, căci sute de monumente au fost distruse/avariate de bombele-butoi).

Cu toate că o treime din viața lui Mohamed a fost consumată de război, el nu lasă războiul să-i consume și visele. Parcă toți fug, însă el nu vrea să o facă, crede că locul lui e în Siria, Alep. Indienii din Guatemala au plecat din țară când invadatorii au ucis păsările quetzal... păsările visului, povestea Malraux. Unii ucid (inclusiv vise), alții dau viață (viselor), unii distrug, alții creează. Din păcate, dezastrul nu e natural și, dacă niște case sau orașe mai pot fi reconstruite, alte pierderi sunt ireparabile. Și o casă nu e neapărat acasă.

Oamenii au răspuns degradării și morții prin forța creației și a transfigurării efemerului în etern. Egiptenii au inventat seninătatea în fața morții (Sfinxul, piramidele, mumiile, cultul morților), spunea Malraux. Arta egipteană a fost o încercare de transformare a aparenței/efemerului în veșnicie. Chit că uneori (în Siria, cu ajutorul regimului sirian și al Statului Islamic) veșnicia (monumentelor și a lăcașelor sacre) nu durează prea mult. Și poate că tocmai asta scoate lumea din minți, cel puțin pe aceia mai preocupați de soarta monumentelor decât de cea a oamenilor: distrugerea aparenței veșniciei artei.

Totuși, între piatră și monumente se află oamenii (fie și ruine, la rândul lor) și viața fiecăruia e mai presus de orice (iar viața înseamnă mai mult decât supraviețuiere). Dacă nu devenim și noi bucăți de piatră sau simple cărămizi din Zid, (aparent) stabile, dar captive în Zid, de o uniformitate și o pasivitate dezolantă și, de fapt, moarte. Însă focul sacru al creației nu s-a stins și nu îl pot stinge nici bombele-butoi, nici cenzura, nici potopul. După distrugere urmează creația și după agonie și moarte învierea.

XX. Noi metode de stopare a bombelor-butoi, aprobate de ONU și prevăzute cândva de un pechinez: cuști cu prizonieri și bostani în flăcări, de la Colectiv la Ghouta

6 noiembrie 2015

Ce reprezintă al doilea război mondial prin prisma amintirilor familiei (povestite mie de bunica mea, Mama Coca)? Steagul din nuc, operațiunile de salvare ale Mamei Coca și ale mătușii Nana, predicțiile pechinezei Garona și lingura de mălai cu care străbunica Lidia hrănea familia pentru o săptămână. Să vă zic câte ceva despre fiecare. Odată, în timp ce se afla în adăpost, bunica, Mama Coca (atunci studentă) și-a adus aminte brusc că văzuse steagul ridicat în nuc. Asta însemena că nenea Uca, frățiorul ei (mic atunci) se urcase în nuc și-și anunțase prietenii că-i acolo, la datorie, în cazemata sa. Deși murea de frică, Mama Coca a ieșit val-vârtej din adăpost și, prin avalanșa de bombe, a luat-o la fugă către nucul din fața casei, îngrozită că nu va mai găsi din Uca nici măcar steagul. A ajuns în cele din urmă acasă, s-a chinuit să se cațere în nuc și, fără să mai stea să-l convingă pe frățior că bombele nu sunt artificii cum credea el, l-a târât pe Uca la adăpost.

Probabil că Uca nu ascultase avertismentele Garonei, cățelușa pechinez a familiei (mică, neagră, lățoasă, cu blănița lucioasă și mătăsoasă și ochișorii mari, scânteietori ca stelele ce se sting). Aceasta era o renumită soprană de operă (cânta arii cocoțată pe radio) și clarvăzătoare la care venea toată lumea din oraș dis-de-dimineață ca la Mama Omida, căci ea prevedea cu o acuratețe halucinantă bombardamentele, acceptând sau refuzând porția de mâncare (din păcate, nu a prezis și că o s-o răpească Armata Roșie din brațele mămicuței sale, străbunica Lidia, bine că n-au furat-o rușii și pe ea!).

Apoi, la sfârșitul războiului, a fost o perioadă de foamete când străbunica Lidia trebuia să hrănească întreaga familie (cu tot cu căței și pisici) cu o lingură de mălai pe săptămână. Prepara o zeamă

chioară, de o culoare nedefinită (ceva între scuipat și borâtură, acestea din urmă, bineînțeles, mult mai consistente) cu care mai mult amețeau foamea, erau și ei slabi ca la Auschwitz/Siria/Coreea de Nord, leșinau, se țineau de mobilă/garduri ca să meargă și, chiar și așa, cădeau din picioare. Au supraviețuit pentru că Nana, mătușă-mea, atunci studentă la medicină, lucra la spital și se servea din când în când din mâncarea bolnavilor pentru a aproviziona familia. Nu erau însă bombardamente tot timpul ca în Siria (cu atât mai puțin la spital, la Nana), 50 de cutremure pe zi, dovadă că Garona avea zile când mânca, se juca și dădea recitaluri de operă.

Aș vrea ca Garona să-i avertizeze și pe copiii și frații noștri din Siria cu privire la bombardamente (în special cele cu bombe-butoi, nu mai zic de atacurile chimice). Cu toate că mi-e teamă că, orice ar face, e prea puțin, iar pentru mulți e deja prea târziu. Mai târziu e prea târziu. Deși s-a angajat să rezolve criza refugiaților urgent de la cauză, Uniunea Europeană se rezumă la paliative. Deocamdată, amenajează noi centre de înregistrare (peste 100.000 de refugiați găzduiți astfel în Grecia și în țările din Balcani – Macedonia, Albania, Slovenia, Serbia, Croația) și asigură trupe suplimentare de polițiști în Slovenia. La rândul ei, România își sporește implicarea în Frontex.

Una din țările de tranzit, Austria, ridică o barieră... teoretic nu pentru a închide granița, ci pentru a gestiona și controla fluxul masiv de refugiați. Asaltată de refugiați și distingând cu greu între sirenii reali (prioritari) și falșii sirieni, pentru prima oară, Germania solicită împărțirea poverii între Turcia (unde se află peste 2,5 milioane de refugiați) și Uniunea Europeană. Unele țări europe au propus chiar bilete de avion gratuite pentru refugiați către țări sigure. Cu ce bani și unde mai exact? Oricum, refugiații au refuzat avioanele trimise de Lituania și Luxemburg pentru a-i primi (se pare că vor numai în Germania și în țările nordice și exclud orice alternativă).

În România, Ministerul Educației a propus 500 de burse de studiu (în domenii ca medicină, inginerie, petrol și gaze), după un an de pregătire la limba română. Ar putea ajunge la noi 3,9% dintre

refugiați - circa 20.000 persoane (vor, nu vor). În urma întâlnirii cu premierii Bulgariei şi Serbiei, Ponta a declarat la Sofia că închiderea frontierelor celor trei ţări (Bulgaria, Serbia și România) ar veni în cazul în care Germania şi Austria le vor închide pe ale lor. De asemenea, Ponta l-a acuzat pe Klaus Iohannis că preşedintele este arogant şi nu se pregăteşte pe tema imigranţilor și joacă la Bruxelles ca ”surda-n horă”. În replică, Iohannis s-a arătat nemulțumit de agresivitatea premierului și susține că nu l-a investit pe Ponta cu mandat pentru deplasarea și declarațiile de la Sofia. Deci decât... bâlbe și flegme dâmbovițene, așa performăm noi, cu un premier penal pe care nu-l ia nimeni în considerare. Nu mai știu ce să spun, deci decât... barzăcopilviezure! Supercalifragilisticexpialidocious!

A, da, mi-a venit o idee, le voi da politicienilor din România un exemplu de politician italian, un titan pe care Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) îl recunoaște, procurorul și politicianul italian Antonio Di Pietro, implicat în lupta anti-corupție, mai exact în operațiunea ”Mâini curate”, similară celei a DNA din România, realizată acum 25 de ani în Italia. A reușit să pună sub învinuire jumătate din parlamentul italian. La un moment dat, amenințările la adresa lui Di Pietro au ajuns la un asemenea nivel încât procurorul nu mai ieşea din casă fără escorta poliţiei şi se deplasa doar într-un automobil blindat. ”Mafia nu mai cumpără politicieni, Mafia face politicieni”, punctează Di Pietro. „Corupţia în formă organizată s-a hotărât să-şi pună cravată şi să facă jocurile din interior. Asta a dus la dezvoltarea crimei organizate astfel încât ea să ajungă cea care decide cine intră în parlament şi cine devine primar”.

Și iată cum a procedat Di Pietro când au planat suspiciuni asupra sa (deși a fost acuzat și el că a violat Leviathani, a distrus planeta Krypton a lui Superman, e agent KGB și CIA etc.): ”Când eram magistrat şi lucram la operaţiunea ”Mâini Curate”, m-au acuzat că am comis infracţiuni în timp ce desfăşuram cercetările. Mi-am prezentat demisia şi m-am dus la magistrat pentru a fi judecat. Când eram ministru în primul Cabinet Prodi, am fost acuzat că nu mi-am făcut datoria. Mi-am dat demisia la 12 minute după ce mi s-au adus aceste acuzaţii şi am alergat la judecător pentru a-mi justifica faptele.

Eu, în schimb, aveam un avantaj faţă de ceilalţi: ştiam că sunt nevinovat."

Să vedem acum un exemplu de atitudine a unui politician de top de pe plaiurile mioritice. În maniera lui unică și inegalabilă, autentică și originală (că doar la asta e, din păcate, original), îndată ce a fost prins cu Ghinda de Aur în sac de DNA, veverița Scrat din *Ice Age*, campioana dezastrelor neasumate, premierul Ponta Copy-Paste (Copy-paste la doctorate, facturi și rapoarte) s-a încurcat în minciuni ca de obicei. Dacă în decembrie anul trecut, declarase că demisionează ("voi demisiona dacă DNA cere urmărirea mea penală"), a revenit ulterior, anunțând că nu demisionează, după ce Parlamentul a făcut scut în jurul lui pentru a evita începerea urmăririi penale (în cazul conflictului de interese, căci pentru dosarul Turceni-Rovinari a fost inițiată deja urmărirea penală).

Incredibil, în stilul lui subtil și bine organizat, Ponta a dat (sistematic) copy-paste și facturilor și rapoartelor de activitate! În plus, a confundat procesele civile de incompatibilitate și acționarea în justiție a ANI în ce-l privește pe Iohannis cu urmărirea penală. S-a victimizat că asupra lui s-a comis "o lovitură de stat" și, captiv în continuare în discursul anti-băsist, a pasat responsabilitatea: numai Băsescu e de vină. Jos Băsescu, jos dictatorul! Și s-a plâns că guvernul ales prin vot e pe punctul să fie spulberat de un procuror: "Dacă credeţi că este un bun precedent ca un guvern să se schimbe prin voinţa unui procuror, este foarte grav" Nu ridicarea imunității unui politician reprezintă "lovitură de stat" în România, ci minciuna, impostura, lipsa de respect față de cetățean, corupția și atacurile la adresa statului de drept.

Scrat Copy-Paste ar fi trebuit să demisioneze pentru atâtea lucruri încât am pierdut șirul: atacurile la adresa statului de drept (Curtea Constituțională, ANI, DNA, Avocatul Poporului), încercările de demitere intempestivă și nejustificată a "dictatorului" Băsescu în 2012, plagiat, corupție, apărarea penalilor, scandalul votului din diaspora (2014), tragedia de la clubul Colectiv (2015). A trebuit să

curgă sânge ca să se dea la o parte, îmi pare rău, e o victorie amară, pe care cu greu o poți sărbători în acest context.

În România, totul pare haotic și impredictibil, cu excepția șpăgilor. Deși, și în cazul șpăgilor, există unele performanțe pe care eu nu mi le-aș fi putut imagina: șpăgi caltaboși și palincă (unicul și inegalabilul, autenticul și originalul, Decebal Traian Remeș), șpagă ceas cu cuc (cred că ceas avea, de fapt, dar cucul îi lipsea), ba chiar cineva a poftit la o șpagă cavou (cred că au încercat mai întâi să se-nțeleagă: Domne, nu vrei și mata niscai caltaboși de-ți lingi degetele, o palincă sau o țuiculiță de la mamaie, de la țară? Nu, domne, am deja. Sau un ceas cu cuc? Nu, am și ceas, și cuc. Sigur? Da. Am nevoie decât de un cavou. Și, culmea, l-a primit!).

Deci decât, nici măcar șpăgile nu sunt întotdeauna predictibile. Avem parlament și guvern de penali, se redeschide dosarul Mineriadei, dar se clasează cel al Revoluției, condamnăm comunismul și mineriadele cu Iliescu președinte de onoare la PSD, ”disident” și ”martir” al comunismului, desigur. Internațional, suntem la fel de credibili precum Cafeneaua VIP-urilor din Iași, după incendiul din Colectiv, care se laudă că e cea mai „dotată“ cu stingătoare, deși a fost amendată pentru risc de incendiu. Peste 90% dintre cluburi nu îndeplinesc standardele minimale de funcționare și prezintă riscuri pentru clienți. Nu pot să cred, în România, nu în Siria, puștii dispar în flăcări pentru că au avut imprudența să... meargă la un club. Aș fi vrut eu să fie focul sacru care ilumineză, însă, din păcate, este cel care face scrum.

Și totuși, sunt și altfel de români, să nu-i uităm: în loc să calce bezmetic peste cadavre în flăcări și să se împingă împreună cu ceilalți pentru a ajunge până la unica ușă asediată de tineri disperați, doi titani din România, Adrian Rugină şi Claudiu Petre au intrat înapoi în clubul Colectiv pentru a-i salva pe prietenii lor, sacrificându-se ei înșiși. ”*The day we give in is the day we die” (Goodbye to Gravity).*

Preotul ieşean Ioan Florin Florescu evocă emoționant sacrificiul lor: „M-am jucat toată copilăria mea, la ţară, cu bostani scobiţi, cărora le făceam din fasole dinţi de schelet. Fără să am habar că asta

se chema „Halloween”. (...) Nu am ştiut că le atrăgeam moartea, aşa cum, uite, aflu astăzi de la părintele Savatie, care ştie mai bine cum stă treaba cu bostanii şi simbolurile. (...) Am fost şi la concerte de rock când eram tânăr, apoi a trebuit să o las pe fiică-mea să meargă, ba i-am cumpărat chitară electrică şi tobe, până s-a plictisit de rock. (...) Băieţii aceştia (Claudiu şi Adrian) nu au ştiut cât de periculoşi sunt bostanii şi muzica rock. Nu ştiau ei nimic despre moarte şi simbolurile ei, dar ne-au învăţat ceva despre viaţă şi dragoste. (...) S-au întors în foc de două ori pentru aproapele lor. Eu nu ştiu dacă m-aş fi întors măcar o singură dată. Ei au împlinit cea mai mare poruncă a lui Iisus: „nu este dragoste mai mare ca atunci când cineva îşi pune sufletul pentru aproapele lui”. Eu nu sunt în stare să o împlinesc nici pe cea mai mică. Nu s-or fi jucat ei de-a lumina, dar sufletele lor curajoase s-au făcut cu totul lumină. Mă plec cu cutremur în faţa jertfei lor, ca şi cum ar fi intrat în foc să-mi salveze copilul. Când m-or urmări să mă arunce în foc demonii bostanilor, aş vrea să am şi eu curajul şi dragostea lui Claudiu şi Adrian.”

Sacrificiul tinerilor a fost comemorat la protestele din Piața Universității. Când am mers eu (de câteva ori), atmosfera nu era numai civilizată, ci și surprinzător de liniștită, de parcă ar fi fost un moment de reculegere prelungit la nesfârșit (poate mai potrivit în acest context). Și când au venit pompierii la club și au găsit cadavre fumegânde, era liniște, se auzeau doar telefoanele sunând sau vibrând. S-a scandat rar și puțin (comparativ cu celelalte manifestații): ”Colectiv”, ”România”, ”Libertate”. Unde erau anti-băsiștii furibunzi, cu spume la gură, care urlau ”Jos Băsescu! Jos dictatorul”, indiferent de tema protestului? Din mărturiile participanților, am înțeles că au încercat și acum unii să se infiltreze și să deturneze protestul prin instigarea anti-Iohannis, dar, slavă Domnului, au fost ignorați.

M-am uitat în jur și am văzut foarte mulți tineri, marea majoritate (eu mă identific cu o babă inutilă, bacterie putrezită, mizerie frustrată și neînțeleasă și Don Quijote-fantomă castrat și fără vise), lume eterogenă, dar unită prin revolta anti-sistem. Nici pancartele nu mai erau atât de numeroase ca altă dată, mai mulți tineri le-au împrumutat

pe ale mele și s-au pozat cu ele: ”Corupția ucide!” – sloganul foarte inspirat și relevant al campaniei actuale, apoi ”Adio, dottore Copy-Paste, MANGa cum laude!”, ”Ponta minte, fură, plagiază, atacă statul de drept. Și numai Băsescu e de vină”, ”România lui Ponta = Ice Age. Ponta = Scrat = Campionul dezastrelor neasumate”, ”Ridicarea imunității = ”lovitură de stat”? Minciuna, impostura și corupția = lovitură de stat”, ”Vă condamn, deci gândesc. Gândesc, deci exist. Exist, chiar dacă nu apar la Antena 3”). Eu, de regulă, nu particip la proteste fără steagul României și pancarte. Astea sunt standardele mele minimale de protest.

Și cine a zis că protestele nu dau rezultate? În România, cel puțin, în 2012 am reușit să demitem guvernul Boc din solidaritate cu Raed Arafat, apoi am stopat ACTA și Roșia Montana (2013), am întors rezultatul favorabil lui Ponta către Iohannis din solidaritate cu românii din diaspora, împiedicați să voteze (2014) și anul acesta am obținut înlăturarea guvernului Ponta, din solidaritate cu tinerii arși de vii la clubul Colectiv. Cele mai bune rezultate le-am realizat din solidaritate, așa că să continuăm, conștienți că persoanele se schimbă mai ușor din funcții decât sistemul. Și aș vrea să vedem și solidaritatea internațională, nu numai locală. De ce? Simplu, ”lumea nu se va sfârși din cauza celor care fac rău, ci din cauza celor care se uită la ei și nu fac nimic” (Einstein)”.

Din fericire, titanii nu procedează cum a zis Einstein, ci se sacrifică pentru ceilalți, înfruntând răul (și fiecare are un titan în el). După titanii din România, să nu-i uităm pe cei din Siria. Două tinere care lucrează la centre pentru femei, reprezentante Planet Syria, deși abia au supraviețuit în închisoare (au fost bătute până nu mai puteau fi recunoscute pentru că au încercat să facă fapte bune... să distribuie ajutoare, știm doar că faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază pe pământ), și-au învins frica și au transmis Planetei... Siria că vor să se încheie odată bombardamentele cu bombe-butoi. S-au chinuit să găsească foi de hârtie și markere ca să scrie ”*stop the barrel bombs*!”, fiindcă se află într-o zonă sub blocadă guvernamentală, Ghouta (Erbeen), nu au acces la medici și

medicamente, de foame trebuie să mănânce viermi, gândaci și șobolani, iar de sete, să-și bea propria urină, propria vomă și propriul sânge. Când scriu acum aceste rânduri, poate deja au dispărut sub dărâmături sau au fost răpite și nimeni nu o să mai găsească o unghiuță smulsă sau un fir de păr din ele ca să îngroape. Dar mesajul lor rămâne.

Din păcate, bombardamentele cu bombe-butoi, răpirile/arestările (urmate de violuri și torturi până la moarte) și blocadele foamei continuă. În Douma, aflată sub blocadă guvernamentală de mai bine de doi ani, dacă se mai găsesc, bananele costă câte 2 Euro fiecare și se vând porționate în bucăți mici (cine își permite una întreagă?). Știm și noi cum era pe vremea comunismului: savuram o banană o dată la câțiva ani (sau poate deloc, mulți copii nu văzuseră niciodată o banană, la fel ca în Siria), de Crăciun, ă, Moș Gerilă (mie îmi aducea mătușă-mea, Nana, de Moș Gerilă, de la Paris, desigur, și bananele, și portocalele creșteau la Paris unde totul era de vis).

Deși situația se degradează și mai mult în Siria, sunt și vești bune. De pildă, Statele Unite acordă 800 milioane de dolari ajutor (destinat consiliilor locale/activiștilor din Siria) și, totodată, vor trimite 50 de trupe speciale pentru operațiuni în Siria în zona kurdă, pentru a participa la lupta cu Statul Islamic. Acest lucru marchează o schimbare în politica americană (nonintervenționistă), dar, dacă se rezumă la atât, efectele vor fi limitate. Iar ONU va investiga din noiembrie atacurile chimice cu gaz (clor), încercând să identifice autorii și complicii acestora. Analiza probelor se va realiza prin intermediul mecanismului de investigare al Consiliului de Securitate ONU, condus de Virginia Gamba. Investigația de față este una dificilă, bazată pe informațiile descoperite de Organizația pentru Interzicerea Armelor Chimice, conform cărora atacurile chimice cu clor s-au desfășurat preponderent în zone deținute de opoziție ca Idlib sau Hama. Clorul este interzis ca armă de război potrivit Convenției de la Geneva, iar utilizarea acestuia este crimă de război.

În același timp, la Viena, pe 30 octombrie au avut loc discuții de pace la care au participat 20 țări (Statele Unite, Rusia, Iran (susținător al regimului, prima oară invitat), Arabia Saudită, Turcia și

Qatar (suporteri ai opoziției), Iordania, Egipt, Emiratele Arabe Unite, Germania, Marea Britanie, Franța, Italia etc.). Liderii lumii au anunțat că au făcut progrese (fie și prin faptul că s-au reunit, ceea ce indică un interes comun pentru negocieri de pace). Sirienii nu au luat parte la discuții, așteaptă mai întâi un semn de la comunitatea internațională că e serioasă în eforturile de pace.

La summit, majoritatea reprezentanților a declarat că trebuie să existe o tranziție politică și că talibanul-șef mai poate rămâne pentru un timp în funcție (6 luni – Turcia, nespecificat – Statele Unite, Arabia Saudită). Rusia și Iranul încă îl mai susțin, dar afirmă că sirienii trebuie să-și decidă singuri soarta, prin alegeri, după o perioadă de tranziție. În particular, Rusia nu este strict legată de o persoană, ci de supraviețuirea instituțiilor și de un regim secular care să-i apere interesele, în timp ce Iranul preferă un regim alawit care să-i permită operațiunile de susținere a Hezbollah în Liban.

Totuși, reprezentanții la discuțiile de pace de la Viena au căzut de acord asupra patru aspecte:

1. invitarea ONU pentru a lansa un nou proces politic, incluziv, credibil, non-sectar între opoziție și forțele guvernului

2. o nouă constituție și alegeri girate de ONU (incluzând diaspora)

3. acces îmbunătățit la ajutor umanitar în afara și în interirorul Siriei

4. colaborarea cu ONU pentru a explora modalitățile de a obține încetarea focului la nivel național.

Alegeri într-o țară ocupată mai mult de jumătate de Statul Islamic, organizate de un regim care își torturează, înfometează și extermină (în continuare) nu doar opozoția ”teroristă”, ci tot poporul sirian? Și cine va (mai) participa la vot? Mai are cine? Că cine va candida știm. Va candida și va vota numai talibanul și teroristul-șef (pentru el însuși, logic, nu?). Bune și alegerile la ceva! Indiferent de asta, să recunoaștem, atât Rusia, cât și Statele Unite se tem de un potențial colaps al regimului. În acord cu aceste temeri, un diplomat arab a avertizat lumea asupra potențialului colaps al Siriei în cazul unui colaps al regimului: ”dacă va cădea brusc, două treimi dintre

comandanți îl vor urma și Siria va intra în colaps". Amenințarea Statului Islamic accentuează riscurile.

Pe termen mediu și lung, reforma structurilor civile va fi mai ușoară decât integrarea militarilor. Vor fi eliminați 10-15 din membrii de frunte ai regimului, iar opoziția va trebui să-și construiască figuri mai credibile. Văd că Țarul a reușit într-un final să identifice membrii opoziției "sănătoase" (deși continuă să-i bombardeze): membrii FSA - Armata Siriană Liberă, rebelii susținuți de Occident, au vizitat Moscova pentru discuții. Oare la a patra votcă vor începe să-l iubească pe Big Brotherul lor și vor cădea de acord cu Țarul asupra destinului talibanului-șef? La rândul lui, liderul ONU, Ban Ki-moon solicită mai multă "flexibilitate", deschidere la compromisuri. Dacă "flexibilitate" înseamnă (cum gândea și Obama) să conviețuiești cu regimul sirian și cu Statul Islamic, să încerce Ban Ki-moon și Obama, eu una nu sunt atât de flexibilă!

Fix în ziua negocierilor de pace, mai mult de 70 de civili au fost uciși, respectiv peste 550 răniți, într-un nou masacru al regimului la Douma. Dar asta nu mai surprinde pe nimeni, nici pe noi, nici pe copiii și frații noștri din Siria: ne-am obișnuit, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Și un detaliu relevant: din cauza bombardamentelor nediscriminate cu bombe-butoi, mai exact a celor 50 de cutremure pe zi, rebelii de la Jaish al-Islam au recurs la soluții ingenioase, originale pentru stoparea acestora... cel puțin în unele zone din Ghouta de Est, precum plasarea soldaților sirieni prizonieri, dar și a civililor în cuști și utilizarea lor ca scut uman. Bune și cuștile la ceva! Din nefericire, mă tem că demersul lor este sortit, din start, eșecului: de ce i-ar păsa acestui regim de oamenii din cuști, fie și proprii soldați? Are cumva vreun respect pentru viață, în orice formă a ei, mai puțin viața și funcția liderilor?

Reamintim: 60% dintre victimele civili sunt produse de elicopterele și avioanele guvernamentale. Atacurile sunt atât de nediscriminate încât 95% dintre victimele atacurilor sunt civili. Numai în 2015, regimul sirian a ucis de 7 ori mai mult decât Statul Islamic. Îl susține și trupa "Leoaicele apărării", o exotică "armată a amazoanelor" ca a lui Gaddafi în Libia. Și îl ajută prietenul său

vechi, Țarul. Acesta din urmă a inițiat o aventură militară de partea unui regim care-și masacrează poporul, s-a impus drept lider în Orientul Mijlociu și, drept răsplată, poate distrage atenția de la criza din Ucraina și, totodată, poate scapă de sancțiuni. Încă o dovadă că faptele rele se premiază, iar cele bune se pedepsesc. Nu, vă rog, să nu cumva să-l sancționați, acordați-i Premiul Nobel pentru Pace, dacă nu și-l conferă singur deja acest măreț și glorios conducător, autentic spirit creștin și lider global în lupta cu terorismul!

Să se premieze în stilul în care își acordă doctorate Ponta Copy Paste ori cum își conferea titluri și Tovarășa ”Codoi”... vreau să zic CO2, ba nu, ”Codoi”, Tovarășa Academician Doctor Inginer, Elena Ceaușescu. Hm, însă cine i le-a aprobat? A avut vreunul curajul de la academie sau din comisia de doctorat să-i spună: tovarășa, înainte de doctorat, trebuie să treceți clasa I? Le era oare frică sau au fost ispitiți cu o rotiță de caşcaval care nu, nu apărea la telejurnal ca-n cântecul lui Andrieș și nici în magazinele cu rafturi pururi goale, dar mie îmi aducea mătușă-mea, Nana, cadou de ziua mea, de la Paris, evident?

”Sunt o babă comunistă”? Babă, da, dar comunistă, nu și, dacă mai aud eticheta asta (aplicată de unii inclusiv celor care vor să-i ajute pe alții), alături de ”doamna profesoară”, cred că o să chem Statul Islamic să arunce tot în aer. Am și eu demnitatea mea! Și nostalgici, eu și cu Promy nu o să fim niciodată: dacă s-ar întâmpla așa ceva, vă rugăm să ne dați 1.000 de găleți cu gheață în cap... pentru campania *Ice Bucket*, în sprijinul bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică, și, când ne vom trezi, ne vom lega singuri și ne vom mânca organele (dacă a mai rămas ceva comestibil).

N-oi fi eu ”comunistă” și ”nostalgică”, dar babă trebuie să recunosc că sunt, nu doar expirată, ci și complet inutilă, smintită și epuizată de comunicarea cu Zidurile. Nu sunt capabilă de nimic, nu să dau jos Big Brotherii, dar nici pisicile de pe masă/laptop sau gândacii de pe aragaz și din chiuvetă. Deși am pus în priză de 7 săptămâni aparatul cu ultrasunete anti-gândaci, dacă la început păreau amețiți și intrau în gura lui Pesi (motanul și titanul Piersicuță), momentan gândacii par foarte veseli și zglobii. Probabil că s-au adaptat deja. Au învățat ceva din sociologie, nu ca Madame

Deazastru. Ah, ce-aș mai vrea să fumăm toți pipa păcii, în Siria și pretutindeni pe pământ (poate și cu gândacii din bucătărie)!

Brusc, fără să mi se toarne o găleată cu gheață în cap, îmi aduc aminte: cînd eram mică, la mare, la Mangalia, măică-mea (care avea obsesia muzeelor) mă ducea în fiecare zi la ”Muzeul pipelor” din apropiere (era vreme urâtă, nu aveam unde să mergem în altă parte, era mai comod așa, cine mai știe?). Cert e că am devenit expertă în pipe, cunoșteam povestea fiecărei pipe în parte, le visam și puteam să fiu ghid la muzeu. Uite, chiar acum îmi vine o idee, să-l iau pe Promy și să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” în Olimp, pe Mytikas, pe tronul zeilor (care i-a aparținut anterior lui Știi Tu Cine... Zeus, înainte de revoluția noastră democratică) și, după ce terminăm, să fumăm pipa păcii, așa cum procedam cu doi ani și ceva în urmă, poate ne simțim, în sfârșit, dacă nu în putere, măcar la putere. ”Fericiți făcătorii de pace!”

XXI. Ne arde de schimbare: aghiasma rock și anti-sistem pentru posedații de la Antenuțe și Patriarhie, ieșirea din hybrisul unor ”maimuțoi implementați” și... dorul de Coposu

11 noiembrie 2015

Protestele anti-sistem din România au scos la lumină, din flăcările și cenușa de la Colectiv, o dorință disperată de schimbare (similară manifestărilor de anul trecut, apărute din solidaritate cu votanții din diaspora). Să fie o altfel de politică și de societate (ah, deja m-am săturat și de cuvântul ăsta, utilizat excesiv până s-a demonetizat, deși am încercat mereu să fiu ”altfel”, nu ”*another brick in the Wall*”). ”Ne schimbăm doar atunci când durerea de a rămâne ca mai înainte este mai mare decât durerea de a ne schimba” (Dr. John Townsend). Credeți că ”ne-ați ars pe toți”? Ne-ați ars, dar nouă ne arde de schimbare. Pasărea Phoenix trebuie să renască din cenușa de la Colectiv. Se insistă că trebuie să dăm restart/reset întregii clase politice. Însă, în același timp, se înțelege și se transmite nevoia de schimbare interioară: ”Dacă noi nu ne schimbăm, nici pe ei nu îi schimbăm”. ”Singura soluție / Propria evoluție”. Revoluția este, de fapt, propria evoluție.

În ce mă privește, dacă am reușit să schimb ceva pe lumea asta, a fost chiar faptul că m-am străduit tot timpul să nu mă las schimbată. Am luat supradoză de: ”asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Ce ne învață sociologia? Să ne adaptăm. Ce ne învață comunicarea? Negociem, nu spunem niciodată NU. Las-o baltă, Madame Dezastru! Merge și așa. O să te obișnuiești. Toate sunt la fel. Tu ești de vină. Moarte intelectualilor și dușmanilor poporului!” Am avut (și am) nenumărate căderi, cedări, (auto)negări, crize de conștiință, oscilații, dar m-am chinuit mereu să mă regăsesc, să nu-mi pierd identitatea (și odată cu ea și sufletul). De fapt, care identitate? Am fost (și mai sunt) tot felul de zombie, fantome, legume, animale și gunoaie, de nu mai știu cu care lighioană anume sau mizerie să mă identific.

Sincer, am pierdut șirul etichetelor și epitetelor, amintesc doar câteva... ”nebună”, ”maimuță posedată”, ”femeie născută la sindrom premenstrual”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”cățea turbată”, ”vacă proastă”, ”șarpe (cu ochelari)”, ”băsistă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual” (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), ”teroristă”, ”trădătoare”, ”jegoasa de la nouă”, ”indian”, ”fantomă”, ”curvă” finanțată din diaspora etc.

Uneori, m-am transformat în monștri: m-am confruntat cu tentative și începuturi de rinocerizare din neatenție și din incapacitatea de a gestiona o stare de șoc. Când nu am simțit nimic (nici că vreau să dispar complet, căci m-am săturat de abandonul pe cruce și comunicarea imposibilă cu Zidurile interioare și exterioare), m-am prefăcut că-mi pasă (inclusiv acum). Am mințit că-mi pasă și nu-mi pare rău. ”*Je ne regrette rien*”. Și, până la urmă, mi-a păsat. Așa era corect. Așa era normal. Ce e corect? Ce e normal? Noi înșine atâta timp cât facem eforturi (sistematic, fără să renunțăm, indiferent de ce se întâmplă) să sfidăm legea lui Big Brother și să calculăm ”2+2=4”. Adică să respectăm și să aplicăm lucrurile simple, de bun simț (foarte greu în practică, într-adevăr).

Recunosc, pentru mine a fost și este foarte dificil (am impresia că trebuie să fac mereu imposibilul). Sunt alții care calculează ”2+2=4” cu grația și dezinvoltura specifice tinereții (fizice și mai ales spirituale). Și reușesc să-i inspire și pe ceilalți (pe mine, de pildă). Astfel, Kinga Hadi, o fetiță de 16 ani, elevă de liceu, a izbutit să strângă mii de oameni la protestele din Oradea (cei mai mulți ieșiți vreodată în acest oraș la o manifestație). De asemenea, o tânără româncă aflată în Marea Britanie, Andra Lucia Marinescu, a luat avionul de la Londra și a venit să protesteze alături de românii din București.

Nu știu dacă a apucat să-l întâlnească pe Iohannis. Interesant, Iohannis a ”convocat” la consultări o parte din societatea civilă, exclusiv din București și după criterii nu tocmai clare și transparente. ”Ideea consultării societății civile de către președintele Klaus

Iohannis este bună în sine și ține de esența democrației. Modul în care a fost transpusă în practică a fost lamentabil. Mai întâi e fără rost împărțirea în societate civilă (înțelegând prin asta societatea civilă instituțională, cea cu acte) și protestatari, de parcă primii n-ar fi și ei în stradă, iar cei din urmă n-ar fi tot societate civilă. Cine are interes să creeze un fals conflict aici? Apoi, a fost formularea conform căreia președintele ”convocă”, în loc să ”invite”. Felicitări tuturor celor care, ca răspuns, l-au invitat (nu l-au convocat) pe domnul președinte în Piața Universității”, comentează Mihai Goțiu. Iohannis a ajuns în Piață abia duminică seara. Reacțiile protestatarilor au fost divizate: unii l-au huiduit, cerându-i demisia, alții l-au implorat să scape țara de hoți, întrebându-l în același timp de ce nu au fost invitați la Cotroceni, chiar dacă au trimis petiții.

Nu știu cât citește și răspunde Iohannis petițiilor (mie nu mi-a oferit niciun feedback la cea privind stoparea crimelor împotriva umanității în Siria de mai bine de jumătate de an, deși am făcut greva foamei și am revenit cu nenumărate mesaje), în schimb, Antenuțele și-au plecat urechile și microfoanele la vocea străziii. ”Box populi, box dei”. Gâdea invită în prezent protestatari în studio. Acest lucru se întâmpla și în 2102, dar, de regulă, erau dintre cei care urlau cu spume la gură ”Jos Băsescu! Jos dictatorul!”, altfel erau omniprezenții, omniscienții și omnipotenții jurnaliști de-ai casei (Badea, Ciutacu, Oana Stancu, Radu Tudor etc.). Aceștia din urmă înfierau în continuu, cu ”mânie proletară” și cu forța implacabilă a unei justiții divine pe ”dictatorul” Băsescu și ”băsiștii” lui. Mai mult, acum, moderatorul Gâdea cheamă publicul la o consultare pe Facebook pentru desemnarea celui mai potrivit premier, într-un simulacru de participare democratică. Pagina lui de Facebook are și o cover photo cu #Colectiv și o lumânare pe fond negru.

Uluitor, Antenuțele își dau și ele cu aghiasmă și mir anti-sistem. Și cu o spoială de decență. La câtă mizerie s-a adunat acolo, nu cred că mai au vreo șansă să curețe ceva. Eu una am renunțat la TV din 2012, de când Handicapatos a realizat o proFUNDă ANALiză, arătând fundul premierului Boc în emisiunea lui (iar Căcărău

Antenescu a comentat evenimentul cu CURaj și aCURatețe). Mai deschid televizorul o dată pe an câteva minute (și îl închid apoi imediat pentru că mă apucă frisoanele, mă ia cu leșin și-mi vine să vomit). Uau, a devenit Gâdea anti-sistem! Am trăit, ă, am murit s-o văd și pe-asta (că tot mor, mă tot omoară politica asta, bine că sunt fantomă și eu acum, însă altfel de fantomă, Don Quijote-fantomă castrat și fără vise!). Bravo, Gâdea s-a adaptat, a învățat ceva din sociologie, nu ca Madame Dezastru.

Și că tot vorbim de media, sub valul schimbării, i s-a cerut demisia (de către colegi și protestatari) și Laurei Georgescu, ”mâncătoarea de coaie” de la CNA (cea care amenința colaboratorii că îi calcă pe părțile sensibile), judecată pentru abuz în serviciu și care nu pare să dea vreun semn că s-ar retrage. Pentru asemenea performanțe merită o majorare de salariu/șpăgi, logic, nu? Eu una subscriu la mesajul lui Mircea Cărtărescu: ”La fel de infestate de mafioţi şi de lichele ca şi lumea politică, aparţinând uneori unor securişti şi infractori dovediţi, televiziunile au fost permanent în slujba grupărilor politico-economice care-au confiscat România. Au servit ca instrumente de şantaj, de defăimare, de calomnie, de împroşcare cu noroi nu doar a adversarilor politici, ci a tot ce e valoros în această ţară. Au promovat un limbaj suburban, de o violenţă pamfletară fără limite. Au indus dispreţul pentru educaţie şi cultură prin promovarea unor emisiuni kitsch, la a căror vedere ţi se face ruşine că eşti om. Au propus ca modele «vedete» din cea mai joasă moral şi spiritual lume cu putinţă, indecentă din toate punctele de vedere. Această mocirlă în care s-au scufundat televiziunile nu mai poate continua. Nu sunt pentru cenzură, ci pentru o integrare a televiziunilor în planul unei societăţi mai bune. Căci, oricât de naivi ne-ar crede unii, e absolută nevoie să visăm acum la o lume mai bună. În definitiv, dacă nu acum, atunci când?”

Schimbarea ar trebui să vizeze și modul în care se predă religia la școală, precum și, mai larg, instituția bisericii. Din păcate, unii profesori de religie au continuat să susțină la ore că prin ascultarea muzicii rock intri sub influența duhurilor necurate, așa că victimele

de la Colectiv îşi merită soarta. Profesorul de religie Ioan Iscu de la Colegiul „A. D. Xenopol” (unde s-au înregistrat şi victime) a împărţit elevilor inclusiv nişte texte care pretindeau că muzica rock este satanică şi că scopul ei este acela de a-i îndepărta de religie pe adevăraţii creştini. Printre satanici, The Beatles, Eminem şi Lady Gaga! La Şcoala Centrală din Bucureşti o profesoară i-a criticat pe cei care au ales să petreacă seara în clubul Colectiv şi a făcut aluzie că ar fi fost pedepsiţi de Dumnezeu.

Unul dintre profesorii care predă religie la Colegiul de Informatică ”Tudor Vianu”, Leonard Ioan Prunoiu, i-a pus pe copii să facă un exerciţiu de imaginaţie şi să se gândească cum ar proceda Fecioara Maria dacă ar fi invitată la clubul Colectiv sau la protestele din Bucureşti. Eu cred că ar scutura din cap (plete) în timpul unui concert şi, respectiv, ar flutura steagul la proteste, ar aprinde o lumânare şi ar spune o rugăciune, dar de ce mă pun eu la mintea unor profesori de religie? Parcă ar fi şi (unii dintre) ei posedaţi. Să le dăm un pic din aghiasma rock, anti-sistem (bună şi pentru Antenuţe)?

Precizez, îmi place rockul (de la ”satanicii” The Beatles, The Doors, Pink Floyd, la Nirvana, Muse sau Rammstein), particip (uneori) la concerte (rock şi clasice) şi merg în Vamă cu cortul. Am văzut şi studii care demonstrează faptul că muzica (indiferent de gen, inclusiv rock) creşte productivitatea şi motivaţia de a lucra în echipă, chit că, pentru a spori şi spiritul de cooperare, e mai indicat rockul vesel, nu cel supărat (de pildă, The Beatles). Rockul formează un spirit liber, rebel în sensul bun, adică, mă rog, cu o cauză (nu rebel fără cauză). De asemenea, sunt creştină, cred în Dumnezeu, sunt pentru transmiterea unui spirit creştin prin educaţie şi, implicit, pentru predarea religiei în şcoli, dar nu aşa.

Spirit creştin înseamnă să asimilezi muzica rock / pop / hip hop cu Satana, să faci discriminare, să sperii copiii cu păcatul / pedeapsa / focul Gheenei / posedarea de demoni din dovlecii de Halloween (în loc să vii cu cu exemple de credinţă, fapte bune, gesturi de iubire şi de sacrificiu creştin)? Din păcate, B.O.R. ca instituţie s-a decredibilizat nu doar prin modul de predare a religiei în şcoli şi prin reacţia la tragedia Colectiv, ci şi prin implicare politică, alocare

masivă şi netransparentă de bani de la bugetul local/central pentru fantasmagorii neconforme cu spiritul creştin ortodox precum Catedrala Mântuirii Neamului (spre deosebire de bisericile maramureşene, bucovinene sau cele în stil brâncovenesc din Ţara Ronânească), inflaţie de biserici (sunt sate unde există mai multe biserici decât locuitori!), corupţie şi lux orbitor... specific creştin, îndeosebi Domnului Iisus Hristos.

În legătură cu reformarea B.O.R. în sens restrâns, ca instituţie şi, în sens larg, ca unitatea credincioşilor, Andrei Pleşu, spirit creştin, însă critic (constructiv), recomandă: ”Dacă tot se vorbeşte de schimbare, ar fi, poate, momentul, să aşezăm şi Biserica, adică pe noi toţi, în acest orizont. Nu e vorba de reforme „revoluţionare“, de apostazii la modă, de gesturi mari. E de umblat, pînă una alta, la detalii, la o nouă stilistică a atitudinii. Îl invoc, iarăşi pe Nicolae Steinhardt, cu propunerea de a lua exemplu de la Duhul Sfînt însuşi, „carele nu grăieşte pilduitor, serafic şi preţios, Carele ne călăuzeşte modest şi sigur, după dreapta socotinţă şi nu apreciază în mod deosebit stilul voit onctuos, mâinile cucernic împreunate şi morala ostentativă“.”

Și, dacă vorbim de schimbare, de ce nu s-ar inspira societatea, instituțiile și politicienii de azi (și cei care vor să intre în partide noi sau nu) de la Corneliu Coposu, liderul țărănist creștin-democrat care a reușit să îmbine politica cu moralitatea? La instalarea comunismului, Coposu a fost etichetat ca ”dușmanul poporului”, ”terorist”, ”trădător”, ”bandit” și azvârlit 17 ani în închisoare (dintre care 8 la izolare), împreună cu nevasta (care a murit la scurt timp după eliberare) și șeful său, Iuliu Maniu (mort în pușcărie). Deși a fost torturat sălbatic, nu a depus mărturii mincinoase, de exemplu împotriva lui Lucrețiu Pătrășcanu, cum i s-a cerut. La fel ca zecile de mii torturați până la moarte din Siria (din fotografiile lui ”Caesar”), nu putea fi recunoscut nici el când a fost eliberat (și să compari pozele înainte și după e mult prea dureros).

Însă bustul său din Piața Revoluției reproduce imaginea de la ieșirea din închisoare, spun surorile: ”Este exact figura lui pe care o

avea atunci când a ieşit din închisoare şi se chinuia să vorbească. Făcea ochii mari ca să se poată exprima. Noi am izbucnit în plâns când am văzut statuia, pentru că am revăzut scena când ne aştepta el la Valea Călmăţui după ce a fost eliberat. L-am anunţat că venim şi ne aştepta în staţia de autobuz. Cămaşa îi flutura pe el ca pe o sperietoare de ciori. Era ras în cap şi i se vedea ţesătura în dinţi de fierăstrău a oaselor din cap. Printre buzele supte, i se vedeau dinţii mari. Vorbea rar, de-abia nimerea cuvintele. Şi apoi glumea: „Gândurile îmi merg mult mai repede decât mă pot eu exprima“.” Surorile l-au primit cu drag, chiar dacă era un vierme de trădător, bolnav şi traumatizat, şi îi păstrează şi acum memoria.

Nici mama lui nu l-a recunoscut, dar el se gândise tot timpul la ea în aceşti 17 ani şi nici nu ar fi putut s-o ignore având în vedere că era înjurat nonstop de mamă, după cum el însuşi mărturisea ironic. Etichetele şi epitetele nu poţi să le iei decât la mişto şi/sau ca titluri de glorie. Despre torţionarii săi din închisorile comuniste, Coposu gândea că s-au dezumanizat prea mult pentru a mai fi judecaţi, coborând la un nivel subuman şi devenind astfel iresponsabili, similar bolnavilor psihic. În prezent, aceşti torţionari de treabă, bătrânei altminteri simpatici, au pensii speciale şi afaceri mai mici sau mai mari, îşi plimbă liniştiţi căţelul şi joacă table cu vecinii, iar, când sunt intervievaţi, sparg camera/capul reporterilor (de exemplu, Vişinescu).

Nu ştiu exact cât au fost de conştienţi, ce traume şi deficienţe educaţionale avea fiecare, în ce măsură au executat un ordin (unii mai zeloşi, depăşind orice aşteptări şi imaginaţie ca la Piteşti, alţii mai puţin) şi în ce măsură au crezut în el, cât a fost o obişnuinţă sau o practică (şi probabil că au acceptat astfel de practici ca să nu fie respinşi de sistem, asemenea sisteme produc asemenea personaje şi practici) şi nici cât le-a părut de rău (mai curând nu, cu mici excepţii). Nu putem generaliza, nu putem judeca suflete ca Dumnezeu, ci numai fapte. Totuşi, eu cred că aceşti torţionari de treabă din România şi de pretutindeni ar trebui judecaţi nu doar moral, ci şi penal, împreună cu liderii lor, astfel încât să ne purificăm ca societate şi să ne delimităm de trecut, asumându-ne şi

condamnând greșelile, iar crimele împotriva umanității nu ar trebui să se prescrie niciodată.

După eliberare, Coposu n-a putut să lucreze altfel decât ca muncitor, a rămas sărac și a locuit la surorile lui. În plus, a fost permanent hăituit și hărțuit de securiști. După revoluție, din păcate, situația lui nu s-a schimbat prea mult: a fost ținta ”minerilor” de peste tot, tratat ca ”fosilă”, ”piele pergamentoasă”, ”vânzătorul Ardealului”, ”amantul Doinei Cornea” (în opinia regretatului Vadim). Și totuși, Coposu și-a păstrat credința și a continuat lupta, refuzând compromisurile. Iar lumea a ieșit pe străzi cu zecile de mii la moartea sa, poate și cerând iertare pentru trecut. Moștenirea lui Coposu ”scopul nu scuză mijloacele” (atipică pentru noi, românii) l-a ajutat pe Emil Constantinescu să câștige alegerile din 1996 în fața lui Iliescu.

Personalitatea lui Coposu s-a înscris în istorie, pentru că a îndeplinit o triplă continuitate, după cum arată Radu Preda, președinte IICCMER: 1. continuitate fizică, apostolică, specifică foștilor deținuți politici prin simpla lor rezistență biologică 2. continuitate ideatică, politică prin dorința de democrație și orientarea pro-NATO și UE (mai modernă și mai actuală decât a liderilor postcomuniști de atunci) 3. continuitatea caracterului, a liderului, a omului cu principii (deși a fost urât, disprețuit și respins de noua putere tocmai pentru că era altfel). Și chiar a profețit la începutul anilor ‘90 că peste 20-25 de ani România va fi condusă poate de fesenei de stânga și de dreapta. A fost un vizionar și a avut dreptate. Știm noi, dreptate și niciun drept. E valabil și pentru noi.

Prea multă mizerie materială, morală, culturală... Care nu se mai poate curăța oricâte dușuri faci sau oricâte găleți de gheață îți torni în cap... pentru campania *Ice Bucket* de strângere de fonduri pentru bolnavii de scleroză laterală amiotrofică, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Dorin Tudoran reflectă inspirat hybrisul ”original” al clasei politice din România: ”Așa cum România suferă încă de o “democrație originală”, clasa politică românească este măcinată de un soi “original” de hybris, hamartia ori tragic flaw. Politicienii români nu sfidează zeii, căci ei sunt dumnezeii zilei. Clasa politică

românească sfidează omul. Și un asemenea hybris nu poate fi pedepsit nici de Dumnezeu, nici de Diavol."

Eu nu am intenționat să devin o "zeiță" dâmbovițeană ca Udrea, EBA & Co., dar am experimentat și doi ani de politică, la PNL, atunci când eram studentă, în ideea de a mă implica din interior și de a susține democrația fragilă din România (am tot povestit, am fost dezamăgită, deși nu îmi făceam mari speranțe). Acum, pe de o parte am toate motivele să nu am încredere și să manifest rețineri (nu vreau să mă murdăresc și mai mult), pe de altă parte nu doresc să-mi limitez libertatea de expresie prin înregimentare într-un partid fie și de Copoși (singura limită a libertății de expresie trebuie să rămână bunul simț al fiecăruia, în măsura în care îl deținem). Și nu aș primi automat eticheta de "traseistă" (singura care-mi lipsea)? Poate că, dacă voi vedea mai mulți politicieni în spiritul lui Coposu și mai puțini zei, din ăștia dâmbovițeni, nu olimpieni, ci "maimuțoi implementați", vorba lui Vanghelie, va fi, în sfârșit, o terapie eficientă de purificare pentru mine. Și pentru România.

"*The day we give in is the day we die*" (*The Day We Die*, Goodbye to Gravity). Și poate nici atunci.

XXII. ”Soft politics”: două lumânări stinghere și străine, stinse subit pe tortul aniversar al unui băiețel din Alep, înainte de a fi suflate vreodată

16 noiembrie 2015

Dacă arunci o privire pe stradă în jurul tău, observi că românii merg cu capul în jos (și eu), în timp ce sirienii se deplasează cu capul în sus, către cer, de spaima bombelor-butoi azvârlite nonstop din elicoptere (în cazul în care mai pot să facă vreun pas și nu sunt deja prinși sub dărâmături, nu au dizabilități ori nu sunt epuizați de foame și mizerie). Suntem țara în care refugiații au intrat doar din greșeală și, cum spuneau unii protestatari, ”până și refugiații fug de noi”. Și tânjim și noi (unii măcar) să plecăm din țară, să ne dăm sirieni și să ne adopte Germania. Oricum, dacă te afli în România și te uiți prea mult în sus, la stele, riști să te împiedici și să aluneci în mlaștina cu broaște râioase și porci cu diplome, bântuită de monștri, zombie și fantome cu poșete Vuitton, girofar și trafalet de sfințit palate cu turnulețe. Nu mai ieși din ea nici dacă te tragi singur de păr ca baronul Munchausen. *Oops*, dar nu eram deja în mlaștină? Hm, sper că flăcările de la Colectiv și forța sacrificiului celor tineri și curați vor elibera, în sfârșit, energiile renașterii și ale asănării mlaștinii.

Din nefericire, în Siria are loc un incendiu Colectiv generalizat, iar acesta se extinde pe întreaga planetă. Experții Organizației pentru Interzicerea Armelor Chimice (din cadrul ONU) au confirmat utilizarea gazului mușstar la Marea (de către Statul Islamic în atacuri asupra kurzilor din Siria), precum și a armelor cu clor în Idlib (primăvara aceasta), deși nu sunt nominalizați în raport autorii acestor mărețe și glorioase realizări. În același timp, au fost descoperite depozite nedeclarate de arme chimice, ceea ce pune în discuție controversatul acord între Rusia și Statele Unite din 2013 de eradicare a armelor chimce ale regimului, după atacul devastator cu gaz sarin din 2013. Raportul Institutului Internațional Contra-Terorism din 2014 a evaluat atacuri cu clor ale regimului, în perioada

ianuarie – aprilie 2014, subliniind că s-a eșuat în gestionarea corespunzătoare a armelor chimice ale regimului și că, într-un fel, nesancționat, regimul este legitimat să recurgă la asemenea acțiuni și încurajează alte grupări militare să procedeze similar. Ca de obicei, Obama s-a uitat și nu a văzut.

Indiferent de rezultatele rapoartelor, Țarul continuă intervenția militară în sprijinul teroristului-șef și al regimului său. Raed Fares, jurnalist și activist Planet Syria din Kafranbel, se întreabă de ce Rusia bombardează (atacând spitale, situri arheologice și tabere de refugiați) o zonă aflată sub controlul rebelilor moderați, unde nu e nici urmă din Statul Islamic, iar oamenii nu sunt extremiști. Asta-i ca-n poezia lui Sorescu dedicată lui Promy (titanului Prometeu, prietenul și eroul meu) cu eterna întrebare ”De ce ficatul?” ori în cea cu Iov, ”Care-i buba?” Deși sub asaltul bombelor-butoi și al rușilor și în pericol de a fi răpiți/arestați (și violați și torturați până la moarte), în Kafranbel, dimpotrivă, societatea civilă face eforturi titanice pentru a funcționa.

În Kafranbel au apărut centre pentru femei (educație, cunoștințe IT, ajutor de urgență, activism civic), centre educaționale și de terapie pentru copii, ba chiar și un post de radio (Radio Fresh). Raed a supraviețuit deja mai multor atentate puse la cale asupra sa de Statul Islamic (împușcat, mașina incendiată), apoi răpirilor și torturilor (efectuate, în cazul lui, de al-Nusra, afiliată al-Qaida). Dacă societatea civilă din oraș intră în declin, responsabilitatea îi aparține și Rusiei. În același timp, Raed cheamă americanii în ajutor. Vin americanii? Cred că o să-i aștepte așa cum îi așteptau și bunicii noștri la instalarea comunismului. Oricum, Obama se uită și nu vede.

În ce privește propaganda, Rusia atacă Occidentul cu propriile sale arme, după cum arată și Bogdan Oprea: ”Temele folosite în ultimele mari evenimente de pe scena geopoliticii mondiale, Crimeea și Siria, sunt voința poporului și lupta împotriva terorismului, iar, mai nou, în Republica Moldova, justiția și lupta anticorupție. Coincidență sau nu, sunt exact temele utilizate în ultimii ani de țările occidentale și, mai ales, de Statele Unite pentru a justifica propriile lor mișcări geopolitice. Doar că, de data aceasta, regia ultimelor trei mari mutări

pe tabla de joc a geopoliticii - Crimeea, Siria și Republica Moldova - este semnată de Federația Rusă." În ciuda propagandei, șeful CIA crede că Țarul vrea, de fapt, să scape de talibanul-șef din Siria, însă caută momentul și modalitatea potrivită. În ton cu șeful CIA, unele surse diplomatice ruse apreciază că, la un moment dat, sprijinul pentru teroristul-șef se va retrage. Totodată, liderul CIA consideră intervenția militară a Rusiei în Siria impulsivă și improvizată, fără o strategie pe termen lung. Hm, dar Statele Unite s-au remarcat cumva printr-o strategie în Siria și, în genere, în Orientul Mijlociu?

Înainte de negocierile de pace de la Viena din 14 octombrie, Ministerul de Externe rus a declarat prin purtătoarea sa de cuvânt că Rusia nu se cramponează de o persoană, talibanul-șef, asta va decide poporul sirian. Totuși, Lavrov a criticat tentativele unora de a se eschiva de la negocieri, evitând munca și legându-se strict de debarcarea talibanului-șef. Mai mult, acesta a declarat că nu trebuie să existe o "abordare simplistă" centrată pe eliminarea talibanului-șef, ci una focusată pe delimitarea grupărilor opoziției "sănătoase" (care poate participa la negocieri) de cele extremiste. Mai "extrem" și mai "terorist" decât regimul sirian, principalul autor al dezastrului și al victimelor dintre civili există oare cineva?

Aliatul Moscovei în Siria, Iranul, a îndemnat la o poziție "realistă", afirmând că poporul sirian va decide cine îl va conduce în mod democratic. Iranul și Rusia au interese comune în Siria, dar prezintă și poziții divergente, de nereconciliat în legătură cu guvernul dorit (secular – Rusia vs. alawit, anti-Israel și pro-Hezbollah – Iran) și reconstrucția armatei (o armată seculară, antrenată în Rusia, cu echipamente rusești și ușor de controlat vs. implicarea forțelor islamiste, a grupărilor paramilitare și a miliților, o trupă de peste 200.000 de persoane sub dominație iraniană, așa cum se întâmplă și cu Hezbollah în Liban sau milițiile șiite din Irak). Semnarea tratatului nuclear cu Iran îngrijorează, de asemenea, Rusia, cu privire la o potențială apropiere între Iran și Occident. Cu amenințarea jihadiștilor și a unui colaps al regimului sirian, trecând peste Iran la

nevoie, în absența apariției unor figuri credibile din partea opoziției, atât Rusia, cât și Statele Unite pot susține un alt lider al regimului.

În cele din urmă, Țarul ar putea dovedi o anumită flexibilitate, având în vedere că nu se poate încheia pace durabilă atâta timp cât talibanul-șef rămâne la putere. Planul de pace rus presupune lansarea unei noi constituții în 18 luni, validate prin referendum, apoi organizarea alegerilor prezidențiale. Nu se specifică dacă talibanul-șef va renunța la putere în timpul guvernului interimar de tranziție (o cerință a opoziției), dar se precizează că acesta nu va prezida procesul de reformă constituțională. Se solicită, în schimb, în acest plan, identificarea clară a grupărilor teroriste.

Ce-i mai interesează, dacă luptă oricum cu oricine altcineva decât Statul Islamic, iar principalul terorist e regimul, alături de care Țarul se confruntă cu poporul sirian? Mulți diplomați occidentali și arabi nu consideră serios acest plan de pace rus pentru că nu clarifică soarta teroristului-șef și nu menționează un termen precis pentru debarcarea acestuia. În plus, puterea ar urma să aparțină, de facto, regimului, coordonatorul procesului de tranziție, iar acesta ar putea să o monopolizeze din nou și să comită abuzuri. Așadar, Statele Unite, Europa, Turcia și Arabia Saudită cer eliminarea talibanului-șef, fără de care vor persista instabilitatea și radicalizarea.

În urma discuțiilor de pace de la Viena, în format extins (20 țări, inclusiv Liga Arabă și Organizația pentru Cooperare Islamică), s-a reiterat ideea tranziției, a alegerilor peste 18 luni și a negocierilor dintre putere și opoziție, începând de la 1 ianurie 2016, fără a se stabili exact rolul jucat de talibanul-șef și fără a fi delimitate grupările teroriste (cu excepția al-Nusra al-Qaida și a Statului Islamic). De asemenea, la G20, desfășurat în aceste zile, se dezbat criza refugiaților, războiul din Siria și extremismul, iar Turcia, țara gazdă, a cerut din nou o zonă de excluziune aeriană în Siria.

La același summit, Cameron a solicitat oprirea bombardamentelor Rusiei (pentru că stimulează conflictul și radicalizarea), evitarea atacării rebelilor moderați și retragerea sprijinului față de talibanul-șef care nu e doar principalul vinovat (împreună cu regimul său), ci și împiedică procesul de pacificare.

Țarul insistă că nu bombardează decât Statul Islamic, iar FSA - Armata Siriană Liberă (rebelii moderați recunoscuți și susținuți de Occident) îi oferă țintele! Nu ne mai miră vreo minciună de-a Țarului, ci dacă spune adevărul (mă rog, vreau să zic, nu adevărul absolut, dar măcar ceva credibil). Totodată, Cameron a propus și programe de ajutor și integrare în muncă a refugiaților din tabere (Turcia, Liban, Iordania), pentru a limita migrația.

Vorbe în vânt, în timp ce oamenii suferă și au parte cel mult de supraviețuire, nu de viață (și nici măcar de supraviețuire). Care-i buba, Iov? Care-i buba, fraților? Am impresia că politicienii ăștia se învârtesc ca un căcat în oală, cum spunea mătușă-mea, Nana, săraca și până și asta are mai mult sens. În contextul atentatelor Statului Islamic de la Paris, Obama și-a exprimat solidaritatea cu francezii și a promis că-și va dubla eforturile pentru o tranziție pașnică în Siria și eliminarea Statului Islamic. Până acum, Obama nu a făcut (mai) nimic... cu excepția unor gafe. ”*Soft politics*”, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Își merită premiul de ”una dintre cele mai neinfluente persoane”, acordat de revista GQ.

Și apropo de atentatele de la Paris, ca întotdeauna, media și chiar activiștii privilegiază anumite teme, ignorând altele. Media activează după principiul metonimiei (selectarea anumitor aspecte care intră în agendă). Atrocitățile Statului Islamic sunt mediatizate masiv, dar nu și ale regimului sirian (și frații și copiii noștri din Siria suferă în primul rând din cauza regimului și se luptă atât cu regimul, cât și cu Statul Islamic). Similar, intervenția Rusiei în Siria nu este (excesiv) criticată de unele media și grupuri de activiști, comparativ cu alte acțiuni militare. Problema refugiaților pătrunde în agendă după cinci ani, abia când suntem ”invadați”, iar politicienii rezonează și promit să acționeze doar când văd pozele unor copii înecați pe drum spre visul european. Selectivitatea este deranjantă, însă, din păcate, dificil de diminuat (de aceea, ar fi bine să funcționeze măcar surse alternative de informare via Twitter, Facebook, youtube, bloguri, forumuri).

Acestea sunt mijloace alternative de expresie, informare și asociere, în măsura în care ele pot funcționa măcar limitat și nu sunt complet interzise. Revoluția siriană a transferat disidența și comunicarea adevărului (fie și în forma demistificării minciunilor și abuzurilor) dinspre intelectuali spre public, activiști ca cei de la Planet Syria. Nu mai era nevoie de metafore și aluzii pentru a transmite un mesaj subversiv. A apărut un element nou: puterea regimului poate fi depășită. S-au demascat minciuni, s-au oferit informații despre opresiune, arestări, torturi și execuții arbitrare. Spiritul era îndrăzneț și triumfător. Nu s-a încercat numai rezistența, ci și învingerea puterii. Textul "Frica de a fi arestat" este un asemenea exemplu: îi pregătea pe protestatari, să știe la ce se pot aștepta, inclusiv la torturi și execuții, astfel încât să-și domine mai ușor frica.

Dar, frecvent, comunitatea internațională a ignorat mișcarea pentru libertate, ajungând să abordeze problema Siriei în termeni de: regim vs. Statul Islamic (trebuie să alegem între asemenea talibani și teroriști?). Astfel, a luat naștere Planet Syria care continuă să activeze în ciuda violenței. În localitățile eliberate de sub autoritatea regimului, se înființează organizații locale care luptă pentru democrație, justiție și o societate pluralistă (fără vreo afiliere tribală ori spirit sectar). Sunt create centre educaționale și pentru drepturile femeii. Apar graffiti, pamflete, reviste și posturi de radio. Doar că bombele-butoi continuă să cadă și amenință societatea civilă emergentă. Extremiștii și baronii războiului împiedică și ei activitatea. Societatea civilă din Kafranbel este un exemplu pentru toți, cu atât mai mult că operează în condiții inimaginabile, cu 50 de cutremure pe zi din cauza bombelor-butoi, cu atentate, răpiri/arestări (urmate de torturi până la moarte). Din păcate, media occidentale nu transmit suficient atrocitățile regimului și eforturile de construcție a societății civile.

Și că vorbim de media și de comunicare, iată ce ne spune o jurnalistă siriană, Doha Hassan, aflată în Berlin ca refugiată. Deși a ajuns la Berlin de patru luni, încă nu s-a obișnuit, se confruntă cu un

sentiment acut de dezrădăcinare și tânjește după mediul cunoscut anterior. Când merge cu metroul, dă muzica la maxim, încearcă să respire adânc și deschide pagina de Facebook cu evenimentele interne siriene, pentru a se ține la curent, a nu pierde contactul cu țara (funcția fatică) și a păstra ceva familiar în noua ei viață. Înțelege semnele de la metrou, dar nu vorbește limba germană. Conștientizează că mai are mult până să se adapteze, dacă o va face vreodată.

Nici măcar nu ar fi pentru ea prima renaștere: i s-a mai întâmplat în 2012, în Siria, când a trebuit să învingă tăcerea... tăcerea pumnului în gură și propria alienare și să înceapă o altă viață. Intră, așadar, pe pagina de Facebook și citește, deodată, că regimul a arestat-o pe prietena ei din Damasc, Lana Mardani, care oferea ajutoare umanitare copiilor. Faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază. Recitește mesajul de mii de ori, apoi aleargă pe străzi bezmetic, disperată, neputincioasă și chiar atunci e interceptată de autorități pentru a discuta despre actele ei de refugiat. Ce mai contează niște hârtii?

Se simte într-o comă cognitivă, nu mai poate să scrie. Insecuritatea prezentului și a viitorului atât în Siria, cât și în Germania ca refugiată o neliniștesc și o înspăimântă. Este singură și neajutorată, nu mai știe exact cine este și ce va deveni. Mahmoud, un supraviețuitor al închisorilor regimului, o încurajează să uite și să o ia de la capăt, deși el însuși își reprimă sentimentele, iar asta îi accentuează furia și înstrăinarea. Nu s-a întâmplat nimic, a fost doar un coșmar, iar coșmarul e un vis, logic, nu? Alți prieteni se gândesc mereu la Siria ca ea și consideră că trebuie să aibă răbdare: într-o zi, se vor întoarce.

Și totuși, până atunci, trebuie să încerce să se adapteze, adică să înceapă o nouă viață pe o altă planetă: ”Suntem 4 milioane de sirieni refugiați, aflați în exil. Indivizi afectați, suferind adânc în interior. Traumele fizice și mentale ne copleșesc din toate părțile. Suntem victimele represiunii, arestărilor, distrugerii, morții. Am fost vânați și hingheriți. Suntem forțați să ne construim o nouă viață în mijlocul unei realități străine și ostile. Suntem forțați să ne adaptăm ca și cum

tot ce am experimentat a fost numai un vis, un fel de coşmar. Ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Ca şi cum nimic nu s-a întâmplat vreodată la noi în ţară. Trebuie să renaştem pe o altă planetă."

Şi o altă experienţă a exilului şi a reîntoarcerii, povestea lui Mahmoud Abdel Rahman, activist Planet Syria. Acesta a participat la protestele democratice, a fost activist media (a filmat, a pozat şi a postat pe reţelele de socializare imagini de la manifestaţii şi din război), apoi a părăsit ţara din cauza intensificării violenţelor. S-a întors la Alep, nesigur pe sentimentele sale (dar mai simte oare ceva?), cu privire la prezent şi îndeosebi la viitor (care viitor?). A trecut cu greu graniţa, iar mama a plâns de fericire când l-a revăzut (nu înţelege de ce, ar fi trebuit să fie îngrijorată pentru viaţa lui).

S-a simţit străin şi rătăcit când a ajuns, îşi pierduse sentimentul apartenenţei la oraş şi la comunitate. Nu e acasă nici într-o tabără de refugiaţi, nici în Siria. La prima bombă-butoi, a tresărit, însă fraţii l-au încurajat: o să te obişnuieşti. Trebuie să te obişnuieşti cu frica, agonia, căderile (la propriu şi la figurat, căci sunt 50 de cutremure pe zi care-ţi fărâmă casa, corpul şi sufletul şi îi înghit sub dărâmături pe cei dragi), resentimentele şi incertitudinea viitorului. Trebuie să te obişnuieşti cu moartea. Şi, mai rău, cu absenţa oricărei perspective (ştim şi noi, în România).

S-a întors nu de dor, nu din credinţa în revoluţie, nu din solidaritate cu ţara, comunitatea din oraşul său ori protestatarii, ci din vinovăţie. A înţeles că trebuie să revină când a văzut imaginile masacrului de la Douma de care e bântuit. Îl aude şi îl vede pe bărbatul care plângea, disperat să-l ia cineva de-acolo, împreună cu familia sa, deşi nu mai crede în nimeni şi nimic şi, de fapt, nu mai aşteaptă nimic. Cum îţi poţi reprima lacrimile şi ţipetele şi poţi purta un dialog raţional, civilizat în mijlocul nebuniei şi barbariei bombelor-butoi?

Copiii morţi îi apar mereu în minte şi-l condamnă: ai aprins focul revoluţiei, acum totul arde şi tu ai fugit şi ne-ai lăsat pe noi aici. Ai plecat nu pentru că nu ai crezut că ţara se va schimba, ci pentru că te-ai schimbat chiar tu. Ai făcut exact ceea ce i-ai acuzat pe ceilalţi că nu e bine să facă, ai afilieri şi puncte de vedere absolutiste,

intolerante pe care le criticai înainte. Și, oricum, noi nu contăm pentru tine. Uneori îi vine să-i distrugă pe toți cei care nu cred în revoluție, căci revoluția nu trebuie să fie umană, ci să-și atingă scopul, indiferent de mijloace. Și cum poți să mai crezi în umanitate când aceasta te lasă să mori și te privește murind? Și asta e o banalitate ultramediatizată. Ne-am obișnuit. Cu moartea, poate și cu răul. Atunci îți vine să arunci tot în aer. Fie și ca să nu mai sufere nimeni. Și nici tu.

Și măcar dacă ar fi o sinucidere în masă ori un dezastru natural! ”Catastrofa siriană putea fi prevenită dacă linia roșie a umanității era ”protestatari uciși” și nu ”copilași refugiați înecați”.” (Iyad El-Baghdadi, unul dintre liderii Primăverii arabe din Emiratele Arabe Unite).

Închid știrile și netul, nu mai vreau să aud și să văd nimic. Îmi vine și mie să arunc tot în aer. Trântesc capacul laptopului și dau fuga la bucătărie să beau o bere. Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) e deja acolo. Fumează în tăcere acum și, din când în când, își suflă furios bretonul negru, lucios, asimetric, filat și îndreptat cu placa. El are motivele, ocazia și resursele să se răzbune și totuși nu procedează așa... ca bărbații ăștia adevărați care se luptă cu titani în lanțuri, femei însărcinate și bebeluși, tovarășii-zei, talibani, teroriști-șefi și Big Brotheri precum vechii stăpâni ai Olimpului, nenea Cronos, verișorul Știi Tu Cine... Zeus și nepoțelul Hermes, călăii săi (ai noștri) și ai lumii întregi.

Și, dacă cei din Olimp nu mai sunt decât în coșmarurile noastre și în sistem (unde mai bântuie fantomele lor), pe pământ au rămas încă destui creați parcă după chipul și asemănarea lor. Oricum, n-are rost să arunci totul în aer, nu rezolvi nimic astfel. Nu poți recupera nimic din ce ai pierdut (și tot pierzi, însă cei care pierd câștigă în cele din urmă și cel mai important e să păstrăm un singur lucru – sufletul, de restul putem să ne dispensăm). Și noi mai mult iubim decât urâm lumea asta și ne-am sacrificat pentru ea, indiferent dacă merită sau nu. Și, dacă nu mai simțim iubirea, ne prefacem că ne pasă. Nu suntem proști de dăm din abis în abis? Dar ce mai contează?

Și aici, în Olimp, la doi ani jumate de la revoluția noastră democratică, încă ne confruntăm cu instabilitate, inclusiv lovituri de stat și răpiri. Parcă Promy nu a dispărut deja prea mult, de nu știu câte ori, niște mii de ani la rând, premiat pentru fapte bune și opere subversive (științe, arte, focul sacru dăruit oamenilor) cu lanțuri, piroane, bestii antropofage, furii, fulgerașe, ger și jeg. Și abandonat pe Elbrus. Dulce exil! Află de ce anume e vinovat (fie și că a distrus planeta Krypton a lui Superman sau a violat Leviathani) după ce e condamnat. Își dorește uneori să vină cineva să-l scuipe și să urineze pe rănile lui, doar-doar i-or acorda atenție, dar, la un moment dat, uită până și de el, cel mai periculos diavol, terorist, trădător și dușman al poporului. Și uită și el (nu mai înțelege nimic, ajunge în stadiul de legumă putrezită, nimeni nu-l poate recunoaște și nici el pe nimeni, însă coșmarul continuă). Într-un final, îi e indiferent dacă trăiește sau moare, numai că ambele sunt imposibile. Și supraviețuirea nu e viață.

E momentul ca Promy să fie prezent și să aibă și el o viață: să lucreze la cabinetul ginecologic, să doarmă somnul de frumusețe (somnul de veci nu-i ajunge), să facă baie (fie și cu spume, el e născut din spuma balelor ca noi toți, nu dintr-a valurilor ca Afrodita), să se relaxeze jucându-se ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” împreună cu mine, să mănânce, nu să fie mâncat... decât de cine vrea el și cum vrea el. Din păcate, nu te lasă nici în ziua de azi să respiri. Încă nu avem parte de un minut de liniște fără să numărăm secundele. Iar justiția nu e deocamdată funcțională, la fel ca în România (ce să mai vorbim de Siria?). Ca dovadă, de câțiva ani încercăm să avansăm cu dosarul lui Apollo și să obținem condamnarea lui penală. Bizar, Apollo a fost cândva o persoană de treabă și un artist talentat, însă la un moment dat s-a rinocerizat. Este și el, cumva, o victimă a sistemului, chiar dacă a devenit călău.

Procesul de degradare a început când și-a confecționat o diplomă din pielea jupuită a a intelectualului Marsias, inventatorul flautului și un artist mai talentat ca Apollo, în memoria căruia Promy a compus o simfonie anul trecut (dedicată și victimelor/martirilor holocausturilor de peste tot și, mai larg, celor ce au suferit pe nedrept). Apoi Apollo

și-a (tot) dedicat singur ode și asemenea diplome până și-a pervertit și pierdut talentul. Cu doi ani și ceva în urmă, a fost pe punctul de a-și produce astfel de diplome din pielea întregii noastre echipe. Nici până acum nu a fost condamnat, deși sunt opt mărturii și probe biologice la dosar, cine ia în considerare viermi de trădători, câini de teroriști, porci de violatori și legume împuțite de pușcăriași, unii dintre ei, mai grav, intelectuali? Și, culmea, mama lui Promy, Temis (care s-a târât în genunchi de nenumărate ori pentru frații, copiii și nepoții ei, precum și pentru alții condamnați pe nedrept de pe pământ) e zeița justiției.

Înainte să apuc să-mi torn un nou pahar de bere și apoi să-i umplu unul și lui Promy, mâțele râcâie la ușă, apasă pe clanță, o deschid și îmi sar în brațe. Le dau jos, nu le mai suport, mă zgârâie și îmi sfâșie pielea. Jupoi, la rândul meu, etichetele de pe sticlele de bere și foliile de aluminiu de la medicamente. Pielea mi se duce fâșii. Sufletul și el. Așa e mereu. Haideți, veniți toți și faceți-vă o diplomă din pielea mea, înrămați-o frumos și pe urmă înfulecați-mi organele... dacă nu vă e prea scârbă! Lăsați-l pe Promy și pe toți ceilalți! Nu vă mai atingeți de nimeni!

Aș vrea să-i spun lui Promy că-l iubesc atât de mult încât îi calc și tricourile lui albe enervante, deși nu am atâtea păcate să ispășesc, și chiar i le port, iar Promy să-mi răspundă că mă iubește atât că îmi permite să fac asta. Ba îmi oferă și Maretti cu pizza. Iar eu i-l dau înapoi. Dar nu mai avem chef de nimic și nu mai vrem nimic. Suntem paralizați iar în Zid, sfârtecați de piroane și de bombe-butoi, arși de fulgerașe și de flegme divine, înlănțuiți de stăncă, festinul bestiilor antropofage și pielea și sufletul curg din noi, fâșii-fâșii, la nesfârșit. Suntem din nou singuri pe cruce, cu toate că stăm unul lângă altul și suntem devorați împreună. Iremediabil singuri. Și constatăm toate astea nu ca pe o fatalitate, ci ca pe o lege a firii (mă rog, a nefirescului), o normă a anormalului pe care o respingem doar formal, din inerție.

Cu un gest abrupt, înecându-se și tușind, fără să-mi arunce vreo privire, Promy își trage căștile și începe să asculte ”Marșul Funebru” de Chopin. Să mai fie și muzică, nu numai urlete și tăcerea pumnului

în gură. Dar asta îl face și mai invidios, iar furia și frustrarea cresc sălbatic, halucinant, pe punctul de a dezlănțui un incendiu universal. Poate focul ne va purifica. Sau doar ne va arde. Ne-ați ars, vă ardem și noi. Tresare spasmodic, corpul i se cambrează, își acoperă fața cu bretonul, însă stropi de transpirație îi picură pe palmele încinse (pe care nu-mi permite să le ating). Își strânge cablul de la căști în jurul gâtului alb, înalt, ca de marmură, de câteva ori la rând, mai mult demonstrativ, ca să atragă atenția. Îl las. Știu că nu e momentul pentru un sărut gay, salvator de la un Don Quijote-fantomă castrat și fără vise.

La fel ca frații și copiii noștri din Siria, nici noi nu mai așteptăm vreo salvare. Stăm unul lângă altul, în tăcere, crispați, fără să ne atingem, ca două lumânări stinghere și străine, stinse subit pe tortul aniversar al unui băiețel din Alep, înainte de a fi suflate vreodată și amestecate bizar cu cremă de ciocolată, frișcă, sânge și fragmente de organe. ”*Soft politics*”. La urma urmei, nu suntem refugiați, nici imigranți, ci împuțiți de pușcăriași, viermi de trădători și câini turbați de teroriști. Nimeni nu ne vrea și nici noi nu vrem nicăieri. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă. Ne prăbușim în întuneric, ca prin vis, fără să ne mai pese de nimic. Muzica s-a terminat. ”*When the music's over / turn out the light*”.

XXIII. Câini turbați și șerpi cu clopoței, invadați de bombe-butoi și hrăniți cu propagandă necomestibilă, iată, vin pe capul nostru! Să ni-l taie?

25 noiembrie 2015

După atentatele de la Paris și prăbușirea avionului rusesc în Egipt, Statul Islamic se bucură că își face imagine și atrage noi recruți la jihadul anti-Occident și anti-Rusia. Se laudă că a expediat 4.000 de jihadiști infiltrați printre refugiați. Să-l crezi pe Califu' e totuna cu să-l crezi pe Țaru'. Sunt foarte credibili, logic, nu? Culmea, xenofobia și reacțiile adverse față de refugiați aduc beneficii chiar Statului Islamic: îi confirmă retorica (musulmanii nu sunt bineveniți în Occident, nu pot conviețui cu ceilalți) și stimulează radicalizarea. Oricum, oficial, Statul Islamic s-a disociat de trădătorii lacomi, fricoși și păcătoși, condamnați deja pentru apostazie, care au luat-o la fugă spre Europa și, în mod inexplicabil, au părăsit paradisul din califat. O, Doamne, cum este posibil să plece cineva din califatul mult-visat? Iar milionarii din Arabia Saudită, Qatar și Turcia care au sponsorizat Statul Islamic de ce nu imigrează în califat? Li s-a împlinit visul.

Într-adevăr, Statul Islamic este recunoscut pentru conduita morală ireproșabilă, interzicerea fumatului (nu și a drogurilor, în practica lor kamikaze, mai exact a captagonului, pentru a nu mai simți frica și durerea, nici vreun sentiment de milă față de ceilalți), evenimente culturale (precum târguri de sclavi) și sportive (fotbal cu capete). În pofida avalanșei reacțiilor xenofobe (inclusiv din partea Statului Islamic), s-a demonstrat deja că pașapoartele siriene găsite la locul faptelor erau false. În marea lor majoritate, atentatele sunt comise de cetățenii ai țărilor, nu de refugiați sau imigrați. Și de ce lăsăm copiii europeni să fugă de acasă nu la club/discotecă sau la prieteni, ci la Statul Islamic (prin Turcia)? În sfârșit, se pare că s-au luat măsuri mai serioase pentru securizarea frontierei Turciei cu Siria, cu ajutor american.

În ciuda evidențelor, ultimele atentate ale Statului Islamic au suscitat o serie de reacții și măsuri contra refugiaților musulmani (în special din Siria și Irak). În Statele Unite, prezidențiabilul republican Donald Trump cere expres ca refugiații să fie expulzați, iar unele moschei existente suspecte să fie închise. Alt prezidențiabil republican, Marco Rubio, vede în atentatele de la Paris un ”război al civilizațiilor”, musulmanii (echivalați cu Statul Islamic!) vs. Occident. De asemenea, Jeb Bush, Ted Cruz și unii guvernatori (o parte dintre ei chiar cu rădăcini în Siria precum Mitchell Elias Daniels, guvernatorul Indianei) au solicitat și ei să fie primiți doar creștinii.

La rândul lui, candidatul republican la președinție, Chris Christie, nu dorește să permită intrarea în Statele Unite nici măcar copiilor orfani, sub 5 ani. Între timp, Congresul a votat măsuri mai stricte de verificare și admitere a refugiaților, blocând accesul refugiaților sirieni și irakieni, dar Casa Albă se va opune, Obama îndemnând lumea să nu se sperie de văduve și orfani și să nu se accepte refugiați pe baza unui test de religie. Cu atât mai mult că refugiații sunt victimele Statului Islamic.

S-a ajuns chiar la gratulări de tip ”câini turbați” (prezidențiabilul republican Ben Carson) sau ”șerpi cu clopoței” (comisarul pentru agricultură din Texas). Să nu se dezobișnuiască poate. Dacă ne atacă magazinele, să-i ducem în lagăre, cum am făcut și cu japonezii-americani în al doilea război mondial, în timp ce evreii refugiați au fost expulzați în Europa (bună idee, crede primarul din Roanoke, Virginia). Și haideți să-i introducem pe-ăștia deja veniți pe capul nostru (să ni-l taie, logic, nu?) într-o bază de date specială, cu carduri de identitate distincte și să fie toți strict monitorizați. Nu, domne, nu e suficient ca refugiații să fie creștini, solicităm ca ei să fie fecioare preacurate, virgine, să mănânce vegan, bio, să facă fitness și yoga și să nu fie fani ai lui Lady Gaga ori Miley Cyrus, alte satane! Știți, de fapt, i-am primi pe toți, dar ne e frică. Și le e teamă și musulmanilor să mai iasă din casă sau din tabere de refugiați. Să ne mai minunăm că se ghetoizează sau se radicalizează? Și că ne închidem cu toții între Ziduri?

Un fost prizonier al Statului Islamic, jurnalistul francez Nicolas Hénin, avertizează și el asupra discursului fricii, al urii și al dezbinării, arătând că Statul Islamic abia așteaptă să provoace răzbunare. Nu trebuie să cădem în capcană. Dacă îl sperie ceva, aceasta este unitatea, nu bombardamentele. Nu îl impresionează suferința, fericirea, nimic din ce ține de viață, e o altă lume. Prostia (spălarea pe creier) se combină cu violența (un melanj periculos). Statul Islamic apelează la tortură fizică, dar și mentală (jocuri infantile și ridicole precum falsele execuții care inițial l-au înspăimântat, însă la un moment dat l-au amuzat pe Nicolas, deși victimă). Jihadiștii urmăresc obsesiv știrile și evenimentele de pe rețelele de socializare și din media, numai că le trec prin filtrul lor ideologic (război sfânt, apocalipsă, semne de la Allah).

Și să nu uităm, în ciuda aparentelor victorii din Europa, Statul Islamic a înregistrat și reculuri ca, de pildă, eliberarea localității Sinjar în Irak de către kurzi și yazidi ori uciderea lui Jihadi John într-un atac cu drone. În același timp, la Manbij (Alep), într-o localitate controlată de Statul Islamic, au avut loc proteste împotriva acestuia. Protestatarii au fost, desigur, împușcați, arestați sau răpiți (asta se întâmplă oricum, la fel ca în cazul regimului sirian, încă și mai distructiv – de minim 7 ori comparativ cu Statul Islamic).

De asemenea, înfrângerea în fața kurzilor la Kobane (care a constat în 5.000 de morți și 10.000 de răniți pentru jihadiști) a știrbit nimbul de invulnerabilitate al Statului Islamic și a diminuat rata de recrutare de la 3.000 doritori de a adera pe zi la 50-60, după mărturiile unui fost combatant. Acesta din urmă a ajuns la Statul Islamic fără să fie religios/extremist, crezând într-o conspirație SUA-Rusia, din moment ce SUA atacă Statul Islamic și suniții, nu și regimul/șiiții-alawitii, și spunând la interviu că vrea să lupte cu ”cruciații infideli” (foarte simplu, nu ca la un job!). Pierderile de personal (din cauza luptelor și a refugierii multor persoane) au determinat reorientarea strategică spre atentate în țările de origine.

În sfârșit, după atentatele de la Paris și prăbușirea avionului rusesc în Egipt, Țarul a început să atace și Statul Islamic, renunțând

(deocamdată) la bombardarea rebelilor moderați, susținuți de Occident. Dacă ar considera o prioritate internațională terorismul și ar vrea să învingă Statul Islamic, Țarul ar trebui să se detașeze de teroristul-șef al regimului sirian (autorul principal al victimelor dintre civili și responsabilul pentru dezastrul curent, inclusiv pentru ascensiunea Statului Islamic prin radicalizarea populației) și să colaboreze cu rebelii, a căror precondiție este eliminarea acestuia. Lavrov solicită renunțarea la această precondiție din partea opoziției și Vestului și... să aștepte alegerile. Între timp, Rusia și China continuă să blocheze în Consiliul de Securitate ONU rezoluțiile de trimitere a teroristului-șef sirian la Curtea Penală Internațională.

Dacă nu a izbutit să-l expedieze pe teroristul-șef sirian la Curtea Penală Internațională, în schimb, ONU a reușit să adopte o rezoluție prin care se angajează ”să combată prin orice mijloace amenințarea internațională a Statului Islamic”. Astfel, Statul Islamic devine prioritate internațională, nu căderea regimului sirian. În acest sens, unele voci europene precum Ministrul de Externe spaniol, Jose Manuel Garcia-Margallo și generalul englez David Richards consideră că ne aflăm în fața unei alegeri dificile de tip Stalin vs. Hitler (al-Assad vs. Statul Islamic) și trebuie să optăm pentru primul... până la alegeri cel puțin. Dar să nu uităm progresele realizate de regimul sirian în lupta cu Statul Islamic: la fel ca rușii, acesta nu a atacat Statul Islamic, a eliberat jihadiști care au pus bazele Statului Islamic (pe ei nu i-a torturat până la moarte), colaborează bine cu Statul Islamic (fac împreună afaceri cu petrol) și a utilizat tot timpul radicalizarea și Statul Islamic ca pe un instrument de a se menține la putere și de a se erija în salvator.

Conform planului de pace de la Viena, negocierile între putere și opoziție încep la 1 ianuarie, guvernul de tranziție se va forma după 6 luni, iar alegerile sunt programate peste 18 luni. Dar nicio pace durabilă, nici tranziția spre democrație nu pot fi girate de teroristul-șef, specialist în dezastre neasumate la scară universală (depășindu-l pe Ponta Copy-Paste, Scrat din *Ice Age*). Așa susțin recent și John Kerry, și chiar Obama, altfel nu se va încheia războiul, nici învinge Statul Islamic. Până și rușii par să înceapă să înțeleagă. În același

timp, instituțiile (atât de slabe și disfuncționale cum sunt) trebuie prezervate ca să nu se ajungă la haos generalizat ca în Irak sau Libia. Iranul (suporter al regimului, care își dorește un aliat șiit/alawit și control asupra miliților Hezbollah via Siria) ar putea prezenta și el o deschidere, deși deocamdată nu pricepe de ce nu ar mai putea candida teroristul-șef al Siriei, doar e un președinte legitim, liber ales, care luptă cu teroriștii (bebeluși, medici și activiști).

Negocieri de pace la Viena? Unde e Viena și ce e Viena? Oamenii din Ghouta de Est, aflați sub blocadă guvernamentală, nu știu ce e/unde e Viena. Mulți nu au electricitate, implicit nici TV, de unde să se informeze? Oricum, televiziunea oficială livrează numai propagandă infectă și necomestibilă (oricât le-ar fi de foame). Nu au nici apă, mâncare ori medicamente. Sunt permanent sub asediul bombelor-butoi (mai mult decât Europa sub invazia refugiaților). 50 de cutremure pe zi, uneori și atacuri chimice. Oamenii de rând consideră, de altfel, negocierile de pace o farsă și cred că nu îi apără nimeni în afară de Dumnezeu. Într-adevăr, conform Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului, bombardamentele Rusiei au produs 403 morți printre civili (dintre care 166 femei și copii), iar în ultimele 13 luni regimul a ucis în atacuri aeriene circa 7.000 de civili (969 femei și 1.436 copii), aruncând peste 22.000 de bombe-butoi din elicoptere. Peste 35.000 au fost răniți, iar sute de mii au fost dislocați.

Zilele și nopțile sunt o goană continuă după supraviețuire (și știm și noi, în România, pe vremea comunismului și astăzi), nimeni nu are vreun minut de liniște fără să numere secundele, nici măcar copiii, după cum arată fotografiile unui mare fotograf suedez, multiplu laureat al premiului *World Press Photo*, Rav Vadgama, în colajul: ”Cum dorm copiii sirieni refugiați?”. Păi, pe străzi, în bărci sau în taberele unde se află în prezent, copiii sirieni refugiați nu prea dorm: retrăiesc mereu scenele de război (inclusiv sfârșitul celor dragi, în fața ochilor lor), se tem să meargă la culcare, au coșmaruri și, dacă mai desenează ceva, sunt doar morți, corpuri despicate, arme, elicoptere azvârlind bombe-butoi, case și monumente spulberate, transformate în praf. Și bărci răsturnate și copii înecați. Sunt

înfricoşaţi tot timpul şi, mai rău, unii se obişnuiesc să trăiască în frică şi au impresia că nu există altceva în afară de frică, după cum admite Mohammed, un băiat de 13 ani din Alep, refugiat în Turcia.

Ajung să creadă că frica este ceva normal. Dar ”obişnuit” nu înseamnă ”normal” şi, de fapt, asta nu e viaţă (de multe ori, nici supravieţuire). Iar dezrădăcinarea şi nefamiliarul accentuează frica. Şi a mea. Eu, de când mă ştiu, mă confrunt cu nenumărate frici şi fobii, în primul rând de aceste personaje – Big Brotheri, terorişti-şefi şi talibani-şefi, practicile lor şi sistemele care le (tot) produc şi reproduc. Am oroare mai mare să le văd pozele (şi statuile) decât să privesc paralizată, în stare de şoc, imagini ale măreţelor lor realizări în lupta lor cu ”terorismul” şi ”duşmanii poporului”. Şi să aud urlete sau tăcerea pumnului în gură. Să ne facem atunci curaj. ”Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea.” (Ioan:16).

XXIV. O complicație minoră: martirii jihadiști care și-au pierdut zâmbetul telegenic vor fi coafați precum toarșu' Kim

3 decembrie 2015

În filmul "Brazil" al lui Terry Gilliam, o femeie în vârstă, din înalta societate, pricopsită după o operație estetică cu o simplă zgârietură (și ceea ce numea, împreună cu doctorul, "o complicație minoră"), ajunge complet în ghips ("o complicație minoră") și apoi moare (tot "o complicație minoră", desigur, adică probabil că nimic nu e sigur). Războiul din Siria a fost un lanț nesfârșit de asemenea "complicații minore". Și iată una nouă, să nu ne plictisim cumva: un avion rusesc, care a pătruns în spațiul aerian turc, a fost doborât de turci. *Oops,* Țarul și Erdogan împărtășesc stilul autoritar, naționalismul și credința în teoriile conspirației (Vestului), dar nu și poziția privind situația din Siria (Rusia – pro-regim, Turcia – anti-regim).

În cazul de față, trebuie precizat că, în ciuda avertismentelor repetate ale Turciei, anterior incidentului, s-au produs nenumărate alte încălcări ale spațiului aerian turc de către ruși, precum și bombardarea sistematică și curățarea etnică a comunităților de turkmeni din nordul Siriei și din Latakia. Există dovezi (de la un pilot civil) că avionul a fost avertizat să-și schimbe cursul. Unul dintre piloți a fost ucis de rebeli turkmeni, pentru celălalt se încearcă recuperarea (a murit și cel care efectua operațiunea de salvare). Pentru prima oară, sunt anunțate oficial morți în rândul militarilor ruși.

Rusia răspunde în stilul cunoscut. Purtătorul de cuvânt al Țarului, Dmitri Peskov, consideră atitudinea Turciei "nebunie absolută", iar gestionarea probelor și a comunicării de către turci -"teatru absurd" și "desen animat". Țarul insistă că avionul se afla în Siria și că Rusia bombardează Statul Islamic, nu altceva. Mai mult, acuză Turcia de susținerea Statului Islamic (cam adevărat, ce-i drept, oficial sau nu) și promite răzbunare economică (în planul turismului și al comerțului,

apoi al proiectelor energetice – poate chiar suspendarea realizării gazoductului Turkish Stream și a centralei atomice de la Mersin). Un nou șoc economic ar afecta și mai mult Rusia și Turcia (ambele cu economii fragile, puternic interconectate în proiecte energetice și turistice).

Deocamdată au încetat zborurile charter din Rusia în Turcia şi vânzarea de pachete de vacanţă care includ sejururi în Turcia, iar cetățenii turci care lucrează în Rusia nu-și pot prelungi contractul de muncă. Au fost întrerupte și comunicațiile militare ceea ce ar putea contribui la noi incidente și esacaladări, iar Rusia și-a dublat bombardamentele în nordul Siriei, reușind să distrugă o brutărie a IHH (un important ONG din Turcia) care producea pâine pentru 40.000 sirieni. Uniunea Europeană și Statele Unite au îndemnat la evitarea escaladărilor, în contextul și așa extrem de complicat din Siria. Ei, ce mai contează o nouă ”complicație minoră”?

Dacă relațiile ruso-turce, odinioară bune, s-au tensionat din cauza incidentului actual și riscă să producă noi ”complicații minore” în Siria și în ce privește lupta globală cu Statul Islamic, să vedem cum este percepută Rusia în rândul românilor. Conform unui sondaj IRES recent, Rusia este principala țară identificată drept ”țară dușmană” (35%), urmată de Ungaria (17%). Dintre ”țările prietene”, se detașează Statele Unite ale Americii (24%) și Germania (20%). Mai mult de jumătate dintre români consideră Rusia o amenințare pentru securitate: 56% pentru securitatea globală, 58% pentru securitatea europeană, respectiv 57% pentru securitatea noastră, a românilor. În cazul unui conflict, opiniile sunt divizate: aproape jumătate optează pentru neutralitate (49%), însă există și 39% care cred că ar trebui să ne aliem de partea SUA/Occidentului. Țările prietene sunt și cele care ne-ar apăra cel mai bine la nevoie (în primul rând Statele Unite, 46%, apoi Germania, 24%).

Dacă Rusia reprezintă principalul pericol pentru siguranța românilor, pe plan global, prioritatea în domeniul securității, definită și de ONU ca atare, rămâne lupta cu Statul Islamic. În acest sens, Statele Unite au solicitat securizarea graniței Turciei (prin care fug copiii noștri europeni de-acasă, nu la club sau la prieteni, ci la Statul

Islamic!) prin intermediul a 30.000 de militari turci, pe o porțiune de 98 km. YPG, armata kurdă, a închis deja jumătate din această graniță nordică și a apărat-o de Statul Islamic, cu suportul aerian al Coaliției, dar Turcia se opune fervent avansării YPG de teama formării unui stat independent kurd.

Statele Unite nu mai tolerează ”toleranța” excesivă a Turciei față de Statul Islamic. Securizarea întregii granițe ar fi o lovitură decisivă pentru Statul Islamic, mai puternică decât bombardamentele Coaliției. Totodată, Obama cere Rusiei să accepte eliminarea teroristului-șef al regimului sirian (principalul responsabil pentru dezastru și factor perturbator în procesul de pace). În același timp, Obama cheamă Rusia și Turcia să colaboreze pentru a detensiona situația creată în urma prăbușirii avionului rus și le îndeamnă să se focuseze pe lupta cu Statul Islamic (nu pe rebeli moderați, respectiv pe kurzi).

În ideea de a adopta orice mijloace în confruntarea cu Statul Islamic, după ce Franța a acceptat deja să se coordoneze cu Rusia în ce privește atacurile aeriene din Siria, ministrul de Externe francez, Laurent Fabius, a propus o colaborare între trupele franceze și cele ale regimului sirian, sugestie primită deazprobator de opoziția siriană. Cum așa? Suntem dispuși să facem orice? Să colaborăm cu teroristul-șef care-și masacrează poporul, care nu a luptat niciodată cu Statul Islamic (ci numai cu poporul) și a avut (și încă mai are) un rol fundamental în stimularea radicalizării și a ascensiunii Statului Islamic? Să ne amintim și ce spunea Coposu, ”scopul NU scuză mijloacele”.

Dacă procedăm astfel, devenim și noi terorișți-șefi și talibani-șefi. În Marea Britanie, Cameron nu a recomandat colaborarea militară cu regimul sirian, dar încearcă, în schimb, să extindă loviturile aeriene împotriva Statului Islamic din Irak în Siria. Cu toate că Jeremy Corbyn, liderul pacifist al laburiștilor, se opune oricărei intervenții, laburiștii vor fi lăsați să voteze după conștiință, mulți în acord cu Cameron și conservatorii. Având în vedere că loviturile aeriene nu sunt suficiente, Cameron se bazează pe colaborarea cu 70.000 de rebeli moderați. Însă ar trebui să fie conștient că aceștia nu sunt uniți

(peste o sută de grupări) și au ca prioritate regimul sirian, nu Statul Islamic.

Între timp, Iordania a primit o sarcină imposibilă: trebuie să realizeze lista ”grupărilor teroriste” din Siria (singurele desemnate până acum de ONU fiind al-Nusra (al-Qaida) și Statul Islamic). În cazul Ahrar al-Sham, al-Sham Front și Jaish al-Fatah (Armata Cuceririi), sprijinite de țările din Golf, opiniile sunt împărțite, iar presiunile Arabiei Saudite și ale Turciei sunt mari... pentru a le elimina din listă (deși rușii cer asta). Mai mult, liderul Coaliției Naționale Siriene (opoziția politică recunoscută de Occident), Khaled Khoja, a propus delimitarea al-Nusra de al-Qaida, întoarcerea la adevărata revoluție... și la masa negocierilor. Similar, de partea regimului, luptă organizații susceptibile să fie încadrate ca ”teroriste”: Gărzile Revoluționare Iraniene, Brigada Ierusalim, Hezbollah și Forțele de Apărare Naționale. Să o chemăm pe mama Omida, pe guru Cristian Tudor Popescu sau Monica Tatoiu ori pe Garona, cățelușa străbunicii care prevedea cu precizie bombardamentele în al doilea război mondial, pentru a rezolva dilema?

Statul Islamic e greu de oprit, fie și de guru mai sus menționați: are nu doar o armată puternică, bine trainuită, plătită, echipată și destul de motivată (în ciuda pierderilor), ci și o armată media de succesuri. Statul Islamic utilizează atât aplicaţii foarte cunoscute precum WhatsApp, cât şi tehnici sofisticate. Potrivit unor experţi în contraterorism, jihadiştii au la dispoziţie tehnici avansate de codificare a comunicaţiilor, apelând la canale închise şi protejate. Mai exact, experţii jihadişti ştiu să creeze reţele virtuale proprii pentru a asigura securitatea comunicaţiilor. Beneficiază şi de un „help desk“, disponibil 24 de ore din 24 şi şapte zile din şapte pentru a-i ajuta pe membrii săi să soluționeze orice problemă de natură tehnică.

Una dintre aplicațiile folosite frecvent este Telegram: aceasta prezintă un grad înalt de protecție a informațiilor și a fost concepută de Pavel Durov, celebru pentru fondarea reţelei de socializare

VKontakte, un fel de „Facebook rusesc“. El a deţinut societatea până când i-a fost confiscată de aliaţii Ţarului... pentru că a refuzat să răspundă tentativelor Kremlinului de a spiona comunicaţiile utilizatorilor reţelei de socializare. În acest context, Durov a creat Telegram, pentru a oferi tuturor o protecţie sporită a vieţii private. După atentatele de la Paris, Durov nu mai acceptă jihadiști pe site, ceea ce a condus la un jihad anti-Durov și anti-Telegram din partea Statului Islamic.

O investigaţie de amploare a jurnaliştilor Greg Miller şi Souad Mekhennet, publicată de Washington Post, pe baza mărturiilor unor jihadiști aflați în detenție în Maroc, arată că în centrul departamentului media al Statului Islamic sunt circa o sută de persoane care lucrează într-un imobil cu acces protejat şi cu echipamente de ultimă generaţie. Șefii departamentului au rangul de „emir“, egal celui al principalilor şefi militari, iar membrii săi sunt foarte bine plătiţi, uneori de şapte ori mai mult decât un soldat de acelaşi rang, şi au la dispoziţie casă şi maşină. Execuțiile transmise sunt întotdeauna regizate: călăii trebuie să citească niște texte de propagandă de pe panouri și să ridice de mai multe ori sabia până se prinde cel mai bun unghi.

Mai mult, martirilor jihadiști li se așază buzele de parcă ar zâmbi înainte să fie fotografiați. Revista oficială Dabiq glorifică masacrele pentru a înspăimânta dușmanii și a atrage noi jihadiști. Spre deosebire de al-Qaida (care recurge la filme lungi, obositoare, centrate pe lideri), Statul Islamic uzează de producții scurte, dinamice, focusate pe simplii luptători. Viața din califat este prezentată în cinematografe în aer liber în mod idilic: realizarea unor noi construcții, eficiența tribunalelor sharia și absența corupției, prin contrast cu regimul sirian. Se spune că însuși califul, după ce a blocat din greșeală mașina cuiva, a fost pus de tribunalul sharia să plătească amendă. Dar traficul de sclavi, organe, obiecte de artă (idoli!) și petrol când o să apară în filmulețele de propagandă?

Așadar, ca să oprim Statul Islamic, ar trebui mai întâi să stopăm atrocitățile regimului sirian, începând cu bombele-butoi (principalul

ucigaș al civililor), apoi să securizăm granița Turciei cu Siria și să continuăm eforturile de demistificare a propagandei Statului Islamic.

Un pas important pentru demitizarea propagandei Statului Islamic îl face chiar cineva de pe teritoriul său, jurnaliștii/activiștii media de la *Raqqa Is Being Silently Slaughtered*, (puținii rămași) recompensați recent cu premiul ”*Committee to Protect Journalists” International Press Freedom Award*. Aceștia raportează din Raqqa despre decapitări, violuri și crucificări, cu toate că mulți dintre colegii lor au fost uciși de Statul Islamic, împreună cu unul dintre lideri (Mutaz billah Ibrahim, Ibrahim Abed al-Qader, Muhammad al-Mousa, tatăl co-fondatorului Hamoud al-Mousa). Jurnaliștii străini se bazează pe informațiile obținute de ei. Deși e greu de admis, provincia lor s-a transformat în ceva de nerecunoscut: pe lângă decapitări, violuri, crucificări și biciuiri, Statul Islamic recrutează copii și îi duce în tabere religioase/de antrenamente și forțează fetele să se mărite cu jihadiști.

Iată ce spune reprezentantul lor la decernarea premiului: ”Suntem prinși între două forțe brutale și agresive: prima este un regim criminal, obsedat de putere, care pretinde că luptă cu terorismul ucigând copii. A doua împrăștie răul și injustiția și prezintă o imagine neagră a națiunii noastre. Fiecare dintre aceste forțe ne consideră criminali pentru că noi destăinuim acțiunile lor lumii. (...) Haideți să vă ilustrez dimensiunea suferinței noastre: acest oraș frumos New York are o populație de circa opt milioane jumate. Imaginați-vă că două milioane au fost forțați să-și părăsească locuințele și orașul nu mai are profesor, doctor sau poștaș. Oamenii urmăresc suferința din Siria și cred că e departe de ei, dar distanța de la Damasc la Roma este aceeași ca de aici (New York) la Miami. Răul care a început în Siria nu se oprește acolo. Puterea binelui care ne este dată de Dumnezeu trebuie folosită pentru a lupta cu răul. Accept acest premiu în numele sirienilor reduși la tăcere și al acelora care suferă pentru a construi o societate liberă și democratică. Ei nu au nevoie doar de un premiu, ei au nevoie de ajutor.”

Cu puțin timp în urmă, activiștii media de la *Raqqa Is Being Silently Slaughtered* au descoperit că în atacurile împotriva Statului Islamic de la Raqqa a fost utilizat fosfor alb, interzis prin Convenția asupra Armelor Convenționale (1980). Majoritatea atacurilor aeriene în Raqqa sunt ruseşti şi franceze. Activiștii din Idlib au menționat și ei fosforul alb în rapoartele lor din Idlib, referitoare la atacurile ruseşti. Fosforul alb seamănă cu Napalmul: acționează ca un incendiator, făcând pielea să se topească și să scurgă de pe oase. Atacuri cu fosfor alb, clor, gaz mușțar sau sarin. Bombe-butoi aruncate din elicoptere la nesfârșit, 50 de cutremure pe zi. Răpiri/arestări, violuri, torturi până la moarte, execuții arbitrare, chiar și ale copiilor. Blocadele foamei. Monumente și case ruinate. Oameni dărâmați. Toate acestea continuă. Ba mai apar și noi ingrediente ca fosforul alb în tortul ”Miresei moarte”.

Să ne mai mirăm că, zdrobiți între regim și Statul Islamic, dușmanii poporului, câinii turbați de teroriști, viermii de trădători, maimuțoii împuțiți, șerpii cu clopoței, ă... oamenii fug... ă, adică se refugiază? În Germania și Suedia (țări multvisate) sunt întâmpinați prietenește, atmosfera e civilizată și se simt exact ca acasă, mai ales când se dă foc taberelor de refugiați. În Suedia, au fost zeci de asemenea incidente, iar partidul ”Democrații Suedezi” (în plină ascensiune) a precizat ca să nu existe urmă de îndoială: ”Nu vrem să arătăm ca un român jegos”. Asta îmi aduce aminte de filmul ”Aferim!” al lui Radu Jude, a cărui acțiune se desfășoară în secolul XIX. În acest film aflăm de la un popă ortodox că țiganii e oameni pentru că se trage din Egipt, dar i-a blestemat Noe să fie sclavi. Evreii, în schimb, nu e oameni că bea sânge de copil creștin. Întrebare: talibanii creștini și cruciații musulmani de azi e oameni sau nu?

Aștept răspuns. Nu, nu de la rățoiul Donald Trump care identifică tot felul de câini turbați și șerpi de teroriști pretutindeni, și printre copii orfani de doi ani. Circulă și bancuri pe net: ”De ce îl preferă Donald Trump pe E.T. în locul imigranților? Pentru că până la urmă E.T. s-a întors acasă.” Dacă va ajunge președinte în State, voi fi

probabil nostalgică după un președinte-fantomă ca Obama, căruia i-am numărat zilele... de mandat. Degeaba ne-a citit mailurile și postările pe Facebook. S-a uitat și nu a văzut și nu a făcut... decât gafe ca cea cu trupa de 60 de Supermen, trimiși să lupte cu Statul Islamic. Însă Donald Trump îl va întrece. Și nu-i decât o complicație minoră. Lasă, poate ne caută Marean Vanghelie, maimuțoiul ăla implementat, ejaculat de la PSD, răspunsul potrivit pe Goagăl.

Am o stare atât de bacoviană încât aș viziona și un film de Cristian Mungiu sau de Cristi Puiu. Deși poate optez pentru o poezie datorită duratei reduse. Nu mi-am mai luat de săptăluni rația de o poezie pe zi. Nu mai sunt capabilă nici să trântesc un scuipat intelectual, sarcasmul ar fi trebuit să fie ”ultimul refugiu al oamenilor modești și al celor cu sufletul curat atunci când intimitatea sufletului lor este grosolan și supărător invadată” (Dostoievski). Ah, coafa-v-aș pe toți Big Brotherii și talibanii ca pe toarșu’ Kim, mărețul și gloriosul conducător din Coreea de Nord, (ras pe lateral, deasupra urechilor, și cu un moț în cap). Ce stil, prestanță și atitudine! Frizură obligatorie pentru bărbați, altminteri ești executat.

Cred că rățoiului Donald Trump i-ar sta chiar bine, l-ar avantaja. Pe mine nu mă mai preocupă de mult trendurile, coafurile și vopsitul, nu-s în stare nici să mă pieptăn. Mă consolez doar cu faptul că îmi adaug la listă, cu mândrie revoluționară, eticheta de ”șarpe cu clopoței”, că cea de ”român jegos” era de mult. Deci decât: ”șarpe cu clopoței (cu ochelari eram dinainte)”, ”nebună”, ”maimuță posedată”, ”femeie născută la sindrom premenstrual”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”cățea turbată”, ”vacă proastă”, ”șarpe cu ochelari”, ”băsistă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual” (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), ”teroristă”, ”trădătoare”, ”jegoasa de la nouă”, ”indian”, ”fantomă”, ”curvă” finanțată din diaspora etc. Buni și românii jegoși la ceva!

XXV. Un fachir despuiat ca Gandhi instigă lumea să împroaște cu bombe-butoi... umplute cu iubire și puterea iluminării

9 decembrie 2016

Un fachir despuiat instigă lumea! Știți despre cine e vorba și cine s-a exprimat astfel? Uluitor, apelativele se referă la marele Gandhi, iar cel care a spus-o e nimeni altul decât... Hitler, Stalin, Mao, Țarul, Califul, teroristul-șef din Siria, jurnalista talibană Katie Hopkins din Marea Britanie, Vadim, Băsescu sau Ponta? Nu, e însuși Churchill, nu poți să crezi, dar așa e. Și, desigur, adică probabil, nu și-a cerut niciodată scuze. Rușinică, rușinică, rușinică! Indiferent de reacțiile lui Churchill, de arestări, hărțuiri și mizerii de tot felul, Gandhi și-a continuat lupta (nonviolentă) pentru eliberarea Indiei de sub ocupația britanică și, în același timp, pentru drepturi (inclusiv ale paria). Avea dreptate... și niciun drept (ce să mai zic de paria, și, din păcate, mai sunt și acum paria și ne putem număra și noi probabil printre aceștia). În lupta lui, Gandhi a recurs permanent la protestele pașnice, nesupunere civilă și greva foamei (cu limonade, m-am inspirat și eu de la el). Bune și limonadele la ceva!

Deși aprecia vechile învățături ale Indiei, spiritualitatea ei profundă și a apelat la o ținută simplă, modestă (un fachir despuiat, logic, nu?), Gandhi a sfidat tradiția budistă și a castelor (într-o lume-vis, guvernată de iluzii, de ”maya, vrăjitoarea cosmică”, coșmarurile sunt tot vise și trebuie să le suportăm, injustiția este, de fapt, ori ireală, ori o parte a ordinii cosmice pe care trebuie să o acceptăm pasiv, ce rost ar avea să o respingem?). Lupta continuă cu sistemul, convențiile, vechile mentalități și, în mod special, confruntarea cu sinele său (în primul rând spirituală, nu politică), jihadul său exterior și cel interior prin puterea focului sacru și a iluminării, au dat sens vieții lui, iar umorul l-a ajutat să reziste (după cum mărturisea el însuși). Îi felicita pe toți care ajunseseră la pușcărie, povestea unul dintre colaboratorii și discipolii săi de marcă și o altă mare personalitate care a marcat istoria Indiei (și a lumii), Nehru:

închisoarea era un pas spre libertate (și Steinhardt s-a eliberat prin credință între Zidurile temnițelor comuniste și a descoperit fericirea).

Ah, bine ar fi să avem niște fachiri despuiați ca Gandhi și Nehru și în România, atât în clasa politică de la noi, cât și în sistemul educațional. Fuckultatea-fantomă unde am lucrat o (scurtă, dar foarte traumatizantă) perioadă a reprezentat pentru mine profesori-fantomă și studenți-fantomă, stilul comunist ”copy-paste”, ”merge și așa”, ”muncă patriotică”, ”mărețe realizări”, ”toate sunt la fel”, proprietate comună - ”ce-i al meu e și al tău”, cursurile mele sunt și ale tale și... ale secretarei, notele mele sunt și ale tale și... ale secretarei. Când mi s-a cerut să trec note-fantomă unor studenți-fantomă care nu participaseră vreodată la un examen (și nici nu intenționau), iar eu nu am acceptat, am fost expulzată rapid și umilitor din sistem (dulce cădere, dulce exil!). După jde mii de reclamații, dosărelul fantomelor se mai judecă și acum (în prezent, a ajuns la judecătoria de sector).

Hm, fantomele astea îmi aduc aminte de filmul ”De ce eu?” al lui Tudor Giurgiu. În acest film (din nefericire, caz real și emblematic), Cristian Panait, un tânăr procuror aparent cu mari perspective, își pierde funcția (și apoi cariera și... viața, căci nu poate suporta) pentru că rezistă presiunilor sistemului și refuză să acuze un coleg nevinovat. Își spune și el: de ce eu? Ce m-am băgat? Unde m-am băgat? Stai așa, cum adică m-am băgat? Mi-am făcut doar treaba. Hm, asta deranjează. Să-ți faci treaba e cea mai mare infracțiune. Nu numai infracțiune, ci și păcat capital. Nu te lasă să-ți vezi de treabă. Trebuie să ”ne facem că lucrăm”, asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești.

Și școala din Siria (tot o ”măreață realizare” comunistă), cu caracterul ei uniformizant, ideologizat și militarizat, este una fantomă, un sistem care produce pe bandă rulantă soldați-fantomă, aparent fideli regimului, un fel de ”omuleți verzi”. Iată ce mărturisește Ninar Hasan, activistă Planet Syria: ”În subconștientul meu, format în Siria, școala este asociată unui câmp de bătălie. Am renegat totul din ea: cărțile și conținutul lor erau un inamic, uniforma școlară și costumul militar pe care trebuia să le purtăm și mirosul de umiditate și bastonul supervizorului și asfaltul terenului de joacă care

ne lăsa urme pe genunchi și coate după ce trebuia să ne târâm ca pedeapsă colectivă pentru greșeala unui coleg".

Ninar repudiază manualele care abundă de sloganuri și texte ideologizate, cer copiilor să contribuie la construcția glorioasei republici socialiste (vărsându-și sângele!) și definesc drept "dușmani" imperialismul, colonialismul și ideologiile reacționare cum ar fi cele adoptate de "câinii de trădători" din gruparea "Frații Musulmani" (nume și idei mult prea abstracte pentru a fi înțelese de elevi). Totodată, Ninar respinge orele lungi și plictisitoare, atacurile sistematice ale colegilor/profesorilor pe motiv că are mama divorțată, lipsa de interes pentru cultivarea aptitudinilor și a pasiunilor, incompetența și spăgile (mai știm și la noi, și, din păcate, nu numai pe vremea comunismului). "Relația mea cu școala din Siria este similară cu reacția unui supraviețuitor în raport cu o boală incurabilă. Anii de boală se scurg repede în memoria obișnuită să condenseze acei ani și să-i reducă la un sentiment trecător de dezgust și la expresia: "mulțumesc, Doamne, am supraviețuit!"

Ninar a supraviețuit până acum școlii, dictaturii, războiului și extremismului de toate tipurile. Să vedem dacă va rezista și atacurilor aeriene ale Marii Britanii, inițiate cu câteva zile în urmă. Cu această ocazie, Cameron a declarat entuziast că forțele britanice vor oferi suport militar aerian pentru circa 70.000 de rebeli moderați care vor lua parte la asaltul orașului Raqqa, capitala califatului. Uau, 70.000! Asta-i ca povestea cu "15.000 de specialiști" a lui Milică. Ei, măcar nu se laudă ca Obama cu doi-trei Supermen, bine trainuiți și echipați, capabili să spulbere regimul și Statul Islamic dintr-o suflare. La început, Cameron nu a menționat nicio grupare, din motive de "securitate". Și, dacă inițial a susținut că aceste trupe sunt disponibile chiar acum, Cameron a revenit și a precizat că se referă la viitor, după încheierea negocierilor de pace, când armata siriană și FSA – Armata Siriană Liberă vor putea colabora.

Așadar, până la urmă, a nominalizat, vorbind, pe lângă FSA – Armata Siriană Liberă, și de kurzi. Numai că FSA – Armata Siriană Liberă (rebelii moderați sprijiniți de Occident) nu e dominantă pe

câmpul de luptă, e destul de dezbinată și demoralizată și are, oricum, prioritate în acest moment lupta cu regimul, nu cu Statul Islamic. Iar kurzii, de fapt, nu prea vor să iasă din teritoriul lor, ce să caute la Raqqa? O altă problemă este că jihadiștii sunt amestecați printre simplii locuitori la Raqqa, deci, atacarea lor presupune bombardarea civililor și numeroase victime în rândul acestora.

Pe ansamblu, mai mult de jumătate din populația Marii Britanii este de acord cu intervenția militară împotriva Statului Islamic. Totuși, atacurile britanice nu vor fi doar costisitoare (circa 200 milioane de lire pe an), ci vor stimula și radicalizarea unor persoane, vor spori atentatele și, dacă nu sunt dublate de o strategie coerentă (deocamdată nu prea clară), vor eșua ca în Irak, Libia sau Afganistan. Germania s-a alăturat și ea Coaliției anti-Statul Islamic. Interesant, 95% dintre atacurile aeriene împotriva Statului Islamic sunt derulate de Statele Unite, iar 5% de țări europene. Dar în situația haotică și explozivă din Siria, orice intervenție militară mai curând accentuează și prelungește conflictul, în loc să genereze o detensionare.

Așadar, ar trebui să continue eforturile de pace cu participarea tuturor părților. Să nu uităm că tocmai crimele de masă ale regimului sirian și războiul au fost (și mai sunt) un excelent instrument de recrutare pentru Statul Islamic. La acestea se adaugă respingerea musulmanilor-refugiați ca ”neintegrabili” sau ca ”teroriști”, după cum subliniază însuși reprezentantul ONU pentru refugiați, Antonio Guterres. Deși alții constată o reducere a ratei de recrutare, selectarea noilor membri ai Statului Islamic (prin rețelele de socializare, apoi prin contacte directe) a mers bine după datele *Soufan Group*: numărul luptătorilor străini în Siria și Irak s-a dublat în ultimul an, ajungând la 27.000. Aceștia provin din 86 de țări, însă printre ei sunt și circa 5.000 de europeni, respectiv 5.000 de foști sovietici. În jur de 20% se întorc în țările de origine, prezentând riscul atentatelor.

Toți rebelii din Siria sunt împotriva Statului Islamic, dar unii dintre ei sunt și ei jihadiști (de exemplu, al-Nusra, membră al-Qaida, care s-a impus pe teren). Colaborarea rebelilor moderați cu al-Nusra (al-Qaida) a avut frecvent un caracter tactic, nu ideologic. Aceștia se pot dispensa de al-Nusra când contextul o va permite. În prezent,

funcționează 14 grupări militare care au un rol esențial de ”*powerbrokers*”, factori decisivi pentru a obține succesul militar și administrativ în zonele controlate. Și încă 12 grupări cu potențial similar. Dintre aceștia 26, trei sunt afiliați ideologic al-Nusra. Deci, există, într-adevăr, rebeli moderați frecventabili și eficienți (în jur de 70.000), numai că nu a prea știut Cameron cum să formuleze, că nu e Churchill.

Ca de obicei, John Kerry se arată și mai optimist decât Cameron și afirmă că Statul Islamic ar putea fi înfrânt în câteva luni, după încetarea luptelor între regimul sirian și rebeli. În opinia lui, forțele aeriene trebuie dublate de forțe terestre (sirieni și arabi). Ce revelație! Bine că nu mai recurgem la doi-trei Supermen în lupta cu regimul și Statul Islamic. Obama apreciază și el că un aranjament politic în Siria va facilita lupta cu Statul Islamic. La rândul său, Țarul cere lista grupărilor teroriste din Siria și cheamă, în continuare, lumea întreagă să se unească pentru a lupta împotriva terorismului (sub conducerea unui terorist-șef ca el și alături de teroristul-șef din Siria, autorul principal al dezastrului și al victimelor dintre civili).

Sub presiunea Statelor Unite, Turcia face eforturi să securizeze granița cu Siria, dar mai sunt porțiuni (98 km) sub controlul Statului Islamic. Construcția zidurilor (inclusiv unul nou de 151 kilometri la granița cu Siria, pe lângă cele existente) și patrulele sunt insuficiente, este nevoie și de soldați (Turcia a anunțat o creștere de la 12.000 la 20.000 militari). Până atunci, copiii europeni confuzi și/sau debusolați intră (mai mult sau mai puțin întâmplător) pe chat în discuție cu un jihadist, își aruncă produsele de coafat/cosmeticele și-și acoperă părul (eventual cu burka, vălul integral), azvârlă la gunoi CD-urile cu muzică rap și DVD-urile cu filme hollywoodiene, închid Facebook-ul, devin gravi și enigmatici, se izolează sau se întâlnesc doar cu prieteni fundamentaliști, apoi, într-o zi, fug de-acasă să se mărite cu un luptător al Statului Islamic sau să devină unul dintre ei. I-o fi instigat fachirul ăla despuiat de Gandhi?

Și de ce fug de-acasă la Statul Islamic? Păi, se duc să participe la evenimente sportive și culturale precum fotbalul cu capete, târgurile

de sclavi sau jocurile stupide și morbide ale Statului Islamic, cum ar fi falsele execuții sau jocul de-a ”v-ați ascunselea” (copii până în opt ani, cu cagulă și pistol, caută prizonierii printre ruine și-i împușcă). Victimele sunt numite ”fii de evrei” și ”spioni ai regimului”. Nu că Țarul nu și-ar continua și el mărețele realizări în lupta cu terorismul: 35 de civili uciși la Ariha, Idlib (au atacat se pare, din greșeală, și o bază a armatei siriene la Deir al-Zour, ucigând soldați). Americanii au produs și ei cel puțin 36 victime civili în localitatea al-Khan (Hasaka).

Și să nu uităm campionul masacrelor, regimul sirian, cât de curând răsplătit pentru meritele sale, dacă nu cu Premiul Nobel pentru Pace, măcar cu un nou mandat. Într-o rutină devenită cotidiană, oamenii din Douma, Goutha de Est, aflați sub blocadă și invadați de bombe-butoi (50 de cutremure pe zi), dispar sub dărâmături cu copiii în brațe, în timp ce analiștii dezbat masacrele la nesfârșit (număr de morți, răniți, atacuri, tip de arme, masacrele astea sunt o expresie a forței regimului, ba nu, a slăbiciunii... și, de fapt, ce tot comentăm, le știm deja). Cum inspirat punctează activiștii de la Planet Syria, bine că absența electricității și a mijloacelor de comunicare le scutește pe victime de comentariile analiștilor.

Și iată ce povestesc doctorii Mohamed și Sakhr (ambii convinși că sângele sirian nu are nicio valoare pe pământ) despre atacul cu gaz sarin de la Douma, din august 2013. Au fost treziți la trei dimineața. Oamenii palizi și speriați alergau pe străzi disperați, bezemetic, cu pături în brațe, deși se prăbușeau sub greutatea lor. Morții și răniții erau așezați unii peste alții, la grămadă, nu aveau timp să-și dea seama care e mort sau (încă) viu. Unii pacienții, cu toate că mai respirau slab, arătau (deja) precum cadavrele. Se convulsiomau și făceau spume la gură. Unii râdeau sau plângeau dezlănțuit, alții urlau. După trei-patru ore de muncă infernală, amețit, cu ochii încețoșați, sufocându-se și împleticindu-se, doctorul Sakhr și-a abandonat pacienții și a început și el să plângă isteric. A leșinat, dar colegii l-au trezit și i-au spus că a inhalat gaz de pe hainele și corpurile pacienților și s-a intoxicat.

Deși simțea că moare, a vrut să se întoarcă la pacienți, însă colegii nu i-au permis: nu vedea bine, nu se putea ține pe picioare și totul se învârtea cu el. Când și-a mai revenit, s-a întors la lucru, apoi a făcut poze cu morții și răniții pentru a avea o dovadă. Nici lui nu-i venea să creadă. Așa ceva era imposibil. Prima reacție era să nege. În a cincea zi, a încercat să ajungă la Comisia de Investigații ONU pentru a-i informa cu privire la atac. Delegația ONU a mers împreună cu medicii la cimitir pentru a preleva probe. Au vizitat casele victimelor și supraviețuitorilor. La un moment dat, au întâlnit o casă pustie, pe care era pusă masa, tacâmurile erau deja aranjate, ceaiul era turnat în cești, iar pâinea așezată pe masă. Cina e servită. Poftă bună!

Haideți odată! Să se așeze la masă câinii ăștia turbați de teroriști, viermii ăștia de trădători, porcii ăștia de șerpi cu clopoței și maimuțoi împuțiți. Să se servească frumos cu un grătar de miel sfârâind, o lipie proaspătă cu mirodenii, Za'atar și cremă de iaurt, labneh și un ceai negru fierbinte, cu un cubuleț de zahăr. Sau o cafea cu lapte. Să-i inhaleze aburul aromat și să fumeze o ultimă țigară, înainte să vină Statul Islamic să-i prindă pe păcătoși și să joace fotbal cu capul lor! Să aibă parte măcar de o cafea cu lapte cum a căpătat Malraux în 1944, când a fost arestat de Gestapo (pentru lupta sa în rezistența franceză), de la o călugăriță și de la o proprietară de hotel. De asemenea, Malraux, deși nu tocmai credincios, a resimțit ca pe o binecuvântare gestul țărăncilor care-l credeau condamnat (pentru trădare și terorism, logic, nu?), fără speranță, și făceau semnul crucii în dreptul rănilor sale. Și a fost etern recunoscător pentru cafeaua cu lapte și crucile țărăncilor. I-au adus alinare când era singur pe cruce, în fața morții. Să primească și copiii și frații noștri din Siria ca Malraux "mângâierea disperată care închide ochii morților".

Și eu, și Promy (titanul Prometeu, prietenul și erou meu) ne-am jurat să nu ne mai lăsăm niciodată singuri pe cruce. Suferința împărtășită ne-a apropiat și mai mult și a întărit focul sacru din noi (care a plecat de la Promy către univers, dar uneori uită să-l încălzească și să-l ilumineze chiar pe el). Totuși, descoperirea câte

unui titan precum fachirul despuiat de Gandhi reușește să reaprindă focul sacru în el (și sunt nenumărați titani nu numai în Siria, printre activiștii Planet Syria, ci pretutindeni pe pământ). Și gesturile mele de dragoste îi fac ochii negri, migdalați, umbriți de gene lungi și arcuite să strălucească precum stelele ce se sting. Lumina intensă și sfâșietoare a sfârșitului...

Dacă mai avem un minut, aș vrea ca minutul acesta să fim împreună, fie că numărăm sau nu secundele. Iar în cazul în care le numărăm, să o facem împreună. Și, dacă tot suntem în infern și nu mai putem evada vreodată, să mai sfidăm o dată legile lui, adică să stăm îmbrățișați câteva secunde. Să ne strivim unul pe altul într-o îmbrățișare titanică, să ne tasăm oasele și să ne preschimbăm în praf de stele. Așadar, îl iau de mână pe Promy (mâna albă, statuară, marmoreană, care devine, brusc, fierbinte la atingerea mea), mă așez la el brațe și îi dau un sărut gay salvator (gay... pentru că așa-l săruta Her (Heracle), așa e ritualul și sunt, oricum, un Don Quijote-fantomă castrat și fără vise).

Am ajuns și eu fantomă (ei, altfel de fantomă) și totul mi se pare ireal de parc-ar fi un vis. Dar atunci de ce îl mai rog pe Promy să-mi lingă cicatricele de pe corp și rănile din suflet, care sunt, de fapt, ale lui, căci am împărtășit durerea lui? Sunt și astea iluzii? Pe de o parte, vreau să le neg, tânjesc să fie doar un produs al ficțiunii, un exercițiu de imaginație, pe de alta, sunt recunoscătoare că port încrustate în corp și suflet cicatricele și rănile lumii acesteia, stigmatele suferinței lui Promy, a titanilor și a celor înghițiți de coșmarul istoriei. Torn ultimul pahar de bere, așteptând, cu răbdare titanică, să cadă ultimele picături (dulce cădere, le invidiem!). Îi suflu apoi bretonul negru, lucios, lung până la bărbie, filat și asimetric, îndreptat cu placa și-i șoptesc topită de dragoste, ridicând paharul de bere:

– Să se scurgă ochii tăi după mine, Promy. Și așa îți cad în gură.

– Mâncați-mi și ochii, dacă nu vă e prea scârbă! Dar, vă rog, nu mai lăsați nimic de data asta!

– Ce e, Promy, te deranjează ochii? Sau părul? Că e alb?

– Nu, că e creț. Încă nu m-am săturat să-l vopesc, Ile, dar am obosit și să-l îndrept... chit că era ultimul lucru pe care-l mai

îndreptam pe lumea asta. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, dotttore El-Gol, maestrul transparenței! Sigur că da, curg toate din tine și la 30-40 de kile ajungi străveziu, de toată lumea vede prin tine. Iar mami e zeița justiției. Încă își mai îndoaie genunchii înțepeniți și cerșește îndurare pentru mine, pentru tine, pentru copiii noștri din Siria, pentru tot pământul. Justiția în genunchi! Am rămas gol, în lanțuri, spintecat și sfârtecat, născut la gunoi, din spuma balelor, nu a valurilor. Însă acum, ce mai contează? Mâncați-mă tot, nu mai lăsați nimic, și părul, și ochii!

– Promy, și mie mi se scurg ochii. Adică, vreau să spun, curg. Secreții, nu lacrimi. Totul curge. ”Panta rhei”. Mie, oricum, nu-mi pasă de ochi. Mai era o dată să orbesc de la cheratită herpetică și eram foarte fericită. De-a dreptul în extaz. Asta pentru că primisem concediu! Concediu medical! Mie nu de ochi îmi e, ci de cap.

– Ile, nu știai că yahoo-ii n-au nevoie de cap, ci de alte părți ale corpului, cum a arătat și guru Kim Kardashian, o vizionară ca mine, inventatoarea telfie-ului (imaginea de la buric în jos)? Când o să aibă cap și Statul Islamic să înțeleagă? Tu, oricum, ți-ai pierdut capul după mine!

XXVI. Străpunsă de șrapnel, Luna se prăbușește pe pământul sfârtecat de cratere selenare

17 decembrie 2015

Negocierile de pace între regimul sirian și opoziție ar trebui să înceapă în ianuarie anul viitor. Viitor? Ce înseamnă cuvântul ăsta? Care viitor? Mulți sirieni nu pot concepe alt viitor decât sub invazia bombelor-butoi, cu 50 de cutremure pe zi, dărâmați prin dărâmături, de foame sau mizerie ori răpiți/arestați, violați și torturați până la moarte. Se bucură că, în absența curentului electric, nu dispun de televizor sau internet și, astfel, scapă măcar de propaganda obscenă și necomestibilă (oricât ar fi de înfometați) și de comentariile nesfârșite și sterile ale analiștilor.

Cum răspunde în prezent Planeta Pământ la chemarea Planetei Siria? Pentru a reduce diviziunile între ruși și americani și a avansa în procesul de pace sirian, John Kerry s-a întâlnit cu Țarul la Moscova și au căzut de acord că ”nimeni nu trebuie să aleagă între un dictator și teroriști” și că atât Rusia, cât și Statele Unite sunt hotărâte să distrugă Statul Islamic. Uau, Țarul aprobă asta, doar n-o fi el vreun terorist sau dictator sau vreun simpatizant al acestora. Dacă are cineva dubii, să precizăm: Țarul este un democrat caritabil, un spirit creștin și pacifist... care luptă cu terorismul și merită Premiul Nobel pentru Pace.

Din păcate, Rusia și Statele Unite nu au viziuni comune în ce privește soarta teroristului-șef și viitorul Siriei. Statele Unite cer eliminarea teroristului-șef înainte de încetarea focului și demararea negocierilor între regim și opoziție. La rândul ei, Rusia solicită insistent lista completă de grupări teroriste din Siria, precum și numele formațiunilor de opoziție care vor participa la discuții. Păi, se pare că pe lista teroriștilor nu au rămas decât Statul Islamic și probabil al-Nusra (dacă nu se detașează de al-Qaida), însă, oricum, aceasta ar trebui să debuteze chiar cu regimul Țarului și regimul

sirian. Comparativ cu aceste regimuri, până și Statul Islamic pare fecioară preacurată.

Între timp, Arabia Saudită a încercat să unifice opoziția siriană printr-o întâlnire la Riad, pentru conturarea unei platforme comune. Dar, mai mult sau mai puțin surprinzător, unii activiști (seculari) și unele grupări kurde importante nu au fost invitați (acestea din urmă sunt acuzate de unii rebeli de colaborare cu regimul), în timp ce islamiștii (inclusiv Ahrar al-Sham, ai cărui fondatori au legături cu al-Qaida și care, de altfel, au criticat absența al-Nusra, afiliată al-Qaida, de la conferință!) au fost prezenți.

Pe ansamblu, opoziția cere, în continuare, debarcarea teroristului-șef odată cu instalarea guvernului de tranziție. Mai exact, Coaliția Națională, opoziția politică siriană, susținută de Occident, dorește aplicarea *Geneva Communiqué*, un guvern de uniune națională de tranziție, însă fără talibanul-șef. Opoziția tolerată de regim (deși membrii ei au fost hărțuiți și arestați), Comitetul de Coordonare Națională pentru Schimbare Democratică, solicită doar negocieri pentru o tranziție pașnică. Totuși, în documentul final elaborat de opoziție, se acceptă negocieri de pace cu regimul, dar numai cu condiția eliminării teroristului-șef. În același timp, se cer eliberarea prizonierilor opozanți ai regimului, încetarea bombardamentelor și a blocadelor și oferirea de ajutor umanitar.

Simultan, un aliat-cheie al regimului și un actor regional influent, Iranul, a început să-și retragă luptătorii de elită din campania coordonată de Rusia în Siria. Acest eveniment sugerează o fisură între cei doi aliați. După moartea unor ofițeri de top, Iranul își ia înapoi o parte din Gărzile Revoluționare. Conform unor experți ca ministrul apărării din Israel, Moshe Ya'alon, campania de recuperare a Idlibului, în termen de trei luni, a eșuat din cauza incompetenței și a slăbiciunii armatei siriene, precum și a lipsei de hotărâre în cadrul Gărzilor Revoluționare iraniene (peste 7.000 de luptători în octombrie, sub o mie în decembrie). Ar fi bine ca toate acestea să însemne un pas înainte spre detașarea Iranului de regimul sirian și de teroristul-șef.

Până și Rusia înclină tot mai mult spre acest lucru, deși continuă să susțină regimul și să bombardeze rebelii (nu Statul Islamic). La rândul său, teroristul-șef sirian se anunță pregătit să negocieze cu opoziția, dar nu cu teroriștii. De fapt, opoziția e teroristă, cum să negociezi cu ea... altfel decât prin răpiri/arestări, violuri și torturi până la moarte, atacuri chimice, bombe-butoi și blocadele foamei? Toate acestea înseamnă comportament civic și patriotic din partea regimului. ”Cine nu e cu noi e împotriva noastră”. Și numai Statul Islamic e de vină, logic, nu? Să-l ștergem de pe fața pământului. *Asap, I'm doing my best*.

Chiar așa, *I'm doing my best*: în lupta cu Statul Islamic, Țarul își mai flexează o dată mușchii (dezveliți și în alte poze de profil/campanie foarte sexy), aruncând rachete de croazieră din Marea Mediterană, de pe un submarin silențios, nedetectabil, deși atacurile aeriene erau suficiente. Să ne aducem aminte, au mai propulsat spectaculos, demonstrativ asemenea rachete și din Marea Caspică și, recent, au introdus bombardierul Tu-160 Blackjack și se trimit noile modele de tancuri T90, cu un sistem defensiv avansat pentru a răspunde eventualelor rachete anti-tanc ale rebelilor.

Pentru a arăta progresele modernizării armatei ruse și a-l impresiona pe Obama? Degeaba, acesta se uită și nu vede. Un președinte-fantomă și cea mai neinfluentă persoană de pe planetă. *Soft politics. Yes, I can't.* Și a trecut vremea surprizelor. S-a obișnuit cu ele. Va apela, în cel mai fericit caz, la 2-3 Supermen care pot spulbera Statul Islamic, regimul sirian și cel rus dintr-o suflare. În timp ce Obama își numără zilele de mandat (sperând să scape odată), masacrele Țarului și ale regimului sirian continuă: potrivit datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului, au fost uciși 353 civili și circa o mie răniți de bombardamentele Rusiei și ale regimului în numai două săptămâni, după intensificarea atacurilor aeriene.

Acțiunea câtorva Supermen trainuiți de autorități pentru a lupta împotriva Statului Islamic nu a prea convins publicul american. Conform unui sondaj de opinie CNN/ORC recent (din noiembrie),

60% din americani nu sunt de acord cu modul în care Obama gestionează problema terorismului (procentaj în creștere față de valul precedent). Totodată, două treimi dintre respondenți dezaprobă modul în care liderul de la Casa Albă abordează problema Statului Islamic. Se înregistrează și o schimbare majoră a opiniei referitoare la lupta cu Statul Islamic: 53% din respondenţi afirmă că SUA ar trebui să trimită trupe terestre pentru a se confrunta pe teren cu această grupare teroristă.

După atacul jihadist din California, Obama a încercat să calmeze spiritele, criticându-i pe republicanii care demonizează musulmanii și refugiații (Ben Carson, Donald Trump și mulți alții) și reiterând pașii deja stabiliți în lupta cu terorismul. Ce, trebuie să repete și acum că nu are nicio strategie? Ce nu-nțelegeți? Nu știe toată lumea, inclusiv Statul Islamic care l-a felicitat pentru acest lucru, acordându-i titlul de ”idiot ratat, lipsit de soluții”?

Iar Statul Islamic găsește noi adepți, până și în România, precum Jean de la Craiova, ă, pardon, ”Omar” de la Craiova. Jihadistul ”Omar” (un puști de 17 ani din Craiova) provine dintr-o familie cu probleme (mama divorțată, tatăl în penitenciar). Tatăl a intrat în conflict cu fiul pe motiv de trecere la religia musulmană: a ajuns să-l renege, astfel că băiatul s-a mutat la bunici (mai înțelegători, inclusiv în ce privește meniul fără carne de porc). ”Omar” și-a schimbat religia cu doi ani în urmă, s-a documentat despre războiul din Siria online, a intrat în contact cu jihadiști pe net, s-a radicalizat, a făcut propagandă pro-Statul Islamic și s-a oferit să fie ”martir”. L-a denunțat chiar mama lui, îngrijorată de comportamentul lui agresiv de acasă.

Pe lângă puștii radicalizați (instabili emoțional, impulsivi, teribiliști/imaturi, debusolați ori fără perspective, respinși de familie/societate sau marginalizați, anomici și alienați, care-și exprimă frustrarea violent, de multe ori prin imitație), Statul Islamic ar putea folosi și arme de distrugere în masă în Europa (arme chimice, biologice, radiologice). Apropo de arme, potrivit unui raport *Amnesty International*, Statul Islamic utilizează arme din 25 de țări (inclusiv România!), multe capturate. Numeroase arme provin din

transferuri iresponsabile către Irak. Proasta reglementare, corupția și absența unei supravegheri adecvate au amplificat această problemă. De aceea, este nevoie de embargo asupra armelor trimise către guvernele din Irak și Siria.

Conform unui alt studiu *IHS*, principalele șase surse de venit ale Statului Islamic sunt următoarele:

1. producţia şi traficul de petrol şi gaze,
2. impozitarea activităţilor comerciale în teritoriul pe care îl controlează,
3. confiscarea de terenuri şi proprietăţi,
4. traficul de droguri şi antichităţi,
5. activităţi infracţionale cum ar fi jefuirea băncilor şi răpirile pentru răscumpărare,
6. întreprinderile publice.

Aproape jumătate din venit provine din taxe (ca de exemplu, o taxă de 20% pentru servicii de electricitate sau telefonie mobilă), în timp ce 43% - din traficul de petrol și gaze. Recent, au fost reduse salariile combatanților și crescute taxele pentru electricitate, ceea ce sugerează unele probleme pentru Statul Islamic. În opinia IHS, atacurile asupra câmpurilor petroliere și de gaze, controlate de Statul Islamic, au început să dea rezultate.

Dacă Statul Islamic a început să se confrunte cu o lipsă de resurse, ce să mai vorbim de refugiați!? Absența hranei suficiente și nutritive pentru copiii sirieni refugiați generează probleme de sănătate ireversibile, subliniază reprezentanții ONU, putând afecta grav sistemul imunitar, dezvoltarea creierului și creșterea. Chiar dacă mamele sar peste mese zilnice pentru a-și hrăni copiii (vulnerabili în special în primii trei ani de viață). E ciudat să descoperi o mamă siriană care mănâncă trei mese pe zi. Ori un copil sirian. Cine a mai văzut așa ceva? Să-l înregistrăm în Cartea Recordurilor. Sau la ”Sirienii au talent”. Anul acesta alocațiile de hrană ale Programului Alimentar Mondial (WFP - ONU) s-au redus la 14 dolari pe lună, iar sute de mii de persoane au rămas descoperite. Uniunea Europeană a acordat un ajutor în octombrie, dar e insuficient.

La școală, în cadrul unui nou program ONU, copiii primesc prăjiturele cu un înalt conținut nutritiv (așa își iau micul dejun și sunt atrași să frecventeze cursurile ca la noi cu programul ”cornul și laptele”), însă programul se află la început și trebuie extins. Până și cei de la ONU, în ciuda eforturilor, se simt neputincioși, depășiți de situație: nu pot acoperi nevoile tuturor. Și acordul încheiat între Turcia și UE pentru a stopa afluxul refugiaților, din datele *Amnesty International*, agravează situația: mulți dintre refugiații care s-au zbătut să ajungă în Europa, în pofida riscurilor și dificultăților, au fost arestați de autoritățile turce, bătuți și unii chiar deportați în Siria și Irak (sute, poate și mii). Să nu se dezobișnuiască poate. Suntem, așadar, complici la abuzuri și deportări. Rușinică, rușinică, rușinică!

Nici în Liban sau Iordania, situația refugiaților nu s-a ameliorat semnificativ. În Liban, refugiații lucrează la negru, cu ziua, la ferme sau în construcții (dacă mai găsesc și e sezon), nu și-au plătit chiria de luni de zile (Libanul nu permite construcția taberelor de refugiați, așadar trebuie să închirieze o locuință sau un loc de campare) și cumpără mâncare pe datorie. Supraviețuiesc doar cu ajutorul fundațiilor. Conform datelor ONU, au ajuns la datorii medii de 850$. Mai mult de trei sferturi cumpără pe datorie. În același timp, voucherele de hrană acordate de ONU s-au redus ca număr și ca valoare (de la 30$ la 20$). Dar, surprinzător, de multe ori, vânzătorii și proprietarii caselor/terenurilor au răbdare (titanică). Un fost proprietar de magazin din Siria e uluit că oamenii încă îi dau, deși datoria e imensă. El nu ar fi acceptat asemenea datorii. ”Sunt oameni buni”, își spune. Și și-ar dori ca întreaga Planetă Siria să fie precum acești proprietari.

În Europa, în țările mult-visate de refugiați ca Germania sau Suedia au avut loc numeroase atacuri asupra taberelor de refugiați. În Suedia s-au înregistrat zeci de atacuri, iar în Germania numărul acestora a crescut de 4 ori anul acesta: 817 (multe dintre ele incendieri, majoritatea atacatorilor rămânând necondamnați). În Statele Unite, situația este și mai gravă: Congresul și candidații la președinție republicanii au susținut închiderea granițelor pentru refugiați, îndeosebi pentru cei musulmani. Obama a reacționat la

campania anti-refugiați și anti-musulmani a rățoiului Donald Trump (”*Make America Great Again*”) trimițând un mesaj unui refugiat sirian acceptat în Michigan: ”Ca soț și tată, nu-mi pot nici măcar imagina pierderea pe care ați îndurat-o. Dvs. și familia dvs. sunteți o inspirație. Știu că marii oameni din Michigan vă vor îmbrățișa cu toată compasiunea și suportul pe care îl meritați. Da, puteți încă să mai produceți o diferență în lume și noi suntem mândri că vă veți urma visurile aici. Bine ați venit în noua dvs. casă. Sunteți o parte din ceea ce face America mare.”

În ultimele zile, sensibilizat de acest caz, actorul Edward Norton s-a alăturat campaniei pro-refugiați. Refugiatul sirian primit în cele din urmă în Michigan, un savant bolnav de cancer care a adunat împreună cu băiatul său de 14 ani resturile celor șapte membri ai familiei dintre dărâmături, nu a renunțat la lupta pentru viață (din nou, supraviețuirea nu e viață): “Fiul meu a trebuit să care bucăți din mama și din sora lui afară din casă Avea 14 ani atunci... Nu mai este același. Imediat după ce s-a întâmplat acest lucru, a tot scris ”mami” în agenda sa. (...) Încă mai cred că am o șansă de a produce o diferență în lume. Am aflat azi că voi merge la Troy, Michigan. Nu știu nimic despre el. Sper doar că e sigur și că e un loc unde respectă știința. Vreau să mă întorc la lucru. Vreau să fiu o persoană din nou. Nu vreau ca lumea să creadă că sunt terminat. Sunt încă aici.”

Aceștia sunt, într-adevăr, martiri, titani, eroi și îngeri care nu fac doar America mare, ci și întrega planetă. Ar trebui să ne mândrim cu ei și să le urmăm exemplul. Iată și o altă poveste din Siria și o sursă de inspirație pentru noi toți. Qamar (Luna) suferea că trebuise să plece de acasă (din Douma tocmai la țară, pe lângă Damasc). Unul dintre băieți, Khalil (ajuns la FSA - Armata Siriană Liberă), a fost ucis în luptă. Soțul uneia dintre fete a fost arestat (adică a dispărut fără urmă, probabil torturat până la moarte), copila a căutat zadarnic informații despre soțul ei și apoi a venit la ea acasă în stare de șoc, zbătându-se în incertitudine. Altă fată s-a refugiat (din cauza războiului și a potențialei arestări a soțului ei). Apoi, soțul lui Qamar a fost lăsat orb și fără picioare în urma unui atac aerian.

Toată viața, femeia s-a sacrificat să-și îngrijească soacra bolnavă, să-și crească și să-și educe copiii, să îi ofere suport soțului rănit și mutilat (fizic și psihic). Cu răbdare, demnitate și dragoste, dăruindu-se pe deplin și totuși discret, fără să se plângă. Deși era săracă și nu avea mai mult de câteva legume cultivate din grădină, împărțea puținul avut nu doar cu familia, ci și cu vizitatorii. Într-o seară, în timp ce stătea liniștită în grădină, privind cerul înstelat și imaginându-și că e împreună cu fiul ei pierdut, Khalil, o bucată de șrapnel i-a străpuns inima. Luna s-a prăbușit în abis, dar în câteva clipe s-a înălțat apoi din nou spre cer, lângă fiul ei drag, Khalil. Ușor, ca prin vis, în liniștea nopții. O liniște binecuvântată, izbăvitoare care limpezește lumea și aduce pacea. Iar lumina Lunii continuă să se cearnă prin dantela norilor și să învăluie tandru și blând pământul sfârtecat de cratere selenare.

XXVII. Pionierii Siriei, cei mai fericiți copii, mulțumesc din inimă mărețului conducător pentru dreptul la urlete și tăcere... (tăcerea pumnului în gură)

20 decembrie 2015

După discuțiile de pace de la New York, ONU a adoptat o rezoluție prin care a stabilit un orar pentru negocierile dintre regimul sirian și opoziție, precum și formarea unui guvern de uniune națională în termen de 6 luni și alegeri în 18 luni, fără însă a specifica situația teroristului-șef din Siria (Occidentul solicită debarcarea acestuia, în timp ce China și Rusia nu consideră acest lucru o precondiție). Pe lista grupărilor teroriste au rămas exclusiv Statul Islamic și al-Nusra (al-Qaida). Măreții conducători din Siria și Rusia nu se includ pe asemenea liste, sunt niște spirite caritabile și democratice care luptă pentru pace și împotriva terorismului, logic, nu? Și în timp ce politicienii și analiștii dezbat, războiul și ororile au devenit normă cotidiană în Siria. Te obișnuiești cu frica, durerea și moartea, chiar dacă refuzi, în continuare, din rațiuni de conștiință sau din inerție, răul. Sau poate că 50 de cutremure pe zi sunt un dezastru natural.

Jurnalistul Rami Jarrah (fiu al unor disidenți sirieni și activist media care transmite live din Alep) spune că s-a obișnuit atât cu bombardamentele și masacrele încât, dacă ar fi vreo zi fără ele, i s-ar părea foarte bizar. Cele mai puternice și mai insistente sunt în prezent bombardamentele rusești (nediscriminate, la fel ca ale regimului sirian). Ca dovadă, recent, Rusia a ucis 34 de civili la Alep și al-Raqqa. În absența unei informări adecvate, Jarah a acoperit și reprimarea protestelor din 2011 (cu mii de oameni uciși la proteste, iar alți sute de mii arestați și zeci de mii torturați până la moarte în închisori, inclusiv copii). Rememorează că, inițial, protestele anti-regim au avut un caracter pașnic și democratic, fără valențe sectare. Când a realizat că o să fie arestat, Jarah s-a refugiat la Cairo (în octombrie 2011) și a fondat *ANA New Media Association*. De atunci,

urmărește evenimentele și comunică lumii, oricât ar fi de dureros, adevăruri incomode.

În Alep, copiii de 6 ani nu mai merg la școală: muncesc sau studiază Coranul. Unul dintre ei, intervievat de Jarah, își amintește că, de fiecare dată când se ducea la școală, erau atacați. Oamenii se tem nu numai de regim, ci și de Statul Islamic. ”Dacă spui numele peiorativ ”Daesh”, te ucid”. Pentru că nu există autorități, voluntarii din Alep au organizat diverse proiecte de dezvoltare locală, în ciuda bombardamentelor. În fruntea voluntarilor se află echipele de salvare, ”Căștile Albe” (”*Syria Civil Defence - White Helmets”*): ei sunt primii care ajung după bombardamente (dacă mai ajung și ei, căci sunt o țintă permanentă a atacurilor cu bombe-butoi). Sapă uneori zile și nopți la rând, cu obstinație, pentru a recupera fie și un degețel scheletic, acoperit de praf și năclăit de sânge. Din păcate, Căștile Albe se confruntă cu o lipsă de combustibil și de echipamente de salvare.

Jarah susține eforturile societății civile incipiente (și foarte asediate atât de regim, cât și de Statul Islamic ori de alte grupări rebele), înțelege rolul său cheie de a informa (în lipsa altor surse), dar și riscurile: activiștii media lucrează în condiții inimaginabile și dispar și ei în urma bombardamentelor, foametei, mizeriei și răpirilor/arestărilor (torturați până la moarte). Uneori, Jarah nu a fost lăsat să filmeze în spitale pentru că ”regimul nu vrea ca lumea să știe că avem societate civilă”. Nu, societatea civilă e doar o adunătură de teroriști, logic, nu?

Și apropo de eforturile societății civile, în ciuda bombardamentelor și a terorismului (jihadist sau de stat), iată ce ne povestește o activistă Planet Syria despre ultimele atacuri aeriene din Douma. Acesta este un oraș-martir, în care masacrele au devenit o rutină, bombardat în continuu cu bombe-butoi, țintă a avioanelor ruse și aflat sub blocadă guvernamentală. În cea mai grea zi din viața ei, ne mărturisește activista, pe 13 decembrie 2015, au avut loc 59 de atacuri nediscriminate (atribuite Rusiei căci avioanele nu au fost auzite ca cele ale regimului și au fost utilizate bombe cluster), iar 38

civili au fost uciși (dintre care 9 copii) conform *Syrian Network for Human Rights*. Școala și un centru medical au fost atacate. Aceste bombardamente au coincis cu lansarea campaniei ”Am drept la educație”.

Grupurile și organizațiile de femei, implicate în proiecte destinate educației copiilor au fost premiate pentru asemenea activități cu moartea a trei profesori, a directorului școlii și a trei elevi, precum și rănirea a 13 copii. Unul dintre profesori ne împărtășește experiența sa: a încercat singur să oprească hemoragia unei colege rănite, apoi a venit salvarea. La spital îi așteptau asistente-voluntare (în lipsa personalului calificat), iar medicii erau extenuați de afluxul răniților. Șase elevi cu vârste între 6 și 10 ani se găseau și ei acolo, așteptând în tăcere (cu excepția unuia care plângea și urla). La un moment dat, au început să strige: ”Domnișoară, vreau să merg acasă! Mă doare piciorul! Mama nu știe unde sunt”. Brusc, profesorul a realizat: ar fi trebuit să îi vadă la școală, nu la spital. Sau în groapă (în situația... fericită și privilegiată în care au parte de una).

Da, să ai o groapă (fie și comună), e un lux în Siria acum. Lumea dispare fără urmă. Potrivit unui raport *Human Rights Watch* (pornind de la fotografiile lui ”Caesar”, ale zecilor de mii uciși prin tortură în închisori/spitale militare), 7.000 dintre prizonierii care au murit în închisorile/spitalele militare ale regimului au fost torturați, tratați degradant sau executați. În puținele cazuri în care s-a recunoscut oficial moartea, motivul invocat a fost atacul cardiac sau probleme respiratorii. Zeci de mii de pușți cu probleme cardiace? Și, bineînțeles, Țarul se opune tragerii la răspundere a teroristului-șef și a regimului sirian. Peste 117.000 sunt încă arestați. Iată mărețele realizări ale regimului, nu ale Statului Islamic, care a produs marea majoritate a victimelor și radicalizarea populației.

La început te șochează să-i vezi pe colegii tăi de închisoare scheletici, încercănați, cu fețele trase, ochii adânciți în orbite și trupurile emaciate și diforme, mustind de plăgi infectate. După un timp, te obișnuiești: devii și tu la fel. Uneori trebuie să te descurci cu doi cartofi (împreună cu alți 12 colegi de cameră), așa că slăbești și

50-60 de kile (eu aș ajunge astfel la minus 15 și nu cred că mă descurc). Întâlnești și adolescenți de 14-15 ani numai piele și os. Eventual, cu o crustă groasă de puroi și de mizerie. Desigur (nu probabil) că ai și râie (și, în scurt timp, vei avea și spatele complet infectat, nu doar mâinile). Ești înghesuit într-o celulă... cu alți 115 (zaci peste alții sau sub alții și, foarte probabil, persoana de deasupra ta/de sub tine moare... sau poate tu, în fiecare zi se stinge cineva sau chiar mai mulți și poate nici nu-ți mai dai seama).

Trebuie să speli și morții (zeci sau poate sute) și să anunți gardienii când s-a dus dracului de tot vreun câine de trădător și de terorist. Asculți întruna urlete. Ești electrocutat, ars (cu acid uneori) și bătut cu bice cu două capete, cu cabluri și frânghii. Ești chemat la interogatoriu și te întorci șiroind de sânge. Pielea se descojește. Tușești, te sufoci, scuipi sânge. Te dislochezi ca-n tabloruile lui Picasso: îți ies ochii prin fund, mațele pe urechi și coaiele pe gură. Te zvârcolești și te contorsionezi sălbatic ca-n picturile lui Soutine. După câteva săptămâni, nu mai procesezi nimic, nu mai gândești, nu mai înțelegi nimic, doar tremuri tot timpul convulsiv. Și apoi, după atâtea urlete, se face, brusc, întuneric. Și liniște.

Desigur, copiii sunt primii care beneficiază de o asemenea grijă părintească a statului sirian. Astfel, Ahmad al-Musalmani, un băiat în vârstă de 14 ani, a fost arestat la un punct de control lângă Daraa (după ce ofițerul de la punctul de control a descoperit un cântec anti-regim pe telefonul său mobil, asta e haram). Fratele lui fusese deja ucis în timpul unui protest. Unchiul său care avea grijă de el după moartea mamei a fost înștiințat de un oficial că l-ar putea recupera pentru suma de 600.000 lire siriene. Când a auzit, unchiul a răspuns că nu are banii deocamdată, dar a promis că îi va strânge. Peste câteva zile, unchiul a fost căutat și i s-a spus că nepotul e viu, însă e nevoie de două milioane de lire siriene pentru a-și lua nepotul acasă.

După ce a strâns cu chiu cu vai banii, i s-a comunicat că nepotul său va fi eliberat în zece zile. Și totuși Ahmad nu s-a mai întors niciodată. Unchiul său l-a identificat (cu greu) dintr-o fotografie de-a lui ”Caesar”, cu un număr atașat. Din el nu mai rămăsese decât un număr. Nu îți mai recunoști nepotul, copilul, soțul sau nevasta după 3

zile, nu după 30 de ani. Unchiul nu și-a revenit din șoc nici acum. Îl căutase timp de 950 de zile. Numărase zilele și s-a trezit cu un număr. Îi promisese mamei sale moarte (care i-l încredințase) că va avea grijă de el. Ce grijă? Nu, măreața republică socialistă și gloriosul conducător, singurul Dumnezeu și tată, au avut grijă de el. Mulțumim din inimă partidului și marelui conducător, pionierii Siriei sunt cei mai fericiți copii!

O altă tânără care ar trebui să-i mulțumească partidului și conducătorului iubit este Mariam Haid, arestată vreme de un an și mai bine pur și simplu pentru că serviciile de securitate îl căutau pe fratele ei. Nu îl condamnă pe fratele ei pentru ce i s-a întâmplat, ci regimul și, ca urmare a experienței din pușcărie, a devenit și ea revoluționară. Chiar dacă trupul ei a fost eliberat, sufletul ei mai e captiv în închisoare. Îi transmite mesaje, în coșmarurile recurente (cu ochii închiși sau deschiși), că trebuie să caute un loc unde să urle, să se exprime, să spună povestea cu un alt sfârșit, să fie măcar o dată happy end.

Ziua arestării sale (14 ianuarie 2014) este una pe care nu o va uita niciodată. Atunci nu a simțit frica pentru că știa câte ceva despre dizidență, citise niște cărți interzise (”Rezistența” de Suha Bsharah și ”Haremul politic” de Fatima Mernissi). Dar cum poți fi (complet) pregătit pentru așa ceva? În dimineața aceea, Mariam băuse o ceașcă de Matteh și studia, când, deodată, un necunoscut a bătut la ușă. A deschis ușa fără teamă, fără vreo tresărire, dar, când a văzut cinci bărbați care înaintau spre ea, a intrat în stare de șoc (pentru o săptămână). Au legat-o la ochi și au urcat-o într-o mașină. De la ieșirea din casă, a fost hărțită sexual, dar a încercat să nu acorde atenție acestui lucru. Trebuie să te detașezi de propriul corp și să ignori.

Bărbații aceștia au dus-o într-o clădire, a așteptat câteva minute pe coridor, apoi a fost împinsă într-o cameră și, înainte să se dezmeticească, au început s-o lovească. Poate că te întâmpină așa ca să te sperie, trebuie să încerci să-ți învingi teama, însă ce va urma? Aveau un baston electric și au bătut-o îndelung, cu furie. După aceea,

a fost condusă la subsol, percheziționată și plasată ulterior într-o încăpere mică unde erau 45 de fete, așa că trebuia să doarmă cu rândul sau pe o parte. Fetele nu îi vorbeau: li se interzisese. A izbit-o mirosul din cameră (cu toaleta înăuntru) și a rămas, totodată, frapată când a remarcat fețele ascuțite și trase ale colegelor, cu ochii stinși și goi. S-a gândit: oare cum ne putem distra, cum putem trăi când sunt oameni ținuți în astfel de locuri, pentru cine știe cât timp?

În timpul anchetei, ”teroristei” i s-a spus că nu mai are niciun nume, nicio identitate și că va fi de acum încolo ”prințesa califului”. Timp de o săptămână, s-a delectat ascultând urletele celorlate femei torturate (și ale sale proprii). Încerci să te convingi că e doar un coșmar, numai că acesta pare că nu se mai termină (1 an și două luni în cazul lui Mariam... în care fiecare secundă a durat un miliard de ani). Torturile sistematice, minim trei pe zi, porneau și se sfârșeau cu un duș rece. Tremuri și te străduiești să te gândești la ceva frumos, dar nu prea reușești. Paralizezi de groază înainte să înceapă tortura fizică. Și vei avea probabil fobie de dușuri. Dacă supraviețuișeti.

După o săptămână, anchetatorul, deși i-a zis ”prințesei” că știe absolut totul despre ea, i-a cerut datele de contact de pe rețele de socializare. Nu îți cunoaște datele de contact? De ce nu îl întreabă pe omniscientul, omnipotentul și gloriosul conducător? Când s-a logat pe laptopul lui Mariam, a observat că aceasta primise o felicitare de la un bărbat numit ”Frontul Eliberării din Alep”, dar ea nu dăduse reply. A acuzat-o de colaborare cu facțiuni teroriste din Alep. Spionează pentru fratele ei (dat în urmărire de regim). Ca să confirme, a agățat-o de tavan și a supus-o apoi unei metode de tortură de care fata știa, însă n-ar mai vrea să o experimenteze vreodată (“Lakhdar Brahimi”).

Torturile fizice te dor și te umilesc, dar și mai mult te afectează cuvintele vulgare și modul în care te tratează ca pe o proprietate: ai vrea să protestezi, să-ți exprimi furia, să plângi în hohote, să le strigi să te lase în pace, n-ai făcut nimic, ești epuizat, te-ai săturat să vezi oameni suferind și să auzi urlete în continuu, vrei să te uiți la cer, să faci o plimbare și să fumezi o țigară. Și ți se mai și atrage atenția că

trebuie să te gândești bine. Însă cum poți să gândești când te copleșesc urletele tale și ale celorlalți?

După o lună și o săptămână, au trecut la metoda de tortură Bisaat al-Reeh, una dintre cele mai dure(roase): îți leagă picioarele, te lovesc repetat, apoi îți toarnă sare englezească peste ele ca să nu se umfle și te forțează să mergi. Pentru a amâna următoarea serie de asemenea torturi, Mariam a șchiopătat ostentativ timp de o săptămână. La un moment dat, după mai bine de un an, i s-a propus să participe la o filmare pentru o emisiune TV, promițându-i-se în schimb eliberarea. După filmare (pe 15 martie), torturile s-au oprit, dar ea a simțit că a pierdut ceva, acceptând înțelegerea, și își dorea cumva să nu fie eliberată. Însă și mai mult vroia să scape de acolo.

Abia atunci, la eliberare, s-a gândit la tot ceea ce refuzase cu înverșunare să conceapă până atunci: viața ei, familia, prietenii. Până la urmă, securiștii ăștia pot să te facă să spui ce vor ei, dar nu pot să te facă să crezi. Speranța trebuie să renască. După agonie și moarte, urmează învierea. Pentru aceasta trebuie să ai răbdare. O vreme (luni, poate ani) te simți ca un satelit avariat, rătăcind absurd pe orbita unei planete moarte, fără să știi cui și unde aparții. Captiv încă în coșmar, nu-l poți controla, deși ai vrea. Parcă ai rămas acolo. Dar încerci măcar să oferi și mai departe fără să aștepți nimic în schimb. Cauți să te regăsești. Și, după experiența închisorii, îți dorești și mai mult libertate.

Așa a simțit și Sami, un artist plastic sirian, arestat de două ori de regim pentru participare la proteste, care încearcă să se elibereze de ororile detenției prin art-terapy: desene reprezentând viața, ă, mă rog, agonia și moartea din închisori. Regimul a ucis 40 de membri ai familiei artistului. La rândul său, Sami a luat supradoză de oroare. S-a obișnuit. La un moment dat, nu mai simți nimic, deși auzi pretutindeni urlete (inclusiv pe ale tale). Nu mai tresari când vezi camere colcăind de trupuri despuiate, sfrijite, strâmbe și putrede, tresăltând spasmodic în întuneric. Corpuri goale parcă de suflet, moarte ori... pe moarte. Stârvuri. Și ești chiar tu unul dintre ele. Un cadavru profanat.

Până la urmă, după agonie și moarte a venit învierea. Într-un mod clasic, cunoscut și în România: familia lui Sami a dat șpagă, așa că a fost eliberat (pentru 15.000 dolari) și a reușit să plece din țară. Soția l-a căutat disperată și a mituit oficialii nu doar pentru a-l scăpa din închisoare, ci și pentru a găsi persoana potrivită la care să apeleze (3.000 de dolari). Nevasta a cotizat chiar și pentru diminuarea torturilor. Într-o anumită fază a căutării, când a pierdut persoanele de contact, a intrat în stare de șoc: i s-a părut că l-a pierdut pe soțul ei pentru totdeauna. Pierzi contactul, îți pierzi soțul. Când s-au întâlnit, soția nu (prea) l-a recunoscut. Constata că era distrus și se redusese cam la o treime. Însă același lucru era valabil și pentru orașe: părăsite și ajunse niște dărâmături. Să o pufnească plânsul sau râsul? Sau ambele? Din păcate, îți îngheață atât râsul, cât și plânsul. Dar Sami cântă și desenează pentru a-și exprima durerea, a se curăța de mizerie, a-și rupe lanțurile și a renaște. Arta are un efect cathartic. Îți redă libertatea.

Și eu aș vrea să mă trezesc din coșmarul istoriei. Tremur și eu, cuprinsă de teroare. Aud numai urlete sau tăcerea pumnului în gură. Nu pot să dorm și nu mai am putere să urlu, dar continui să cerșesc bezmetic la Ziduri, târându-mă în genunchi, cu ochii uneori șiroind de lacrimi, alteori arși și goi ca un pustiu. În genunchi. Chiar dacă am spus, împreună cu Promy, că suntem prea înțepeniți să ne îndoim genunchii (cu excepția rugăciunii). Nu mai am energie să convertesc lacrimile în furie și revoltă. Frustrarea mai scoate din mine doar câte un sarcasm (rar și asta). Ca și cum ai scoate demonii. Vechi ritual de exorcizare.

Mă simt vinovată să fac baie, să mă plimb (fie și prin cameră), să beau apă sau să mănânc (oricum îmi vine să vomit). Mi-e rușine. Aș vrea să evadez din închisoare, însă nu pot să-i părăsesc pe cei ce suferă și dispar acolo. Aș vrea cel puțin să le mângâi pleoapele și să le închid ochii, să le aprind o lumânare la căpătâi și să-i îngrop. Și nu pot reuși să aduc o parte din mine pe stradă sau la magazin, iar alta să rămână aici, în închisoare. Asta e schizofrenic. Nu pot să trăiesc mai multe vieți în paralel ca alții (Hannah Montana, de pildă). Nu pot să

trăiesc nici măcar una. Vă rog, eliberați-mă! Poate mă ajută Moșu', că tot ar trebui să vină, dar nu știu dacă am fost cuminte. Sunt un dezastru. O proastă de dau din abis în abis. Încă nu mă pot adapta, refuz să mă obișnuiesc, cu toate că mi se zice mereu s-o las baltă. Nu am învățat nimic din sociologie.

XXVIII. Voi strânge în brațe un hobbit de terorist și îl voi face praf de stele

22 decembrie 2015

În bucătărie, Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu), își ridică încet, cu greu, picioarele pe masă (totdeauna e înțepenit și niciodată nu are loc să se întindă suficient), își trosnește oasele de la mâini și își toarnă după aceea un pahar de vin roșu, sec, primit de la Dio (Dionysos). Îl ciufulesc ușor: nu a apucat să se vopsească, nici să-și îndrepte părul cu placa, așa că mă lasă să-i ating părul (mișcare altminteri tabu când e coafat și își ascunde chipul sub bretonul negru, lung până la bărbie, lucios, filat și asimetric, pe care și-l suflă singur ocazional, anemic sau cu forță). Îi sărut apoi urechea și gâtul. Să vedem dacă se sperie de vampiri și de mușcătura Fetei lui Dracula. Nu, toarce încântat ca o pisică. Titanul Prometeu toarce? Da, dacă îl alintă și pe el cineva. Îmi pun și eu un pahar de vin și beau câteva înghițituri. După ce îmi umplu pufăitoarea (țigara electronică), trag câteva fumuri (nicotină cu aromă mentolată), îi strâng lui Promy mâna statuară, de un alb marmorean, cu vinișoare albăstrii și-i șoptesc topită de dragoste:

– Promy, te iubesc atât încât îți calc tricourile albe, chit că nu am atâtea păcate să ispășesc. Și le și port.

– Eu, Ile, te iubesc atât încât te las să o faci, chit că-mi strici toate tricourile.

– Ah, Promy, te iubesc atât încât vin cu tine la mall și stau cu tine o săptămână să probezi blugi de la fiecare magazin, chit că nu iei nimic, iar eu am fobie de shopping!

– Ile, eu te iubesc atât încât voi merge la mall, la shopping singur.

– Promy, eu te iubesc atât de mult încât te mănânc tot, chiar dacă nu mai ai nimic întreg în tine, ești prea dulce, ai glicemia și colesterolul incomensurabile și fac și eu diabet! Jur pe ce am mai sfânt, pe crenvurști în covrig, pe pizza, pe democrație, pe Marin Sorescu, Steinhardt, Orwell, Coposu, Gandhi și pe tine!

– Ile, eu te iubesc atât încât accept să fiu felul tău de mâncare favorit. Prefer să mă consumi tu, jur pe Maretti cu pizza, iPhone, democrație și pe tine, dacă vrei!

– Promy, eu te iubesc atât de mult încât poți să-i dai locul meu din echipă, rămas liber în urma demisiei mele de acum mai bine de doi ani, chiar Atenei, rivala mea în dragoste.

– Ile, eu te iubesc atât încât îți dau înapoi locul din echipă, în ciuda nenumăratelor tale demisii în semn de protest.

– Promy, eu te iubesc atât încât te vopsesc, te tund și te coafez cu placa, deși eu una nu sunt în stare nici să mă pieptăn bine și nu mai știu de jde mii de ani ce înseamnă coafura și vopsitul.

– Ile, eu te iubesc atât încât te las să mă tunzi, să mă vopsești și să-mi aranjezi părul, cu toate că tu poți coafa doar ”cântărețe chele” ca în studiile tale de piață. Măcar atât să îndreptăm pe lumea asta. Părul.

– Și cearceaful. Eu am fobie și de cearceaful mototolit. Trebuie mereu să-l îndrept. Vai, Promy, te iubesc și dacă ești o legumă putrezită de 30-40 de kile, o crustă de puroi și de jeg. Ori ai o burtă din aia imensă de ciocoi, ca-n reclamele pentru produse de slăbit, și ți-o scuturi cu mânie proletară.

– Ile, eu te iubesc atât încât te las să-mi dai un sărut gay salvator și să mă iei în brațe când mă eliberezi din dulcele exil, dulcea agonie și dulcea paralizie de pe Elbrus sau din Tartar, chit că sunt mai împuțit decât grajdurile lui Augias. Ori îți permit să-mi zgâlțâi burta de ciocoi.

– Promy, eu te iubesc și dacă te intoxici cu Maretti zi de zi, cu toate că trebuie să ții regim. Și-ți cumpăr chiar eu Maretti cu pizza.

– Ile, eu te iubesc atât încât îți ofer și ție o doză de otravă, deși altminteri nu împart Maretti cu nimeni. Și-ți dau ție ultima pungă de Maretti cu pizza.

– Promy, eu te iubesc atât încât ți-o dau înapoi.

– Da, Ile, îți mulțumesc, dar ți-o restitui la rândul meu. Te rog să apreciezi. Nu-i dau șpagă Maretti nici lui Deu (Deucalion), fii-miu, ca să mă aresteze, știi tu, pe planeta VJ45 unde a imigrat. Am și eu demnitatea mea. Nu mă cobor la nivelul ăsta. Și, dacă nu mă

arestează oricât l-aș ruga, ca să fim și noi în siguranță, eu nu arunc tot în aer ca zeii ăștia talibani ori jihadiștii, nu joc fotbal cu capete, ci o să fac un mall ca să mă răzbun. VJ45 e singura planetă fără mall. E rușine să n-ai un mall, nu se poate așa ceva. Și i-o aduc apoi și pe soacră-sa, Pandoruța, la terapie, în exil. Dacă are mall la dispoziție, nu o să-i lipsească (mai) nimic. Și nu o să mai vrea să plece.

– Promy, dacă te-ar aresta fii-tu, ai evada a doua zi (singur, de data asta) și te-ai întoarce în căcatul ăsta de Olimp. Dar, știi, hai să te consolez un pic, eu te iubesc atât încât poți să-ți torni tot parfumul Chanel no. 5 în fund și ți-l ling de acolo, deși vroiam să-l păstrez așa cum bunica mea, Mama Coca, și-a ținut parfumul Coty, primit când era studentă, timp de vreo 70 de ani. E ultimul Chanel no. 5. Uniunea Europeană a descoperit că-i toxic și l-a interzis. Asta e cea mai tare armă chimică.

– Ile, eu te iubesc atât încât o să accept și această pierdere.

– Promy, eu te iubesc și dacă te dai cu parfum de bacon, cum era în reclama aia dezgustătoare pe care am testat-o cu mulți ani în urmă și de care am și acum fobie!

– Ile, eu te iubesc atât încât te las să mă mănânci chiar și așa, cu riscul de a mă vomita!

– Promy, te iubesc și dacă îmi zici ”Doamna profesoară”, ”toarșa” și ”comunistă”, singurele etichete care mă scot din minți și pe care nu le voi accepta niciodată cu mândrie revoluționară și elan muncitoresc.

– Ile, eu te iubesc atât încât nu o să te strig astfel și nu mă supăr dacă într-o zi ai uitat să mă faci hobbit. Știi că asta mă face să plâng de fericire. Și tu ești un hobbit și un boxtroll autentic.

– Prometeu, ești un hobbit, cu sau fără Photoshop. Eu te iubesc atât încât nu-mi voi mai face bagajele în ziua blestemată de duminică, când știi, vorba lui Bulă, sarmalele cotidiene și-au pierdut gustul și nu le mai suporți. Bine, la mine e ”cașcaval, cașcaval”. Și nu mai sunt atât de entuziastă nici lunea măcar.

– Eu, Ile, te iubesc atât încât încât îți pregătesc bagajele și le și car, deși nu am voie să fac efort (și știi că mă teleportez și la budă), abia mă târâi, sunt invidios pe un asemenea meniu și variație (fie el

”sarmale, sarmale” sau ”caşcaval, caşcaval”) şi, de fapt, mi se rupe că pleci. Adică se rupe tot în mine. Iar. Bine că numai te refugiezi în altă cameră. Hm, crezi că scapi aşa uşor de mine? N-au reuşit zeii şi o să poţi tu?

– Ştii, mă gândeam, ce-ar fi să nu mă mai refugiez doar într-o altă cameră, ci să mă duc să mă fac budistă în India, cum a ales unul dintre foştii şefi? Inspirat, logic, nu? Ca sanyasi la un ashram poate. Cum o fi să te purifici şi să-ţi găseşti pacea? Să te împaci măcar cu tine? Să aspiri la cunoaştere şi să te iluminezi? Noi nu avem un minut de linişte fără să numărăm secundele. Sunt foarte invidioasă.

– Şi eu. Deşi nu aş vrea să urmez fantasmele Fetei Morgana, ale unui Shangri-La sau ale vreunui calif. Nu vreau să mai rămân înăbuşit într-un Zid sau într-o piatră. Mai ştii statuia zeului Shiva, zeul morţii şi al distrugerii? Dansează mereu acelaşi dans ritual, al eternei reîntoarceri, cu ochii închişi, captiv în pânza de păianjen a visurilor mayei, foc îngheţat, încremenit în piatră. Spre deosebire de mine, el are multe statui. Să luăm de exemplu Luvrul, unde eu am doar una, în ipostaza clasică, pe Elbrus, în lanţuri, cu ficatul sfârtecat de bestia de vultur, în timp ce zeii au fără număr, fără număr... ”Are, are”... Apar şi pe etichetele sticlelor de apă plată sau de vodcă, de pildă, zeul Stalin. Oamenii au făcut mai mult statui zeilor decât titanilor.

– Îmi pare rău, Promy, dar tu nu ai nevoie de diplome şi statui. Şi, apropo de dansul nemişcat al lui Shiva, atunci când erai captiv în stâncă, în Zid, eu ţi-am văzut genele zbătându-se în piatră. Erai paralizat. Nu mai scoteai niciun sunet. Numai genele tale negre, lungi, arcuite tresăltau în piatră, aşa că, sfârşită de durere şi de dor, am plâns până am topit stânca în lacrimi. Refuzam să accept sfârşitul, cu toate că nu îmi doream pentru tine doar o resuscitare, ci o renaştere. Şi nu vroiam nici un nou episod din telenovela asta atroce şi ridicolă în care nu o vom găsi niciodată pe Elodia. Malraux zicea că nu te poţi obişnui să mori.

– Uite că te obişnuieşti şi cu asta, Ile, fără să vrei. Şi nu-ţi mai dai seama de nimic şi nu mai înţelegi nimic. Ştii şi tu (când erai în starea aia de Zombie, apoi de comă fizică şi psihică la birou). Mie

mi-era indiferent dacă trăiesc sau mor, numai că ambele erau imposibile. Știi, cu chestia asta, viu și/sau mort, mă pui în încurcătură, bine că îmi aprinzi lumânări la vii, așa îmi dau seama unde mă încadrez. Și eu procedez similar în ce te privește, să nu crezi că nu-ți respect memoria. Greu de identificat altfel. Hm, dacă nu pot determina exact cine e viu și/sau mort, măcar conștientizez cine e la închisoare. De pildă, Malraux, Nehru, copiii și frații noștri din Siria și cu mine, suprinzător, nu cunoaștem (mai) pe nimeni care să nu fi fost la închisoare.

– Am fost (și cred că mai sunt) și eu cu voi. Și, din păcate, aducem Elbrusul și Tartarurile peste tot, acasă, la birou, la piață, la supermarket sau la televizor. Mai toată lumea e la închisoare. Eu poate că m-am (mai) obișnuit să mor, dar nu pot să mă obișnuiesc să mori tu, Promy. Și nimeni, de fapt, dacă nu e un dezastru natural. Era bine dacă eram eu Dezastrul. Știi, atunci, când genele îți tresăltau în piatră, vroiam să simt atingerea lor în obraz. Să te trezești. Să deschizi ochii. Să strălucească precum stelele ce se sting. Focul să fie eliberat din gheață și să dansăm amândoi, agățându-ne disperați unul de altul, amețiți de lumina brutală a recunoașterii, dizolvându-ne unul într-altul și amestecându-ne izbăvitor lacrimile și sângele otrăvit. Ai zis că, dintre dezastre, o preferi partener de dans pe Madame Dezastru. Ah, aș vrea să-l scot și pe Șiva din piatră și pe toți, focul să topească gheața, piatra să se lichefieze, să deschidă ochii și să danseze liber un minut, fie și numărând secundele.

– Îți mulțumesc, Ile. Ești Dezastrul meu preferat cu care aș vrea să mai dansez din abis în abis. Ca Zorba. Fie și în lanțuri. Dacă suntem proști de dăm din abis în abis! Dansez cu tine. Dansez pentru tine, Ile. Și pentru tot universul. Ce pot să fac în schimb, în semn de recunoștință, pentru că ai topit Zidul în lacrimi și m-ai eliberat?

– Linge-mă la competiție cu Pesi! Știi, cum ne lingea pisicul nostru, săracul, ă, vreau să spun nepotul nostru și titanul Piersicuță pe care l-ai recunoscut și de titan și de nepot. Ne lingea din cap până-n picioare și când îi dădeam medicamentele pentru ficat și infecții. Ar fi bine să învățăm de la el cum să suferim, să iubim și să ne lingem rănile unii altora. Doar bețișoarele de curățat urechiuțele și picăturile

Dexogen pentru otită nu-i plăceau. Mă scobeam eu și mimam orgasmul ca să-l împrietenesc cu bețișoarele. Hai, dă-mi acum bețișorul tău și linge-mi, te rog, cicatricele de pe corp și rănile din suflet. Sunt și ale tale. Când o vei face, simți că se mai alină durerea și se mai curăță mizeria.

– Bune și limbile la ceva! Titanii au talent. Și vampirii. Prefer să mă muște Vampi, Fata lui Dracula, decât gerul, lanțurile, piroanele, furiile, fulgerașele și vulturii. Și apoi să mă lingă binidităt. Linge-mă până mă simt curat și strălucitor precum catalogul clasei voastre, la liceu, când ziceați că s-a rupt, îl lipeați, motivați între timp absențele și scânteia de la soare te puteai uita, dar la el ba, de atâta scotch.

– Promy, te iubesc atât încât ți-am făcut și împachetări cu gheață, profesioniste, ca împărătesei Sissi, pentru a te simți proaspăt și curat ca lacrima. Îți ling și îți spăl cicatricele și rănile cu limba și lacrimile mele, cum ai avut odată halucinație când erai la închisoare, atunci, în Tartar. Cred că a fost singurul moment plăcut. O să te scald și o să te hrănesc cu lacrimile mele ca să ai cele mai frumoase petale de floare de cactus, de un albastru luminos și ireal, ca în visele mele din copilărie. Și, totodată, să-ți crească cei mai înțepători spini.

– Mersi, Ile. Da, în Tartar și pe Elbrus cele mai frumoase momente au fost, după cum bine știi, halucinațiile și leșinurile. Totuși, să nu uităm, leșinurile nu sunt somn, resuscitările nu sunt renașteri, iar supraviețuirea nu e viață. Halucinațiile cu tine mi-au adus însă o flacără din focul sacru, o lacrimă a icoanelor, lumina sfâșiată de jale și, în același timp, binecuvântată a iubirii. Pentru o clipă, imaginația și dragostea au învins infernul și m-au eliberat.

Ne sărutăm și apoi ne îmbrățișăm titanic, de parcă știm că urmează să ne volatilizăm în secundele ce vin, așa că preferăm să ne frângem oasele unul altuia și să le preschimbăm în praf de stele.

Aș vrea ca și în Siria părinții, frații și copiii noștri, dacă tot se fac praf, să devină praf de stele. Să le lingem și lor rănile de pe corp și din suflet până când mizeria se curăță, agonia se transformă în extaz, descompunerea în reconstrucție, iar moartea în înviere. Mulți dintre ei plâng de fericire dacă primesc un pahar cu apă, o bucată de pâine,

o pătură și dacă îi face cineva hobbiti și boxtrolli, nu câini turbați de teroriști, șerpi cu clopoței... de trădători,viermi împuțiți de dușmanii poporului, pomanagii sau maimuțoi. Aș vrea să avem cu toții un minut de pace, fără să numărăm secundele.

Romanii spuneau: dacă vrei pace, pregătește-te de război. *Si vis pacem, para bellum.* Mutatis mutandis, dacă vrei război, faci pace. Mă rog, negocieri de pace. Asta în timp ce cele 50 de cutremure pe zi s-au dublat (în urma atacurilor rusești), automat și victimele dintre civili (în trei luni peste 800 de civili dintre care 300 de femei și copii), răpirile/arestările – torturile până la moarte (inclusiv pentru copii) continuă, iar oamenii sunt hrăniți doar cu comentarii sterile și propagandă infectă și necomestibilă, așa că preferă, în ciuda foametei, să nu posede curent electric, implicit televizor și internet.

În luna nașterii lui Iisus și a lui Moș Crăciun, peste 4.600 dintre copiii și frații noștri sirieni au primit cadou un loc printre dărâmături sau o groapă (cei mai norocoși). Pe 25 ianuarie sunt programate negocieri de pace la Geneva, dar cine mai crede ceva? Și totuși, există vești bune: Iranul își mai retrage din luptătorii de elită din Gărzile Revoluționare, Hezobllah, epuizat de război, de ineficiența armatei siriene și de subfinanțare (inclusiv tăierea unor beneficii), începe să nu mai recruteze noi voluntari pentru Siria, iar regimul sirian mai controlează un sfert din teritoriu (însă 60% din populație). Kerry a anunțat pe 18 decembrie renunțarea la precondiția debarcării teroristului-șef (nu, să-i dăm Premiul Nobel pentru genocid), în timp ce unii reprezentanți ai țărilor arabe (anti-regim) permit și ei participarea talibanului-șef la un guvern de tranziție.

Din păcate, unii, debusolați, frustrați și abandonați, ajung să creadă în propaganda Statului Islamic. Sau să apeleze la el ca ultim resort. Fiecare bombă-butoi a regimului sirian și fiecare persoană ucisă în închisori sau blocade atrage noi recruți pentru Statul Islamic. Copiii europeni continuă și ei să fugă de acasă, nu la club, ci la Statul Islamic. Astfel, Valérie Aubry-Dumont, asistent social, a fost înștiințată printr-un mesaj WhatsApp că fiica ei catolică, Cléa (în vârstă de 16 ani) a părăsit Franța pentru a se duce în califat împreună cu prietenul ei, musulman radicalizat, cunoscut pe net. Uau, în

curând Valérie va fi și bunica unor ”pui de lei” jihadiști. Felicitări! Să-i trăiască nepoțeii! Peste 1.100 de copii au intrat deja în taberele de antrenament ale Statului Islamic.

Și totuși s-au înregistrat (unele) progrese în lupta cu Statul Islamic: dimensiunile califatului s-au redus cu 14% datorită avansului kurzilor. Pierderea Tal Abyad, de o mare importanță militară și economică, a afectat deja producția de petrol (iar în Irak Statul Islamic a rămas fără Tikrit și sunt lupte acerbe pentru rafinăria Baiji și recuperarea unei părți din autostrada Raqqa – Mosul). Statul Islamic a pierdut și barajul strategic Tishrin din Siria (în urma atacurilor Forțelor Demcrate Siriene, compuse din circa 20.000 de kurzi de la YPG și 5.000 de arabi, asirieni și turkmeni).

Cei mai mulți tineri nu-și caută însă refugiu în califat, o țară-fantomă... cu victime reale, ci în alte părți. Și situația refugiaților (a persoanelor dislocate intern și extern, peste 11 milioane în total) rămâne disperată. Totuși, ONU a reușit să treacă o rezoluție pentru a ajuta 13,5 milioane care au nevoie urgentă de mâncare și de medicamente. Nu numai regimul, ci și Statul Islamic, al-Nusra (al-Qaida) și alte grupări rebele împiedică accesul la ajutoare umanitare pentru aproximativ 50% dintre persoanele din zone dificil de atins și peste 50% din populația aflată în zone sub blocadă. Apelul ONU pentru refugiați a fost acoperit doar în proporție de 45%. Cel puțin 1,8 milioane de sirieni au plecat din țară după adoptarea rezoluției 2.139 din 22 februarie 2014 care interzicea bombardamentele nediscriminate (inclusiv cu bombe-butoi), blocadele foamei, răpirile/arestările, execuțiile arbitrare și, totodată, solicita facilitarea accesului pentru ajutoare umanitare. Bune și rezoluțiile ONU la ceva!

Unde să se ducă sărmanii refugiați, că Berlinul nu mai face față și abia mai distinge între sirienii reali și cei falși? Să urmeze visul american în locul celui european? Din păcate, în Statele Unite continuă campania anti-refugiați și anti-musulmani și numeroase state blochează accesul refugiaților, pe motiv că se strecoară jihadiști printre ei. Păi, cum? Să vegeteze niște jihadiști respectabili (cu iPhone și Toyote) într-o amărâtă de tabără de refugiați (înghesuiți, în

mizerie, răbdând de foame şi pe punctul de a se curenta când deschid robinetul), chiar dacă jihadul cere sacrificii? Mai mult, nu ştii unde nimereşti: ONU te trimite unde vrea el, şi, având în vedere că doar 1 din 15 ajung în State, te expediază unde se poate... în Lichtenstein sau la Cucuieţii din Deal.

Şi să treci Mediterana, cu riscul să se crape conserva de scrumbii în care eşti îndesat şi să mergi apoi jde mii de kilometri prin frig şi arşiţă, putând ajunge la Guantanamo de Ungaria din Roske, o fi cumva vreo afacere? În plus, refugiaţii sirieni trebuie să primească referinţe de la ONU, cazurile cele mai vulnerabile (victimele violurilor şi torturilor, bătrâni bolnavi, copii, mame singure) având prioritate: 1 din 50 vin în acest mod în State şi urmează un proces de selecţie şi verificare foarte riguros, timp de doi ani. Dar nimic nu stă în calea unui adevărat jihadist. Oricum, nu e nevoie să te chinuieşti să treci drept refugiat când poţi obţine pur şi simplu viză ca zeci de mii de alţi sirieni.

Să ne aducem acum aminte care e situaţia din ţările deja supraaglomerate cu refugiaţi, pe punctul de a urma exemplul sirian şi a intra în război civil (Turcia, Iordania, Liban). În Turcia, din cei peste 2,2 milioane de refugiaţi, numai circa un sfert de milion locuiesc în tabere. Pentru a opri afluxul de refugiaţi (circa un milion anul acesta, după datele ONU, dintre care peste 3.700 s-au înecat), UE şi Turcia au încheiat un acord: astfel, Turcia primeşte 3 milioane de Euro pentru susţinerea refugiaţilor, inclusiv pentru şcoli şi spitale, şi a anunţat dublarea numărului copiilor şcolarizaţi (de la 260.000 actualmente).

Dar, până resimt efectiv ajutorul prin şcolarizare şi locuri de muncă, tinerii refugiaţi sirieni bântuie prin cafenele şi cască gura la cărţi de Orhan Pamuk, Jack Kerouac, Gabriel García Márquez, Franz Kafka sau lucrări siriene subversive, anti-regim precum ”Fără cuţite în aceste bucătării de oraş”, despre o familie care trăieşte (ă, mai exact supravieţuieşte) sub tiranie, şi ”Scoica”, despre un prizonier dintr-o închisoare siriană de exterminare. Tinerii nu (mai) cred media oficiale şi vor să ştie adevărul. Indiferent dacă au bani sau nu să

cumpere cărți sau să consume, stau în cafenea și discută dacă trebuie să rămână în Turcia sau să plece spre Europa. Proprietarul cafenelei (el însuși refugiat din Damasc) vrea să se întoarcă în Siria mâine, peste o lună, un an, zece, când s-o putea, pentru a participa la reconstrucția Siriei. Până atunci, el este unul dintre norocoșii care a găsit o oportunitate de a lucra legal în Turcia.

Un adolescent din cafenea, Basil, spală zilnic podeaua unui alt local, 13 ore pe zi și nu-i ajung banii nici pentru mâncare. Dacă ar putea lucra legal, ar rămâne poate deocamdată în Turcia. Dacă nu, alternativa e Europa. Lui Mohammed, un tânăr de 20 de ani, i-au ucis tatăl în închisoare, însă el a reușit să fugă în Turcia și a învățat limba. Totuși, fetele fug de el când aud că e sirian. *Vade retro, Satana!* Nu vrea să se refugieze în Europa, de-abia a început să se obișnuiască în Turcia, după ce s-a simțit mult timp străin. Dorește și el un loc de muncă legal. Mohammad, în vârstă de 32 de ani, a ajuns în Suedia mult-visată și, după un timp, a revenit în Turcia: se simțea vinovat, suferea de complexul supraviețuitorului și, totodată, avea impresia că-și pierde identitatea. *Quo vadis, Domine*, că doar ești și Tu un terorist împuțit de refugiat?

Aceeași lipsă de perspective se întâlnește și printre tinerii din taberele de refugiați din Liban. La Zaatari, Halim Mahameed, un băiat arestat la numai 14 ani pentru că a ajutat niște răniți (faptele bune se condamnă, logic, nu?), supraviețuitor al torturilor regimului sirian, deși păstrează pe corp și în suflet cicatrice și răni care nu se închid, încearcă totuși să-și refacă viața. Și aici nu are parte decât de supraviețuire, nu de viață. A renunțat deja la școala Unicef pe care o frecventa, din lipsă de bani. Părinții l-au trimis la muncă: acum culege măsline și tomate (mai știm și noi de căpșunari). Ajutorul oferit de Programul Alimentar Mondial (ONU) nu le ajunge decât pentru maxim 10 zile, așa că trebuie să-și completeze resursele. Nu au alte opțiuni.

Și același lucru se poate spune pentru cei aproape optzeci de mii de refugiați de la Zaatari. Alocațiile primite de la Programul Alimentar Mondial (ONU) s-au redus la jumate, iar circa 700.000 de copii sirieni nu sunt școlarizați (în Turcia, Liban și Iordania). Băieții

își caută joburi ca zilieri, la negru, iar fetele se mărită la 14-15 ani. Ca la noi în satele unde sunt mai multe biserici decât locuitori, Zaatari deține halucinant de multe moschei (76), nu și școli suficiente (11). Vinerea, când sunt deschise moscheile, nu și școli sau cluburi, plictisiți și înfuriați, copiii izbesc sistematic și sparg transformatoare electrice pentru a-și confecționa jucării. Există și o sală special amenajată (deși slab dotată) unde pot juca jocuri video: trag cu arme automate (contra cost, cine își permite). Mâine-poimâine, unii dintre ei vor lua arme reale, se vor arunca în aer sau vor juca fotbal cu capete.

Generații sacrificate, la fel ca la noi în România, pentru decenii, secole și milenii. Sacrificii asumate lucid sau acceptate nu tocmai conștient din rutină sau din inerție. Dansăm în piatră, în stânci sau în Ziduri, întotdeauna cu aceleași mișcări, repetându-le la nesfârșit, cu o mască de ”smiling face” pe chip sau fără... expunând fața descompusă, zâmbetul despicat de bombele-butoi și apoi lipit strâmb la loc cu balele zeilor (născuți din spuma balelor, nu a valurilor, logic, nu?) și ochii goi și rătăciți în care lumina sfâșietor de intensă a supernovelor nu va ajunge niciodată. Mai bine așa: lumina nemiloasă a stelelor ne-ar fi orbit pe noi, cei captivi în lanțuri, în Zidurile Peșterii, obișnuiți cu întunericul și mizeria. Dar, într-o zi, din praful aștrilor înghițiți de entropie și neant se vor naște alte stele care își vor căuta calea spre Zidurile Peșterii.

XXIX. Iubire, mă mănâncă acum chiloții tăi, maică-mea, problemele de matematică și copiii din Siria!

12 ianuarie 2016

Zăpăceala, agitația și gălăgia sărbătorilor... Nici măcar nu vreau liniște, vreau doar să mă lase în pace, să aud urletele copiilor din Siria (că eu nu mai am putere să urlu). Am venit din Olimp cu Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) la București, în Titan, pentru Crăciun (mă rog, cred că peste 90% din noi a rămas pe Elbrus și în Tartaruri de pretutindeni). Dar nu mă pot concentra să percep urletele, căci mă asaltează și-mi distrag atenția întruna scârțâieli, pârțâieli, fâșâieli, fâțâieli, vâjâieli, frigul și curentul (nu mai scap de răceli și rinită, e mereu faza acută, *panta rhei*, totul curge, se inflamează, mă dor și ard nasul, gura și gâtul și am o stare de leșin și febră), râcâitul pisicii la ușă, crănțănitul chipsurilor, feliilor de Maretti cu pizza/măsline/ceapă și al bobițelor de Royal Hepatic (una dintre mâțe, Guru... guru, titan și nepoata noastră, continuă să consume mâncare de regim, în memoria frățiorului ei, motanul Pesi, mai exact titanul Piersicuță, după ce a făcut și ea, din solidaritate cu el, o săptămână de greva foamei, când Pesi era bolnav, înainte ca acesta să devină îngerașul nostru auriu cu mustăți și codiță), huruitul liftului, shoppingul (deopotrivă ireal și exasperant), zbieretele copiilor colindători (la început am fost surprinsă că niște copii cântă, nu plâng și urlă ca-n Siria, mi se părea de neconceput, mai întâi m-am bucurat, apoi m-am săturat și de asta), frecatul pisicii (se freacă nu numai de mine, ci și de laptop (cu păsărica și fundul) până îi sar tastele și trebuie să scotocesc după ele pe sub birou, scaun și calorifer), beepăielile calculatorului și cuptorului cu microunde (la care încălzesc tot timpul ceaiuri de mușețel și cafeluțe decofeinizate, de-abia înghit, trebuie să fie obligatoriu fierbinți), apa de la WC, robinet și duș, țipetele de fericire ale lui Alex, fii-miu când joacă jocurile video până dimineață (prefer să fie captiv în jocul video Smite, și nu la Statul Islamic sau la regimul sirian).

Închid telefoanele pentru a nu vedea nici SMS-uri, însă mă invadează urările de sărbători când deschid netul. Mărturisesc, am trimis și eu, ceva de genul: ”Să vă înece mireasma cetinei de brad și nu valurile Mediteranei, să ascultați zvon de colinde și clinchet de zurgălăi și nu plânsul și țipetele copiilor, să vă împresoare aroma cozonacului moale și pufos și nu mascații, cătușele și lanțurile, să vă întâmpine polițiștii cu bomboane și flori și nu cu bastoane și gaze lacrimogene.”

Trebuie să faci o urare de sărbători. Trebuie să. Trebuie să. Mă simt asediată, nu am unde să fug (decât în altă cameră unde aud exact aceleași lucruri și fiecare sunet hipertrofiat și amenințător). Când sunt în faza de ”totul e împotriva mea și mă mănâncă”, când mediul înconjurător pare ostil și exasperant (frecvent, desigur, adică probabil), mă port și eu uneori ca o tovarășă jihadistă ori ca o vânzătoare comunistă acră și urâcioasă, cu ochi urduroși și alunecoși și chipul cenușiu și crispat, care stă cu fundul ei voluminos și brăzdat

de celulită sus, pe tejghea, privind rafturile goale, bătute de vânturi și rostește printre dinți, în scârbă: ”N-avem. Ieși afară”. Păi, chiar așa, n-avem, s-a consumat tot, ieșiți afară și lăsați-mă în pace.

Vreau să le înfig compasul (instrumentul cu care, posedată de Iliescu, amenințam în clasa a șaptea, în ’90 intelectualii... ”moarte intelectualilor”) în fund și pironul în piept lui Promy și celor dragi, să le scot organele (chit că ale lui Promy sunt grav deteriorate, fie și după transplanturi și nu fac doi bani pe piața neagră), să mi le iau trofee, apoi să le jupoi pieile, să-mi confecționez diplome din ele și să le expun pe pereți, cum procedează zeul Apollo din Olimp (cu numele diavolilor de intelectuali, viermilor împuțiți de trădători și câinilor turbați de teroriști pe ele). Am nevoie de spațiu și de o gură de aer (degeaba deschid geamul, la ce ar putea ajuta o gură de aer o sărmană fantomă?). Nu pot să dorm mai deloc, nici cu somniferul. Nu am loc. Aici nu încape nici coada pisicii. Îmi vine să-i iau pe toți de coadă și să-i arunc la ghenă. Altfel de gunoi...

Oricum, suntem născuți la gunoi, din spuma balelor, nu a valurilor. Și trebuie să recunosc că, de când m-am dus cu Promy în Olimp, după revoluția noastră democratică de acum doi ani jumate, plonjând împreună cu el în paradisul răpirilor/atentatelor/loviturilor de stat, al aroganței, suficienței și corupției zeilor, am devenit tot mai paranoică, iar evenimentele din Siria nu fac decât să accentueze această stare. Paranoia e o datorie civică, spunem noi, însă până la un punct, altminteri înghețăm în proiect, iar noi înșine ne criogenăm complet. Și să trăiești în suspiciune și teroare asta nu e viață. Cred că starea asta e și mai rea decât zilele de duminică blestemată, când mă satur de meniul cotidian de sarmale (cașcaval/cartofi în cazul meu) ca Bulă (și de tot).

Într-o noapte (mă rog, dimineață), am, în sfârșit, un vis frumos: se făcea că un puști de 6 ani, subțirel și cu ochi căprui, poate vecin de cartier, îl capturase pe Alex, fii-miu și îl introdusese legat fedeleș, cu fața în sus, într-un sicriu metalizat și tunat în nuanțele curcubeului, ca o mașină de fițe. Patrula cu o ditamai sabia în jurul sicriului (abia o ținea). M-a salutat (”Sărut-mâna, doamna!”, ah, urăsc cuvântul ”doamna”, am fobie de el de atunci, de când eram la fuckultatea-

fantomă și trebuia să trec note-fantomă unor studenți-fantomă). Mi-a arătat sabia, lăudând-o ce tare e și ce puteri are, apoi m-a întrebat dacă-l cunosc pe băiatul din sicriu. Am mormăit că nu.

După aceea, puștiul a scos telefonul mobil și m-a anunțat că va face un selfie cu băiatul înainte să-l decapiteze. Alex a surâs strâmb și chinuit de parcă îl târam printr-o excursie la Paris sau la Viena sau era într-un muzeu. Zâmbetul despicat cu pironul/sabia/bombele-butoi și cusut de trupele Berkut cu sula de cizmărie ori lipit cu balele zeilor. Și cred că se strangula deja cu papionul de la gât (pe care-l poartă în prezent toți puștii). Cu toate astea, băiețelul a surâs satisfăcut (de selfie). Lăsându-l pe Alex cu fața în sus, a ridicat amenințător sabia. Atunci am ripostat. Nu pentru că vroiam să-l salvez pe Alex, ci pentru că mi se părea că nu procedează bine, iar eu nu tolerez să las nesesizată o eroare depistată.

Deci decât (cum se spune la București)... am argumentat că, pentru a-l decapita, trebuia să-l întoarcă cu spatele. Nu mă pricep la decapitare, dar nici puștiul ăsta. E clar. Nu s-a antrenat bine. ”Nu e bine. Nu, nu e bine. Cine te-a învățat să decapitezi? Trebuie să-l pui invers și să-i dai jos papionul”. Mi-a răspuns: ”merge și așa”. Dovada că era din România, și nu de la Statul Islamic. Înainte ca sabia să se înfigă în gâtul lui Alex, m-am trezit. De rușine, mi-a venit să mă decapitez singură. Chiar că sunt o tovarășă jihadistă și o vânzătoare comunistă. Așa că am rămas în cameră, am încuiat cu cheia (să nu intre nici pisica, Guru poate deschide uneori ușa și cu cheia), mi-am tras scaunul în ușă și pătura în cap. Încă aud liftul. Îmi hâțână la nesfârșit ultimul neuron.

Noaptea următoare, mă cuprinde o stare de frică care i se transmite și lui Promy (obișnuit mai curând cu teroarea decât cu normalitatea). Nu frică, groază animalică ce îngheață totul în jur. Și înainte parcă nu mai simțeam nimic, eram prea extenuați pentru asta. Promy mă strânge spasmodic în brațe și-și trage plapuma pe el, dar tot dârdâie, clănțănind din dinții de un alb orbitor, de star hollywoodian, implantați acum un an și ceva (a mai schimbat nu știu câte serii, contra cost, pe banii lui, și încă se bucură dacă ar pierde pe Elbrus și în Tartar doar dinții). Gâfâie și trupul lui se convulsionează,

întâi puternic, apoi din ce în ce mai anemic până rămâne pietrificat. Îi simt răsuflarea rece și respirația slabă, neregulată, cu întreruperi neliniștitoare.

În zadar, nu putem dormi. Tovarășii zei și talibani din Olimp și de pe Pământ vin la noi și ne devorează, chiar dacă nu prea mai au ce să mănânce de pe noi. De asemenea, casele din Olimp, Titan, Iancului și fostul apartament al mătușii-mii, Nana, pe parcursul unei vestite predici de a ei (mai greu de suportat decât toate celelalte suplicii). Oriunde încercăm să ne refugiem, mediul devine ostil și străin: obiectele se deformează suspect, ne spintecă, ne ard, ne îngheață și ne electrocutează, iar zidurile ne înghit bucăți de corp, cad peste noi și ne strivesc. Dimineața la opt, în sfârșit, mă ia somnul și ațipesc cu capul la pieptul lui Promy. Maică-mea însă nu ne lasă în pace: dă buzna în cameră să mă certe că Alex nu a făcut probeleme și teste din culegerea de mate și are examen la liceu, așa că mi-o bagă pe gât, îndesând-o până mă sufoc, mă înec, tușesc și scuip bucățele de hârtie gălbuie, cu cercuri și paralelograme. Bună și matematica la ceva! Apropo, e invenția lui Promy. Cât fac 2+2? Maică-mea sare apoi pe mine și începe să muște sălbatic din corpul meu.

Îi dau brânci și, îmainte să apuc să mă dezmeticesc, observ la ușă o fetiță (fetiță cred, dar nu e tocmai sigur), cu fața ascuțită și descărnată, ochii stinși și adânciți în orbite, trupul scheletic și emaciat, care se târăște spre mine, împleticindu-se și lovindu-se năucă de mobile. La fiecare mișcare, oasele i se zgâlțâie și parcă îi sar din corp. Poate o să-mi alunece drept în gură și în gât și o să mă înec și cu ele, după ce am luat deja supradoză de probleme de matematică. Fetița rostește cu greu *"I'm hungry*", iar eu îi arăt frigiderul și o rog în engleză să se servească ea cu ce vrea. Eu sunt obosită, vreau să mă odihnesc. Nu mă simt nici eu bine. Dar fetița nu se îndreaptă spre frigider, ci ia o cheie gigantică, de metal (cât compasul de tablă cu care amenințam intelectualii). O să mi-o introducă în fund? Nu. Nu încă. Fetița duce cheia la gură și mușcă din ea înfometată. Apoi se repede la mine.

Mă trezesc imediat, înainte să-și înfigă dinții puțini, strâmbi, galbeni și murdari în corpul meu. E opt și zece minute. Mă strâng și

eu convulsiv, în brațe la Promy, acoperindu-mă cu el și cu plapuma. M-aș ascunde în chiloții lui și ai mei, cum făcea săraca noastră pisică Mițu când auzea Lady Gaga, ”Poker Face”, însă nu știu dacă mai are rost, poate mă vor devora și ei. Slavă Domnului, Mițu avea fobie doar de Lady Gaga. Era bine să am și eu fobie numai de Lady Gaga. O vreme zăcem așa unul la altul în brațe, sub plapuma grea și apăsătoare ca un Zid, fără să simțim că ne atingem sau ne încălizim, încercând să aducem fie și unu sută din noi, din Tartaruri și Elbrusuri la loc, în pat.

Sincer, nu știu cum să ne eliberăm de coșmaruri, agonie și moarte. Și poate că ar fi indecent să o facem, când ceilalți au suferit și suferă atât. Și noi înșine (pentru noi și pentru ceilalți). Maică-mea zice că am coșmaruri pentru că mă uit la filme horror (deși nu am mai vizionat un film de ani de zile, nu prea le înghit pe cele comerciale, iar realitatea e mai horror decât orice film horror). Cele mai horror lucruri din adolescența mea nu au fost filmele horror, ci cărțile despre ororile comunismului, primite ca premiu la olimpiada națională de limba latină de la Liiceanu, Humanitas (interesant, pentru un eseu (în limba română) despre adevăr, pornind de la o cugetare latină, ”*Amicus Plato sed magis amica veritas*”). Și apoi a fost ”Memorialul durerii” la care mă uitam în stare de șoc, clănțănind din dinți și ronțăind chipsuri în continuu, încercând zadarnic să mă calmez. Opream după câteva minute televizorul. La fel închideam și cărțile despre atrocitățile comunismului sau îmi săreau pur și simplu din mână după câteva rânduri și aterizau în cana de cacao cu lapte.

Sunt încă în stare de șoc și teroare și refuz să mă obișnuiesc. Însă, pe de altă parte, știu că adevărul trebuie spus. Mai mult, trebuie să facem un gest de justiție, în memoria celor care au suferit și suferă, pentru a ne elibera de fantomele trecutului și a ne purifica. Mai sunt torționari de treabă din România, victime ale comunismului, desigur, și ei, care își plimbă liniștiți cățeii în jurul blocului (sau vilei de lux), precum și martiri și deținuți politici ca Gigi Becali, Bombo, Motanul Felix sau Copos care au devenit mari scriitori în pușcării pentru a li se scurta pedeapsa. Scoteți-mă de aici, sunt un mare scriitor, nu mă lăsați să putrezesc la pușcărie! Și Promy e invidios: ce închisoare a

aia unde scrii cărți?! Vrea și el! Și copiii noștri din Siria sau Coreea de Nord. Totodată, trebuie să facem un gest de solidaritate: dacă nu îi putem salva pe cei ce suferă pe nedrept, măcar să murim cu ei (și pentru ei), precum Iisus pentru oameni, acceptând curcea. Cum au făcut titani și oameni obișnuiți de pretutindeni (Promy e doar unul dintre ei). După moarte urmează învierea.

Când nu mai putem noi, sunt ceilalți care preiau focul sacru și-l duc mai departe. Și nici potopul nu-l poate stinge, cum s-a întâmplat chiar în cazul lui Deu (Deucalion), băiatul lui Promy, supraviețuitorul potopului și continuatorul proiectelor civilizaționale ale tatălui său. Era și el în stare de șoc și neputință, sfâșiat de durere și rușine, mai ales când l-a descoperit pe taică-su pe Elbrus în faza de legumă putrezită de 40 de kile, o crustă de puroi și de jeg, strâmb și diform, cu coaiele ieșindu-i pe gură, inima prin fund, oasele prin urechi și ficatul curgând din el și împroșcându-l pe Deu. Nu l-a recunoscut pe taică-su, logic, nu? Și nici nu înțelegea ce vrea Promy să zică.

Săracul Promy se chinuia să gândească și să articuleze ultimele sale cuvinte: ”vine potopul”. După ce le-a rostit cu chiu cu vai, nu a mai fost conștient de nimic, nici de potopul în sine. Și, culmea, Deu l-a ascultat pe nebunul de taică-su și s-a pregătit pentru potop (cît se poate pentru așa ceva, că mereu te surprinde). La salvarea lui Deu a contribuit și mama Temis, bunica sa, târându-se în genunchi în fața lui Știi Tu Cine... Zeus, pentru a nu-l trăsni și pe el îndată ce scăpase de furia apelor. Mama Temis e zeița justiției, predestinată să se târască în genunchi. Cine a văzut justiția altfel decât în genunchi? Dar să nu ne facem griji legate de cine va prelua focul sacru (și cine va aduce un pic de justiție pe Pământ). E noua generație de titani frumos șuvițați și coafați (îi fac cinste lui Promy), cu smartphone și papion. Cea mai tare generație.

Imediat după Crăciun, în weekend, ne teleportăm din Titan pe planeta Gliese. După operația de transplant de organe din vară (mai nimic... inimă, ficat, rinichi, toate naturale... create de Promy la laborator, în Olimp), mergem lunar pe Gliese, în Atarsia, la spitalul

Ellevalid pentru consultații și analize. Aici Promy e binevenit, iubit și respectat pentru ajutorul oferit gliesienilor (similar celui de pe Pământ). Se poate spune că planeta Gliese e o lume nu paradisiacă, ci normală care empatizează cu pământenii. Apoi, după vizita la spital (destul de obositoare), sâmbătă seară ne răsfățăm la bungalourile de pe malul oceanului Ataraxia.

Când desfac rucsacul, descopăr întâmplător un papion lila de satin de la Alex, fii-miu (acum se poartă papion, bretele, ochelari falși, paiete, gel și sclipici în păr), așa că i-l pun la gât lui Promy și îl las doar cu accesoriul ăsta. Mai bine așa decât cu lanțuri, piroane și bestii antropofage. A mai purtat papion la Paris, în secolul XIX (pe lângă lornion, vestă și părul creț uns cu briantină). Atunci lucra ca medic. Pe vremea aceea, poate că încă se realizau tratamente cu lipitori (nu și Promy personal, el era mai avansat, să nu uităm că e și inventatorul medicinei), dar la Paris și lipitorile sunt de vis. Vreau să spun alea care țopăie pe ritmuri de French-cancan, cu fustele ridicate. Bune și lipitorile la ceva!

În ziua de azi, am observat că papioanele au revenit la modă. Și lui Promy îi stă foarte bine cu el la gât. Pentru a începe terapia pariziană, nu mai lipsește decât parfumul Chanel no. 5 (l-am pus în rucsac, e probabil ultimul, căci Uniunea Europeană, în ciuda crizei economice, a refugiaților și a terorismului, are ca prioritate interzicerea parfumului Chanel no. 5 și a țigărilor mentolate). A descoperit că astea sunt toxice. Așadar, mă dau cu parfum la urechi și pe sâni și inhalez aroma răvășitoare, ușor fanată, persistentă (fără a fi deranjantă), extravagantă (fără a fi vulgară), cu iz de lemn de santal și ambră, un melanj irezistibil de forță și delicatețe. După aceea, îl trag pe Promy spre mine ca să-l inspire. Vai de mine, Promy, o să mori! Izbucnește într-un râs isteric, apoi se apucă să-mi sărute și să-mi lingă sfârcurile.

A doua zi, pe malul oceanului Ataraxia, ochii lui Promy capătă culoarea ochilor extratereștrilor rebeli din ”Dune” și a petalelor de cactus albastru de pe Gliese (o nuanță fosforescentă, de o strălucire neverosimilă, mai intensă decât a supernovelor). Ne întindem pe nisipul fin, argintiu, la malul oceanului, goi, de mână, cu degetele

împletite strâns și valurile line ne ling tălpile ca Pesi (motanul și titanul Piersicuță). Toarcem amândoi. Aș vrea ca toată lumea să poată să se bucure ca noi, măcar de un pahar cu apă, o felie de pâine, o baie, un pat, de cineva să-i țină în brațe, ă, și, bineînțeles, de un smartphone, acces la net și papion. Pentru prima oară, deși ne puteam întoarce sâmbătă seara și, de regulă, Promy moare de rușine, vinovăție, griji, neliniște și chiar dor de Olimp (cum se poate să-ți fie dor de căcatul ăla?), de această dată vrea să rămânem pe Gliese, așa că mai stăm cât putem (până luni dimineață).

Așadar, luni dimineață, ne întoarcem în Olimp pentru a revedea familia lui Promy de Revelion. Cu această ocazie, în mod surprinzător, Promy reușește să vorbească pe iPhone 11 (în format 7D, multidimensional) și cu Hesi (oceanida Hesione), fosta nevastă, de care a fost despărțit fără să vrea din cauza vechiului regim. Până de curând, măreții și glorioșii conducători din Olimp (Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera, Hermes et co.) l-au premiat cu vacanțe eterne pe Elbrus sau în Tartar ca răsplată pentru faptele bune și operele subversive și pentru ajutorul oferit oamenilor prin focul sacru, științe și arte. Așa că e clar ce mult timp a avut să aloce familiei, pasiunilor și vieții lui personale.

Este, de fapt, a doua deschidere din partea lui Hesi, după participarea acum un an la festivalul dedicat victimelor Holocausturilor (și în special intelectualilor), ”AER: Aceasta E Revoluția”, împreună cu prietenul ei actual, Nikos. Îi mai dădea cel mult lui Promy like-uri pe Facebook la poze de pisici, ale lui Guru și Pesi (Piersicuță), inclusiv în ipostazele siriene (”*Je suis syrienne*”, ”*Stay human and alive*”) când eram eu în greva foamei, în timpul campaniei pentru oprirea crimelor împotriva umanității din Siria. Hesi pune pe Facebook poze și filme ale cățeilor săi, un caniș alb pitic, Rami și un bichon bolognez, Rambo. Dar îi e greu să sfărâme Zidul tăcerii (la fel și lui Promy).

În același timp, sărmana Hesi s-a săturat complet de politică, nu are încredere în nimeni și nimic și, de aceea, nu a votat la primele alegeri libere din Olimp, organizate cu doi ani jumate în urmă (și nu

de teamă că votul ei ar putea fi anulat sau că va deveni automat victima răpirilor/arestărilor/execuțiilor, oricum, procesul electoral reprezenta numai o nouă fiță, un moft, o mascaradă și o diversiune a câinelui turbat de terorist și a șarpelui de trădător care e Promy. Și cui îi trebuie prostia asta de democrație?) În prezent, Hesi nu mai vrea să știe de politică și se adresează aproape exclusiv florilor și cățeilor, într-adevăr, mult mai receptivi.

Discută numai cu Deu (Deucalion), băiatul ei și al lui Promy, supraviețuitorul potopului, cel care a relansat proiectul civilizațional al lui Promy și care a contribuit și la revoluția democratică și la reforma din Olimp. Promy și cu mine încercăm să înțelegem atitudinea lui Hesi. Ne spunem că nu trebuie să ne mai condamnăm și noi atât, după asemenea condamnări absurde și devastatoare (cu toate că eu mă simt rușinată și vinovată să (mă) răsfăț și să fiu fericită) și să-i iertăm pe cei dragi dacă nu ne pot ierta. Au suferit și ei prea mult, au obosit și ei sau poate nu înțeleg ceva (care poate să fie lămurit și acceptat sau nu). Dar ei ne iubesc.

Așa și Hesi sau tatăl lui Promy, Iapet, care regretă și acum că nu l-a mâncat când era mic pentru a-i scoate gărgăunii din cap (era, totuși, un părinte avansat pentru epoca sa, comparativ cu nenea Cronos și Știi Tu Cine... Zeus). S-a retras și el la țară, la fermă și comunică mai curând cu caprele. Hm, cine e capra-problemă de care ne-am îndrăgostit sau pentru care ni se sfâșie inima? Sylvia sau Siria? Nu știu exact, Promy și cu mine ne recunoaștem și de capre, și de iubitori de capre, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Promy, oricum, la fel ca mine, nu-și cere scuze pentru fapte bune și opere subversive, deși îl apasă propriile limite (ca să nu spunem neputință) și suferința celor dragi.

Și, dacă-l cheamă ta-su la țară, la fermă, Promy nu se duce. Ce să facă acolo? Să vorbească și el cu caprele? O să comenteze toată lumea că le violează. Stați puțin, nu le-a violat deja pe toate? Nu violează el și Leviathani? Mama lui, un fel de soacră pentru mine (pe care o venerez), nu are nici ea timp și chef să meargă la țară. Mama Temis, zeița justiției, s-a târât în genunchi de nenumărate ori pentru Promy, pentru nepotul său, Deu (Deucalion), pentru Mene (Meneceu,

fratele lui Promy), pentru Atlas (fratele lui Promy) și pentru mulți alți titani și muritori condmnați pe nedrept. Are genunchii crăpați, vineți și umflați. Justiția în genunchi!

În prezent, mama Temis se încuie în birou din ianuarie până de Revelion pentru a face legi (constituție, cod civil, cod penal, legea lustrației etc.). Înainte, tot ce era bun era interzis, iar tot ce era rău era premiat. Desigur că erai forțat să comiți ilegalități. Faptele bune nu erau doar ilegale și imorale, dar și înaltă trădare. Așadar, vrem legi bune și care să se aplice (în Olimp, în România, în Siria, peste tot). Și, apropo de relațiile în familie și de raporturile între noi doi, mie personal Promy îmi atrage atenția în ultimele zile să nu-l tratez prea mult ca o ”mami” (încă una disperată, ”a celui mai orfan copil din Siria”), ca să nu-l infantilizez iremediabil și nici să ne victimizăm excesiv, ci să-mi asum rolul de prietenă, amantă și parteneră. Cred că are, din nou, dreptate. Și drepturi când?

Petrecem câteva zile cu mama Temis (anterior încuiată în birou) și tatăl lui Promy, Iapet (refugiat la țară), Deu (Deucalion), băiatul lui Promy, Mene (Meneceu) (care a reușit să-l bată pe fra-su, Promy, la șah, hm, abia a învățat, el a putrezit în Tartar din adolescență până la revoluție, iar Promy nu mai jucase de 348 de ani), însă fără Atlas, căci acesta se baricadează și el în cameră și nu se poate opri din jocul video. După Revelion îl conducem pe Deu pe VJ45, planeta unde a imigrat. Ajungem duminică. Marți, Promy trebuie să meargă dimineața la cabinetul său ginecologic și după-amiază la ședință, la palat.

După ce mâncăm pe plajă grătarul de miel preparat de Nikos, prietenului lui Hesi, alături de Deu, VJ ne cheamă în ocean pe mine și pe Promy. Și, dacă în alte dăți, a trebuit să ne confruntăm cu zeii de pretutindeni (și din toate epocile), inclusiv cu zeii din noi înșine și a părut mai real ca orice experimentasem până atunci, acum avem parte de altfel de terapie. Atena (veche prietenă și colaboratoare a lui Promy, rivală în dragostea ei față de Promy și în unele situații ostilă față de mine (până la a mă transforma în omdiduță și a mă storci în fața lui Promy), în prezent aliata noastră din Olimp, implicată direct

în procesul de reformă), mă salvează chiar pe mine de pe Elbrus și mă unge pe corp cu cremă reparatoare anti-leziuni, cu ambrozie și nectar. Ce surprriză!

În același timp, Hefaistos, călăul-șef al regimului și al lui Promy personal (victimă a sistemului și el... și a propriilor părinți, Madame Hera și Știi Tu Cine... Zeus care l-au azvârlit în prăpastie când era numai un bebeluș pentru că era prea urât... ca să-l mănânce), îl eliberează de pe Elbrus pe Promy, unchiul, maestrul, fostul său prieten și actualmente iar coleg. Având și el permanent coșmaruri (multe chiar cu Promy), dorind să-și șteargă și el memoria și să se arunce în Styx, Hefaistos și-a cerut iertare pentru ce a făcut la ordinele stăpânilor și, în plus, a realizat Memorialul Holocaustului Olimpian și colaborează cu noul regim democratic.

În timp ce plutim alene pe valuri, deodată, auzim un foșnet de aripi. Fatal, terifiant, tot mai aproape, făcând aerul să tresalte și să se strângă ca un copil sirian prins în dărâmături. Îl recunoaștem. E un blestem fără sfârșit. Bestia de vultur zboară spre noi și se înfige în corpurile noastre goale cu ghearele sale uriașe, necruțătoare, metalice ca ale păsărilor de pe lacul Stymphale. La început, paralizăm de groază, atingerea fiarei ne înfioară, trupurile noastre se convulsionează, dar, de această dată, nu se înfruptă sălbatic din noi, cu ciocul șiroind de bale și sânge, sfârtecându-ne ca o bombă-butoi. Surprinzător, bestia stă liniștită, ca-ntr-o vrajă, contemplând oceanul. Iar ochii ei au devenit de un albastru luminos și neverosimil precum florile de cactus de pe Gliese.

Și începe să cânte melodia sfâșietor de frumoasă a lui Marsias, inventatorul flautului. Pentru că Marsias era mai talentat ca el, Apollo și-a confecționat prima sa diplomă din pielea lui jupuită. Ulterior, a încercat și din pieile echipei noastre, în repetate rânduri. Promy i-a dedicat lui Marsias (și intelectualilor și martirilor Holocausturilor) o simfonie. Fiara ne intonează mai departe ”Oda Bucuriei”, fragmente din simfonia lui Promy și, la sfârșit, cântecele pianistului din Yarmouk, Siria, o legumă mutantă de 40 de kile care dădea recitaluri printre dărâmături. Cred că am îmblânzit păsărica, nu și pe stăpânii ei, din păcate.

Promy, slavă Domnului, se dă în vânt după păsărici. Ca dovadă, facem dragoste pe malul oceanului. Trupurile noastre tresaltă, vibrând ca arcușul viorilor, ne masăm unul pe altul cu scoici și pietricele, îl înlănțui cu alge și brațele mele (sper că preferă așa), apoi ne lingem spuma valurilor (și a balelor) de pe corp. Cred că l-am întrecut pe Pesi la lins. Meritățm o diplomă și o statuie (nu Promy, ci eu am nevoie, sunt mereu foarte neîncrezătoare și am nevoie de confirmări). Genele negre, lungi, arcuite, care se zbăteau odată în piatră, tremură în obrazul meu. Buzele lui fierbinți, cu gust de alge și sare, crăpate ușor de nisip și pietricele, se lipesc de ale mele.

Să vedem dacă-i ține implantul dentar la mușcături de dragoste și poate face competiție vampirilor. Zicea că-i place competiția (spre deosebire de zei, în special de Apollo, ba chiar și de vechea lui prietenă, Atena). Da, se descurcă binidităt și prefer să-și strice implantul dentar de 20.000 de Euro, cumpărat din banii lui destul de recent, în acest mod, eventual ronțăind felii de Maretti, nu prin Tartar sau pe Elbrus. Îi mângâi părul negru, ondulat, proaspăt vopsit, ud și ciufulit, apoi buzele lui calde și buclele lui reci alunecă lent asupra sânilor, electrizându-mă. La sfârșit, rămânem îmbrățișați pe malul oceanului. Inhalăm briza: un miros natural... creat de Promy. I-a reușit tocmai pentru că a introdus un iz de alge și de putreziciune, un miros autentic și viu tocmai pentru că amintește de moarte.

Uluitor, acum, pe malul oceanului, în timp ce zăcem îmbrățișați, mă gândesc că a izbutit să aducă aici, pe plajă, sută la sută... din ce a rămas din el și din mine (deși credeam că peste 90% din noi e prin Tartaruri și Elbrusuri de pretutindeni). Am simțit nu doar răsfățul, fericirea, extazul (pe lângă privațiuni, durere și agonie), ci și abandonul complet, dragostea, dăruirea deplină, sacrificiul. Sacrificiu, nu pierdere, ci, dimpotrivă, regăsire. Fără luptă (exterioară, prin focul sacru, dar în primul rând interioară), mai importantă decât rezultatele în sine, și ”fără sacrificiu, lumea s-ar prăbuși” , spunea Gandhi. Sacrificiul salvează lumea. ”Frumusețea salvează lumea” (Dostoievski).

Eu am ales titanii, focul sacru și sacrificiul dintr-o nevoie disperată de frumos, din motive est-etice, vorba Monicăi Lovinescu.

E aici ceva sacru. Trebuie să topim Zidurile în lacrimi și valuri și să ne expunem. Să iubim și să împărtășim. Să ne asumăm vulnerabilitatea unui copil orfan. Să plonjăm goi în abis și să dansăm, iar lanțurile se vor transforma în aripi. Numai așa vom învinge frica. Vom atinge o stare de grație și iluminare. Ne vom regăsi, vom redescoperi forța creației și a dăruirii depline (fără a aștepta nimic în schimb), puterea de neînvins a celor fără de putere și a focului sacru. Ne vom împăca cu noi și cu lumea și ne vom simți acasă, oriunde am fi. Vom fi curați și inocenți. Inocenți, nu naivi.

Sacrificiul ne eliberează de pietre/stânci/Ziduri, ne purifică și ne dă viață. Viață nu doar pentru Primăvara de la Praga, arabă, românească, olimpiană sau altele de același tip. Viață veșnică. Bizar, abandonându-ne pe noi, nu mai avem sentimentul de pierdere, nici a noastră, nici a celorlalți: cei dragi (de la Pesi/Piersicuță și animăluțele trăsnite din familie, bunica mea, Mama Coca, tata, titanii, copiii noștri din Siria, martirii Holocausturilor de pretutindeni), toți care ne-au părăsit vin înapoi, împreună cu noi, în focul sacru al memoriei și al lui Dumnezeu pentru totdeauna.

Nu trebuie să percepem distanțe abisale și să fim nostalgici, nu avem de ce, sunt chiar cu noi, tot mai aproape pe zi ce trece, îngeri păzitori, eroi și surse de inspirație. Iar, din perspectiva veșniciei, melancolia noastră romantică din alte ocazii, când trăiam și ne iubeam intens, ca pentru ultima oară, numărând împreună secundele din ultimul minut, nu-și mai are rostul. Și totuși, simțim pasiunea și ne dăruim (unul altuia și celorlalți) mai mult ca oricând. Zâmbetul de satisfacție (nu satisfucktion), de fapt, extaz, îi rămâne lui Promy întipărit pe chip două zile și două nopți la rând, iar ochii îi strălucesc ca supernovele deasupra cearcănelor adânci, vinețiile pe fața trasă.

Nu dormim, nici extazul nu ne lasă, chiar dacă Promy mai are un pic și face infarct (ultimul cred, de data asta). Stăm iar goi în pat și la bucătărie și vorbim la nesfârșit, deschis, absolut orice, până ni se usucă gura, ne dor mușchii faciali și se încleștează fălcile. Și, clar, am realizat ceva: nu mai trebuie să ne facem budiști și să căutăm pacea, iluminarea și purificarea, ca acel fost șef care a plecat în India. Interesant, când era la noi la birou, acel fost șef căuta altceva: patrula

printre noi și își băga nasul în laptopuri și calculatoare, încercând să-l surprindă pe infractorul cu pagina de Facebook deschisă.

Când a venit prima oară în firmă, după ce m-a învoit (cu greu) să-mi fac vaccinul anti-acarieni (era la interval de o lună-două), mi-a cerut la întoarcere să-i arăt vaccinul. M-am făcut că nu aud. Unde-i vaccinul? Culmea, am ajuns și eu pe punctul de a adresa asemenea întrebări unui subordonat. Acesta se învoia în mod repetat, sub pretextul că și-a tăiat nevasta un deget la bucătărie. Stai puțin, câte degete are nevastă-ta și de ce mai intră la bucătărie? Unde e degetul? Până m-am întâlnit odată, întâmplător, cu el și cu nevastă-sa la Spitalul de Urgență. În ce-l privește pe fostul șef, îi doresc toată pacea, purificarea și iluminarea de care are nevoie. Promy și cu mine le-am găsit (deocamdată), fără să devenim budiști. Și cred că acum fostul șef e un pic invidios.

Tragem de timp, amânăm plăcerea (și plecarea) și ne întoarcem în Olimp marți, la șapte cincizeci, cu zece minute înainte de deschiderea cabinetului său ginecologic (prefer să stea cu mâna în pizde, nu în lanțuri, cuie, piroane și viscol mușcător la competiție cu bestia de vultur). La palat, deși epuizat (dulce epuizare), Promy se bucură să-i întâlnească pe inorogul Bebe, înțeleptul Chiron centaurul și Her (Heracle), prietenii, colaboratorii și salvatorii săi și cei care încearcă să aducă democrația în Olimp, și nu pe Madame Hera, Știi Tu Cine... Zeus și Hermes, vechii stăpâni (pe care, oricum, nu i-am recunoscut de stăpâni).

Până și sala tronului s-a schimbat: au dispărut statuile vechilor stăpâni și picturile reprezentând mărețele realizări precum execuția lui Promy de pe Elbrus, Cutia Pandorei, potopul și altele pe care le comenta Hermes cu el, în fața lui Știi Tu Cine... Zeus, iar acesta din urmă râdea tunător (el nu știa să discute altfel decât scoțându-și scula și fulgerașele). În alte condiții, la ședință, Chiron, noul lider liber ales, poate s-ar uita la o telenovelă, inorogul Bebe ar patina pe gresia lucioasă sau ar lansa vânturi cu arome de parfumuri franțuzești, Her ar bârfi la budă, iar Promy, plictisit, ar confecționa fustițe de balerine

din pungi de Maretti. Acum Promy nu mai vrea să plece de la ședință.

Când vine seara acasă, e surprins să constate că atât pe Gliese, cât și pe VJ45, și în Olimp, în ciuda coșmarurilor noastre, s-a simțit acasă. Și, la fel ca pentru opere subversive și fapte bune, nu își cere scuze nici pentru fericire. Eu da. Și de atâta fericire, îmi vine să dispar iar de tot. Bunicul lui Malraux, Dietrich Berger, s-a sinucis în culmea gloriei, lăsând următorul mesaj: ”Dacă aș alege altă viață, eu aș alege-o pe a mea”. Când se gândea la el, Promy era invidios și vroia într-o vreme să fie bunicul lui Malraux. Eu las un mesaj un pic modificat: ”Dragii mei, mă sinucid de prea multă fericire. Mă simt vinovată. Mi-e rușine. Nu îmi cer scuze pentru lupta cu sistemul, fapte bune și opere, dar îmi cer scuze pentru fericire. Dacă aș alege o altă viață, nu aș alege-o pe cea a bunicului lui Malraux, ci pe cea a lui Madame Dezastru care s-a jucat mereu de-a Promy. Vă rog să mă iertați cu toții.”

XXX. Speriați că mă sinucid (după ultimul articol de blog), pompierii au stins focul... de pe aragaz, de la broccoli, nu de la Colectiv și nici din Siria

19 ianuarie 2016

După ultima postare pe blog, cu mesajul meu de adio, a doua zi pompierii și poliția aproape că îmi sparg ușa și dau buzna peste mine (mă întorsesem din Olimpul zeilor în Titan, la București, pentru câteva zile, pentru a face un pic ordine în lucruri, ah, îmi place în Titan, în Titanul Prometeu, vreau să spun). Invadată ca Europa de refugiați și frații noștri din Siria de bombele-butoi! Pe punctul de a face infarct, încep să dârdâi, mi se taie picioarele și mă prăbușesc pe jos, în bucătărie. Broccoli cu rozmarin, hot chilli, busuioc și cimbru continuă să fiarbă la foc mic, scoțând abur și un miros iute, înțepător. Pe masă, cartofii curățați și feliați așteaptă să fie introduși și ei într-o cratiță pe aragaz. Nici n-am apucat să arunc cojile la gunoi.

Ce s-a întâmplat? Cum adică ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu dvs.? Nu vă sinucideți? Nu ați scris pe blog că vă sinucideți? *Oops,* o observ și pe maică-mea lângă polițiști, vânătă la față, cutremurându-se de groază. Parcă se află sub vibrația flăcării violet. Cred că aceasta mă va poseda și pe mine. Maică-mea a fost alertată când a citit articolul. Dar eu? Încă un pic, și o să mor dităt, binidităt, înainte să mă sinucid. Și cred că am tensiune ca pe vremuri, când lucram în cercetare de piață și eram în starea aia de comă fizică și psihică (da, se confirmă pentru câteva zile la rând, a reușit și maică-mea performanța). Să trăiți bine! Și să muriți bine!

Inima mă înțeapă și mă strânge ca o gheară, mi se usucă gura (de tot... căci mereu se inflamează, mă dor și îmi ard nasul, gura și gâtul de la răceli și rinită, acum însă nu mai pot articula niciun cuvânt), mă îngălbenesc la față ca felie de cartof de pe masă și mă prăvălesc din nou pe podea. Beau o ceașcă de ceai de mușețel cu lămâie și încerc să explic plângând că a fost o glumă care ar fi trebuit înțeleasă în context. Mâna îmi tremură atât de tare încât nu pot semna procesul

verbal. Broccoli fierbe, un pompier îngrijorat stinge focul. Mulțumesc nu numai pentru prevenirea exemplară a incendiului, ci și că mă ajută la bucătărie. Sincer, nu vroiam decât să-mi cer scuze pentru prea multă fericire.

Aș vrea eu ca frații și copiii noștri din Siria să-și ceară scuze și ei pentru prea multă fericire, iar pompierii să stingă nu focul de la broccoli, ci din Colectiv și din întreaga Sirie. Negocierile de pace ar trebui să se desfășoare de pe 25 ianuarie la Geneva și, între timp, se pare că Obama a acceptat ca teroristul-șef să rămână în funcție până în 2017 (martie cel puțin), pentru a umple vidul până la următoarele alegeri și pentru a ne focusa pe lupta cu Statul Islamic. Au trecut peste 1.600 de zile de când Obama i-a cerut să renunțe la funcție, în 2011. A anunțat apoi, în 2012, că, dacă se va depăși linia roșie a bombardamentelor chimice (un an mai târziu), va acționa pentru a-l opri. Uau, ce eficient! Atrocitățile continuă și acum. Iar Statul Islamic își atrage noi adepți radicalizați de ororile regimului (unii băieți ajungând la performanța de a-și executa public propria mamă). Bravo! Să le dăm (încă) o Toyota, un iPhone, câteva capete pentru colecție și o sclavă sexuală de 5-6 ani.

În același timp, Țarul nu renunță la suportul militar și politic acordat regimului sirian și la masacrele din Siria (de exemplu, peste 43 de civili uciși în Idlib). Totodată, își demonstrează grija părintească față de poporul rus: a autorizat FSB să pătrundă în locuințe și să tragă asupra mulțimii, inclusiv asupra copiilor și femeilor, dacă viața lor sau a cetățenilor este în pericol, în situația în care se confruntă cu terorismul (logic, nu?). Viața cetățenilor ruși e în pericol, iar unii cetățeni sunt mai egali decât alții. Și numai Statul Islamic e de vină. Ce să mai zicem, și la noi, în România, sunt polițiști (ca șeful poliției orașului Gătaia din județul Timiș, Daniel Ion Disagă) care ucid în bătaie oameni pentru că i-au călcat, din greșeală, pe picior în microbuz sau alții ”exorciști” care duc cu forța, împreună cu unitățile de salvare, femei ”posedate” la sfintele moaște ca să iasă diavolul din ele.

Inimaginabil, nu? Cât fac 2+2? Mereu a fost inimaginabil în Ghouta de Est, unde au mai rămas mii de oameni sub blocada regimului (de mai mult de 4 ani!). Ce bine era să fie imaginația mea! Inimaginabil e răul, dar inimginabil e și binele (rezistența titanică și puterea de neînvins (nici de potop ori de bombele-butoi) a focului sacru). Da, te obișnuiești cu inimaginabilul, cu umilințele, foametea, mizeria, agonia și moartea, însă uneori vin și alte lucruri pe care la rândul lor nu ți le poți închipui, spune Aous Al-Mubarak, activist Planet Syria. Nu poți să crezi că ți s-a întâmplat ție asta.

La începutul asediului Ghoutei, pentru o perioadă de câteva luni au fost accesibile unele alimente, cu toate că prețurile explodaseră. Ulterior nu se mai găsea un bob de orez (hrană solidă de niciun fel), iar unii au supraviețuit în Ghouta doar cu suc de caise, *Qamar el-deen*. Mulți nu. În 2013, rebelii încă anticipau că mai e un pic și regimul va colapsa și că ei pun, de fapt, sub asediu regimul. Pentru o vreme, s-au putut aduce, la prețuri exorbitante (de mii de ori mai mari decât prețul original!), orez, zahăr, untdelemn, paste, linte. Unii au încercat să se descurce numai cu linte și eventual cu îndulcitori artificiali, periculoși pentru sănătate (sirop de fructoză).

Dar ce mai contează sănătatea când, de foame, înfuleci gândaci, șobolani, pisica vecinului sau vecinul (care însă e și el un pachet de oase și nu-ți ajunge nici pe-o măsea)? Unii mergeau zeci de kilometri, prin ger, pentru a cumpăra la prețuri mai mici sau a culege spanac, broccoli și hibiscus. Au consumat și hrana animalelor, cât mai era. S-au (tot) otrăvit. Copiii leșinau pe drum spre școală sau la școală, bătrânii mureau din lipsă de alimente și medicamente. Trebuia să se mulțumească cu mai puțin de o masă pe zi. Nu se puteau gândi la altceva decât la mâncare. Reduși la foame pentru a fi îngenunchiați. Au pierdut și 60 de kile în scurt timp (eu aș avea, în acest caz, minus 15 și nu știu cum m-aș descurca).

Deși erau slăbiți și se prăbușeau la fiecare pas, copiii au fost puși să muncească, inclusiv să care poveri mai grele decât ei (de exemplu, apă din puțuri improvizate). Femeile boceau în zadar la centre de ajutoare care nu le puteau acoperi nici 1% din nevoi și scotoceau prin gunoaie și dărâmături după resturi. În Douma, dacă se mai găsesc,

bananele costă câte 2 Euro fiecare și se vând porționate în bucăți mici. Cine își permite o banană întreagă? Nici eu, recunosc. Epuizați și deznădăjduiți, oamenii acuză regimul, rebelii, activiștii, ONU (unii îl condamnă nu doar pentru ineficiență, ci și pentru colaborare cu regimul) și chiar lumea întreagă. Pe toți. Ce poți să mai crezi? Și totuși, plâng de fericire când le aduce cineva un pahar cu apă, o farfurie cu orez și le spune o vorbă bună, adică îi face hobbiti sau boxtrolli.

La fel, în Madaya, până la 40.000 de oameni (suniți) se află sub blocadă guvernamentală și Hezbollah de mai bine de 6 luni, fiind totodată totodată victime ale purificării etnice. Au consumat deja pisicile vecinilor și florile din ghiveci cu tot cu pământ, spune Louay, lucrător social (cu vocea slăbită de foame). Copiii leșină la școală, se plâng că nu mai pot studia de foame (cum poți învăța când nu mai ai putere și îl vezi, oricum, și pe prof friptură ca-n ”Tom și Jerry”?). Mulți copii nu mai pot merge, iar cei care reușesc, deși sfrijiți, cu ochii înfundați, corpurile descărnate și oasele țâșnind din ei (cu riscul de a îneca fatal vreun profesor, coleg sau părinte), scotocesc și ei prin gunoaie sau caută orice comestibil (nu, nu emisiunile de știri propagandistice, nici comentariile sterile ale analiștilor, bine că nu e curent și sunt scutiți măcar de asta).

Nu te poți concentra decât asupra foamei. Pierzi minim 20 de kilograme în câteva luni. Puținele articole comercializate (linte, orez) costă de mii de ori mai mult decât prețul original. Pentru majoritatea sunt inaccesibile. Mai mult, zeci de persoane au fost împușcate de lunetiștii regimului când au căutat lemne, alte zeci au fost ucise de mine. Până la urmă, regimul a aprobat accesul ajutoarelor în localitate. Ca să acopere 1% din nevoi pentru o zi. Și, interesant, ONU subraportează blocadele (Madaya nu e blocadă după ONU!), iar rezoluțiile adoptate până în prezent permit livrarea ajutoarelor și fără acordul regimului.

Circa un milion de sirieni sunt actualmente sub blocade (marea majoritate guvernamentale). Îngenunchează și predă-te sau vei muri de foame! Dar mulți nu vor să îngenuncheze, orice s-ar întâmpla (probabil sunt și ei prea slăbiți ori prea înțepeniți pentru a îndoi

genunchii). Unii dintre cei aflați sub blocade și-au manifestat generozitatea, deși erau subnutriți, dăruind cerșetorilor (vecinilor adică) firimituri de pâine pe care altfel le-ar fi utilizat pentru animale. Mâine vor cerși și ei (sau o fac deja).

Un rol extraordinar îl au în zonele sub blocadă echipele ”Căștilor Albe” (*Syria Civil Defence - White Helmets*): acestea au salvat peste 40.000 de vieți, scormonind prin dărâmături după supraviețuitori. Ca să moară a doua zi (dacă au noroc și nu dispar în noaptea respectivă). La rândul lor, medicii (puținii rămași) lucrează la lumina lanternelor/telefoanelor (dacă le pot încărca), zile și nopți una după alta, fără pauză, donându-și propriul sânge, operând și cu cuțitul de bucătărie, fără anestezic, și glumind că își pot scrie memoriile, dacă mai apucă, pe pereții peșterii unde e amplasat cabinetul sau poate scrijelite în piatră (nu, de fapt, sunt invidioși pe nivelul de dotare și condițiile de muncă din epoca de piatră). Uimitor, unii dintre locuitorii zonelor sub blocadă au reușit, totuși, să identifice surse de energie alternativă (să topească plastic sau să realizeze panouri solare), să cultive grâu și chiar să producă local medicamente. Medicii, echipele de salvare, profesorii, fermierii și spărgătorii de tunele sunt eroii zonelor sub blocadă. Și apoi fiecare care încearcă să reziste într-un ”Hunger Games” real, la puterea un milion.

Printre marii eroi (și titani pe care Promy, titanul Prometeu, prietenul meu, îi recunoaște) se numără și revoluționara Ghalia Rahal, câștigătoare a premiului ”*Trust Women Heroes*”, Reuters. Aceasta critică vehement societatea paternalistă, deși nu generalizează și apreciază susținerea primită din partea bărbaților. Ghalia conduce, cu abnegație și curaj, în ciuda războiului și atentatelor (foarte numeroase), un centru pentru femei în Kafranbel cu motto-ul “Femeia nu e o povară, ci mai curând un suport pentru societate”. Pe lângă sprijinul educațional, femeile sunt încurajate să fie independente, să gândească și să acționeze ele singure, fără a aștepta ajutorul unui bărbat.

O altă luptătoare pentru libertate și drepturi (inclusiv ale femeilor) este Razan Zaitouneh, o avocată blondă cu ochi albaștri

care umblă cu capul gol (părul descoperit!). Aceasta a demonstrat o gândire seculară, deopotrivă anti-regim și anti-jihadiști. Razan crede în universalitatea drepturilor, dar și în necesitatea luptei locale anti-sistem. A participat la proteste în Damasc încă din 2005, cu un curaj inimaginabil, intonând cântece anti-regim. Nu se mulțumea să ceară reforma sistemului și schimbări graduale ca alți activiști. Vroia mai mult.

La începutul revoluției, Razan, împreună cu soțul ei și alți activiști, a înființat comitete de coordonare locală (50 în întreaga țară). Acestea au creat o arhivă de documente (filme, poze etc.) și au monitorizat permanent demonstrațiile și numărul crescător al morților/răniților/dispăruților. Pe lângă asta, au oferit asistență umanitară familiilor dislocate. De asemenea, au ales comitete politice care dezbăteau problemele revoluției și au promovat o societate democratică și pluralistă. Însă, treptat, ideologia luptei și a martirajului a început să eclipseze viziunea pacifistă, pluralistă, democratică și seculară a lui Razan, odată cu represiunea cruntă a regimului și transformarea protestelor în război civil.

Pentru activiști, acest lucru a fost insuportabil: puținii supraviețuitori ai închisorilor/războiului, foarte dezamăgiți, au plecat din țară și au încercat să uite ce s-a întâmplat, însă Razan a simțit că, în situația dată, trebuie să facă mai mult, nu să renunțe. Razan credea că trebuie să monitorizeze, de asemenea, acțiunile/excesele rebelilor, să stabilească instituții pentru o guvernare mai bună în zonele eliberate și să promoveze secularismul liberal, iluminând oamenii prin ideile sale și exemplul său. Așadar, după doi ani în care a trăit clandestin în Damasc, Razan a plecat în aprilie 2013 la Douma. Într-o zonă mai conservatoare, aflată sub blocadă guvernamentală, adică înfometată și bombardată în continuu de bombe-butoi, Razan și-a continuat proiectele de emancipare a femeii și de dezvoltare a comunității locale, monitorizând în același timp ororile și oferind asistență umanitară victimelor.

În noaptea de 9 decembrie 2013, Razan a fost răpită împreună cu activista Samira al-Khalil de grupări jihadiste apropiate de al-Nusra (al-Qaida) și Armata Islamului. Nimeni nu mai știe nimic de ele de

atunci. Nici Razan, nici Samira nu şi-au acoperit părul în Douma, un oraş conservator, aşa că au fost decretate duşmane ale Islamului. Nu au considerat că trebuie să se conformeze vreunei ideologii (politice sau culturale) pentru a fi siriene. Asta a speriat deopotrivă regimul şi jihadiştii. Simpla prezenţă a lui Razan şi a Samirei intra în contradicţie cu ideea de război sectar. Din păcate, activiştii seculari şi democraţi s-au simţit şi se simt abandonaţi. Lăsaţi singuri pe cruce. Întrebată ce mai aşteaptă de la lume, Razan a răspuns încă din decembrie 2011: ”nu mai aştept nimic”.

Aş vrea să îi ajute Ghalia, Razan şi Samira şi pe cei peste 4.600.000 refugiaţi care au rezistat şi ei eroic până acum. Turcia, prin adjunctul premierului Davutoglu, Mehmet Simsek, promite permise de muncă pentru refugiaţi, dar solicită, totodată, din partea UE, în scopul limitării fluxului, presiuni pentru oprirea bombardamentelor ruseşti şi siriene asupra zonelor controlate de opoziţie. Apropo, ce-ţi iei cu tine când trebuie să pleci pe un drum poate fără întoarcere? Mie mi-e clar, în acest caz: dacă (mai) vine potopul sau dacă voi invada Marea Britanie ca alte milioane de vampiri, iau cu mine hard diskul cu documentele mele (arhivă cvasi-completă), caietele şi desenele de la şcoală/liceu şi... pianul de la Mama Coca şi mătuşă-mea, Nana. Nu (prea) mai cânt la el (o dată la nu ştiu câte luni), s-a dezacordat, însă nu-l pot lăsa.

Şi pianistul din Yarmouk a încercat să-şi transporte pianul (spre Europa), numai că Statul Islamic i l-a pus pe foc. Cu toate astea, focul sacru al memoriei nu poate fi stins, nici de Statul Islamic, nici de regimul sirian: amintirile sale (ale rezistenţei prin cultură), de când cânta printre dărâmături, rămân, orice s-ar întâmpla. Trebuie să-ţi iei cu tine ce ai mai scump. Aşa a procedat şi nevasta din poezia ”Poveste de iarnă” a lui Mircea Cărtărescu care a parcurs şi ea o odisee de apoca...lipsuri, din apocalips în apocalips, dar nu vroia să abandoneze maşina de cusut de la maică-sa, în ciuda dificultăţilor şi a avertismentelor soţului. Până la urmă a fost happy end pentru toţi: şi-au continuat drumul spre Centru, au reuşit să se întoarcă acasă (în oraşul lor) şi s-au contopit extatic într-un ruj gigantic marca Helena

Rubinstein, expresie a arborelui cosmic, împreună cu maşina de cusut. Cred că putem fi invidioşi.

Din păcate, atitudinile anti-musulmani şi anti-refugiaţi s-au exacerbat: astfel, o caricatură Charlie Hebdo sugerează că Aylan, băieţelul kurd înecat, ar fi putut ajunge un agresor sexual de la Köln. „Ce ar fi devenit micuţul Aylan dacă ar fi crescut? Pipăitor de funduri în Germania" notează textul caricaturii. Am fost şi eu obişnuită în România, de când eram mică, să mi se pună mâna pe fund (şi nu numai, am trecut prin tentative de viol şi ameninţare cu cuţitul, nu doar incidentul din lift de care am tot povestit, ci şi la mare, la club/discotecă, ba o dată chiar a intrat cineva după mine cu maşina (BMW decapotabil) pe trotuar, lovindu-mă puternic, apoi m-a urmărit pe iarbă, până s-a împotmolit într-un tufiş, slavă Domnului). Mi s-a părut bizar când NU mi-a pus nimeni mâna pe fund (sau în alte părţi). "Ciupim soarele de fund când intră cu tava în salonaş" (Mircea Cărtărescu, "Provincialii").

Mi se întâmplă şi în prezent în autobuz, la vârsta mea (2 ani şi 10 luni, vârsta mentală şi afectivă, hm, prea matură poate pentru lumea asta), la aproape 21 de ani de la absolvirea liceului. Nu vreau să mai spun ce mi-au făcut (şi-mi fac) zeii talibani din Olimp şi de pe pământ, am coşmaruri neîncetat. Şi nu e vorba doar de mine. Sunt atâţia copii victime, nu numai ale Statului Islamic şi ale regimului sirian. Din fericire, în ciuda coşmarurilor, încă mă tem mai mult de mine însămi decât de toate celelalte lucruri. Ce facem? Aş vrea să stingem nu doar focul de la broccoli, Colectiv, Siria et co., ci şi să-l prevenim. Niciunul dintre aceste dezastre nu este natural. Mai bine să rămân eu ultimul Dezastru de pe planetă. N-aţi scăpat încă de Madame Dezastru, vă mai enervez un pic şi vă blestem să vă ardă focul sacru. Trăiască focul sacru care iluminează şi nu face scrum! Să trăiţi bine!

XXXI. Escaladați nămeții de la Piața Victoriei, faceți o supă nesărată ca politicienii și salvați viitorii pipăitori de funduri... de fundul Mediteranei!

2 februarie 2016

”Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde puterea de a săra, cu ce îi veţi da înapoi puterea aceasta? Să aveţi sare în voi înşivă şi să trăiţi în pace unii cu alţii." (Marcu, 9:50). Cam nesărați politicienii de pretutindeni, logic, nu? În Siria, se străduiesc să aducă pacea de cinci ani, în timp ce situația din teren se tot agravează. Foarte eficient, felicitări! Merită Premiul Nobel pentru Pace. Astfel, discuțiile între putere și opoziție, cu suportul ONU, al marilor puteri și al țărilor implicate în conflict/influente din regiune, erau programate pe data de 25 ianuarie, la Geneva. Geneva III (au mai fost două anterior cu rezultate demne de premiul Nobel). Având în vedere că diviziunile persistau, ONU a cerut definitivarea listei participanților din partea opoziției, cu acordul Rusiei și al Statelor Unite, înainte de începerea negocierilor, fiind dispus să amâne discuțiile de pace pentru câteva zile (până pe 29 ianuarie). Ce mai contează o zi-două de întârziere după cinci ani? Și chiar în zilele discuțiilor, alte mii de persoane dispar sub dărâmături, sunt răpite, violate și torturate până la moarte, pier de foame sau iau calea pribegiei.

Consiliul opoziției, ”Înaltul Comitet pentru Negocieri”, susținut de Arabia Saudită, nu acceptă prezența reprezentanților kurzi la negocieri (la fel ca Turcia), însă a inclus printre participanți un lider Jaish al-Islam (Armata Islamului), Mohamed Alloush, dintr-o grupare considerată teroristă de Țarul Putin și de regimul sirian, alături de gruparea Ahrar al-Sham. Iar Iranul, suporter al regimului sirian, este intrigat că cel puțin 10 membri ai așa-zisei opoziții sunt afiliați al-Qaida. Dar Țarul, Iranul și regimul sirian or fi fecioare preacurate? Opoziția solicită, în continuare, debarcarea teroristului-șef din Siria și reforma din temelii a structurilor de securitate. După o tentativă de boicot din cauza menținerii bombardamentelor și a

blocadelor, consiliul opoziției a agreat participarea sa la discuțiile de pace, începând din a doua zi de negocieri. Să precizăm: la Geneva se dezbat încetarea focului, eliberarea prizonierilor, livrarea ajutoarelor umanitare, precum și lupta împotriva Statului Islamic.

În timp ce politicienii discută, numărul victimelor crește: 9.000 de civili (dintre care peste 3.000 copii și femei) uciși de loviturile aeriene ale regimului sirian și ale Rusiei, din datele *Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului*. Au existat peste 45.000 astfel de atacuri aeriene ale regimului în ultimele 15 luni. Iar rușii bombardează la competiție cu regimul: 500 civili (dintre care 200 copii și femei) masacrați numai în ianuarie, pe ansamblu peste 1.400 civili (dintre care 527 femei și copii) exterminați în patru luni (octombrie 2015 – ianuarie 2016). Dacă erau 50 de cutremure pe zi în Siria, de la implicarea oficială a Rusiei în conflict sunt cel puțin 100. Și, surprinzător, Țarul este apreciat și susținut de vedete hollywoodiene ca Leonardo DiCaprio, Mickey Rourke, Pamela Anderson, Gérard Depardieu etc. Pentru aceste politici ori poate pentru cele din Ucraina, Moldova, Cecenia sau Georgia?

Depardieu consideră Rusia ”țară a unei mari democrații” (pentru cenzură, control, decimarea opozanților politici, a jurnaliștilor și a activiștilor poate) și a declarat halucinant: „Iubesc Rusia şi Ucraina care face parte din Rusia“ (...) „Putin este foarte puternic, este omul de care Rusia are nevoie. Dumnezeu să-l binecuvânteze!“ Da, Țarul e un bărbat adevărat care, alături de regimul sirian, se luptă cu bătrânei, copii în cărucior, femei însărcinate, medici, jurnaliști, activiști și intelectuali. ”Idioți utili” admiratorii ăștia din Occident, vorba lui Lenin. Ucraina face parte din Rusia, Franța face parte din Rusia, planeta Pământ face parte din Rusia, iar Țarul Putin e omul de care are nevoie întreaga planetă, logic, nu? Ca să nu mai rămână decât el și oamenii lui pe ea. Eventual și câțiva sclavi, că stăpânii nu se pot descurca fără sclavi. Buni și sclavii la ceva! Sclavul Depardieu vreau să spun.

Dragă Depardieu, bufonul preferat al Țarului, îmi stă pe limbă să-ți spun ”lua-te-ar DNA-ul, poate devii un mare sciitor în pușcărie”,

dar te apreciez ca actor. Hai să ne lămurim (încă o dată) și să lăsăm glumele nesărate: Țarul nu scutește de bombardamente nici spitalele, școlile, piețele ori taberele de refugiați cum ar fi cea din al-Naqir, după cum mărturisște Sabah, văduvă, mamă a șapte copii și bunică a cinci nepoți. Seara, când era pe punctul de a închide ochii și a ațipi (deși tremura de frig și nu avea cu ce să-și acopere copiii și nepoții), deodată, Sabah s-a trezit în urlete și plânsete. Cortul în care se adăpostiseră ardea. Luase foc și ea. Parcă totul fusese cuprins de flăcări.

A încercat să-și salveze familia, însă și-a pierdut cunoștința înainte de a-i putea ajuta cu ceva pe ai ei. Când și-a mai revenit un pic, la spital, a aflat că își pierduse un copil și o nepoată. Cu toate astea, Sabah nu vrea să părăsească Siria: ”Nu vom abandona țara. Viețile noastre nu sunt mai prețioase ca ale martirilor care au murit deja. Ori vom fi martiri, ori vom învinge”. E loc pentru toți. La cimitir vreau să zic. Hm, de fapt, nici la cimitir (pentru mulți nu mai e disponibilă decât o groapă comună sau fundul Mediteranei). Dar, la ce pachete de oase au ajuns copiii și frații noștri din Siria, îi roade pe toți un singur câine comunitar din România. Și gata. S-a făcut loc.

Apropo, cimitirul (pentru fericiții care au parte de el) nu mai e un loc macabru, ci unul sacru, un adăpost binecuvântat unde oamenii se simt, în sfârșit, în siguranță, spune Basel Abu El Iz, un băiat de 21 de ani din Daraya. Când era mic, Basel era înfricoșat de cimitir și înmormântări. La revoluție, la vârsta de numai 17 ani, tânărul a început să-l ajute pe vecinul său să înmormânteze martirii din oraș. Norocoși aceștia din urmă, sute de mii (inclusiv copii) au dispărut fără a se mai găsi din ei nici un degețel descărnat și strâmb, ars cu acid și cu unghia smulsă.

Trebuie să admit, până acum doi ani eram fascinată de pacea din cimitir, tânjeam tot timpul să merg la mormântul familiei și să mă contopesc cu foșnetul castanilor, florile albe ningând pe alei, frunzele ruginii ori fulgii dansând peste cripte. Dar, în ultimii doi ani, m-am simțit, dintr-o dată, vinovată pentru plimbările la cimitir și fanteziile de moarte și înmormântare (și cum să mă răsfăț atât savurând pacea

și liniștea?) și mi-am zis că, dacă mai rămâne câte ceva din corpul meu, o să-l donez pentru cercetare.

La Daraya, înmormântarea martirilor și documentarea asupra morții lor au devenit jobul zilnic al lui Basel și al vecinului său, Abu (pentru care a abandonat micul său atelier de reparații biciclete). Doar în august 2012, într-un masacru al regimului și-au pierdut viața sute de oameni (peste 700). Nu i-au putut identifica pe toți și i-au aruncat de-a valma într-o groapă comună. Nu mai văzuseră asemenea gropi decât în documentare și în filme horror. Nu le venea să creadă că e posibil așa ceva.

După două luni, forțele regimului au intrat în oraș, așa că cei mai mulți locuitori au fugit. Dar Basel și Abu au rămas. La începutul războiului, îngropau martirii pe o porțiune de pământ liber. Nu se gândeau că vor fi gropi comune pretutindeni. În prezent, sunt peste 2.600 martiri în Daraya. Băiatul a fost încurajat nu doar de vecin, ci și de tatăl său vitreg care numește activitatea lui ”biroul vieții veșnice”. În septembrie 2014, vecinul său a aflat că are leucemie și a intenționat să părăsească orașul pentru a se trata. Și a reușit. I s-a oferit cel mai bun tratament: a fost arestat la un punct de control. Nimeni nu mai știe nimic, logic, nu?

În închisorile siriene, ai parte de cel mai bun tratament garantat: foamete, mizerie, violuri și torturi până la moarte. Îmbolnăvirea și arestarea lui Abu au fost un șoc pentru Basel. Erau deja patru ani de blocadă, fără a-și vedea familia, fără a mai studia, în compania permanentă a morții, înmormântând vecini și prieteni și străduindu-se să supraviețuiască (fără să trăiască). Acum, Basel supervizează cimitirul martirilor, gândindu-se mereu la Abu. Nu poate decât să se roage pentru cei dispăruți și familiile lor. Și cimitirul a devenit un loc sacru, ce oferă protecție tuturor.

Se pare că doar cimitirul mai oferă protecție (celor norocoși, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur). La Statul Islamic, nici bătrânii nu sunt scutiți de torturi și execuții (a ajuns și Statul Islamic la performanța de a executa peste 2.000 de civili de la anunțarea califatului... în numele Domnului!). Și nu mă refer numai la torturarea și decapitarea bătrânului arheolog de la Palmira, Khaled al-

Asaad, în vârstă de 82 de ani. Astfel, Mona al-Mohammad povestește despre biciurea tatălui său în Tabaqa, localitate aflată sub controlul Statului Islamic. Uluitor, bătrânul era un musulman model care mergea în pelerinaje *Hajj* și *Umrah* la Mecca. Și totuși, Statul Islamic a găsit motiv pentru a-l flagela în mai, acum doi ani.

Într-o zi, bătrânul stătea la taclale în magazinul lui împreună cu rudele. Nu era curent, așa că difuzoarele nu funcționau. Când a avut loc strigarea pentru rugăciunile de noapte (*isha*), bătrânul nu a auzit. Și nici cei care mai erau cu el. Când au înțeles cât era ora, au fugit cu toții spre moscheie, însă întârzierea nu a trecut neobservată. Un vecin jihadist vigilent a observat și i-a turnat pentru neglijență, predându-i la poliția moravurilor (*hisbah*). Deși știa cât de religios era bătrânul. În arest, au fost ținuți înghesuiți, dar li s-a oferit posibilitatea să-și facă rugăciunile de noapte, apoi au fost condamnați la biciuire. Cum e posibilă atâta neglijență din partea unui musulman?!

Călăul a fost un jihadist din Arabia Saudită care nu a avut milă de niciunul dintre bătrâni. De durere, unul dintre ei a urlat și a invocat numele profetului Mahomed. Din acest motiv, a fost acuzat și de erezie: ”Ereticule! Cum îndrăznești să ceri îndurare altuia decât lui Dumnezeu?” Numărul de bice s-a dublat. Când a venit rândul tatălui Monei, îngrijorat că poate a obosit și are nevoie de înlocuitor, călăul a cerut să fie schimbat cu un tunisian, căruia i-a solicitat să-și îndeplinească misiunea cum trebuie. Atunci, unchiul Monei, fratele bătrânului, care nu mai suporta să-l vadă torturat și pe tatăl fetei în fața lui (era pentru prima oară), a exclamat: ”Lăsați-l în pace!”.

Automat, numărul de bice s-a dublat și în cazul lui. Tatăl Monei a venit acasă șiroind de sânge. Nu putea dormi, nu atât din cauza durerii fizice, cât mai ales din cauza celei psihice. ”Ne-au umilit sub pretextul aplicării legii Islamului. Și când l-am auzit pe fratele meu intervenind și încercând să mă ajute, ceva s-a rupt în mine”. Mona a mai asistat și la alte biciuiri ale unor oameni în vârstă până leșinau. Nu putea să creadă. Parcă era mai rău decât un film horror. Da, întotdeauna realitatea depășește orice film horror.

Și când viața cotidiană devine mai înfricoșătoare decât orice film horror, iar activiștii de la Planet Syria recurg la campanii de tip ”Salvați pisicile din Madaya”, amenințate cu extincția de bestii umanoide (vă rog în genunchi, împreună cu Guru... guru, titan, mâța și nepoțica noastră, salvați pisicile din Madaya!), precum și la amenajarea unei bucătării-instant și servirea unei supe (nesărate) pentru poporul sirian de către responsabilii (nesărați) ai dezastrului (inclusiv ONU), să încerci atunci să evadezi și să cauți refugiu în altă parte?

Recent, Norvegia a deportat înapoi în Rusia peste 5.500 dintre refugiații care au traversat granița Norvegia – Rusia pe bicicletă (Rusia nu permite accesul pe jos). Unii au început greva foamei în semn de protest. Sunt confuzi și disperați: ”nu avem bani, nu avem unde să mergem. Nu vorbim rușește și, dacă ne întoarcem în Rusia, nimeni nu ne ajută.” Guvernul norvegian a anunțat că va expulza persoanele care vin din țări sigure, iar Rusia e una dintre ele. Alții, apelând la ruta balcanică, se cufundă în adâncul Mediteranei, căci, se știe, creștinii merg pe valuri, musulmanii pe sub ele: recent, s-au înecat 15 refugiați, dintre care 6 copii ca Aylan. Și peste 17.000 de copii refugiați neînsoțiți au dispărut pur și simplu. În Siria? Nu, pe teritoriul Europei. Și ar putea fi victimele rețelelor mafiote ori ale jihadiștilor.

Dar de ce să ne chinuim să resuscităm și să le oferim o viață viitorilor pipăitori de funduri? Cred că doar de... fundul Mediteranei. Spre onoarea lor, polițiștii români de frontieră din cadrul operațiunii Triton au salvat 120 de refugiați deshidratați, suferind deja de hipotermie, pe punctul de a îngheța în Mediterana. Din păcate, Zidurile construite de Turcia pentru a opri jihadiștii mai curând blochează accesul activiștilor și refugiaților din Siria. La rândul său, pentru a facilita integrarea, regina Iordaniei a propus dezvoltarea unor ”zone economice” pentru refugiați: grație investitorilor externi și interni, aceștia ar putea obține diverse calificări și locuri de muncă, astfel încât să fie independenți economic și nu o pradă ușoară pentru extremiști. În Iordania, unde se află circa un milion de refugiați sirieni, ajutoarele nu acoperă nici 37% din cheltuielile de întreținere a

refugiaților, iar perioada petrecută ca refugiat, înainte de o eventuală întoarcere acasă, este în medie de aproximativ 17 ani.

Ca fapt divers, pe plan global, sunt peste 60 de milioane de refugiați. Ajutoarele nu trebuie să fie numai pe termen scurt, ci și mediu și lung (educație, formare profesională, joburi). Când? E târziu. E prea târziu. Mai târziu e prea târziu. ”Stelele arzând peste noi, prăjindu-ne pieile pomădate / ne mai aduc cu întârziere de miliarde de ani / știri din orașul-mamă, Capitală” (Mircea Cărtărescu, ”Provincialii”). De bucurie, zâmbim. ”Un zâmbet ca o tăietură de operație”. Zâmbetul despicat cu pironul/bombele-butoi și cusut apoi cu sula de cizmărie de trupele Berkut ori lipit cu balele zeilor.

Zâmbesc și eu. ”*The show must go on... my smile still stays on*”, deși, știu, oamenii nu mor decât pentru ceea ce nu există și nu trăiesc decât pentru ceea ce nu există, pentru fantasmagorii ca focul sacru (al libertății și al creativității, al rațiunii și al dragostei, al demnității și al solidarității, al adevărului și al justiției), iar să trăiești și să mori e deopotrivă ridicol, spunea Malraux. ”Zeii nu-și găsesc odihna după tragedie decât în comic” (tot Malraux). E atâta absurd în lumea asta încât orice tragedie are o latură comică. Iar râsul (fie și isteric) exprimă durerea și ne eliberează.

Și, la urma urmei, să nu uităm, Malraux însuși a făcut tot posibilul (sau mă rog, imposibilul) ca să fie cât mai ridicol: a luptat în revoluția din Indochina, în războiul civil din Spania, în mișcarea de rezistență din Franța din al doilea război mondial, ba chiar a fost ministru (eu una nu aș accepta ceva atât de penibil și un asemenea sacrificiu!). Este ridicol să acționezi, dar și mai ridicol să fii acționat. Virusul visului provoacă acțiunea (T. H. Lawrence). Dacă tata visa, iar mama punea în practică, eu am preluat de la amândoi: m-am străduit să pun visele în practică.

Să le punem împreună în practică! Împreună nu e neapărat mai ușor, dar e mai suportabil. Pentru că împărtășim. Pentru că dăruim. Și atunci când dăruim și împărășim, suntem noi înșine cu adevărat. Când uităm să împărtășim și să dăruim, ajungem ca-n filmul ”*Anomalisa*”, niște măști (poate de succesuri), însă fără față (față umană) ori cu aceeași față și aceeași voce (placă) repetată la infinit.

Niște cărămizi în Zid (”*another brick in the Wall*”), sterile și uniforme. Personaje-fantomă depersonalizate și ridicole într-o lume-fantomă unde jucăriile sunt mai vii decât oamenii. Asta e politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel.

Așa e obișnuit. Numai că ”obișnuit” nu înseamnă și ”normal”. Fata ”anormală”, Anomalisa (o apariție insolită, o anomalie... urâtă, proastă, fără bani, fără carieră, fără amanți, fără nicio perspectivă, dar originală, specială) reușește să-l trezească la viață (pentru o clipă măcar) pe bărbatul realizat, cu familie și copii, autor de cărți motivaționale și de training de succesuri, care are impresia că a devenit și el o mască fără chip și că se adresează numai unor măști fără chip, deși, paradoxal, vorbește despre ”personalizarea comunicării”.

Parcă totul e mort. Știu, de fapt, dacă îl ascultăm pe Dumnezeu, moartea e ireală, iar viața e reală, numai că percepem exact opusul în lumea asta absurdă. Eu nu mai am nicio speranță, dar încă mai aștept ceva. Încă îl aștept pe Godot sau o reacție imposbilă la comunicarea imposibilă, o salvare imposibilă din infernul lui Ferrante din romanul lui Eco, ”Insula din ziua de ieri”. Încă aștept. Mi-am smuls ochii și am călcat apăsat pe ei ca pe cioburi (cioburi de presse-papiere sfărâmate, cioburi de suflete moarte). Și totuși, stau cu mâna ridicată în dreptul orbitelor goale, de parcă m-aș uita în zare. În noaptea galbenă de așteptare. Sau poate galbenă de la aurul căzut de pe coada dragonului din ”Hobbitul”. Dulce cădere! De când mă rugam să și-o scuture mai spre mine! Poleiala regăsită e bună doar pentru a vă confecționa o diplomă din pielea mea jupuită, din pielea de aur a Prințului Fericit.

Încă îmi îndoi genunchii înțepeniți, mă târăsc și cerșesc pentru toți. Dreptul la viață. Viață, nu supraviețuire de marionete, cărămizi, Zombie, fantome sau monștri. Încă mă sacrific, cu toate că am obosit, nu mă simt nici la putere, nici în putere, îmi tremură mâinile și genunchii, nu mai pot să escaladez nici nămeții din București de la Piața Victoriei (da, pentru asta trebuie alpiniști profesioniști), de multe ori nu mai înțeleg nimic și mi se pare că a rămas din mine numai fantoma unui Don Quijote castrat și fără vise. Închei cu

cuvintele lui Malraux, conștient atât de absurdul vieții, cât și al morții, dar și de sensul pe care îl conferim noi înșine prin faptele/vorbele noastre (vorbele sunt fapte, chiar dacă asta nu se aplică în mod constant pentru politicieni) și, în mod special, prin sacrificiu: ”într-o lume în care nimic nu poate compensa chinul unui copil nevinovat – știi că-l citez pe Dostoievski – orice act tragic de eroism sau de dragoste este misteriosul rival al chinului copilului nevinovat.”

XXXII. Întrebare de CV/interviu: unde vă vedeți peste 10 ani? Morți. Dacă nu ne vor roade șoarecii funia din jurul gâtului.

16 februarie 2016

La întrebarea ”unde vă vedeți peste 10 ani?” cei mai mulți activiști de la Planet Syria răspund: morți. Hm, sau, cel mult, că nu-și pot face planuri de viitor nici pentru următorul minut. Dansează și ei, în avalanșa halucinantă a bombelor-butoi, goi, în abis, vulnerabili ca niște copii (chiar dacă sunt adulți... războiul te preschimbă într-un copil neajutorat, cu atât mai mult un genocid), fără muzică (doar huruitul avioanelor/elicopterelor, urlete și tăcerea pumnului în gură), cu chipurile crispate, eventual cu un zâmbet schimonosit întipărit pe fețele livide, rânjetul despicat cu pironul/bombele-butoi și cusut cu sula de cizmărie de trupele Berkut ori lipit cu balele zeilor de pe pământ. Eu mai simt din când în când fericirea sacrificiului și extazul dizolvării în abis (îmi cer scuze, din nou, pentru asta), însă copiii și frații noștri din Siria nu mai percep decât epuizarea, neputința și abandonul.

Singuri pe cruce, în continuare, cu excepția gesturilor de solidaritate ale oamenilor obișnuiți. Mulți s-au obișnuit cu moartea, cu ororile și cu frica. Încă refuză să se obișnuiască și cu răul... un dezastru natural desigur, aproape cât Madame Dezastru. Ce planuri să-ți mai faci? Până și înmormântarea e un răsfăț. Oricum, mai recunoști pe cineva sau ceva? Te poți identifica măcar pe tine? Ce să le explici copiilor tăi de 4-5 ani cînd tu nu înțelegi nimic și nu mai aștepți nimic? Să condamni sistemul sau să te învinovățești și pe tine că ai fost parte a lui ori poate că ai acceptat ce nu trebuia? Să te acuzi că te-ai implicat (prea mult, prea puțin) în revoluții oricum confiscate? Să le spui copiilor că bombele sunt artificii? Din păcate, sunt artificii la fel de inofensive ca la Colectiv.

Ce să mai speri? Ce să mai crezi? Negocierile de pace de la Geneva fuseseră suspendate de ONU. Teroristul-șef al regimului din

Siria anunțase într-un interviu *France-Presse* (AFP) că intenționează să recâștige întreaga țară (după ce obținuse progrese pe teren, în ultima vreme, cu ajutorul bombardamentelor rusești). Totuși, în noaptea de joi spre vineri (12-13 februarie), la Munchen, Statele Unite reprezentate prin John Kerry și Rusia (Serghei Lavrov) au căzut de acord pentru încetarea ostilităților la nivel național în decurs de o săptămână (cu excepția atacurilor asupra Statului Islamic și al-Nusra - al-Qaida) și, în același timp, pentru oferirea de ajutor umanitar (în special unde au fost și încă mai sunt impuse blocade, majoritatea guvernamentale).

Kerry a punctat că nu se poate realiza o pace durabilă fără un proces de tranziție precum cel specificat în *Geneva Communiqué* în 2012 (acesta prevedea revizuirea Constituției, un guvern de tranziție de uniune națională și alegeri libere în sistem pluripartinic). Dar mai întâi, să spunem drept, un acord de încetare a focului și, cu atât mai mult, unul de pace nu pot fi operaționale, nici stabile fără oprirea bombardamentelor rusești. Acestea au reușit performanța de a produce mai multe victime decât regimul, al-Nusra și Statul Islamic la un loc în ultimele luni, de când Rusia a intervenit militar în Siria.

În Daraa, de pildă, s-au închis școlile și spitalele din cauza atacurilor aeriene rusești și ale regimului sirian. Și dacă Țarul vrea să creadă și mai departe că toți rebelii sunt Statul Islamic și se încăpățânează să lupte cu poporul... În mod încurajator, imediat după încheierea acordului între Lavrov și Kerry, două spitale MSF (Medici fără Frontiere) au fost bombardate în Azaz, la granița cu Turcia, iar altul în Maarat al-Numan (Idlib). Bineînțeles, premierul Medvedev neagă acuzațiile privind uciderea civililor, în timp ce ministrul Apărării, Igor Konașenkov, supralicitează și condamnă Statele Unite pentru bombardarea orașului Alep, logic, nu?

În ciuda fragmentării și a contradicțiilor din cadrul opoziției siriene, uluitor, rebelii au anunțat și un punct de vedere comun: nu vor depune armele cât timp Rusia continuă bombardamentele asupra lor. Simultan, își mențin cererea privind îndepărtarea din funcție a teroristului-șef al regimului sirian. Ah, bine era dacă bombarda Coreea de Nord cu hârtie igienică folosită (cum a procedat recent pe

teritoriul Coreei de Sud)! Mă întreb de unde a găsit hârtie igienică (pe vremea comunismului, în România trebuia să stai la coadă ore în șir pentru un sul cenușiu și zgrunțuros). Și cum putea fi folosită hârtia dacă poporul coreean e prea înfometat, prea în nevoie, pentru a o murdări cu ceva, iar mărețul și gloriosul conducător, Kim Jong-un, situat deasupra condiției umane, ființă di...vină, nu are niciun fel de nevoi (nu se duce la toaletă, nu mănâncă, nu doarme).

Să le ștergem politicienilor gurițele păcătoase cu puțină hârtie igienică cadou la toarșu' Kim, teroristul-șef din Coreea de Nord? Mă tem că tonele de hîrtie igienică folosită, exportate cu succesuri din Coreea de Nord, sunt insuficiente. Deocamdată, media din țările arabe privesc acordul Kerry-Lavrov cu scepticism, în timp ce media occidentale oscilează între un optimism rezervat și neîncredere. Și diplomații și analiștii își manifestă reținerile. După Aaron David Miller, vice-președinte al Centrului Internațional pentru Cercetători *Woodrow Wilson*, fost negociator în Orientul Mijlociu, acordul poate facilita o anumită reducere a tensiunilor și trimiterea de ajutoare umanitare, dar nu poate reprezenta un pas înainte serios pentru obținerea încetării focului la nivel național și pentru a ajunge la pace. Din cinci motive:

1. Acordurile de încetare a focului sunt menite pentru a fi întrerupte, cu atât mai mult în Siria unde operează mii de miliții fără un control central, multinaționale și susținute de diverse țări. Așadar, procesul de punere în practică a înțelegerilor va fi extrem de dificil de implementat și de monitorizat.

2. Rusia nu a devenit interesată de de-escaladarea conflictului și de încetarea focului pentru că a simțit că trebuie să se dea la o parte (împreună cu Iranul), ci tocmai pentru că a realizat ceea ce urmărea: consolidarea regimului și câștiguri militare pentru acesta. Așa că își permite o pauză.

3. Prin încetarea focului și deschiderea accesului pentru livrarea ajutoarelor, Rusia arată că regimul e parte a soluției, nu a problemei. Rusia și Iranul nu-l vor sacrifica pe teroristul-șef sirian (pe termen scurt măcar), ceea ce opoziția nu poate accepta.

4. Ruşii, iranienii, Hezbollah, regimul sirian au interese vitale de a se proteja prin forță, spre deosebire de Statele Unite (care s-a tot retras din Orientul Mijlociu, lăsând un vid de putere acoperit de Rusia).

5. Distrugerea Statului Islamic, avantajată, într-adevăr, de eliminarea teroristului-șef sirian (improbabilă pe termen scurt), este și mai dificil de atins, în contextul de față.

O dovadă suplimentară a funcționalității acordului Kerry-Lavrov: turcii continuă să bombardeze kurzii/YPG și nu Statul Islamic. Asta-i ajută să obțină și mai mulți refugiați. Au deja peste 2,5 milioane. În încercarea de a opri accesul puștilor (și... puștilor!) care fug de acasă la Statul Islamic și, în același timp de a controla și a reduce fluxul de refugiați, turcii au construit Ziduri și au blocat mai curând activiștii și refugiații decât talibanii jihadiști. Astfel, grănicerii turci au împușcat mortal la granița cu Siria (Ikda) o fată care încerca să fugă de Statul Islamic. Și, din păcate, nu e unicul incident. De asemenea, turcii au interzis pătrunderea pe teritoriul lor unor mii de sirieni aflați la granița Bab al-Salamah.

În schimb, kurzii de la YPG (binecuvântați cu bombardamente turcești), împreună cu liderii unor facțiuni din Alep, deschid un coridor umanitar de la Azaz la Afrin și-i primesc pe refugiați la Afrin. Peste 70.000 de refugiați din Alep se zbat să scape de bombardamentele regimului și ale Rusiei. Turcii avertizează că se urmărește o blocadă a foamei și la Alep, după ce armata regimului a avansat în partea de est a orașului, susținută de loviturile aeriene rusești. *Oops*, sunt și vești bune referitoare la refugiați, pe lângă ajutorul oferit de kurzi/YPG: în Italia s-a dat startul transporturilor aeriene menite a descuraja traversările periculoase pe Mediterana.

Aceaste avioane au adus-o zilele acestea pe prima refugiată siriană, Falak al Hourani, în vârstă de 7 ani, care suferă de o formă gravă de cancer ocular, retinoblastom. Circa o mie de persoane vor beneficia de asemenea transferuri aeriene, pe baza unor vize umanitare. Proiectul a fost inițiat de Comunitatea Romano-Catolică Sant Egidio și de Federația Bisericilor Protestante din Italia. Fetița va

fi tratată la spitalul Iisus Copil, deținut de Vatican. După ce Turcia a încasat 3 milioane de Euro de la UE pentru a facilita integrarea refugiaților, Iordania va primi și ea de la comunitatea internațională 1,7 miliarde de dolari pentru a susține refugiații, inclusiv crearea de locuri de muncă.

Asmenea inițiative precum cea din Italia, împreună cu rezistența eroică și gesturile umane ale sirienilor (”*stay human, not alive”*, a, vroiam să zic, *stay human and alive*) îmi aduc aminte de filmul ”Podul spionilor” (”*Bridge of Spies*”), de spionul rus Abel, ”diavolul” arestat de CIA în Statele Unite și apărat de avocatul american James Donovan și de ce povestea primul despre un om deosebit pe care îl cunoscuse în copilărie, în Rusia. Ce avea omul ăsta special? Se ridica mereu în picioare când îl bătea poliția. Un astfel de om era și avocatul său. Și câinele de terorist, viermele de trădător și diavolul de spion rus, la rândul său.

Alt exemplu din filme (inspirate din realitate) e Glass, ”*the Revenant*”, cel care a supraviețuit întâlnirii providențiale cu un urs Grizzly, uciderii nevestei sale indiene și a copilului lor și chiar abandonului colegilor (după ce fusese sfârtecat de urs). Când l-a descoperit pe fiul său mort, a încercat să-l țină în brațe, să-l încălzească și să respire pentru el: aburul a umplut ecranul. Respiră, puiule, respiră! O gură de aer! Și, într-un sfârșit, a lăsat răzbunarea/nevoia de justiție (care-l motivaseră să supraviețuiască și să caute să pedepsească ucigașul) lui Dumnezeu. Și, pentru că tot vorbeam de filmele al lui Iñárritu, nu pot să nu-l evoc pe actorul din alt film, ”*Birdman*” (unul dintre preferatele mele), care, în ciuda crizelor, cedărilor, căderilor, la un moment dat reușea să zboare.

La fel, îmi vin în minte gestul lui Saul, prizonier la Auschwitz (din filmul ”Fiul lui Saul”), încercarea disperată, fără nicio șansă, de a-și îngroapa fiul după datină (precum Antigona pe fratele ei) și zâmbetul lui chinuit, dar luminos și liber pe chipul până atunci cadaveric și crispat, la final, atunci când întâlnește în pădure un alt băiețel. Ori jurnaliștii care au demascat abuzurile preoților pedofili, acoperite de societate și sistem, în filmul ”*Spotlight*”. Sau ”brokerii apocalipsei”, bancherii rebeli, anti-sistem din ”*The Big Short*”, care

au anticipat criza economică și prăbușirea pieței ipotecare: au fost și ei niște nebuni care se străduiau să articuleze ultimele lor cuvinte, ”vine potopul”, ca Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu), conștienți că e târziu, prea târziu și nu se va face, oricum, nimic nici după potop... dacă mai supraviețuiește cineva).

Îmi vine în minte și femeia prizonieră din lagărul fascist Ravensbruck căreia i-au lins câinii sângele (din păcate, deși, printr-un miracol, câinii au refuzat s-o muște, ființele superioare, supraoamenii, naziștii, nu au manifestat nicio reținere și au ucis-o apoi în bătaie, în fața celorlalte deținute). În lagărele naziste, similar celor comuniste sau jihadiste, cea mai cumplită tortură e prin demență. Prostie delirantă/spălare pe creier. Haos năucitor, o incoerență din nefericire riguros organizată, halucinantă de la distanță și la început (când ai un șoc), ulterior banalizată prin repetiție, dar letală precum picătura chinezească. Dulce rutină. Dulce agonie. Dulce paralizie (Promy, titanul Prometeu, prietenul și eroul meu, știe, a experimentat milenii de paralizie liber aleasă pe Elbrus și în Tartar, în care fiecare secundă dura un miliard de ani). Dulce epuizare.

Dezumanizare. Satana e degradarea, spune și Malraux, însă, din fericire, sunt spirite care au rezistat, iar cultura refuzului zeilor și a solidarității cu cei dezavantajați a plecat chiar de la Promy, cu voia lui Dumnezeu, dacă nu a zeilor. Degradarea e un dezastru tot atât de natural ca Madame Dezastru, logic, nu? Mi s-a întâmplat și mie cândva, la birou. Asta m-a adus mai întâi în stadiul de Zombie care nu mai putea nici să-și coasă cu sfoară putredă mâna înțepenită și atrofiată pentru a tasta o literă măcar, oricât se zbătea, căci orice atingea o durea înfiorător și o curenta și nu mai avea putere, ori să-și adune de pe jos ochii împăienjeniți și injectați. Apoi am alunecat într-un fel de comă fizică și psihică. Mai mult, atunci am fost și eu abandonată, lăsată singură pe cruce de un șef-fantomă în a cărui existență nici nu credeau colegii (noii veniți). Da, se adresau și asemenea întrebări metafizice: există șeful? Și pentru mine, confirm, cele mai mari torturi au fost prin abandon și prin haos (incoerență, prostie delirantă).

Fața mi se contorsionează într-o grimasă de dezgust. Mă simt și eu epuizată, fără puterea de a mai urla, de a râde convulsiv sau de a plânge isteric ori de a-mi îndoi genunchii înțepeniți și de a mai cerși ridicol la Ziduri, obosită și smintită de comunicarea imposibilă și de durere (a mea, a lui Promy, a celorlalți... a celorlalți e și mai greu de suportat, a celorlalți e și a mea). De întreg coșmarul istoriei care ne devorează. Cum nu reușesc să mă trezesc din coșmar, acum voi încerca altceva: voi aduce măcar 5% din Promy și 5% din mine din Tartar și de pe Elbrus, ne vom așeza în pat și ne vom săruta. Promy a intrat în Cartea Recordurilor pentru supraviețuirea pe Elbrus și în Tartar. Poate aspiră și la un premiu pentru cel mai lung sărut.

Nu, nu ne interesează recordurile. Voi avea răbdare titanică să-l sărut și să-l mângâi, chiar dacă la început îl voi atinge apatic, ca și când aș rula un sul de hârtie igienică. Și nici nu știu dacă o să ni se pară real, fie și după ore în șir de săruturi. Și dacă o să ni se pară, mă voi simți și mai vinovată că ne răsfățăm când alții suferă. Dar de ce trebuie să ne cerem scuze mereu, fie și pentru un minut de fericire? E indecent. Asta e indecent, însă corpurile goale... golite de organe, golite de suflete, murdare, descărnate și informe din închisori și lagăre nu sunt indecente? Și parcă exportăm și producem Tartaruri și Elbrusuri peste tot.

Acum mă simt iar prăbușită și, ca să mă încurajez, mă gândesc că până și Motanul Felix a recunoscut, într-una din cărțile sale, ”Toleranță zero la corupție”, scrisă într-o stare de transă și iluminare (la fiecare două luni produce una), în calitate de mare savant și scriitor, martir creștin și deținut politic în închisoare: „Corupții să nu aibă dreptul la eliberare condiționată“. Gura păcătosului adevărul grăiește. Bine și că Vișinescu, torționar de treabă al sistemului comunist (care a regretat atât încât la optzeci și ceva de ani continua să spargă, dacă nu capetele deținuților, măcar ale reporterilor și camerele de filmat), a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare.

Este un gest simbolic în procesul comunismului, de exorcizare a demonilor/fantomelor trecutului și de purificare a conștiinței societății românești. Aș vrea și eu ceea ce a spus inspirat, în context,

procurorul: „Poate în închisoare Vişinescu va scrie o carte în care să-şi ceară iertare victimelor şi rudelor lor. Poate va avea o revelaţie şi va cere iertare pentru ce a făcut. Va reuşi aşa să iasă mai repede". Fără căinţă, fără memorie, fără istorie (apropo, se încearcă şi eliminarea istoriei din programă, precum şi a limbii latine), nu ne putem elibera, nu putem să ne reconfigurăm identitatea, nici să reconstruim societatea românească. România e încă ţara în care, dacă ar candida voievozii, l-ar alege pe Vlad Ţepeş/Dracula preşedinte.

Apropo, la fiecare douăzeci de ani, călugării shintoişti refac templul japonez de la Ise. Un templu milenar, străjuit de pini, care iradiază o lumină tăioasă, rece, metalică, strălucirea unei spade de samurai. Japonezii ştiu ce înseamnă sacrificiul, dar şi renaşterea. Totul solemn şi discret, nu fără o anume încordare care transpare sub măştile ceremonial surâzătoare. Îmi aduc aminte şi de băieţelul sirian care nu vrea să plece din Alep şi care a pregătit, cu eforturi titanice (undeva unde sunt 50-100 de cutremure pe zi şi cu greu găseşti un pahar cu apă fie şi din puţuri improvizate), un plan minuţios de reconstrucţie a oraşului.

Şi de Jack, băieţelul de cinci ani din filmul "Camera" ("*The Room*"), răpit şi ţinut ostatec de când se născuse, împreună cu mama lui. Nu cunoştea altceva în afară de "cameră" şi totuşi reuşise cumva să aducă ceva din "Camera" din "Zona" lui Tarkovski în "Camera 101" a torturilor de nesuportat, un strop de paradis în infern. El a reamenajat "camera", a ajutat-o pe mama lui să evadeze şi apoi, când aceasta părea că nu poate depăşi traumele şi vroia să se sinucidă, şi-a tăiat părul (în care credea că e toată forţa lui) şi i l-a dăruit mamei pentru ca ea să prindă putere.

Miracolul sacrificiului şi al creaţiei nu pot fi învinse. Ca dovadă şi povestea pictorului trimis la spânzurătoare. Într-o zi, un împărat a condamnat la moarte prin spânzurătoare un mare pictor. Acesta, cu funia în jurul gâtului, a început să deseneze şoareci cu piciorul în nisip. Şoarecii au fost atât de bine desenaţi încât au căpătat viaţă. Încet, s-au ridicat din nisip, s-au urcat pe frânghia din jurul gâtului pictorului şi au ros-o.

XXXIII. Emoții la examene (cu Big Brother), progrese la matematică și o promisiune solemnă: mamă, voi extrage toți radicalii de pe Pământ

24 februarie 2016

”Care este cea mai joasă treaptă a mizeriei? A trăi în frică.” Asta a zis-o David Bowie, una dintre Satanele care ne posedă copiii de Halloween (pe lângă The Beatles, Lady Gaga și Eminem). Nu știm când se va diminua frica în Siria (și pretutindeni pe pământ). În ciuda promisiunilor de încetare a focului și de livrare a ajutoarelor umanitare, lumea se teme de escaladare în Siria din cauza atacurilor rusești și ale regimului sirian asupra teroriștilor, adică a copiilor și fraților noștri din Siria. Și, cu toate că a fost avertizat formal chiar de ambasadorul Rusiei la ONU, Vitali Ciurkin, să coopereze pentru procesul de pace, teororistul-șef din Siria se încăpățânează să recâștige întreaga țară, cu sprijin rusesc. S-o salveze! Iar consiliul opoziției e de acord cu încetarea focului de pe 27 februarie numai cu condiția ridicării blocadelor, eliberării prizonierilor și opririi bombardamentelor (rusești și ale regimului).

Oricum, încetarea focului nu se aplică bombardamentelor rusești, Țarul se luptă cu Statul Islamic, logic, nu? Rezultatul: încă 5 spitale Medici fără Frontiere (MSF) distruse, cel puțin 50 civili uciși la bombardarea spitalelor din Maarrat al-Nu’man (Idlib). ”Anormalul a devenit norma în Siria”, spun doctorii de la MSF. Spitalele sunt atacate sistematic, doctorii se feresc să anunțe coordonatele lor către ONU căci, altfel, Rusia și regimul sirian (responsabili pentru peste 90% dintre victime) le-ar putea localiza. Știm și noi în România, de fapt, nu e normal, e doar ceva comun. ”Obișnuit” nu înseamnă ”normal”. Și să te porți normal devine cumva eroic, cu atât mai mult în contextul din Siria.

Și situația militară și umanitară de la Alep s-a înrăutățit. Mai funcționează doar 10 spitale din 33. Rutele de aprovizionare pentru Alep au fost întrerupte de regim. Se încearcă încercuirea completă, au mai rămas doar câțiva kilometri neocupați, iar oamenii disperați

din Alep caută să se refugieze. În mod ironic, Staffan de Mistura, emisar ONU în Siria, recunoaște că oamenii ”nu sunt blocați în Siria de vreme, ci de alți oameni care duc un război oribil”. Deci decât, până la urmă nu e un dezastru natural, deşi ONU s-a purtat fix de parcă ar fi unul.

Între timp, ca să nu se uite cumva de existența lui (de fapt, nu e vorba de viață, ci de moarte la el), Statul Islamic a organizat atentate soldate cu sute de victime în Siria, precum și decapitarea unui băiat de 15 ani care asculta muzică pop la Mosul, în Irak. Totuși, pe teren s-au obținut rezultate semnificative în confruntarea cu Statul Islamic: kurzii de la Forțele Democrate Siriene au reușit un avans strategic, anume să taie rutele de aprovizionare ale Statului Islamic de la Shaddadi la Raqqa (și până la Mosul în Irak, unde operează Peshmerga). Bombardamentele intensive ale Coaliției asupra Statului Islamic au produs 38 de victime printre civilii sirieni.

În același timp, kurzii de la Forțele Democrate Siriene (în înțelegere cu rușii și regimul sirian, spun rebelii suniți) au ieșit din Afrin (de pe teritoriul lor) și au cucerit Tal Rifaat (vital pentru a ajunge la Azaz), deținut de rebelii suniți. Dacă vor controla Azaz, acest lucru îi aduce mai aproape de crearea unui stat kurd independent. Bucuria turcilor! Aceștia manifestă un comportament ofensiv de parcă ar fi pe vremea Imperiului Otoman: nu doar că atacă, în continuare, kurzii de la YPG și Forțele Democrate Siriene, plus PKK din Irak, ci și arestează proprii jurnaliști și pe cei străini (ca sirianul Rami Jarrah, un jurnalist anti-regim și anti-Statul Islamic, luptător pentru adevăr și libertate care, în condiții inimaginabile, a informat lumea despre ce se întâmplă în Siria și a fost reținut probabil pentru că a încercat să ajungă în Siria, să transmită despre bombardamentele rusești).

În acest moment, turcilor li s-a oferit un nou pretext: atacurile asupra trupelor turcești de la Ankara și din sud-estul Turciei, atribuite de turci YPG/PKK. YPG și Forțele Democrate Siriene (în care este inclus YPG) sunt considerate grupuri teroriste de turci, afiliate PKK, în timp ce UE și Statele Unite desemnează exclusiv PKK pe post de grup terorist, nu și YPG sau Forțele Democrate Siriene (pe care le

susțin, la fel ca pe rebelii moderați suniți). Iar situația se complică și mai mult. Forțele Democrate Siriene (compuse dominant din kurzi – YPG) reușiseră să atragă și câțiva suniți (circa 4.000, unii de la Armata Siriană Liberă - FSA). Să vedem acum dacă mai vor să rămână acolo ori dacă or să-i mai tenteze pe alți suniți să adere la această formațiune militară. Să mai punem rebelii moderați suniți să se unească (fie și cu kurzii) și să lupte cot la cot împotriva Statului Islamic? Și asta dacă mai rămâne vreo bacterie putrezită din careva după bombardamentele rusești și ale regimului sirian.

Mai mult, Rusia a intenționat să lanseze la ONU o rezoluție pentru stoparea bombardamentelor străine și a intervențiilor militare cu trupe terestre, menită a descuraja Turcia, dar a fost blocată de Franța. Of, dacă nu se luptă și ceilalți așa cum trebuie, ca Țarul, cu Statul Islamic! Din păcate, nu se luptă cu Statul Islamic, ci cu bebeluși, medici, echipe de salvare, jurnaliști, intelectuali și activiști. Iar situația populației continuă să se degradeze: după datele Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului, peste 370.000 uciși dintre care peste 120.000 civili (fără a-i include pe cei răpiți/arestați, sute de mii), peste 2 milioane răniți, peste 4,5 milioane de refugiați extern, circa 11 milioane persoane dislocate (alungate de la casele lor), aproximativ 14 milioane de oameni care au nevoie urgentă de ajutor umanitar.

În prezent, echipele ONU - Organizația pentru Interzicerea Armelor Chimice, conduse de Virginia Gamba, investighează atacurile chimice și caută responsabili. Dar de ce ne-ar păsa de câini turbați de teroriști, viermi de trădători, împuțiți de cerșetori/pomanagii, porci de violatori, șerpi cu clopoței și maimuțe posedate ca mine? Nu s-au omorât toți între ei? Nu-i înghite odată Mediterana? NU mai scăpăm de ei? Din nefericire, nu putem răspunde decât printr-un gest de solidaritate, nu cu alte arme. Prin lupta Planetei Siria de pretutindeni pentru ridicarea blocadelor, oprirea bombardamentelor (începând cu cele rusești) și pentru eliberarea prizonierilor politici.

Un exemplu de solidaritate cu frații lor aflați sub blocadă îl dau copiii din Maarrat al-Nu'man (localitate unde loviturile sistematice asupra spitalelor și masacrele Țarului au produs moartea a peste 50 de civili, printre care medici și copii pacienți de-ai lor). În mod

surprinzător, de această dată copiii nu au desenat bombe-butoi, încercuirea prin trupe militare (lanțurile blocadei), locuințe distruse, monumente în ruină, trupuri scheletice dezmembrate, ci au arătat unitatea și spiritul lor umanitar dintr-o perspectivă idealizată, optimistă cel puțin pentru viitor: soare arzător, păsări zburând, case în nuanțe vii, copaci de un verde orbitor, copii ținându-se de mână și oferindu-și pachețele multicolore.

La fel, artista Diala Brisly aduce speranță prin desenele ei și revista ”*Zayton și Zaytonah*”, dedicată copiilor (uluitor, mai apare la Alep, după cinci ani de război devastator, penurie și restricții). În schimb, pictorița siriană Sara Shamma, refugiată în Liban, înfățișează ororile războiului: autoportret cu un craniu, bărbați goi atârnând în lanțuri, femei încordate, cu fețe cenușii, lipsite de expresie și trăsături aspre, masculinizate, copii emaciați, gropi comune, hălci de carne însângerată și organe extirpate și agățate în cârlige etc.

Uluitor, în sfârșit, Merkel, ”mama refugiaților”, a ajuns la o atitudine favorabilă în legătură cu o zonă de excluziune aeriană în Siria, din motive umanitare și pentru a stopa/reduce afluxul de refugiați. Să nu uităm că tot ea și-a schimbat atitudinea față de refugiați atunci când s-a străduit să-i explice unei fetițe de ce nu o poate primi Germania, de ce este obligată să o expulzeze. Privind-o în ochii mari, negri, rugători, șiroind de lacrimi. Nu a reușit. Să încerce și ceilalți politicieni, inclusiv Băse.

Noi, în România, ne zbatem să curățăm grajdurile lui Augias ca prietenul nostru, Her (Heracle): să expulzăm la pușcărie marii corupți (martiri creștini, savanți, scriitori și deținuți politici), precum și eroii mărețului și gloriosului regim comunist ca turnătorul Motan Felix (scriitor de geniu și savant eminent și el, de renume mondial) sau ca torționarul de treabă Vișinescu. Totodată, ne străduim să evacuăm niște temple ale demnității, pluralismului de opinie, libertății de expresie și adevărului precum Antenuțele. Iar profesori emeriți și consultanți de prestigiu ca Dan Pavel girează lucrările științifice publicate la închisoare de războinici ai luminii, născuți filosofi și ca să pască acest popor ca Gigi Becali și le compară cu ”confesiunile

sfântului Augustin" sau cu "memoriile lui Churchill". Gigi Becali deține și o statuie la Scorniceşti, satul lui Toarşu'. Merită, logic, nu? Îl invităm să-i coordoneze o lucrare ştiinţifică/beletristică şi torţionarului de treabă Vişinescu în care acesta să mărturisească adevărul şi să-şi ceară iertare.

Trauma comunismului nu este doar a victimelor (eroi şi martiri deopotrivă), ci a întregii societăți românești. Dacă fugim de noi înșine și de adevăr, o agravăm, nu o ameliorăm. Trebuie să ne confruntăm cu oroarea din noi înşine, nu să o respingem, pentru a ne vindeca, adică a trece experiența traumei în sinele narativ, mai exact a o transforma într-o poveste de viață. Hm, o poveste din care ar trebui să învățăm ceva pentru a nu repeta trauma. Psihologul Eugen Hriscu subliniază şi el acest lucru: "Condamnarea domnului Vişinescu aduce în memoria colectivă o mare traumă a românilor – distrugerea unei întregi generaţii prin tortură şi chinuri de o barbarie fără seamăn. (...) "O traumă nevindecată este o traumă care îşi caută vindecarea prin repetare." (....) "Întâlnirea cu trauma este întotdeauna recunoaşterea faptului că cel rău se găseşte în fiecare dintre noi, nu doar în domnul Vişinescu, Iliescu, Ceauşescu sau Antonescu."

Traumatizantă și evacuarea Antenuțelor Motanului Felix. Show delirant și ridicol (ultimul, sper, eu nu mă mai uit la TV de mult, am aflat din presa online). Aceeași echipă de tonomate-profet, experți-ANALiști. Parcă spărgea cineva tonomatele. Să fie vocea rațiunii și a justiției? Imaginați-vă, Badea ne-a vorbit despre „sistemul securist" care „vrea să ne omoare", alții de un "sistem stalinist". Dana Grecu a denunțat în mod repetat "un atac terorist". S-a zbierat că „trupele de comando ale ANAF" „torturează" jurnaliştii şi le fac poze, iar Antenuțele reprezintă un obiectiv "de interes naţional". Mai mult, un altfel de politician, apărător al justiției, Santa Klaus a intervenit în favoarea Antenuțelor și a clasificat procedura ANAF drept "heirupistă".

În contextul sordid și incontrolabil al media românești, Alina Mungiu a propus de câțiva ani transparentizarea surselor de venit: publicarea spațiilor vândute pentru identificarea surselor de finanțare. Cu execepția unor jurnaliști precum Cătălin Tolontan sau Moise Guran care și-au asumat cu curaj și demnitate să comunice sursele de

venit, puțini alții au recurs la această măsură, în niciun caz Antenuțele. ”Mi se pare că Al Jazeera sau Russia Today, cu emisiunile lor despre rasismul din Detroit sunt culmea jurnalismului occidental după ce arunc o privire pe dejecţiile antioccidentale din presa română” (...) ”Trebuie să vină deratizarea, poliţia de cartier şi să evacuăm toate maidanele.” (Alina Mungiu).

Mă simt iremediabil traumatizată (şi se tot adună, e un coşmar devorator al istoriei din care nu ne mai putem trezi). Și dacă titani ca Promy, Malraux, Gandhi, Nehru, Coposu, părintele Steinhardt, părintele Boca, părintele Calciu sau activiștii de la Planet Syria nu cunosc pe nimeni care să nu fi fost la închisoare, nici eu nu pot identifica pe nimeni care să nu fie (nu să nu fi fost) la închisoare, bolnav și traumatizat. O săptămână de plâns (cu sau fără lacrimi), coșmaruri (nu numai că mă mănâncă maică-mea, culegerile de probleme și copiii din Siria, ci și un război în România, un incendiu Colectiv generalizat, ruine în flăcări, miros de carne arsă (a mea și a celor din jur), fum înecăcios, apoi, în sfârşit ceva răcoritor, potopul), confuzii, incertitudini, frământări, neliniști, frici, ruşini, vinovății, umilințe, neputințe, cedări și căderi (dulce cădere, vorba lui Promy).

Iar dorm două-trei ore pe noapte (cu somniferul) și eventual una-două la prânz. Îi stric și lui Promy somnul. Se plânge că trebuie să meargă dimineața la opt la cabinet, să stea cu mâna în pizde. I-o fi intrat în cap că are drepturi. I-auzi, dreptul la somn! Chiar el a zis declarația drepturilor omului și titanilor, după primele alegeri libere din Olimp (de acum 2 ani jumate), când am fost din nou recompensați cu lovituri de stat, răpiri și dispariții. Atunci, după o lună de grevă nud sub chador, a spart tăcerea apăsătoare și a spus clar ce drepturi are: dreptul la agonie, descompunere, abandon, teroare, mizerie, dezastru, scârbă, disperare etc. Eu i-am tot spus ce mult mi-am dorit să aibă și el un program, să plece și el la ora de... și să vină la ora de... Nu-l aștept mai mult de o sută de mii de ani, eu n-am răbdare ca titanii. Știați care e culmea răbdării? Să asculți un discurs al lui Florin Piersic și să-l traducă Klaus Iohannis. În definitiv, Promy a lipsit prea mult, e momentul să fie prezent, logic, nu?

După o săptămână extrem de agitată, în weekend ne teleportăm din Olimp pe planeta Gliese ca să-și facă Promy analizele după operația de transplant de organe (ficat, inimă, rinichi) din vara trecută. A pierdut, săracul, șirul și firul infarcturilor, paraliziilor, agoniilor, răpirilor, evadărilor și emigrărilor numai din 2012, anul revoluției olimpiene. Vara trecută și-a creat singur organele la laborator, iar doctorii de pe Gliese, deși foarte șocați că a putut fi răsplătit pentru fapte bune și opere subversive, similare celor de pe planeta lor, cu asemenea premii pe Pământ, i-au oferit intervenția chirurgicală, tratament, spitalizare, consultații și analize gratuit.

Când iese de la spital, îi simt mâinile acoperite de o transpirație rece, mormăie îmbufnat și-i vine să pună pe foc analizele. Îl opresc: trebuie să ținem evidența (fie și ascunsă într-un sertar pe Gliese) și, la urma urmei, constituie și analizele o dovadă istorică. După ce îndesăm analizele într-un sertar de un albastru luminos, neverosimil, alcătuit parcă dintr-o peliculă fină de apă, părăsim bungalourile în culorile curcubeului și ne târâm pe plaja cu nisip mătăsos, argintiu, unde ne dezbrăcăm în silă și ne întindem la malul oceanului Ataraxia. Ar trebui să-l ascultăm, să ne limpezească și să ne aline durerea, iar noi să ne lingem cicatricele și rănile (comune) la competiție cu valurile și cu Pesi (motanul și titanul Piersicuță, nepotul nostru), chiar dacă mie mi-e rușine și mă simt vinovată.

Dar, de această dată, nu aud nimic. Vântul ne orbește și ne năucește, nisipul, pietricelele și scoicile ne perforează carnea ca piroanele, valurile ne ard tălpile, iar oceanul hohotește sălbatic și sfidător ca zeii din Olimp și de pe Pământ. Când facem dragoste, săruturile lui seamănă cu balele acide ale zeilor, îmi produc cratere adânci pe corp, brațele lui sunt lanțuri, corpul lui încordat și asudat – un Zid care mă strivește, buzele lui – cângile necruțătoare și ciocul nesățios al bestiei de vultur. Gem de durere, nu de plăcere. Șiroind de transpirație, cu chipul livid, ochii grei și buzele strânse, Promy are erecție dificil și termină la fel de anevoios, fără să se simtă eliberat, gata de zbor. Apoi, zăcem în continuare pe mal și, din când în când, trupurile noastre se convulsionează.

Din reflex, Promy își duce pumnul la gură, presându-și buzele și înăbușindu-se. Dar eu îl aud. E urletul de furie și revoltă, urletul de durere și de disperare, urletul de oroare și de neputință pe care-l aud și când se abține în fața zeilor pentru a nu le da satisfacție, când își scrie memoriile ori când ar vrea să strige și nu mai are putere. E urletul prizonierilor, al exilaților, al refugiaților și al imigranților titani, sirieni, români și de pretutindeni. Urletul celor care nu pot fi acasă nicăieri, al celor care se simt în țara lor în exil. Urletul celor umiliți, aruncați la gunoi sau mai bine zis născuți la gunoi, din spuma balelor, nu a valurilor. Urletul celor respinși și abandonați într-atât încât zeii uită, la un moment dat, să vină să te scuipe ori să se pișe pe rănile tale (pe care ei le-au produs și le adâncesc, însă te condamnă pe tine pentru ele și, adeseori, învinovățesc până și bebelușii). Îl aud. E și al meu.

Brusc, mă cuprinde o dorință disperată de a fugi. Cum așa? Fugim? Nu, nu fugim, emigrăm sau ne refugiem. Mai exact, invadăm, la rândul nostru. Dar nu, nu putem. Nu vrem să fugim. Și nu avem unde. Tâmplele ne zvâcnesc puternic, pielea ni se zgârcește, spatele se încovoaie ca o cârjă și picioarele învinețite de frig, străpunse de scoci și pietricele, se smulg din alge și nămol și ni se strâng la piept. Rămânem pe mal, prinși fatal, hipnotic, între ocean și casă, încleștați spasmodic ca doi crabi. Iremediabil străini și rătăciți. Nu vom mai găsi niciodată drumul spre ocean ori spre casă.

Însă, cine știe, poate că luna va răsări și ne va arăta calea. *Oops*, am omis că pe Gliese sunt trei luni. Ce planetă de fițe! Dar la ce ne pot ajuta lunile? Poate se va reactiva portalul infernului odată cu luna plină (ca acum trei ani) și vom fi propulsați în el. Nu ducem deja fiecare în noi portalul infernului? Și eu nu mai pot să dau jos nici pisica, Guru... guru, titan și nepoțica noastră, de pe laptop, darămite sistemul, iar ea e nervoasă la rândul ei, râcâie și ea foliile de aluminiu de pe plachetele de medicamente ca mine (Euthyrox, Stilnox și Nurofen) și joacă fotbal cu pastilele, răhățeiii, cheile sau măslinele.

Deodată, observ niște copii zgomotoși și veseli, cu ghiozdane în spate, trecând pe plajă, chicotind, țipând și stropindu-se cu apă și îmi aduc aminte de școala și examenele lui Alex, fii-miu. Băiatul pare

liniștit (încă mai preocupat de jocul video decât de admiterea la liceu), dar maică-mea nu are altă grijă decât problemele de matematică (mai bine decât să se uite la telenovele și Antenuțe), iar eu simt că înnebunesc (nu eram deja nebună?). Parcă dau eu examen. Hm, poate examen cu Big Brother.

Pe vremea mea, la școală, liceu și facultate, mă apuca sinuciderea înainte de un examen (”Ilenoi, nota 2” îmi ziceau unii), chiar dacă luam 10, în cazul în care mă prezentam. Și o dată era să pierd BAC-ul pentru că mi-a interzis femeia de serviciu să intru la proba de română, consternată de ținuta mea indecentă (o bluziță scurtă, deasupra buricului, pantaloni colanți), specificând că ”locul tău e la bordel, nu la școală”. Așa mă îmbrăcam eu, de ce ar fi trebuit să-mi schimb țoalele pentru un examen? Nu mai eram eu însămi.

Ca să mă liniștesc, am încercat să aplic terapia pe care o face maică-mea: problemele de matematică. Pentru început, mi-am propus să extrag un radical, din 153. Ah, am uitat tot, mai bine accesez netul ca să văd algoritmul. Dar am împărțit greșit numărul 153 de la stânga la dreapta și am înmulțit cu doi numărul obținut prin scădere în loc de rezultat. Nu mi-a ieșit și m-am înfuriat și mai tare. În cele din urmă, am identificat un site cu explicații pe înțelesul meu, pas cu pas, vorba lui Santa Klaus, cu exemple, ca pentru un copil de doi ani și zece luni ce sunt. ”Yeah, yeah, am câștigat, am câștigat”, am exclamat și eu ca Geoană când a crezut că a câștigat alegerile prezidențiale.

Yeah, am reușit să extrag un radical. Și-i voi extrage pe toți de pe Pământ. Jos radicalii! Jos sistemul! Bună și matematica la ceva! Ia uitați ce scoate frustrarea din mine! Un scuipat intelectual și un sărut gay salvator ori o limbuță care linge rănile Pământului ca Pesi? Nu, domne, radicalii. Voi trece examenul cu Big Brother. O să-i impresionez pe Promy și pe maică-mea cu progresele mele la matematică. Cât fac 2+2? În sfârșit, îi simt mâna lui Promy (și pe a mea... se încălzesc), corpurile noastre vibrează de dragoste, valurile îmi șoptesc că ”2+2=4”, iar oceanul Ataraxia intonează ”Oda bucuriei”.

XXXIV. Bunăciunea cu trei mâini de pe Facebook ne dă o mână... de ajutor la salvarea copiilor din Siria, la publicarea cu sau fără diacritice și la examenul cu Big Brother

8 martie 2016

În haosul din Siria, în ciuda acordului de încetare a ostilităților, tentativa ONU de a livra aerian pachetele la Deir al-Zour (o localitate cu circa 200.000 locuitori, aflată sub blocada Statului Islamic) a avut rezultate spectaculoase: din 21 de palete, 10 nu au fost înregistrate nicăieri, 7 au aterizat în zone de tip ”*no man's land*” (disputate/fără un control clar al cuiva) și 4 au fost avariate. Mai că îi fac competiție la eficiență lui Obama, cel mai neinfluent președinte (fantomă), care se uită și nu vede, oricât ne-ar spiona. Și ONU are aceeași abordare: se uită și nu vede. Cel mult, plânge și face rapoarte. Și are de ce să plângă: în timpul negocierilor de pace și al acordului de încheiere a ostiltăților, conform datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului, numai în luna februarie, au fost ucise 5.000 de persoane, dintre care aproximativ 400 femei și copii. De la debutul intervenției sale în Siria, Rusia a masacrat peste 1.700 de civili, dintre care peste 700 femei și copii. Felicitări!

Iar regimul sirian continuă să blocheze accesul la ajutoare, susținând pachetele direct din convoaiele umanitare sau refuzând să aprobe majoritatea cererilor. Până acum, ajutoarele au ajuns doar la circa 100.000 de persoane. ”Arătați puțină decență!”, a implorat John Kerry. Vai de mine, ce, credeți că le pare rău de cineva? Le pare rău numai că a mai rămas o legumă putrezită dintr-un copilaș, medic, jurnalist, activist sau intelectual. Și dacă-și pierd ”inelul puterii”. Inimaginabil ce pot face unii pentru ”inelul puterii”. ”*My precious!*” Reprezentantul UNICEF, Anthony Lake, a reușit să livreze ajutoare în Homs, însă nu și la Alep (unde șoseaua e închisă din cauza confruntării cu Statul Islamic). Lake a avertizat că accesul la medicamente este o urgență absolută și, totodată, a punctat că apa încă mai e folosită ca armă în Siria. Știe și el că oamenii se simt

abandonați și că nu mai au încredere în niciun fel de autoritate, nici în ONU/UNICEF. Recunoaște și el eșecul comunității internaționale. Eșecul fiecăruia dintre noi.

După o tentativă eșuată (la fel ca negocierile de pace de până atunci), pe 27 februarie a intrat în vigoare noul acord de încetare a ostilităților. Sunt cuprinși în acord toți reprezentanții opoziției care agreează încheierea ostilităților și depun armele, cu excepția Statului Islamic și al-Nusra (al-Qaida). Regimul sirian, Rusia și Iranul consideră însă teroriste și grupările islamiste Ahrar al-Sham (aliat cu al-Nusra) și Jaish al-Islam. Dar ei înșiși ce or fi? Kurzii, la rândul lor, exclud, pe lângă Statul Islamic și al-Nusra, gruparea Ahrar al-Sham. Deocamdată, acordul funcționează peste așteptări. Totuși, au mai apărut incidente locale de nerespectare a înțelegerii, în special din partea regimului sirian (chiar și atacuri chimice cu clor), apoi din partea Rusiei (în Damasc, Latakia, Alep, Homs, Hama, Idlib, Ghouta de Est etc.). Pozițiile rebelilor moderați de la FSA - Armata Siriană Liberă au mai fost vizate de regim, iar aceștia au ripostat ocazional. De la aplicarea înțelegerii, în primele șapte zile au fost ucise 135 persoane, dintre care minimum 24 civili, în zonele incluse în acord.

În ciuda acordului, Turcia a continuat să atace kurzii de la YPG și Forțele Democrate Siriene și, în același timp, refugiații care încearcă să treacă granița dintre Siria și Turcia (peste 10 oameni împușcați mortal). Disperați, refugiații nu se opresc în Turcia: încă mai ”invadează” Europa pentru a sfârși fie pipăind fundul Meditaranei (peste 400 înecați, în extra-sezon, în doar câteva luni, de la începutul anului), fie în fața Zidurilor de sârmă ghimpată. În prezent, aproximativ 13.000 de persoane sunt blocate la frontiera dintre Grecia şi Macedonia, în frig, înotând în nămol. Mai bine în nămol decât în Mediterana. Și să nu ne mirăm că nu vor în România: puținiii ajunși la Galați (în număr de 15) au găsit instalația de alimentare cu apă defectă, camere cu priciuri ca la închisoare/cabane și, în plus, vor trebui să trăiască dintr-o alocație de 10 lei pe zi. Hm, cred că irosim cam mulți bani pe niște maimuțoi împuțiți de teroriști și pomanagii.

Emisarul ONU în Siria, Staffan de Mistura, a spus că negocierile de pace se vor relua de la 9 martie, dacă acordul de încetare a ostilităților funcționează. Consiliul opoziției cere și mai departe eliberarea prizonierilor, ridicarea blocadelor și oprirea bombardamentelor, precum și acces la ajutoare umanitare. Consiliul își manifestă reținerea față de reînceperea negocierilor de pace, având în vedere că opoziția e atacată, în continuare, de Rusia și de regim, îndeosebi în nord, lângă granița cu Turcia. Obama a declarat că săptămânile de încheiere a ostilităților reprezintă un pas înainte în procesul de pace, dar sunt ”critice”, trebuie ca toți să se abțină de la bombardamente/atacuri (regimul, Rusia). Unii rebeli vor lupta până când teroristul-șef al regimului va cădea. Iar acesta din urmă trebuie îndepărtat pentru pacificarea, stabilizarea Siriei și pentru a învinge Statul Islamic.

Da, s-au obținut unele progrese în confruntarea cu Statul Islamic: reducerea teritoriului controlat (cu 40%), precum și a afluxului de luptători străini, avarierea infrastructurii de transport pentru contrabanda cu petrol (pierderi de peste 500 de milioane de dolari), renunțarea guvernului de la Bagdad de a plăti lefurile funcționarilor săi din ”califat” (impozitate cu 20-50% de Statul Islamic). Cele mai eficiente măsuri împotriva Statului Islamic vizează sursele de finanțare. Acum, pentru a-și acoperi pierderile, Statul Islamic solicită 500 de dolari taxă de răscumpărare pentru fiecare ostatec, vinde mărfuri din atelierele și fabricile din teritoriile ocupate (în dolari, speculând cursul valutar) și a tăiat rațiile de Snickers și Gatorade pentru luptători! Pe când și Toyotele și sclavele sexuale de 5-6 ani? Poate le cumpără Țarul, are cu ce, unii spun că e dintre cei mai bogați oameni de pe planetă, chiar dacă Rusia se zbate în dificultăți (produse tot de el și regimul său).

Pe termen lung, pentru a învinge Statul Islamic și alții ca el, ar trebui realizată o reformă a Islamului (în special, secțiunile cu potențial extremist - wahhabismul și salafismul). Poetul sirian Ali Ahmad Said, cunoscut ca Adunis Asbar, unul dintre cei mai mari poeți arabi, câștigătorul Premiului „Pace Erich Maria Remarque“, opozant al regimului care a transformat țara într-o închisoare, dar și

al revoluționarilor care joacă fotbal cu capete, atenționează cu privire la reformarea Islamului: "nu poți reforma o religie, dacă aceasta nu este separată de stat". Apropo de reforme, știați care a fost motivul pentru care femeile au început să poarte fuste (mai) scurte, deși biserica și societatea interziceau ferm acest lucru? Sfatul medicilor în secolul XIX: bolile (ciumă, holeră, tifos) se transmit prin contactul fustei lungi cu mizeria/microbii. Avem și noi nevoie de asemenea doctori. Sper că n-au plecat toți la muncă în Franța, Marea Britanie sau Germania.

De la Statul Islamic nu am pretenții, dar îmi spune şi mie cineva când se va liniști Țarul ăsta? Spre deosebire de Obama, el e hiperactiv, mereu surprinzător, ”tânăr și neliniștit”. Să-i dau și lui un Sedatif PC? Mi-e teamă că nici eu nu o să-mi găsesc liniștea până nu se va liniști el. Le tot număr zilele... de mandat lui Obama (care ne spionează, se uită și nu vede), Țarului, teroristului-șef din Siria și celui din Coreea de Nord. În ce-l privește pe Țarul, nu-l afectează și pe el sancțiunile, deprecierea rublei, creșterea procentajului săracilor cu 50% din 2013, diminuarea consumului cu 10%, scăderea prețului petrolului și recentele oferte americane către UE în domeniul gazelor de șist?

Gazprom acoperă cam 30% din necesarul de gaze în Europa (mai e până la independența energetică a UE). Pentru a-și păstra cota de piață în Europa, Gazprom e dispus să reducă prețurile. Cu un buget mai echilibrat decât în 2014, adaptat situației şi rezerve de circa 90 de miliarde de dolari, totuși, Rusia ar mai putea rezista încă 3,5 ani, potrivit datelor Deutsche Bank. Țarul se bucură de încrederea a 80% din populație, alimentată constant cu exhibarea forței și showul armatei rusești în Siria, așa-zisa confruntare cu Statul Islamic. Se luptă atât de bine cu Statul Islamic încât o companie din Rusia, Stroitransgaz, deținută de un oligarh apropiat Țarului şi regimul lui Bashar al-Assad colaborează cu Statul Islamic în exploatarea unui câmp gazifer din Siria (Tuweinan).

Americanii au parte și ei de propriile showuri... electorale. Astfel, într-un talk-show de la CNN destinat candidaților republicani, trei au

dominat scena: Cruz, Rubio și Trump. Aceștia s-au acuzat reciproc și au vorbit unul peste altul, invocând dreptul la replică. La un moment dat, alt candidat, Carson, până atunci ignorat, a izbucnit: ”Mă atacă și pe mine cineva?” Rubio l-a învinuit pe Trump, că, în ciuda opiniilor privind migrația, a folosit imigranți ilegali la construcția Trump Tower. Îi va utiliza, desigur, și pentru construcția Zidului cu Mexic. De fapt, Trump a tocmit imigranți ilegali pentru a demola o clădire, iar apoi, când a fost acționat în instanță pentru plățile prea mici, a aranjat procesul cu o sumă frumușică. Deși e aparent pornit contra slujbelor deținute de imigranți, majoritatea angajaților săi de la Mar-a-Lago Club din Palm Beach provin din România și țările din Estul Europei, iar Rățoiul Donald se justifică prin faptul că muncitorii americani ”nu erau calificați”.

Da, așe e, în Statele Unite sunt cei mai slabi angajați. Dacă va ajunge cumva rățoiul Donald președinte, alias Drumpf (numele inițial al familiei înainte de americanizare), cea mai mare sculă din lume (apropo, e ușor să ai un penis titanic, așa zic toate reclamele de pe net), pentru care face anti-campanie John Oliver, #MakeDonaldDrumpfAgain (aluzie la sloganul ”*Make America Great Again*”), voi fi nostalgică după Obama, cu toate că m-am săturat de personajul ăsta, cel mai neinfluent președinte (fantomă) și i-am numărat zilele... de mandat. Se pare că eternitatea (în funcții) nu durează prea mult. Maxim 2 mandate (în țările democratice cel puțin).

Cam tot atât durează să-ți publici o lucrare în Românica. Pare o eternitate. Totuși, după lupte seculare care au durat aproape trei ani, am găsit, în sfârșit, o editură pentru a tipări romanele ”Cui protest? PROteste de respirație” și ”Examen cu Big Brother. Casa de copii Pământ nu e acasă” (volumul I – ”Dreptul la Dezastru”, volumul II – ”Dreptul la poveste”). În România apar, în schimb, mari scriitori și savanți, deținuți politici și martiri din pușcării și tot felul de maculatură copy-paste. De data asta, în mod surprinzător față de alte dăți, prețurile mi s-au părut prea mici. Suspect de mici. Aproape simbolice. Ce editură o fi și asta? Într-o budă, debara sau ghenă?

Dacă pățesc mai rău ca Malraux pe vremea când participa la revoluția din Indochina, publica un ziar clandestin, numai că rămăsese fără litere și, cu chiu cu vai, găsise niște fonturi englezești, fără accentele franțuzești? Parcă și aici e un iz (romantic) de clandestinitate. Trăiască mișcarea de rezistență... prin cultură!

Yeah, ura, am primit PDF-ul: volumele au diacritice și se pot citi excelent! Cred că Malraux e invidios. Uluitor, au și coperți! Foarte sugestive, în ton cu titlurile și conținutul cărților. O singură doleanță din partea mea: am rugat să se micșoreze imaginile nu numai pentru a se observa mai bine titlurile, ci și ca să fie mai puțin vizibil capul meu jupuit, în flăcări, despicat de cuie și piroane. Atât mai rămăsese din mine și era, oricum, în combustie. Restul (corp și suflet) – consumate. Îmi aduc aminte și de perioada în care aveam nonstop coșmaruri cu înțeleptul Chiron centaurul, noul lider liber ales al Olimpului (după revoluția noastră democratică de acum trei ani), din care nu mai rămânea decât partea umană, nu și cea cabalină, cum văzusem și într-un film hollywoodian profetic. Tot ce era mai bun în el dispărea! Și tot ce e posibil, adică probabil, în Olimp, un paradis al răpirilor și dispariților ca-n Siria.

Ar trebui să mă bucur că din mine a rămas și asta, putea să nu mai fie nimic. De o mână măcar cred că pot să fac rost. De la femeia cu trei mâini de pe Facebook, știți voi, tipa aia bună (bunăciune de apărăciune), care, pe lângă brațele sale, mai are în dotare și unul în jurul mijlocului. Și poze cu Parisul de vis sau insule exotice. Are, are... Să-mi dea și mie una. O mână de ajutor, vreau să zic. Bună și femeia cu trei mâini la ceva! Sincer, în loc de cap, preferam să fie altă parte a corpului. Yahoo-ii n-au nevoie de cap, ci de alte părți ale corpului, logic, nu? Kim Kardashian, un guru și o vizionară, inventatoarea *telfie*-ului (imaginea de la buric în jos), știe, Statul Islamic, deocamdată nu, deși eu îi țin mereu predică de Nana, exact ca mătușă-mea mie în copilărie.

Și Salman Rushdie înțelege asta, cu atât mai mult că a crescut recompensa pentru asasinarea lui. Ca răsplată pentru opere satirice precum ”Versetele satanice” (faptele bune și operele subversive încă se condamnă pe pământ). Cu câțiva ani în urmă, într-o perioadă în

care aveam permanent coșmaruri (parcă acum ar fi altfel!), mă bântuiau, mă posedau și mă devorau zeii-talibani din Olimp și de pe pământ, am visat odată că eram pe moarte, însă, în ultimele mele clipe, a apărut Salman Rushdie și mi-a zis: ”*Iliana, thank you for fighting extremism*”. Era coșmar, dar s-a transformat într-un vis frumos. Am murit fericită.

Mai tot timpul, împreună cu Promy, agonizăm în parametri optimi și avem senzația că murim, dar, până la urmă, suntem resuscitați. Frecvent, manifestăm confuzii cu privire la identificarea și încadrarea persoanelor la vii sau la morți când trebuie să aprindem lumânări la biserică. Și noi ce legume, animale, gunoaie, bacterii, fantome și Zombie mai suntem? Și cine sau ce ne-a adus în acest stadiu de evoluție superior? Uneori simțim și învierea (spre rușinea mea, nu și a lui Promy care nu-și cere scuze pentru asta). Pentru orice eventualitate, l-am pus pe Promy să-mi promită, să jure pe ce are mai sfânt (pe maică-sa, Temis, pe Chiron, maestrul său, pe democrație, Maretti și iPhone) că, în ultimele mele clipe, chiar dacă nu o să înțeleg nimic și nu o să-l recunosc (și nici el pe mine), îmi va reaminti că-l iubesc (și el pe mine), îmi va da un Sedatif PC, îl va imita pe Băsescu sau pe Vanghelie și-l va aduce pe Salman Rushdie. Sau pe Fukuiama să ne spună că a venit ”sfârșitul istoriei”.

Până atunci, deși nu există nicio compensație pentru chinurile și moartea unor copii nevinovați ori pentru dispariția Titanilor, ne consolăm cu puterea sacrificiului și a creației, cu forța de neînvins a focului sacru. Le suntem recunoscători celor care caută și mărturisesc adevărul, celor care încearcă să reziste, să nu-și piardă complet umanitatea, fie și în Tartar, pe Elbrus, într-un lagăr fascist ori într-o închisoare comunistă românească, siriană sau coreeană. După documentarul britanic ”*A Syrian Love Story*”, premiat la Sheffield (despre cei doi activiști sirieni care s-au îndrăgostit la închisoare, comunicând printr-o crăpătură în Zidul ei), două filme despre refugiați/imigranți au fost recompensate cu premiul César, respectiv cu Ursul de Aur la Berlin.

”Fatima”, premiat César, spune povestea unei menajere imigrante care-și crește singură fetele adolescente, cu greu, dar hotărâtă să-și

asume dificultățile, arătându-se preocupată de situația lor școlară, cea mai importantă din punctul ei de vedere pentru viitorul copiilor (școala i-ar putea face să scape de sărăcie și să avanseze pe scara socială – aici seamănă cu maică-mea și cu multe mame/bunici din România). ”Fucuoammare”, câștigător la Berlin, vorbește despre refugiații de la Lampedusa: interesant, unul dintre doctorii care ajută refugiații zice și el că, deși a văzut multe, nu se poate obișnui să găsească femei însărcinate/copii subnutriți, sufocați de căldura din interiorul bărcii, deshidratați (după ce au consumat ultima porție de urină) sau, și mai rău, morți. E bântuit de aceste imagini și are coșmaruri, însă nu renunță, nu-i poate abandona.

De asemenea, povestea unei crime de onoare (a fetei împușcate și aruncate în râu de tatăl ei pentru că s-a măritat fără aprobarea acestuia... una din miile de tinere care împărtășesc anual această soartă în Pakistan), ”*A Girl in the River. The price of forgiveness*”, a luat premiul Oscar pentru cel mai bun documentar. Dintre filmele străine de lungmetraj, cel mai bine cotat a fost ”*Son of Saul*” (”Fiul lui Saul”), despre Antigona de la Auschwitz, recompensat cu Oscar. Eu sunt invidioasă pe Antigona asta, pe cele siriene și pe cele orignale grecești. Și pe Vitoria Lipan. Își caută doar rudele lor. Eu îi caut pe toți cei dispăruți (din toate locurile și toate epocile), scurm necontenit pe net și în pământ și nu mai găsesc o unghiuță smulsă din ei ca să îngrop. Apoi dispar și eu. Caut inclusiv Antigonele astea de la Auschwitz și, de fapt, din toate Auschwitzurile. Și am ajuns să mă simt vinovată dacă-mi fac plimabarea rituală, atât de liniștitoare odinioară, la cimitir, la mormântul familiei.

Oare o plimbare la cimitir m-ar împăca cu lumea și cu mine? Continui să mă blochez într-o vorbă rea cu săptălunile, indiferent cine mi-a adresat-o și cu ce intenții. Ah, sufăr atât de neînțelegere și de dezacorduri (comunicarea e imposibilă, logic, nu?), mă simt ultimul gunoi și paralizez parcă mii și mii de ani ca Promy pe Elbrus din cauza unui cuvânt sau a unei aprecieri negative (cu atât mai mult când vin de la cei dragi care, așa posesivi, băgăcioși și enervanți cum sunt, totuși, ne iubesc și-și fac griji pentru noi). Și bine era dacă rămâneam împietrită la ”fereastra visurilor mele”. Da, când eram la

gimnaziu, începeam orice compunere sau analiză literară cu propoziția ”stau la fereastra visurilor mele”. Numai că Fereastra s-a transformat în Zid, iar eu am ajuns un Don Quijote castrat și fără vise. Haide, Madame Dezastru, te preocupă atât persoana ta? Ai un ego așa de mare? Vezi că l-ai depășit pe Malraux.

Apropo, scuze, Malraux, că am zis că ai mai mult ego decât suflet (nu e adevărat, și, oricum, pe tine te preocupă nu propria persoană, ci alte personalități cu anti-destin, care și-au depășit condiția și au făcut istorie). A, și-mi mai cer scuze pentru abandonul extraordinarei tale lucrări,”Antimemorii”, la primele capitole acum câțiva ani (le-am reluat, dar nu reușesc să-mi îndeplinesc norma de o pagină pe zi, ce să mai zic de rația de o poezie pe săptălună!). Însă nu-mi cer scuze că ți-am ținut predică de Nana în legătură cu fraza: ”nimic nu e insuportabil în afară de faptul că nimic nu e insuportabil”. Pentru mine sunt insuportabile comunicarea imposibilă și indiferența.

Și-atunci? Haide, Madam Dezastru, trebuie să ți se prosterneze toată lumea, toți să empatizeze și să fie toți de acord cu tine? Credința ta e atât de slabă încât te descurajează cel mai mic lucru și renunți? Fiecare obstacol trebuie să fie un argument și o motivație în plus. Și vorba lui Malraux (cu referire la generalul de Gaulle și la rezistența anti-fascistă, apoi la lupta pentru reconstrucția statului francez, în opoziție cu clasa politică): ”acel NU al singuraticului, obligatoriu, este încărcat cu o misterioasă contaminare”. Dacă este o critică nejustificată trebuie să o luăm ca titlu de glorie sau la mișto (chiar generalul de Gaulle, că tot l-am pomenit, a fost taxat de presă/intelectuali/politicieni ca fascist și NKVD-ist/KGB-ist!). Dacă este una justificată, atunci să o acceptăm și să o preluăm. Și tocmai mi-am adus aminte că am și eu o calitate-două, oricâte demisii în semn de protest de la tot și toate mi-aș da: continui să mă sacrific să fiu personaj și autor și mă încăpățânez titanic să calculez ”2+2=4”.

XXXV. Surprize, surprize à la Țaru': un rățoi, pericol public la fel de mare ca Statul Islamic, nu știe să spele bebelușii în noroi, dar cunoaște marii intelectuali români

29 martie 2016

"Dacă îți vezi prietenul străpuns de o săgeată, trebuie oare să meditezi asupra naturii arcului sau să-i smulgi săgeata?", spunea Buddha. Din nefericire, așa a procedat ONU până acum în conflictul sirian, analizând natura săgeții și a arcului, în loc să o scoată. În prezent, Staffan de Mistura, emisarul ONU în Siria, coordonează (la Geneva) discuții "substanțiale" între regimul sirian și opoziție cu privire la formarea unui guvern de tranziție, organizarea alegerilor (deși regimul dorește să elimine această temă din dezbatere, logic, nu?) și noua constituție (programată pentru august anul curent). Discuțiile se desfășoară în etape de câte zece zile și decurg indirect, nu față în față, în camere separate pentru regim și opoziție: reprezentanții ONU au rol de facilitator, transmițând mesajele de la un grup la altul.

Se teme cumva ONU să nu se omoare între ei? Sau unii dintre participanți nu vor să se murdărească intrând în contact direct cu partea adversă... niște teroriști, desigur, adică probabil (că nimic nu e sigur)? Teroriștii-șefi ai regimului continuă să-i taxeze pe opozanți ca teroriști. Sincer, nici eu n-aș putea să negociez cu reprezentanții regimului, am fobie. Nu suport nici să le văd pozele în ziare, am oroare mai mare să le zăresc fețele netulburate și zâmbitoare din filme/fotografii, precum și tablourile, posterele, bannerele și statuile reprezentându-i într-o ipostază eroică și glorioasă decât să contemplu imaginile măreților lor realizări, mai exact ale atrocităților comise de ei și de regimurile lor.

În contextul masacrului din Abu Dhuhour (Idlib), produs pe parcursul acordului de încetare a ostilităților (peste 12 civili uciși de atacurile aeriene ale Rusiei și ale regimului), inițial, consiliul opoziției (Înaltul Comitet pntru Negocieri) și-a reevaluat poziția,

dacă să participe sau nu la negocierile de pace de la Geneva. Așadar, Țarul continua să atace rebelii (unii dintre ei aliați cu al-Nusra (al-Qaida) în Idlib din motive tactice, nu ideologice) și să masacreze civili (circa 2.000), iar regimul nu a eliberat prizonierii, nu a ridicat blocadele foamei, nici nu permite încă accesul complet pentru ajutoarele umanitare. Să vedem dacă mai găsim vreo bacterie putrezită din cineva.

Pe parcursul acordului de încetare a ostilităților, cu toate că s-a redus semnificativ violența, s-au înregistrat peste 170 de victime printre civili. Pe ansamblu, să reamintim, până în prezent au fost răniți și/sau uciși peste 2,5 milioane de oameni, dintre care circa 80.000 de civili uciși (din aceștia peste 13.000 torturați până la moarte în închisorile regimului și peste 2.000 executați de Statul Islamic), până și femei și copii, conform datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului. Armele chimice au fost folosite de cel puțin 161 ori, producând moartea a circa 1.500 de persoane, conform raportului Syrian American Medical Society (SAMS). Au existat asemenea atacuri chimice chiar în 2015 (69), unele în timpul acordului de încheiere a ostilităților. Să mai credem că regimurile trec, popoarele rămân? Totuși, războiul (inclusiv cu Statul Islamic) nu se poate opri, nici țara stabiliza până nu este eliminat teroristul-șef al regimului.

În cele din urmă, sub presiune internațională și, în același timp, motivat de funcționarea peste așteptări a acordului de încetare a ostilităților, consiliul opoziției a acceptat participarea la negocieri. Profitând de reducerea bombardamentelor, în localitățile aflate sub controlul opoziției, mii de sirieni au ieșit pe străzi pentru a cere demisia teroristului-șef și pentru a comemora 5 ani de la revoluție, iar ajutoarele au ajuns la circa 250.000 de oameni în zone sub blocade. Deși nu au fost invitați la discuțiile de la Geneva, kurzii de la Partidul Uniunii Democratice (PYD), reprezentanții politici ai trupelor YPG, și-au făcut auzită vocea: au decretat regim federal în zona controlată de ei, formalizând o semi-autonomie preexistentă (bineînțeles, nerecunoscută de regim și nici de Turcia – și mai ostilă după atentatele de pe teritoriul ei, atribuite kurzilor).

Și, uluitor! Încă o veste bună: în ziua debutului negocierilor de pace, pe 14 martie, Țarul a anunțat în stilul său fulgerător că Rusia se retrage din Siria. Curat surprinzător! Previzibil de surprinzător! Surprize, surprize... Însă acest lucru ar putea stimula negocierile de pace să progreseze. Teoretic, Țarul își ia înapoi grosul forțelor militare (aproximativ 4.000 de soldați-fantomă, ”omuleți verzi”), dar mai păstrează câteva (două batalioane) pentru a lupta cu ”teroriștii de la Statul Islamic” și își menține sistemul de rachete sol-aer S-400. A izbutit să securizeze portul/baza din Tartus și baza aeriană Hmeimim din Latakia. Astfel, blochează furnizarea de resurse energetice alternative dinspre Golful Persic către Europa (prin construcția unui gazoduct din Golful Persic până în Turcia).

Între timp, în Ucraina, numărul încălcărilor acordului de încetare a focului a revenit la ceea ce era înainte de intervenția Rusiei în Siria: 70-80 pe zi, după ce se înjumătățise din octombrie anul trecut. Se poate spune că Țarul și-a atins obiectivele, logic, nu? Mai ales în confruntarea cu Statul Islamic, ă, vroiam să zic, cu medici, jurnaliști, activiști, bebeluși și femei însărcinate. Peste 1.800 conform Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului, unii anunțând chiar mai mult de 2.000 de victime civili în doar 5 luni, după datele Violations Documentation Centre. Deocamdată, masacrele rusești continuă la Raqqa (55 de civili uciși).

Și, din nefericire, și ale Statului Islamic, atât în califat, cât și în alte părți. Într-adevăr, Statul Islamic are cu ce să se (mai) laude: recent a ucis peste 32 persoane și a rănit peste 270 în atentatele de Bruxelles. ”Bruxelles-ul și Parisul au devenit frați de sânge” (L’Alsace). Este, de altfel, aceeași rețea de teroriști care a organizat atentatele de la Paris și Bruxelles. Mai mulți români rezidenți în Bruxelles au fost răniți în timpul atentatelor. Din fericire, Roxana Ştefănucă şi fiica ei de 2 ani sunt singurii supravieţuitori din vagonul de metrou în care a explodat bomba. Deși armata și poliția patrulează pe străzi, autoritățile belgiene sunt, evident, depășite. Belgia este țara europeană cu cei mai mulți luptători în Irak și Siria, raportat la numărul de locuitori (440). Și nu pare s-o preocupe (suficient) acest

lucru. Diviziunile interne, bugetul slab pentru serviciile secrete, numărul mare de predicatori și de luptători în Siria și în Irak, o piață neagră a armelor în expansiune transformă Belgia într-una dintre cele mai vulnerabile țări europene în fața terorismului.

În urma atentatelor din Belgia, UE a decis crearea unor unităţi de informaţii privind pasagerii și controlul achiziţiei şi posesiei de arme şi a propus totodată interoperabilitatea bazelor de date. Însă unii intelectuali români nu au ratat ocazia de a vocifera anti-musulmani: „Nu avem astăzi nimic valoros de preluat din civilizaţia islamică. Nimic. Nici spiritual, nici intelectual, nici politic, nici literar, nici artistic, nici uman, nici măcar gastronomic. Nu au de exportat decât resentiment şi teroare. Cărora Occidentul, spălat pe creier de bien-pensisme şi droitdelhommisme stângist, le face loc sfios, atrofiindu-şi timorat propria identitate." (A. Papahagi) Cum așa? Identificăm din nou jihadiștii cu Islamul? Nu au inventat musulmanii algebra, cum i-a reamintit lui Papahagi colegul său din Cluj, Dumitru-Cornel Vîlcu? Nu avem nimic de preluat de la sutele de mii de intelectuali, activiști și lucrători umanitari sirieni (inclusiv de la Planet Syria) care au rezistat până acum celei mai crunte represiuni, au fost solidari cu cei ce suferă și s-au sacrificat în lupta pentru libertate și democrație?

Din păcate, românii nu cunosc meritele unui așa mare intelectual ca Papahagi: conform unui sondaj IRES, cei mai apreciați intelectuali români sunt Victor Ponta Mickey Mouse Copy-Paste, urmat de Corneliu-Vadim Tudor și de Klaus Iohannis (întrebare deschisă, fără variante de răspuns!). Ah, arză-v-ar focul sacru de ignoranți ce sunteți, poate vă iluminați și-l menționați primul pe domnul Papahagi! Și vom duce împreună o rază de speranță și pentru victimele atentatelor din Belgia. Acum, în Bruxelles, din pricina jihadiștilor și a ineficienței autorităților, și nu a musulmanilor, planează amenințarea și frica. Oamenii au rămas blocați în case, iar copiii încuiați în școli. Deodată, îmi aduc aminte de ghetele agățate în geam de sute de mii de manifestanți de la Paris (și cu care am fost solidară, atârnându-mi la rândul meu adidașii și făcându-le o poză): era singurul mod de a participa la proteste ecologiste, cu prilejul

summitului climatic de la Paris (anulate de autorități din cauza atentatelor teroriste).

Să spunem drept, sărmanii refugiați ar vrea ei să-și agațe ca mine și ca parizienii ghetele în geam: asta ar însemna că au și ei, în sfârșit, o casă. O casă unde încearcă să se simtă acasă. În acest moment, Austria, Slovenia, Croația, Serbia și Macedonia și-au închis granițele, lăsând presiunea exclusiv pe Grecia. Potrivit planului agreat de UE și Turcia, toți sirienii plecați (ilegal) spre UE vor fi aduși înapoi în Turcia (pe banii UE), dacă nu aplică pentru azil sau cererea lor de azil e respinsă; pentru fiecare sirian întors în Turcia, un sirian din Turcia va fi relocat în UE (în limita a 72.000 de locuri); au prioritate cei care recurg la mijloace legale pentru a ajunge în Europa. Mai mult, UE va liberaliza vizele pentru turci (în anumite condiții!), va accelera discuțiile de aderare a Turciei la UE și ajutorul (inițial de 3 miliarde de Euro) pentru Turcia va crește (Turcia solicită încă 3 miliarde de Euro, până în 2018).

UE va crea și o Schemă de Primire Umanitară Voluntară pentru țările membre. Să ne reamintim, aproape jumătate dintre refugiații care traversează Mediterana provin din Siria. UE recunoaște doar cetățenii sirieni ca refugiați, persoane care au drept de protecție din partea comunității internaționale. Ca răspuns la situația refugiaților și la reacțiile UE, ONU precizează că ridicarea Zidurilor nu rezolvă problemele și totodată susține că expulzarea străinilor contravine legilor europene. Amnesty International consideră acordul Turcia-UE o lovitură letală pentru dreptul la azil și cere să nu se transforme refugiații în obiecte de troc.

În Turcia, se află în prezent 2,7 milioane de sirieni. Exact ca-n filmul ”Terminalul” ori ca omul din container, nedorit de nicio țară din filmul ”Utopia” al lui Stan și Bran, după ce a fost respins deja de Liban și Malaezia, unul dintre refugiați (Fadi Mansour) este reținut arbitrar de un an pe un aeroport din Istanbul, într-o cameră (vorba vine, cameră, ”*The Room*” ori ”camera 101” din ”1984”) minusculă, permanent iluminată. Nu mai are decât un vis și anume să găsească un adăpost unde poți stinge lumina și dormi liniștit. Între timp,

grănicerii turci continuă să împuște și să bată refugiații, să nu uite cumva de unde au plecat, să nu se dezobișnuiască de stilul de viață (de fapt, de supraviețuire sau chiar de moarte) din Siria.

Iar norocoșii care au la dispoziție un scaun cu rotile se zbat să avanseze, prin mocirlă, pe drumul spre tărâmul libertății și al demnității, Europa, cu toate că mai există riscul ca Mediterana să-i înghită ca pe alți 467 de refugiați anul acesta, dar marea e, bineînțeles, mai blândă și mai primitoare decât oamenii (unii oameni). Alți norocoși, cei care au ajuns măcar până la tabăra Idomeni, la granița dintre Grecia și Macedonia și au găsit o sticlă cu apă, își spală bebelușii deasupra bălților de noroi. Dacă autoritățile europene se tot împotmolesc și înnămolesc...

Nu și rățoiul Donald Trump pe drumul spre nominalizarea din partea republicanilor pentru Casa Albă. Iar câştigarea preşedinţiei americane de către rățoiul Donald este cotată printre primii 10 factori de risc la nivel mondial, conform unei evaluări a riscurilor globale, efectuată de grupul britanic de cercetare şi analiză Economist Intelligence Unit (EIU). Victoria lui Trump la Casa Albă este considerată ca mai riscantă decât, de pildă, ieşirea Marii Britanii din Uniunea Europeană sau o confruntare militară în Marea Chinei de Sud și la fel de periculoasă precum terorismul jihadist.

Fac pariu că rățoiul Donald nu știe să spele bebelușii în noroi, dar cunoaște marii intelectuali români, pe Mickey Mouse Copy-Paste vreau să spun. Din păcate, rasismul nu e numai o problemă a prezidențiabililor republicani, ci și în societatea americană. Și repet, dacă devine rățoiul Donald preşedinte, voi ajunge eu nostalgică după preşedintele-fantomă, Obama, ăla care se uită și nu vede nimic, nu știe, nu poate, n-are nicio strategie... căruia i-am tot numărat zilele... de mandat. Aș vrea eu să mai sper că eternitatea (în funcții) nu durează prea mult și să se termine odată mandatele tuturor zeilor-talibani și a Big Brotherilor (fantomă sau nu) de pe pământ.

Am rămas pe cruce, captivă în coşmarul istoriei din care tot încerc să mă trezesc și nu pot. Să apelez la terapia soft ca zăpada roz de căpșuni ori piersicii roz sau poate la terapia hard, la Fukuiama

care continuă să anunțe că vine sfârșitul istoriei și al dictaturilor? Nimic nu mai pare să funcționeze. Totuși, acum e mai bine decât atunci când mă aflam la birou, într-un fel de comă fizică și psihică ce a durat un an și ceva, dar, de fapt, fiecare secundă ținea milioane de ani, părea că nu se mai termină.

Atunci eram un Zombie abulic și abrutizat care făcea totul din inerție, cu eforturi titanice, un corp putrezit, golit de suflet care nu mai reușea nici să-și pună masca de ”smiling face” cu zâmbetul strâmb și chinuit, cusut cu sula de cizmărie după procedura trupelor Berkut de închidere a gurilor protestatarilor. Nu mai eram capabilă nici să tastez două litere la laptop cu ultimele trei degete rămase, aproape paralizate și ele, mă sufocam mereu, inima mă strângea, totul se învârtea cu mine, nu mai puteam gândi, nici răspunde monosilabic, nici dori nimic (nici să dispar complet), numai tensiunea urca la cote maxime.

Recunosc, am avut parte și de alte come mult mai plăcute. La Paris chiar. La Paris totul e ca un vis. Comă alcoolică la Paris, când eram la liceu și am băut pentru prima oară țuică. Doi litri odată! Habar n-aveam cum se consumă, nimeni nu mă informase. Atunci eram în extaz, ascultam ”The Doors”,”*The End*” și mă abandonasem complet, simțind că mă topesc într-o undă sau într-o petală de cactus de un albastru luminos și neverosimil. Când m-am trezit, am observat că eram undeva la spital, contectată de aparate bizare prin tot felul de cabluri și pungi. Nu m-am speriat deloc. Dimpotrivă, eram euforică. Nu-mi aminteam nimic, în afară de clipa în care m-am dizolvat în undele tremurătoare și în petalele de cactus de un albastru ireal. Nu mi-am revăzut viața (nici alte vieți), n-am străbătut tuneluri cu luminițe în capăt, cum povestesc alții. Atitudinea doctorilor mi-a sporit entuziasmul. Râzând, mi-au spus că am fost în comă alcoolică și m-au întrebat ce-am băut. ”Țuica, țuica”, am răspuns încântată și am început, la rândul meu, să râd cu poftă. La Paris și coma e de vis.

Asta da. Din păcate, am luat (și mai iau) supradoză de coșmaruri, nu de vise. Toate reale. Rar mi se întâmplă să mi se pară un vis (deși, coșmarul e un vis până la urmă). Am fost și eu o perioadă, totuși, în starea de vis (ireal) și m-am perceput în același timp ca fantomă

(altfel de fantomă, Don Quijote-fantomă castrat şi fără vise), dar acum cred că am depăşit etapa asta şi mă confrunt iar cu supradoza de real. Bine era dacă eram prizonieră doar în Titan... în titanul Prometeu, Promy, prietenul şi eroul meu. Îmi place în Titan. Îmi mai place? Uneori, nu simt nimic, îl mângâi de parcă aş rula un sul de hârtie igienică sau, pur şi simplu, îl ignor.

”De obicei, atunci când sunt obsedat de lucruri, / văd germeni / strecurându-mi-se în piele. / Mă văd strivit de un şir nesfârşit de maşini. / Iar ea a fost primul lucru frumos în care am fost vreodată blocat”, scria poetul Neil Hilborn, care suferă de o tulburare obsesiv-compulsivă. Şi eu sufăr şi sunt chiar invidioasă că poetul ăsta se confruntă cu coşmarul anihilării fizice, nu şi psihice ca mine (pe mine orice contact mă contaminează, mă murdăreşte şi mă face să-mi pierd nu numai corpul, ci şi sufletul). Iar coşmarurile mele, spre deosebire de ale lui, sunt toate reale.

Dar Promy a fost singurul lucru frumos în care am rămas blocată vreodată. Restul, mlaştina colcăind de rechini, caracatiţe, piranha torţionari de treabă, broaşte râioase, porci cu diplome, Zombie cu iPhone, fantome cu burka/chador sau rinoceri cu cravate, încă îmi inspiră oroare şi repulsie. L-am ales pe Promy, titanii şi focul sacru din motive ”est-etice”, cum spunea Monica Lovinescu. Şi acum îl aştept (nu vreau să mai întârzie sute de mii de ani, i-am zis că n-am răbdare), să mă strângă în braţe titanic, să-mi taseze oasele şi să mă preschimbe în praf de stele.

Vă mai aduceţi aminte de ”Guernica”, lucrare-manifest a lui Picasso care, interesant, s-a opus ferm războiului/fascismului şi a încercat să strângă bani pentru refugiaţi? Braţele soldatului răstignit sugerează nu doar agonia/moartea pe cruce, ci şi semnul victoriei (V), atrage atenţia Malraux. Răstignirea înseamnă victorie. Dacă tot avem atâtea semne, să fie şi semnul victoriei, logic, nu? Iar lumânarea aprinsă pentru soldatul răstignit şi femeia care o ţine simbolizează solidaritatea, respectarea datinilor, normalitatea, bunul simţ, ”2+2=4” (în sensul comportamentului Antigonei ce sfidează legea cetăţii/tiranului şi preferă să fie îngropată de vie decât să-l lase pe fratele ei fără mormânt) şi, totodată, lumina speranţei.

Să îngenunchiem la picioarele celor crucificați, să le spălăm cu lacrimile noastre, să aprindem o lumânare și să ne rugăm! Să fim frați cu ”dușmanul” ca soldații germani din primul război mondial care au dus în cârcă către ambulanțe ruși putreziți de vii în urma unui atac chimic (cu sulfat de etil biclorat), cu riscul de a fi executați sau de a se intoxica iremediabil (mă doare că se repetă) sau ca cei englezi, francezi și germani care, în ciuda ordinelor, au jucat fotbal și au cântat împreună colinde de Crăciun. Ori ca soldații sirieni care au refuzat să tragă în popor, cu prețul vieții lor. Pe trupurile martirizate, la fel ca pe cele ale soldaților morți sau ale învingătorilor adormiți, se opresc din zbor și se așază fluturii.

XXXVI. ”Mami, upstairs e un mess de mama focului!”

19 aprilie 2016

Înțelegi până la un punct alienarea, rătăcirea ori pierderea sensului vieții (mai ales la adolescenți), crizele de identitate și frustrările talibanilor, înțelegi până la un punct revolta antisistem a tinerilor jihadiști, dar acestea ar trebui exprimate altfel. Și mie îmi vine adesea să arunc tot în aer ca să nu mai sufere nimeni (automat, nici eu). Însă trebuie o altfel de revoltă! Masacrul de Paște din Lahore, Pakistan, revendicat de talibani, din păcate mai puțin mediatizat în media europene, a reprezentat un nou exemplu de frustrare și revoltă exprimate constructiv, într-adevăr: 72 persoane ucise, peste 340 rănite. „Nu este Paris, nici Germania şi nici Bruxelles. E afurisitul de Pakistan. Nu cred că-i pasă cuiva de cine trăieşte sau moare acolo“; „există vreo «faţă tristă» cu care să simbolizăm corect că plângem pentru Lahore sau nu facem aşa ceva pentru victime mai închise la culoare decât hârtia de împachetat?“, comentau oamenii amar pe net.

Dar Mariei Marcuș, voluntară la o școală creștină pentru copii dezavantajați din Pakistan, îi pasă: „Ce ticălos laș poate ataca un parc plin de copii?” Încercând să ajute victimele (deopotrivă creștini și musulmani!), Maria a donat sânge, s-a dus să viziteze copiii răniți și le-a trimis acestora desenele elevilor de la școala ei, cu mesajele: ”Să vă faceți bine”, ”Nu ne temem”, ”Dumnezeu să vă binecuvânteze”, ”Suntem unul”. Maria crede cu tărie în cuvintele Malalei Yousafzai, fata împușcată în cap de talibani pentru că vroia să meargă la școală, luptătoare pentru accesul copiilor la educație: ”Cu arme poţi ucide teroriști. Cu educaţie poţi ucide terorismul“.

Uluitor, Maria vrea să se întoarcă în România și a transmis cândva un mesaj care a devenit viral: ”Rezumând totul într-o metaforă, Dumnezeu a fost ucis în Occident. (..) VREAU SĂ MĂ ÎNTORC ÎN ROMÂNIA cu toate că nu voi avea niciodată banii pe care i-aş avea lucrând aici. Dar să nu uităm de conştiinţa noastră de

români. Şi să ne întoarcem, ne vom întoarce cu toţii, valuri-valuri, cu şi mai multă forţă şi dorinţă de schimbare, şi după 68 de ani de asuprire, România va fi a românilor din nou, aşa să ne ajute Dumnezeu!“

Și mai surprinzător, la rândul lor, sirienii vor să se întoarcă în Siria. Unde anume că deocamdată sunt numai dărâmături, iar războiul continuă, în ciuda acordului de încetare a ostilităților și a negocierilor de pace? Parcă ghicind gândurile lor, para...normalul guvern turc a ajutat să revină în Siria mii de sirieni, expulzându-i cu sutele pe zi (din ianuarie 2016), inclusiv copii și femei însărcinate, potrivit unui raport Amnesty International. În continuare, situația refugiaților din Turcia e, bineînțeles, de invidiat (poate vor și germanii ori doamna Merkel în persoană să se refugieze în Turcia). Refugiații se confruntă și mai departe cu lipsa locurilor de muncă, un grad redus de școlarizare (peste 80% dintre copiii sirieni din Turcia nu frecventează școala) și acces limitat (deseori la 0) la servicii medicale.

Sirienii din Turcia (și nu numai ei) nici măcar nu beneficiază de un statut oficial de ”refugiat” în Turcia, așa cum ar trebui. Autoritățile turce au refuzat chiar înregistrarea la Gaziantep a unei femei în stare gravă, care avea nevoie urgentă de operație. Restricțiile la graniță (culminând prin împușcarea refugiaților) s-au accentuat, ca urmare au apărut traficanți care cer sirienilor 1.000 de Euro pentru a-i trece granița. Dar Turcia desigur, adică probabil că e o țară ”sigură” pentru refugiații sirieni, logic, nu? Conform statisticii, nimic nu e sigur, ci doar probabil. Cum mai sfidează și Turcia asta legile statisticii! Cât fac 2+2?

Dacă puțini dintre reprezentanții autorităților mai au bun simț și calculează corect ”2+2=4”, măcar Papa Francisc a făcut un gest de normalitate prin vizita la tabăra de refugiați de la Lesbos. Cu această ocazie, Papa a precizat că refugiații nu sunt numere/statistici/obiecte de troc, nu sunt singuri și respinși, suntem alături de ei, ba chiar ”noi toți suntem imigranți”. Într-un gest impresionant de smerenie, de venerare a suferințelor și sacrificiilor refugiaților și, în același timp,

de a restaura demnitatea lor, Papa a spălat și a sărutat picioarele refugiaților.

Îngenunchind în fața suferinței lor, Papa a spus: "azi am dorit să stau cu voi. Vreau să vă spun că nu sunteţi singuri. În aceste luni şi săptămâni aţi îndurat multe suferinţe în căutarea unei vieţi mai bune. Mulţi dintre voi v-aţi simţit constrânşi să fugiţi de situaţii de conflict şi de persecuţii, mai ales pentru a vă salva fiii, pe micuţii voştri. Aţi făcut mari sacrificii pentru familiile voastre. Ştiţi ce înseamnă durerea de a fi lăsat în urmă tot ceea ce vă era drag şi — ceea ce este, poate, şi mai dificil — fără a şti ce vă rezervă viitorul". Mulți au plâns și i-au mulțumit Domnului că Papa a venit la ei ca un mesager divin pentru a le împărtăși durerea și a le aduce speranța.

Încercând să transmită un mesaj de solidaritate și unitate globală, Papa a continuat: "Dumnezeu a creat umanitatea pentru ca aceasta să formeze o singură familie; când vreo soră sau vreun frate suferă, cu toţii suntem afectaţi. Cu toţii ştim, din experienţă, cât este de uşor pentru unele persoane să ignore suferinţele altora şi chiar să exploateze vulnerabilitatea lor. Însă ştim că aceste crize pot face să iasă la iveală ceea ce este mai bun în noi". La sfârșitul vizitei, pentru a transpune teoria în practică, Papa a adus trei familii de refugiați (12 persoane) la Vatican (după ce anterior invitase o altă familie de refugiați la Vatican și îndemnase parohiile să preia exemplul său).

Din păcate, în România, pe fondul crizei refugiaților și al ultimelor atentate de la Paris și Bruxelles, românii nu mai vor să primească refugiați: potrivit unui sondaj INSCOOP din perioada 21-28 martie 2016, 80,2% nu sunt de acord ca refugiații să vină în Romania (procentaj în creștere față de luna septembrie anul trecut, 65,3%). Procentajul se majorează când ne referim la localitatea unde trăiesc respondenții, înregistrând o creștere cu 8%: 88,3% nu acceptă refugiați în localitatea lor. Dar românii sunt cel mai primitor popor, logic, nu?

Indiferent de ospitalitatea străinilor, având în vedere că situația din Siria nu s-a ameliorat semnificativ, în pofida acordului de încheiere a ostilităților și a negocierilor de pace, oamenii continuă să

se refugieze. Conform unor surse din cadrul organizației Human Rights Watch, circa 60-70% dintre zonele sub blocadă nu au primit ajutoare până acum, cu toate că ONU a adoptat rezoluția 2.268 din februarie 2016 care prevede accesul rapid și sigur al ajutoarelor umanitare în localitățile sub asediu.

Regimul sirian a obstrucționat sistematic oferirea ajutoarelor, sustrăgându-le direct din convoaiele umanitare (se pare că sunt și mai bolnavi, și mai înfometați, săracii!) și împiedicându-le chiar complet să fie expediate în 6 dintre 18 localitățile sub blocadă din Ghouta de Est (Douma, Harasta, Arbin, Zamalka, Zabadin și Daraya), incluse în acord, potrivit unui raport ONU. Pe 27 martie, anul curent, Organizația Mondială a Sănătății avea aprobate 2 cereri de a livra ajutoare din 17. În aprilie, până la mijlocul lunii, nu au fost lăsate decât două convoaie umanitare să aducă ajutoare, a punctat și Samantha Power, reprezentant SUA la ONU.

În Daraya, localitate aflată sub blocadă guvernamentală de 4 ani, oraș martir al revoluției, implicat în proteste pașnice de mai bine de 10 ani, un model de dezvoltare comunitară nonsectară, democratică și pluralistă, cel puțin 8.500 de oameni au fost afectați, lăsați fără mâncare, apă curentă, electricitate, medicamente, medici și spitale și forțați să consume iarbă (iarbă la propriu), flori cu tot cu pământ și ghivece și, evident, pisicile. Vă rog, salvați pisicile din Daraya și Madaya! Interesant, ONU nu a prevăzut ajutoare pentru această localitate, probabil apreciază că aici viața e roz ca în Parisul de vis.

Consiliul local înființat democratic după revoluție se străduiește să răspundă cererilor, dar e depășit de situație. Unul dintre puținii doctori rămași în localitate, șeful unui spital improvizat, se zbate să reziste în continuare (a reușit chiar să fabrice local pungi de ser fiziologic). Activiștii media care comunică lumii ce se întâmplă sunt și ei niște eroi. Faptul că alte localități au primit ajutoare și ei nu, îi determină pe oamenii din Daraya să fie și mai sceptici și să se simtă mai abandonați. Singuri pe cruce. Unii cred că ONU este sub controlul regimului și asta nu e de mirare, având în vedere modul în care a acționat ONU până în prezent.

Delegații guvernului i-au privit în ochi pe cei din Daraya și au spus că ”utilizează bombe-butoi împotriva lor pentru că acestea sunt cea mai ieftină opțiune”. Alături de blocadele foamei, răpiri/arestări urmate de torturi până la moarte. De aceea, au produs aproximativ 4.000 de atacuri cu bombe-butoi. În timpul unui singur masacru, la Daraya au fost ucise peste 700 de persoane. Ca urmare, supraviețuitorii s-au mutat din loc în loc, din casă în casă, adică dintr-o ruină într-alta. Însă, iată, în Daraya, deși reduși la ruine (ființe și locuri deopotrivă) pentru a fi îngenunchiați, oamenii (printre care organizațiile de femei din oraș) refuză să cedeze.

Chiar dacă li s-a luat aparent totul, nu au putut să le ia și capacitatea de a împărtăși suferințele ca o familie și voința de a lupta. Împreună. Femeile admit că au nevoie urgentă de lapte pentru bebeluși (nu mai pot alăpta din cauza malnutriției), produse de igienă și de curățat, inclusiv detergent de vase. Dar acum nu mai găsești un bob de orez, nu ai cu ce să murdărești vasele, cu excepția unor supe chioare pe bază de mirodenii cu ajutorul cărora au supraviețuit. Unele. Iar unul dintre tinerii din oraș, Anas Ahmad, a fondat o bibliotecă secretă cu ajutorul căreia hrănește lumea, mai exact eliberează sufletele de teamă și mințile de ignoranță.

În Ghouta de Est, zonă aflată sub blocadă guvernaamentală de 4 ani, numeroși copii renunță la școală și caută de lucru pentru numai 1-2 dolari pe zi (asta e, de asemenea, situația multor copii refugiați). Peste 7,5 de milioane de copii din Siria sunt afectați de război, iar 2 milioane nu frecventează școala, potrivit unui raport ”Salvați copiii”. Unii copii vând dulciuri, alții – țigări. Unii colectează și reciclează de dimineața până seara materiale plastice (utilizate pentru producerea energiei sau pentru a se încălzi în multe zone sub blocadă!). Omar, un băiat de 10 ani din Ghouta, vânzător de dulciuri făcute de mama lui (cu îndulcitori artificiali, căci zahăr nu se găsește), spune: ”am părăsit școala când tata a fost arestat de guvern în 2012. Uneori sunt trist când văd copiii care cumpără dulciuri de la mine după școală”. Pe drumuri mereu, copiii dârdâie de frig ori sunt toropiți de arșiță, merg ore în șir până li se crapă încălțările (dacă le au și pe acestea) și

li se julesc picioarele. Doar gândul că își pot ajuta astfel familia le dă putere.

Încheierea războiului și stabilizarea Siriei ar putea facilita reîntoarcerea copiilor la școală, însă negocierile de pace de la Geneva avansează greu. Regimul sirian declară că acceptă membri ai opoziției în guvernul de tranziție, dar nu pune în discuție debarcarea teroristului-șef, în timp ce opoziția continuă să ceară îndepărtarea acestuia din funcție. Opoziția acuză regimul de 2.000 de încălcări ale acordului de încetare a ostilităților și de aruncarea a 420 de bombe-butoi numai în martie. Iar teroristul-șef al regimului continuă să se erijeze în salvator al Palmirei și al țării. În zona aflată sub control (o treime din teritoriu unde se concentrează însă 60% din populație), regimul a organizat alegeri parlamentare (câștigate deja, logic, nu?), încercând să se relegitimeze și prin vot popular pe 13 aprilie (alegeri recunoscute doar de ei înșiși, Rusia și Iran).

Pe 11 aprilie ar fi trebuit să înceapă a treia rundă de negocieri de pace, aceasta a demarat pe 13 (doar cu opoziția, regimul avea interes să întârzie cât mai mult... până pe 15 aprilie), apoi consiliul opoziției, nemulțumit de soluțiile parțiale propuse (un guvern de tranziție sub conducerea teroristului-șef actual pentru o perioadă determinată), de deteriorarea situației umanitare și de încălcările acordului de încheiere a ostilităților din partea regimului, a amenințat cu boicotul și a declarat că va lua o pauză. Rămânerea teroristului-șef în funcție, cu regimul său relativ neschimbat (controlând capitala și o mică parte din teritoriu, nu și restul țării aruncat în haos, ca în Somalia) ar însemna continuarea violențelor în Siria și a destabilizării Orientului Mijlociu. De asemenea, confruntările din nordul provinciei Alep, tentativa de a asedia și a prelua Alep, cum intenționează guvernul sirian, cu sprijin rusesc, sub pretextul că luptă cu Statul Islamic și al-Nusra (al-Qaida), ar putea degenera în atacarea și mai violentă a celorlalți rebeli moderați, incluși în acord și, totodată, ar putea periclita acordul de încetare a ostilităților și negocierile de pace.

În ce privește situația militară, Iordania, în colaborare cu Emiratele Arabe Unite (în calitate de sponsor al proiectului), a

propus construirea a 50.000 de locuințe pentru luptătorii rebeli din sudul Siriei și crearea unei zone de excluziune aeriană. Între timp, Statele Unite anunță uciderea a peste 26.000 de luptători ai Statului Islamic, suplimentarea forțelor speciale americane din Siria (250) și utilizarea cyber-bombelor în confruntarea cu Statul Islamic. Totodată, avem de sărbătorit noi măreţe și glorioase realizări ale CIA-ului și Pentagonului: miliții înarmate de Pentagon se luptă cu miliții înarmate de CIA.

Astfel, la mijlocul lunii februarie, o miliţie înarmată de CIA, denumită Fursan al Haq (Cavalerii Dreptăţii), a fost evacuată din oraşul Marea, situat la aproximativ 35 de kilometri nord de Alep, de către Forţele Democrate Siriene (compuse dominant din kurzii de la YPG plus câteva mii de rebeli suniți), susţinute de Pentagon. Lupte similare au avut loc și la Azaz. Tare! Felicitări! Pentagonul și CIA or ști ce se întâmplă că Obama, desigur, se uită și nu vede, nu are nicio strategie? Însă nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea mult, asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. E normal. Pardon, e doar obișnuit, nu și normal.

Să vedem, e normal să mediatizăm excesiv atentatele jihadiste din Europa și Statele Unite, ignorându-le, în schimb, mai mult sau mai puțin, pe cele din Pakistan sau din alte țări mai mici și, în același timp, neglijând atrocitățile teroriștilor de stat? Astfel, ajungem uneori să identificăm musulmanii/Islamul cu jihadiștii, cu toate că jihadiștii reprezintă o minoritate printre musulmani și nu sunt apreciați de marea majoritate a musulmanilor. Iar Statul Islamic abia așteaptă. Acesta e un excelent instrument de polarizare a societății, radicalizare și recrutare de noi adepți. Și în România au apărut, din păcate, unii care precep musulamanii drept teroriști (începând cu fostul președinte care vede teroriști și la budă, mai puțin pe el însuși). Și numai dictatorul Băsescu e de vină, vorba lui Gâdea, Badea, Ciutacu & Co. de la Antenuțe. Jos Băsescu, jos dictatorul!

Recent, a avut loc agresarea unor fete musulmane în București, în centrul capitalei, de către un grup de tineri indignați că domnișoarele purtau văl. Aceștia și-au exprimat revolta minerește, cu mânie

proletară, demonstrând un comportament similar talibanilor. Să sperăm că a fost un caz izolat, o reacție emoțională la atentatele din Belgia. După acest incident din București, la Timișoara s-a declanșat o isterie în masă prin publicarea pe site-ul www.impactpress.ro și distribuirea pe Facebook a unui presupus atentat comis asupra unui român de către cinci musulmani imigranți. Doar că totul era fictiv! Rușinică, rușinică, rușinică!

Mai e cineva căruia aș vrea să-i zic ”rușinică”. E vorba de rățoiul Donald Trump, candidat la președinția SUA. Ascensiunea sa a intrigat multă lume, inclusiv din mediul academic. Spre exemplu, David Livingstone, profesor de filosofie la Universitatea New England, Maine abordează fenomenul ”rățoiul Donald” pornind de la Socrate. După acesta din urmă, politicienii sunt un fel de scamatori infantili care vând iluzii. Iluzii... adică, potrivit lui Freud, credințe pe care le adoptăm și în care credem pentru că vrem să fie adevărate. Nu contează cât se acordă cu realitatea, ci exclusiv cauzele lor psihologice. Vrem să credem că sunt adevărate. Uneori iluziile devin adevărate (de pildă, ”profeții creatoare” – W. I. Thomas – dacă ne retragem banii de la o bancă presupusă falimentară, aceasta chiar poate da faliment). După Freud, fricile și neputințele noastre converg uneori în căutarea unui părinte omnipotent care să ne ofere suportul său (fie în religie, fie în politică).

Dar teoria lui Freud nu evaluează modurile în care politicienii folosesc retorica pentru a câștiga voturi/influență și de ce retorica insecurității și eșecului este cel puțin la fel de puternică precum cea a securității și succesului. Psihanalistul Roger Money-Kyrle ne oferă însă un răspuns în acest caz: pentru ca propaganda să funcționeze, publicul trebuie convins că trebuie salvat de o soartă cumplită, altminteri de neevitat. Procesul presupune câțiva pași: 1. crearea unei stări de mizerie/durere/disperare/lipsă de perspective; 2. generarea unor reacții patogene de frică și ură, convingându-i pe oameni de amenințarea dușmanilor externi și interni; 3. erijarea în lider/partid providențial, mesianic. Este valabil și pentru rățoiul Donald și campania ”*make America great again*”.

Rățoiul Donald gândește (dacă se poate spune ”gândește”) în paradigma și din perspectiva tatălui de familie strict (model frecvent întâlnit la conervatori), considerat superior non-albilor, non-creștinilor, imigranților, femeilor, homosexualilor, asistaților social, arată și George Lakoff, profesor de lingvistică și științe cognitive la Universitatea California, Berkeley. Rățoiul Donald mizează frecvent, în mod simplificat, pe explicațiile și reacțiile bazate pe cauzalitate directă, nu sistemică: dacă vin imigranți, ridicați Ziduri. Dacă sunt 11 milioane imigranți ilegali, deportați-i pe toți. Dacă se strecoară vreun jihadist cu refugiații, expulzați toți musulmanii etc. Iar retorica asta vine ca o mănușă Statului Islamic.

Să ne reamintim totuși cine masacrează civilii. În Siria cel puțin. O fi Statul Islamic ori poate bebelușii musulmani cu sabia în mână și bombe la centură? Să aruncăm acum o privire pe date uitate, din păcate, de media occidentale (nu, nu sunt statistici, sunt copiii și frații noștri), din raportul Syrian Network for Human Rights (pentru perioada 2011 – martie 2016), ca să vedem cine e responsabil pentru victimele-civili în Siria, poate se luminează și rățoiul Donald (deși nu-mi fac iluzii, pare irecuperabil). Cine ucide civili în Siria? Regimul 183.827 (95%), Statul Islamic 2.196 (1,1%). Copii? Regimul 19.594 (91%), Statul Islamic 307 (1,4%). Femei? Regimul 19.427 (91%), Statul Islamic 337 (1,6%). Torturați până la moarte? Regimul 12.486 (99,5%), Statul Islamic 22 (0,2%). Activiști media? Regimul 479 (89,4%), Statul Islamic 26 (4,9%). Medici? Regimul 553 (91%), Statul Islamic 19 (3,1%). Chiar și în timpul acordului de încetare a focului, numai în martie au fost exterminați 588 de civili, dintre care 214 femei și copii.

Dacă în Siria crimele se comit (deocamdată) cu impunitate, mă bucur că măcar în România încep să fie trași la răspundere cei care au săvârșit crime împotriva umanității. Astfel, s-a redeschis dosarul Revoluției, iar torționarul de treabă de la Periprava, din vremea comunismului, Ion Ficior, a fost condamnat la 20 ani de închisoare. La fel ca alți torționari de treabă, nici el nu consideră că a făcut vreun rău, se comporta onorabil, nici nu înjura, doar a crescut într-o familie

de pocăiți. Se purta așa de frumos încât deținuții de la Periprava erau puși să rupă stuf cu dinții (cum, după atâtea bătăi și atâta înfometare, mai aveau dinți în gură?).

Nicolae Tamaziu, veteran de război în vârstă de 100 de ani, retras acum la o mănăstire și care își scrie memoriile, oricât de dureroase (eu nu mai suport, nici memoriile mele, nici ale altora) este un asemenea supraviețuitor al lagărelor de muncă de la Canal. Săpa cu târnăcopul din zori până în seară ca să-și facă norma de trei metri cubi de pământ, mânca... doar bătaie de la gardieni, paie din saltea și așchii de la pat (mult mai consistente decât ce primea de mâncare) și considera că e o sărbătoare să vadă arpacaș la masă. A ieșit de acolo (e un miracol că a mai ieșit) o legumă putrezită de 38 de kile. Bea apă din Dunăre, nu a avut niciodată baie la dispoziție (se curățau cu chiu cu vai într-un cazan), iar în loc de WC era o groapă. Condiții de lux. Deținuților le-a plăcut atât încât niciunul nu a mai vrut să plece de acolo (și li s-a îndeplinit dorința – (mult prea) mulți nu s-au mai întors niciodată).

Au fost atât de încântați de lagărele comuniste încât Iuliana Constantinescu Preduț, supraviețuitoare a torturilor din anchete și a mizeriei din pușcării (deși era însărcinată, apoi a născut!), condamnată și ea la 6 ani de închisoare pentru fapte bune (ajutase niște partizani), și-a numit fiica născută în detenție Libertatea-Justina. La închisoare, din grijă pentru gravide, probabil, a primit și brânză de burduf tăvălită prin fecale, iar gardiana care o trăgea după ea spunea râzând că ”plimbă maimuța”. Unul dintre puținele momente frumoase a fost când a descoperit o declarație de dragoste scrisă pe un săpun trimis de soțul ei: ”Te iubesc mereu, Nicu”.

O veste bună la final, pe lângă redeschiderea dosarului Revoluției și condamnarea torționarilor de treabă din România: cotidianul german Suddeutsche Zeitung a dezvăluit informații (11,5 milioane de documente scurse) despre averile ascunse în paradisuri fiscale (Panama) ale 143 de lideri politici, printre care teroriștii-șefi ai regimului sirian (împreună cu apropiați de-ai Țarului). Ei, au strâns și ei, săracii, economii pentru pensie, un ban muncit din greu... din sudoarea poporului. Bune și micile economii pentru pensii ale

maimuțoilor ăstora implementați de politicieni la ceva! Să-i trimitem la o cură într-o închisoare siriană, nord-coreeană sau poate la Periprava? Vorba băieților de la Taxi, apropo de Catedrala Mântuirii Neamului și smerenie, se aplică și aici: ”Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici”. Și a unui copil emigrant din România în Occident, mare adevăr grăiește el: ”Mami, upstairs e un mess de mama focului!”

Bine că mai sunt unii care au cuvinte ca să se exprime. Îi felicit. Sunt invidioasă. Mie mi se pare că au ajuns toate cuvintele mele tunse, egalizate și unformizate până s-au transformat într-un ”ura” simplu și universal, repetat la infinit, ca-ntr-o povestire a lui Matei Vișniec din ”Cabaretul cuvintelor”. Asta mi-a dat frisoane, m-a cuprins o transpirație rece, am paralizat de groază, dar nu puteam să-mi arăt frica și repulsia decât prin cuvântul ”ura”. ”Ura, ura, ura!” Eu fiind altminteri un înghițitor de săbii profesionist (am înghițit milioane) care însă, la o glumă mai proastă și mai tăioasă a realității, râde uneori isteric până se îneacă cu săbiile și e sfârtecat de ele.

Aș vrea eu să mai scriu o ultimă poezie precum Mija din filmul ”Poezie” al regizorului sud-coreean Lee Chang-dong, femeia bolnavă de Alzheimer care îngrijea un bătrân muribund și, pe lângă acesta, un nepot adolescent cu probleme, implicat într-un viol colectiv la școală, asupra unei colege (urmat de sinuciderea acesteia). Bătrâna asta își căuta refugiu, se elibera și zbura prin poezie. Începuse să frecventeze cursuri și cenacluri literare și încerca să scrie la rândul ei o poezie. Prima (și ultima), ”Cântecul lui Agnes”, i-a dedicat-o fetei sinucigașe, violate de nepotul său, a cărei moarte o obseda, o îndurera și o făcea să se simtă vinovată. Dar mie acum mi-au înghețat inspirația și râsul nevrotic și nu pot să răspund decât”ura!” Bună și ”ura” la ceva! ”Ura, ura, ura...”

XXXVII. Concert la Palmira în memoria victimelor DNA, cuvioși închinători... la propriul portret, curățați cu succesuri cu ajutorul dezinfectanților diluați din spitale

12 mai 2016

Unii politicieni precum dictatorul african Mugabe se închină evlavioși în fața propriului portret. Asemenea politicieni se găsesc cu duiumul și în România (și nu numai aici, din păcate, peste tot). Unii au exclusiv meritul de a fura, a fi impostori, a trăda, a te corupe și, eventual, a ucide sau a face genocid. În Siria, măreții și glorioșii conducători se pot premia și pentru crime împotriva umanității, plasând angelic culpabilitatea asupra Statului Islamic sau a intelectualilor, activiștilor, medicilor, bebelușilor ori a femeilor însărcinate. Iar Obama și ONU (încă) se uită și nu văd nimic.

În ciuda ”implicării” competente și dezinteresate a ONU (”*united nothings*”) și a lui Obama, decretat pe merit ca cel mai neinfluent președinte de presa americană (de ”o anumită parte a presei” măcar), negocierile de pace pentru soluționarea conflictului sirian întâmpină probleme și mai departe. Reprezentanții regimului sirian continuă să taxeze opoziția ca ”teroriști” și evită sistematic discuțiile serioase despre un guvern de tranziție fără teroristul-șef la cârmă. Astfel, este nevoie de presiune din partea Țarului pentru a determina regimul sirian să respecte acordul de încetare a ostilităților, a declarat al-Muslat, reprezentant al opoziției (Înaltul Comitet pentru Negocieri): dacă Țarul are influență, nu o utilizează, iar dacă nu are, nu te poți baza oricum pe el.

Uau, se poate cineva baza pe Țarul, chiar dacă ar avea o anumită influență? Doar că va produce, în continuare, surprize, surprize... Una mai plăcută decât alta. Pretutindeni pe pământ. Și-și va acorda apoi singur premiul Nobel pentru pace. În contextul escaladării violențelor din Siria (încălcarea acordului de încetare a ostilităților din partea regimului), al deteriorării situației umanitare, al refuzului autorităților de a elibera prizonierii și, în același timp, nemulțumiți de soluțiile parțiale de tranziție (propunerea unui guvern de uniune

națională sub conducerea teroristului-șef pentru o perioadă determinată), pentru a face presiune asupra regimului sirian şi a Rusiei, consiliul opoziției a încercat să boicoteze a treia rundă de negocieri de pace.

După ce a rămas o vreme pentru ”discuții tehnice” la Geneva, ulterior, pe parcursul intensificării luptelor, membri ai consiliului opoziției au părăsit orașul negocierilor de pace. Revoltat de violările repetate și grave ale acordului de încheiere a ostilităților, Riad Hijab, șeful consiliului opoziției, a cerut marilor puteri să intervină prin presiuni sporite asupra regimului pentru a obține reevaluarea acestei înțelegeri.

Se pare că mai e ceva de lucru până la pace, ameliorarea situației umanitare, democratizarea și stabilizarea Siriei. Până atunci, într-un gest oficial de solidaritate față de refugiați, doamna Merkel a vizitat tabăra Nizip din Gaziantep, Turcia (5.000 persoane), împreună cu preşedintele Consiliului European, Donald Tusk şi vicepreşedintele Comisiei Europene, Frans Timmermans, și a inaugurat un centru de asistență pentru refugiați (unde copiii se pot juca, pot derula activități artistice și au la dispoziție consiliere psihologică). Însă, conform organizațiilor pentru drepturile omului, situația se prezintă complet diferit în alte tabere, iar turcii continuă să aresteze, să bată și să împuște refugiați la graniță (circa 30 uciși de la începutul anului potrivit datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului).

Dacă refugiații din Turcia au beneficiat de vizita formală, mai mult sau mai puțin productivă a doamnei Merkel, în Siria s-a reușit în cele din urmă o operațiune de amploare în sprijinul victimelor din zonele sub blocadă: 500 răniți evacuați din patru asemenea teritorii (cea mai mare astfel de operațiune de până astăzi), jumătate dintre aceștia provenind din localități asediate de rebeli (Foua și Kefraya), ceilalți din zone aflate sub blocada regimului (Zabadani și Madaya). Similar, la Rastan (circa 120.000 de oameni) a ajuns cel mai mare convoi umanitar de până acum într-o zonă sub blocadă guvernamentală (65 de camioane cu mâncare și medicamente).

Sunt realizări, dar reprezintă echivalentul unui bob de orez și al unei aspirine, iar situația pe teren este și în prezent foarte gravă. Mai exact, nu a fost eliberat niciun prizonier și foarte probabil nu voi mai găsi nici un fir de păr încleiat de sânge sau o unghiuță smulsă din cineva pentru a o îngropa, se știe doar că în Siria sunt violați și torturați până la moarte chiar și copiii, deși eu mă încăpățânez să rămân o Antigonă neînțeleasă și ridicolă și îmi continui deznădăjduită căutările, izbindu-mă bezmetic de Ziduri, la început isteric, apoi din ce în ce mai anemic, din inerție, până mă prăbușesc. Și o iau de la capăt.

Mai mult, nici blocadele regimului nu au fost ridicate: la Daraya, de pildă, de peste 1.285 zile regimul a blocat orice ajutor, în timp ce țări occidentale ca SUA, Franța, Marea Britanie, Germania și Olanda, implicate în intervenții militare în Siria, livrează aerian bombe, nu pâine. Și, din păcate, în ciuda acordului de încetare a ostilităților, continuă masacrele regimului asupra civililor, cu suport rusesc, conform datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului: în Alep (în oraș 253 victime dintre care peste 80 femei și copii, în perioada 22-30 aprilie, respectiv 60 în împrejurimile orașului în intervalul 22-24 aprilie), Idlib (37 civili uciși la Maarrat al-Nu'man, în atacuri inclusiv asupra pieței de legume, apoi din nou în ultimele zile 25 victime în orașe din Idlib și Maarrat al-Nu'man), Douma (13), Kafr Nabl (7), Kafranbel (10) și în alte părți, ba chiar, culmea performanței militare în lupta anti-terorism, peste 30 civili exterminați și peste 80 răniți într-o tabără de refugiați, Kamounia.

Au masacrat inclusiv 5 membri ai trupelor de salvare "Căștile Albe" ("White Helmets" – Syria Civil Defence), targetând împreună cu avioanele rusești centrul lor de instruire din Atareb. Faptele bune continuă să fie condamnate pe pământ, iar cele rele premiate, eventual cu premiul Nobel pentru pace. De asemenea, ultimul doctor pediatru (Muhammad Maaz) din cel mai mare oraș al țării, Alep, a fost ucis în bombardamentele asupra spitalului Al-Quds (27 morți din personalul medical!) și linia utilizată pentru livrarea ajutoarelor umanitare a fost distrusă. În ultima vreme, guvernul sirian (cu sprijin rusesc) s-a pregătit să asedieze Alep, pe motiv că e controlat

dominant de al-Nusra (al-Qaida). Mă întreb: oare ultimul concert rusesc de la Palmira, eliberată de sub ocupația Statului Islamic, o fi fost oare pentru susținerea civilizației și în memoria acestor victime, așa cum s-a spus, de altfel?

În ciuda retragerii oficiale, Rusia participă la masacrele regimului din Alep (și din alte părți) și își păstrează o prezență militară puternică în Latakia (avioane SU-34, SU-24, SU-35, elicoptere Mi-28, Mi-24) pentru a arăta lumii cine face jocurile în Orientul Mijlociu. Iar acordul de încetare a ostilităților a fost greu încercat din cauza nenumăratelor încălcări ale sale din partea regimului (cu suport rusesc). Recent, pe 4 mai a fost încheiată o nouă înțelegere între Rusia și Statele Unite pentru a extinde acordul de încetare a ostilităților asupra Alep. Regimul sirian a anunțat și el un armistițiu de 48 ore în Alep începând cu ziua de 5 mai, după ce au produs peste 300 victime-civili în ultimele două săptămâni. Mai crede cineva ceva? ”Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”

Numai în luna aprilie au fost masacrate 3.116 persoane, dintre care 859 civili, după datele Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului. Câte un civil este ucis la fiecare 25 de minute. Interesant, și în România, țară democratică, pe timp de pace, o dată la trei zile un copil moare într-un accident sau într-o agresiune. O dată pe lună un copil este ucis din cauza unei bătăi în România. Nu cu multă vreme în urmă, un copil a fost omorât cu pietre la o școală din Slobozia, iar polițistul Felix Cilibiu (Iași) a bătut și a călcat cu boncacii un copil cu handicap (care furase un pachet de țigări!) și i-a dat să mănânce țigările ca să se învețe minte, apoi l-a scuipat pe vărul băiețelului. Era în România, nu la Statul Islamic ori în închisorile regimului sirian. Și eu nu aud, în continuare, decât urlete și tăcere... a pumnului în gură.

Bine ar fi dacă am întâlni pretutindeni politicieni cu bun simț și polițiști prietenoși ca cel care s-a prezentat la grădiniță la un băiețel emigrant din România în Occident, dovadă mărturia acestuia: ”Mami, a venit policeman la grădiniță și a fost nice, nu a mușcat pe nimeni și nici nu a plâns. Și a adus fireman stickers!” Ori ca cei care au oferit pături pentru refugiați și s-au jucat cu copiii lor. Ce e bizar e că lumea încă rezistă și poate rămâne umană în asemenea condiții. La

nevoie, să apelăm cu toții fie la polițiștii ăștia drăguți, fie la operațiunile de salvare ale maică-mii precum alertarea poliției și a pompierilor (la începutul anului) pentru a stinge focul... de pe aragazul meu, de la broccoli, în urma unei suspiciuni de sinucidere, într-un moment în care eu, de fapt, îmi ceream scuze (pe blog) pentru prea multă fericire. Să le recomand și activiștilor din Siria, poate dă rezultate.

Prea multă fericire și în cazul refugiaților. Dar nu sunt nici ei singuri. Asta nu pentru că, în mod ingenios, responsabil și unitar (logic, nu?), Comisia Europeană se străduiește din nou să impună un sistem de relocare prin cote a refugiaților (prevăzând sancțiuni de 250.000 de Euro pentru fiecare refugiat refuzat) ori fiindcă doamna Merkel s-a dus la o tabără de refugiați din Turcia, ci mai curând prin gesturile de solidaritate ale celorlalți. De pildă, actrița Kate Blanchett a vizitat tabăra de refugiați Azraq din Iordania și a văzut o piesă pusă în scenă de copiii refugiați, vorbind despre traumele lor, pierderi, incertitudinile viitorului, inclusiv căsătoria precoce (fetele trebuie să renunțe la școală și să se mărite la o vârstă fragedă pentru a obține un ipotetic suport).

De asemenea, regizorul Marcel Mettelsiefen va lansa curând filmul despre copiii războiului din Siria, ”*Children on the Frontline*”. Una dintre fetițele siriene filmate recunoaște că murea la fiecare atac al regimului și îi arată regizorului (se preface căzută). Tatăl ei, luptător la rebelii moderați de la FSA - Armata Siriană Liberă, a fost și el răpit de Statul Islamic. Dezamăgită de revoluția confiscată de Statul Islamic și disperată din cauza dispariției soțului ei, mama cu cei patru copii a decis să se refugieze, deși toți erau foarte atașați de țară și de orașul lor, Alep. Le e dor până și de dărâmături și de penele de curent. Războiul îi urmărește atât în Turcia, cât și în Germania. La trecerea unui elicopter în Turcia, fetița țipă și se ascunde, crezând că va arunca bombe-butoi. Însă, în ciuda dificultăților, încearcă să meargă mai departe.

Nu toți susțin refugiații precum regizorul și actrița amintiți mai sus. Astfel, Khairuldeen Makhzoomi, refugiat irakian, student la

Berkeley, a fost dat jos din avion pentru că vorbea la telefon în arabă. O pasageră a crezut că proferează amenințări, s-a speriat și a alertat personalul de bord. Când și-a dat seama că toată lumea se uita fix la el, a vrut să încheie conversația la mobil, dar era prea târziu. A fost scos din avion, apoi preluat de agenții federali și interogat.

Ce să mai zicem de Raed al-Saleh, șeful trupelor de intervenție civilă ”Căștile Albe” (Syria Civil Defence - ”White Helmets”), salvatoare a peste 40.000 de vieți în Siria, căruia i s-a comunicat că viza i-a fost anulată și că trebuie să se întoarcă în Turcia fix la intrarea în Washignton D.C. pentru decernarea unui premiu în domeniul umanitar! USAID, Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională care a furnizat peste 20 milioane de dolari către organizația de voluntari a lui Raed, și-a cerut scuze pentru incident. Viza era valabilă până în septembrie 2016 și Raed nu a fost informat în prealabil despre vreo problemă în legătură cu aceasta. Să zic vorbele alea care se rostesc când nu mai ai nimic de spus? ”Supercalifraglisticexpialidocious”. ”Barzăcopilviezure” (moștenirea noastră dacă). ”Pneumonultramicroscopicsilicovolcaniconioză”.”Kuaseukuakuaukuakuakuaua”.

Și în România continuă sfidările bunului simț. Cât fac 2+2? Dragnea rămâne președinte PSD în ciuda condamnării la doi ani cu suspendare în dosarul ”Referendumul”. Singurul exclus din PSD e Zgonea (pentru că a protestat și i-a cerut demisia lui Dragnea), iar fostul premier Mickey Mouse Copy-Paste se află din nou în ascensiune... spre funcția de președinte al Senatului. În plus, încă mai apar candidați penali la alegerile locale: hm, mai pe nicăieri... adică în Alba, Arad, Argeș, Bacău, Bihor, Bistrița-Năsăud, Brașov, Botoșani, Călărași, Constanța, Galați, Gorj, Hunedoara, Ialomița, Iași, Maramureș, Neamț, Olt, Prahova, Sălaj, Sibiu, Suceava, Timiș, Teleorman, Vaslui.

Mai mult, în pofida deciziei Sinodului BOR de a interzice implicarea politică a preoților (cu excepția celor care concurează la alegerile locale pentru un mandat de consilier, sunt independenți și beneficiază de aprobarea superiorilor), unii candidează pentru posturi de primari independenți/din partea unor partide (înscriși sau nu în

acestea): Suceava – 2 (PNL), Buzău – 1 (independent), Argeș – 1, preot implicat în sex cu minore (Partidul pentru Argeș și Muscel), Cluj – 1 (independent), Sibiu – 1 (PNL), Mehedinți – 1 (ALDE), Vrancea – 2 (nu s-au comunicat detalii cu privire la formațiunea din care provin). Candidaturi la fel de inspirate ca cea a regelui Mihai la președinție ori a lui Marian Munteanu la primărie. Ce să mai facem? Să-i curățăm cu dezinfectanții diluați din spitale? ”Un popor care alege politicieni corupți, impostori, hoți și trădători nu este victimă, ci complice” (G. Orwell).

Să nu ajungă cumva popii ăștia ca dictatorul african Mugabe să se închine mai curând în fața propriului portret decât în fața lui Dumnezeu. Ori ca acei cocalari de la noi din Arad care au folosit țuică în loc de apă pentru fundația vilei lor. Și nici mie să nu mi se urce la cap după ce am obținut un punctaj ridicat la un test de rezistență la stres (226%) și, totodată, diplomă de ”geniu” la alt test pe Facebook (la care majoritatea înregistrează scoruri mari, cred). Vai, erau singurele diplome care-mi lipseau, după cea de fotomodel de acum douăzeci de ani, eu considerându-mă de obicei complet neputincioasă, urâtă cu spume și proastă de dau în gropi (pardon, din abis în abis). Da, din abis în abis. Nu mai cunosc decât agonia și extazul. Culmea agoniei și angoasei în cazul meu: mi-e frică să nu-mi pierd coșmarurile sau să le uit și, odată cu ele, propria identitate. Și, vorba unuia de pe Facebook, oricum o dai, ajungi ”exaustipated” (exausted & constipated).

Dar, în cele din urmă, dacă mai scoate frustrarea un sărman scuipat intelectual și o limbuță să ne lingem cicatricele și rănile, ”sinceritatea este forma cea mai îndrăzneață a curajului” (W. S. Maugham), cât de incomod și cutremurător ar fi adevărul. La rândul meu, ”din bube, mucigaiuri și noroi / iscat-am frumuseți și lucruri noi.” (Arghezi). Sincer, eu am avut întotdeauna oroare de urâtul din jurul nostru și am căutat frumosul din rațiuni de salvare. Din motive ”est-etice”, cum zicea Monica Lovinescu. Frumusețea din sufletul nostru. ”Frumusețea va salva lumea” (Dostoievski). Și dacă nu va salva nimic, ce dacă? Poate că binele nu învinge răul, dar nici răul nu învinge binele. Binele nu poate fi învins. Și cred că secretul fericirii

este recunoștința (la mine, paradoxal, e și nemulțumirea un asemenea secret), iar ”mulțumesc” reprezintă cea mai bună rugăciune. ”Dacă singura rugăciune pe care ai spus-o în viață ta a fost „mulțumesc”, aceasta este suficient.” (Meister Eckhart).

XXXVIII. Plasă cu Cioran și cuvinte frumoase cu ”v” (viziune și verticalitate) pentru motanii hipsteri și zombie de la ONU/ambasada Rusiei și pentru românii care au inventat apa

31 mai 2016

Ce mă făceam dacă, atunci când lucram în cercetare de piață, aș fi pierdut vreun deadline? Cred că era mai important decât sufletul. Acum nu, dar un deadline e încă sfânt și nenegociabil. Din păcate, nu și pentru ONU. Acesta din urmă, laolaltă cu marile puteri, se încadrează în deadline-uri la fel de mult ca politicienii noștri (avem parte poate numai de *dead*, nu și de *line*). Astfel, în timp ce oamenii continuă să sufere și să moară în Siria, grupul de 17 țări care susțin procesul de pace din Siria s-au întâlnit pe 17 mai la Viena pentru revitalizarea acordului de încetare a ostilităților și relansarea negocierilor de pace.

Însă, deși s-a cerut la unison revigorarea acordului de încheiere a ostilităților și facilitarea livrării ajutoarelor (containere cu apă, mâncare și medicamente, distribuite în zonele sub blocadă de Programul Alimentar Mondial (ONU) de la 1 iunie, în cazul în care mai este restricționată intrarea), marile puteri nu au putut cădea de acord pentru a stabili o dată a unor noi negocieri de pace, iar opoziția a plusat că nu va participa la discuțiile de pace de la Geneva fără îmbunătățiri concrete pe teren (implementarea acordului, ridicarea blocadelor, accesul convoaielor umanitare). Deadline-ul pentru realizarea unui guvern de tranziție de uniune națională este pe 1 august. Facem pariu că îl vor respecta desigur, adică probabil (că nimic nu e sigur), logic, nu? Bune și deadline-urile la ceva!

De asemenea, la Viena s-a convenit asupra sancționării celor care încalcă acordul de încetare a ostilităților, precum și a celor care blochează ajutoarele, mergând până la excluderea de la negocierile de pace de la Geneva și armistițiu, aceștia fiind, în același timp, raportați la Consiliul de Securitate ONU. În plus, s-a discutat despre găsirea unor mijloace de separare între al-Nusra (al-Qaida) și ceilalți

rebeli, pentru a nu mai fi cu toții bombardați ca la Alep. Însă teroriștii-șefi continuă să își privească adversarii ca ”teroriști” și încearcă să impună lumii viziunea lor îngustă.

Înainte de meetingul celor 17 țări de la Viena, Rusia a solicitat la ONU ca două grupări rebele islamiste importante (Jaish al-Islam / Armata Islamului, finanțată de Arabia Saudită și Ahrar al-Sham, susținută de Turcia și țările din Golf), parte a acordului de încheiere a ostilităților, să fie trecute pe lista neagră a teroriștilor la ONU, dar Marea Britanie, Franța, Statele Unite și Ucraina au stopat acest demers (era necesar consensul a 15 țări). Aceasta ar fi agravat situația, într-o perioadă în care ar fi trebuit să se manifeste eforturi de detensionare.

În cazul concret al orașului Alep menționat mai sus, armistițiul de 48 ore decis de regim (început marți pe 4 mai), excluzând al-Nusra (al-Qaida) și Statul Islamic, a fost extins în zilele de marți-miercuri 10-11 mai. Au fost uciși peste 300 de civili până acum în Alep. Cu toate acestea, echipele de salvare își continuă misiunea, iar puținii rămași încearcă să reziste: unii savurează până și în aceste condiții viața, de pildă, merg la evenimente culturale ori fac baie în piscină (ca activistul media Ismail Abdalrahman)! Și, apropo de Alep, în Rusia ministrul apărării anunță că au ajuns camioane cu arme chimice la Alep, iar ambasada Rusiei tweetuiește că ”*Extremists near Aleppo received several truckloads of chemical ammo*.” (”Extremiștii de lângă Alep au primit câteva camioane cu arme chimice”).

Toate false, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, logic, nu? O nouă campanie de dezinformare. Imaginea atașată de ambasadă face parte din jocul video ”Command and conquer” (unde americanii și chinezii se unesc pentru a lupta împotriva teroriștilor). Internauții au reacționat prompt, publicând fotografiile reale ale teroriștilor (păpușele, pisicuțe sau imagini din jocuri video). Vă ajutăm în lupta anti-terorism, tocmai l-am identificat pe jihadistul-șef cel mai periculos, motănelul ăsta lățos cu căciuliță, papion, vestă și ochelari falși de hipster eventual. Curând, ambasada Rusiei a recidivat, cu un tweet ”*Russia will continue to fight nazism*” (”Rusia va continua lupta cu nazismul”), însoțit de o imagine foarte inspirată din filmul

cu zombie ”Dead Snow”. Bravo, așteptăm noi mărețe și glorioase dez...informări de la ambasada Rusiei!

În timp ce politicienii dezbăteau, iar amabasada Rusiei informa lumea... din jocuri video și filme cu Zombie, ajutoarele erau încă restricționate de regim în zonele sub blocadă (pentru sute de mii de oameni). Până în prezent, ONU nu a livrat ajutoare decât pentru aproximativ 160.000 de persoane (din circa un milion sub blocadă!). Până și Stephen O’Brien, reprezentant ONU, secretar general adjunct pentru Afaceri Umanitare, recunoaște existența a peste 500.000 de oameni sub blocadă, precum și împiedicarea accesului la ajutoare pentru 40% din populația din Alep, Al Wa’er și Talbiseh în luna mai, anul curent.

În Daraya, localitate aflată sub blocadă geuvernamentală de aproape 4 ani, un convoi ONU a adus numai lapte pentru bebeluși, truse de igienă, medicamente și vaccinuri. Dar convoaiele au fost oricum oprite de armata regimului, pe motiv că acestea conțin lapte pentru bebeluși și nu sunt permise decât medicamentele. Soldații regimului au scotocit prin camioane și au sustras medicamente. Și acum, la urma urmei, să-i hrănim pe toți cu o aspirină (eventual a săracului)? Copiii sunt amețiți și leșină de foame (adulții, și ei). Apoi, probabil ca să uite de foame și de boli și să le dea altă preocupare, au fost bombardați (chiar dacă Daraya face parte din acordul de încetare a ostilităților).

Să-i bombardeze și pe sărmanii refugiați palestinieni din tabăra Khan Eshieh ca să uite de foame și de boli! Aceștia, 12.000 de persoane (dintre care un sfert copii) au rămas fără mâncare și apă, conform unui raport ”Salvați copiii!” , din cauza închiderii rutelor de aprovizionare și a bombardamentelor. Din fericire, măcar la Harasta (localitate de 11.000 persoane), aflată sub blocadă guvernamentală, Crucea Roșie a adus mâncare, medicamente și truse de igienă, iar la Deir al-Zour (peste 100.000 locuitori, oraș sub asediul Statului Islamic), s-a reușit descărcarea din avion a 26 comtainere umanitare cu mâncare și medicamente.

Și, pentru că tot vorbeam de Deir al-Zour și blocadele Statului Islamic, acesta din urmă se așteaptă și el la asediu la ”capitala” Raqqa, așa că a decretat stare de urgență, încercând să-și protejeze obiectivele strategice și relocând personal. E atât de disperat (a pierdut peste 22% din teritorii) încât s-a răzbunat cu atentate în teritoriul alawit, în zonele-cheie ale regimului sirian (Tartous și Jableh), a distrus elicoptere la o bază rusească (T4, pe drumul dintre Homs și Palmira), a ajuns până la spitalul din Marea (gata să ia ostateci), vinde sclave sexuale pe Facebook cu 8.000 de dolari, își continuă execuțiile macabre (2.162 civili uciși după datele Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului) și, iată, culmea performanței jihadiste, a aruncat în acid azotic 25 de ”spioni” până li s-au dizolvat toate organele (la Mosul, în Irak).

Din nefericire, atitudinea față de refugiați se demonstrează uneori la fel de umană ca cea a Statului Islamic și a regimului sirian în raport cu prizonierii, chiar în țări care și-au asumat povara a milioane de refugiați (de exemplu, Turcia – 2,7 milioane). Astfel, grănicerii turcii continuă să împuște, să aresteze și să bată refugiații, iar poliția slovacă a tras asupra unei mașini cu refugiați, rănind o femeie din Siria. După închiderea rutei balcanice, Mediterana a înghițit circa 700 refugiați, pe drum spre Italia, numai în ultimele săptămâni (nu e marea, săraca, de vină, dimpotrivă, ea se arată mult mai blândă, prietenoasă și primitoare decât (unii) oameni, să ne aducem aminte cum îl legăna și-l mângâia cu valurile sale pe băiețelul kurd înecat, Aylan, a cărui poză a ajuns viral).

Angelina Jolie, trimis special ONU pentru refugiați, solicită implicarea întregii planete și condamnă la rândul ei politica fricii și a diviziunii în legătură cu refugiații. Dar autoritățile și ONU sunt, ca de obicei, în impas: Agenția ONU pentru Refugiați are nevoie de circa jumătate de miliard de dolari pentru a asigura condiții minimale pentru refugiați (deține doar 158 milioane dolari din 728 milioane necesare), altminteri milioane dintre aceștia riscă să devină fără adăpost. Potrivit lui Felippo Grandi, Înaltul Comisar ONU pentru refugiați, mai puțin de 1% din 20 de milioane de refugiați au fost

relocați anul trecut. Problema nu poate fi rezolvată prin ignorarea ei ori prin expulzarea refugiaților. Numărul refugiaților a atins 60 de milioane la nivel global! De asemenea, ”Salvați copiii” a semnalat că doar unul din patru copii refugiați frecventează școala.

Mai mult, refugiații proveniți din țări aflate în război cum e Siria, se luptă nu numai cu traumele fizice și psihice, cu condițiile precare de trai, cu accesul redus la educație și lipsa perspectivelor, ci și cu probleme grave de sănătate. De pildă, în Iordania (care adăpostește 1,4 milioane de refugiați), o treime dintre aceștia se confruntă cu o dizabilitate sau cu o problemă de sănătate gravă. Protezele, fizioterapia și medicamentele sunt scumpe, pentru mulți inaccesibile. Dar, fie și în asemenea condiții, refugiații cu dizabilități din taberele Zaatari și Azraq au voință, nu renunță la luptă, nu cerșesc mila nimănui, își păstrează simțul umorului, fac exerciții fizice, joacă jocuri și chiar participă la o cursă nebună cu cărucioarele, împreună cu Nikki Fox, corespondent BBC (tot o persoană cu dizabilități).

Interesant, a existat cineva care a semnalat problema crizei sistemului internațional pentru refugiați cu douăzeci de ani în urmă. Acest vizionar a fost James Hathaway, coordonator al Programului Juridic pentru Refugiați (*Refugee Law Programme*) de la Universitatea Michigan. El a arătat încă de atunci că responsabilitatea primirii refugiației ar trebui împărțită mai echilibrat între state și a propus un sistem ONU de cote pentru refugiați în acest sens. Convenția pentru Refugiați datează din 1951, de când s-a încercat protejarea refugiaților europeni din al doilea război mondial. Aceasta are însă nevoie de reformă.

Astfel, experții în drepturile refugiaților susțin că definiția refugiatului este mult prea îngustă (persoane care fug de persecuții) și, simultan, nu sunt clar delimitate obligațiile statelor unde ajung refugiați (se precizează doar că refugiații nu pot fi deportați într-o țară unde riscă viața sau libertatea). De asemenea, lipsesc mecanismele de aplicare a legii, acestea rămânând la bunul plac al statelor. Mai mult, repatrierea rapidă a refugiaților (prevăzută inițial) nu mai este de actualitate. De teama unui rău mai mare, ONU s-a opus reformei până acum. Totuși, agenția pentru refugiați ONU

trebuie să facă eforturi de modernizare și implementare a drepturilor refugiaților, iar povara să fie distribuită mai echitabil între state.

Oricum, chiar dacă va exista un sistem pentru refugiați reformat, acesta nu poate fi pus în practică fără o altfel de abordare a refugiaților, atenționează Roni Amit, cercetător senior la *African Centre for Migration and Society* din cadrul universității Witwatersrand Johannesburg. Aceasta apreciază că niciun sistem pro-refugiați, oricât ar fi de bun, nu poate fi aplicat câtă vreme refugiații sunt considerați ”imigranți economici” sau ”riscuri pentru securitate/teroriști”. De aceea, e necesară schimbarea discursului despre refugiați și discutarea despre beneficiile economice aduse de aceștia.

Situația refugiaților de astăzi seamănă cu cea a evreilor din al doilea război mondial. Și atunci, singura țară care și-a crescut cotele de evrei refugiați a fost... Republica Dominicană! O descriere nuanțată și subtilă a condiției evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial apare în ”Bulevardul de centură”, romanul lui Patrick Modiano. Scriitorul abordează ingenios o temă altminteri cunoscută, căutarea tatălui și a identității și conturează o lume de fantome (cetățeni-fantomă evrei), fără perspective, fără speranță, cu drumuri înfundate, Ziduri, Auschwitzuri mai mult sau mai puțin evidente și Antigone de la Auschwitz (similar, Saul din filmul ”Fiul lui Saul”), Antigonele siriene, poate și eu pentru că îi caut pe cei dispăruți din toate epocile și de pretutindeni, inclusiv Antigonele astea). Impresionant sacrificiul băiatului, Serge Alexandre, de a ierta tatălui, Chalva, faptele rele și chiar absența, de a-l căuta neîncetat și de a se lăsa arestat împreună cu el (asta pe motiv că sunt diavoli și lepădături de evrei, tot așa cum sunt refugiații teroriști).

Și eu, și Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu), și refugiații, și voi, noi toți știm despre ce e vorba: o lume în care ești negat și abandonat, una în care te afli în lanțuri, pe Elbrus, devorat de bestii antropofage și, cu ultimele puteri, te rogi ca zeii să vină să te scuipe ca să te bage în seamă și, astfel, să-ți confirme existența. Cerșești să fii răsplătit măcar cu niște flegme divine (suntem născuți

din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita) ca o dovadă a existenței tale, dar nu se mai întâmplă nici asta, ești pur și simplu ignorat. Apoi, nimic nu mai contează, nu-ți mai dai seamna de nimic, nu mai înțelegi nimic, doar că se continuă coșmarul și ești redus la agonie și descompunere până nu mai rămâne din tine nici stânca/Zidul de care ești înlănțuit.

Însă mai bine să lăsăm lucrurile astea deprimante și să ne gândim la viitor. Care viitor? Ăsta e cuvântul cu ”v” de care am și eu cea mai mare fobie (mai e și un cuvânt cu ”p” care mă înspăimântă și pe care nu-l voi găsi niciodată (complet) pe pământ... ”pace”). Ce să (mai) facem? Jocurile sunt concepute ca să pierzi și, totuși, trebuie să pariem (fie și pascalian), asta am învățat când lucram la cazinou pe vremea studenției. ”*Place your bets, please*!” Un singur lucru să nu-l pierdem: sufletul. Hm, hai acum să găsim alte cuvinte cu ”p” și cu ”v” mai simpatice. Cu ”p”: Promy / Prometeu, Piersicuță / Pesi (motanul, titanul și nepotul nostru, îngeraș păzitor acum), pisică, prietenie, părinte, previziune, putere (să fim la putere, dacă nu în putere, să ne luptăm să fim stăpâni pe noi înșine), pasiune, perseverență, probă, precizie, piruetă, partitură, penis, palincă.

Și acum cu ”v”: vacanță, veselie, vitejie, virtute, valoare (îmi sună cam artificial, manelist), vis, vers, vertij, vernisaj, virtual, vindecare. Vindecare? Oare vrăjitorii ăștia ca Mama Omida, guru care le știu pe toate precum Cristian Tudor Popescu / Monica Tatoiu sau românii care au inventat apa (conform ”Vax populi”: ”Cine a inventat apa?” ”Păi, românii!”) or putea vindeca și boala puterii, cea mai grea boală? Mai bine iei plasă cu Cioran (la propriu, plasă inscripționară cu citate... o inițiativă inspirată, ”Tricocultura”, a unor tineri din Cluj) decât cu candidații la primărie care promit metrou în Ardeal, tunel sub Dunăre, parcări mecanizate smart, auobuze electrice, canalizare în pustiu (exclusiv pe terenul primarului) ori case gratis. Stați puțin, am descoperit alte trei cuvinte cu ”v” foarte frumoase: victorie, verticalitate, viziune. Să le repetăm împreună: victorie, verticalitate, viziune, victorie, verticalitate, viziune, victorie, verticalitate, viziune...

XXXIX. Troli, fantome și penali care știu doar să bată recordul pentru cel mai mare mic, rămași fără semnal și manele la maxim, în vacanță în Siria

14 iunie 2016

Știe cineva ce gândește Țarul și ce mai pune la cale în Siria și în alte părți? Să îi chemăm pe mama Omida ori pe Cristian Tudor Popescu să ghicească ce surprize, surprize mai pregătește Țarul? Rusia acceptă acum, teoretic, opoziția la negocieri, dar încă îl susține pe teroristul-șef din Siria (ceea ce nu reprezintă o soluție viabilă de stabilizare a țării pe termen lung și pe care opoziția o respinge, de altfel, vehement). Țarul a izbutit să întărească regimul sirian, devenind frate de sânge al acestuia... sângele medicilor, jurnaliștilor, activiștilor, femeilor însărcinate și al bebelușilor. Se poate spune că armata siriană cu suport rusesc a obținut unele succesuri militare, însă nu a reușit să elibereze, de pildă, Alep, controlat dominant de rebeli ori alte victorii decisive. Unii apreciază chiar că progresul armatei siriene nu se datorează Rusiei, Iranului sau Hezbollahului, aliate regimului, cât presiunilor asupra Turciei de a-și închide rutele de aprovizionare pentru grupările rebele (asta a avut un impact negativ și asupra rebelilor moderați de la Armata Siriană Liberă).

Interesant, în ciuda avansului armatei siriene, opoziția (mai mult sau mai puțin) moderată încă ocupă aproximativ o treime din teritoriul Siriei. La fel, regimul și jihadiștii de la Statul Islamic – fiecare circa o treime. Iar recent, Rusia a înregistrat o nouă lovitură: a pierdut arme (inclusiv elicoptere) în atacurile jihadiste de la bazele sale (de pildă, la T4, pe drumul dintre Homs și Palmira), deși, în ”dulcele stil clasic”, respinge vehement acest lucru. Rusia neagă orice incidente apărute pe parcursul implicării sale militare oficiale în Siria (piloți dispăruți, elicoptere distruse, atacuri la spitale, școli, piețe sau tabere de refugiați etc.). Putem prevedea asemenea declarații, spre deosebire de surprizele Țarului.

Mai mult, acesta se folosește de noul război rece cu Statele Unite și de cel cald din Siria ca să distragă atenția populației ruse de la

prăbușirea economiei și de la excesele măreților și gloriosilor conducători precum Țarul și regimul său. La rândul său, Iranul, suporter devotat al regimului sirian, cu toate că aprobă formal prezența opoziției în guvernul de tranziție, își urmărește propriile obiective geostrategice, căutând să-și mențină influența în Siria, Liban și Irak.

Și, acum, noi surprize, surprize din partea regimului sirian: a oprit bombardamentele, a eliberat prizonierii din închisori, a ridicat blocadele și a permis ajutoarele, iar teroristul-șef și-a dat demisia. Aș vreau eu să fie așa, dar, din păcate, nu, nu e. Regimul sirian a încălcat noul deadline convenit pentru 1 iunie în ce privește distribuirea ajutoarelor umanitare în zonele sub blocadă. Logic, nu? Ah, știam dinainte că le respectă la fel de mult ca politicienii noștri și ca ONU. Nu aveam nevoie de ajutorul mamei Omida sau al lui Cristian Tudor Popescu pentru a ghici. Ca să lase impresia că fac ceva, pe principiul revoluționar ”Mircea, fă-te că lucrezi” sau al combinațiilor ingenioase ale muncitorului Dorel, Statele Unite, Marea Britanie și Franța au presat ONU, Rusia și Iran pentru livrarea aeriană a ajutoarelor umanitare în zonele sub blocadă. Într-un final, au ajuns convoaie umanitare la Muadamiyat al-Sham (Ghouta de Vest) – 17 camioane cu 4.500 pachete cu mâncare și 1.200 saci de făină.

Au fost trimise și la Daraya, însă, din nefericire, iar nu conțineau mâncare, ci doar lapte pentru bebeluși și medicamente. În Daraya, copiii încă beau apă mlăștinoasă și savurau prăjituri din noroi. Mult mai sănătoase și nutritive decât propaganda pe care n-o mai gustă nimeni! În cele din urmă, au sosit la Daraya, pe 10 iunie, primele camioane cu mâncare (orez, linte, năut, fasole, bulgur, ulei și zahăr). După patru ani de așteptări! Puținii locuitori rămași le-au primit cu entuziasm: fie sunt prea slăbiți și bolnavi ca să se deplaseze, fie s-au îngrijorat de noi bombardamente fix la împărțirea ajutoarelor, fie nu mai așteaptă nimic. Ce să mai aștepte? Au fost abandonați, lăsați singuri pe cruce (iar eu sunt împreună cu ei și nu mă pot elibera fără să fie salvați și ei, copiii și frații noștri din Siria). Numai Dumnezeu le-a rămas alături. Și noi, cei care împărtășim cu ei.

Hm, bine au procedat oamenii prevăzători din Daraya care s-au temut de noi bombardamente la distribuirea ajutoarelor. Da, era predictibil. Chiar în momentul livrării coletelor, au avut loc, într-adevăr, noi bombardamente cu bombe-butoi (cel puțin 68 și o să mai fie, e deja o rutină). Astea da ajutoare! Regimul e generos. Dar locuitorii din Daraya se încăpățânează să-și învingă frica, mizeria și umilințele, să mai reziste o zi măcar și să nu-și îndoaie genunchii, orice ar fi. Încerc și eu, urmându-le exemplul, căci sunt, oricum, prea înțepenită să mi-i îndoi (cu excepția rugăciunii... deși uneori am senzația că mă târăsc în genunchi și cerșesc la Ziduri, nu lui Dumnezeu).

Iar Daraya nu e unica localitate rămasă sub blocadă. Circa un milioan de sirieni trăiesc (mă rog, vorba vine, trăiesc, mai curând supraviețuiesc, deși nici măcar asta nu se întâmplă de multe ori) sub blocade, marea majoritate guvernamentale, impuse de regim (oficial, ONU nu recunoaște decât vreo 600.000 de sirieni sub asediu). Ca să recupereze la capitolul imagine (dovedind o minimă credibilitate) și să câștige timp, regimul a aprobat distribuirea ajutoarelor către localitățile sub blocadă până la sfârșitul lui iunie. Pentru 19 asemenea localități. Cine mai crede sau mai așteaptă ceva? Vin mai greu numărul meu de dosar de la Parchet, ca Godot sau ca americanii așteptați pe vremuri de bunicii noștri, la instalarea (cu tancuri rusești) a comunismului.

Un înalt oficial ONU, Ramzi Essedine Ramzi, emisar special, adjunctul lui Staffan de Mistura în Siria, admite că ajutoarele trimise aerian (din avion) nu sunt ”iminente”, vor fi utilizate doar dacă vor eșua livrările pe cale terestră. ONU a mai expediat aerian cu succesuri astfel de colete la Deir al-Zour (oraș sub blocada Statului Islamic): din 21 de palete lansate din avion 10 nu au fost deloc înregistrate, 7 au ajuns într-un ”*no man's land*” și 4 au fost avariate. Până la urmă, au reușit să transporte la Deir al-Zour, 44 încărcături (orez, fasole, năut), apoi încă 10. Mult peste așteptări.

În ciuda măruntelor succesuri, apoca...lipsurile domină. Bilanțul rămâne tragic: aproape 5.000 uciși în luna mai, dintre care 917 civili și 185 copii, după datele Observatorului Sirian pentru Drepturile

Omului (OSDO). În particular, au rezultat circa 3.000 morți sau răniți numai din bombardamentele de la Alep (oraș și împrejurimi), în perioada 22 aprilie – 5 iunie, dintre care mai mult de 500 civili masacrați, inclusiv 105 copii, conform OSDO. A fost lovit și spitalul al-Bayan din Shaar (Alep), unul dintre ultimele care oferea servicii pediatrice, iar cel puțin 15 persoane au murit în acest atac. Medicii au trebuit să scoată bebelușii din incubatoare ca să-i salveze.

Șase spitale au fost bombardate în ultimele două săptămâni în țară, au precizat doctorii de la spitalul al-Bayan. În orașul Alep, la scurt timp după bombardarea spitalului al-Quds pe 27 aprilie, a fost atacat și spitalul al-Hakim, tot unul dintre ultimele care mai avea departamente de pediatrie, iar peste 10 persoane au fost ucise. Statisticile sunt sumbre: 740 de medici/personal medical exterminați în 360 atacuri asupra spitalelor de la începutul războiului, potrivit organizației *Physicians for Human Rights*. Regimul continuă să se lupte (cu ajutorul Rusiei) cu viermi de trădători și câini turbați de teroriști ca medicii, intelectualii, jurnaliștii, activiștii, femeile însărcinate și bebelușii.

Ce mă mir eu nu e că suferă și mor atâția (și eu cu ei, în sufletul meu), ci că mai sunt doctori (ruine și ei) care operează dintre dărâmături, din peșteri sau din subterane, acoperiți cu moloz, folosind cuțitul de bucătărie la nevoie, fără anestezic, la lumina telefonului mobil (dacă reușesc să-l încarce, că nu e curent). Aș vrea eu ca politicienii noștri și din alte părți să aibă măcar o fărâmă din curajul, responsabilitatea, devotamentul și profesionalismul lor. Însă cei din Occident se limitează și ei la vorbe, fără a trece la fapte.

Astfel, Statele Unite au cerut Rusiei să nu mai atace al-Nusra, pentru a nu mai fi bombardați și ceilalți rebeli moderați (ca la Alep). Și, totodată, să-și exercite influența de care dispune asupra regimului pentru a respecta acordul de încetare a ostilităților. Senin, Serghei Lavrov susține că Rusia a solicitat rebelilor moderați să părăsească zonele ocupate de al-Nusra, pentru a evita incidentele. Iar Rusia nu s-a oprit la regiunea Alep: 23 de civili uciși în Idlib, lângă un spital și 17 în Ashara (Deir al-Zour), la piață, conform OSDO. Și regimul a

exterminat 41 de civili în Idlib (în orașul Idlib și Maarrat al-Nu'man), de data asta fără suport rusesc.

Coaliția internațională împotriva Statului Islamic, la rândul ei, se poate lăuda cu mărețe realizări: 30 civili uciși (dintre care 11 copii) în confruntările pentru recucerirea Manbij de la Statul Islamic, un teritoriu de graniță strategic, punct-cheie de aprovizionare pentru Statul Islamic, situat lângă granița cu Turcia, ultima bucățică deținută de jihadiști în zonă. Rebelii implicați în operațiune, susținuți de Statele Unite, sunt dominant arabi, zic americanii, dar, de fapt, sunt mai mult kurzi de la YPG/Forțele Democrate Siriene, trupe compuse în special din kurzi, plus câteva mii de arabi.

Kurzii de la YPG/Forțele Democrate Siriene au fost foarte eficienți în lupta cu Statul Islamic, însă sunt priviți cu reticență, ca o amenințare, atât de turci (care-i asimilează cu PKK și se tem de instaurarea unui stat kurd), cât și de rebelii din opoziție (care-i acuză de colaboraționism cu regimul). Deja au fost uciși 150 de jihadiști, au fost recuperate mai multe orașe și sate din nordul Alep, a fost tăiată ultima rută de aprovizionare a Statului Islamic din Turcia prin Manbij și încercuită această localitate, dar și dislocate peste 20.000 de persoane, iar zeci de mii rămași în Manbij se află acum sub blocada Forțelor Democrate Siriene.

În prezent, Statul Islamic trece prin momente dificile. Din cauza distrugerii câmpurilor sale petroliere și a reducerii fluxului de bani (pensii, salarii etc.) dinspre guvernul irakian spre zonele ocupate de Statul Islamic, jihadiștii nu prea mai au cu ce plăti luptătorii. Totuși, deși se strânge lațul în jurul său, Statul Islamic își continuă mărețele sale realizări (chit că rămâne clar la mare distanță în urma regimului sirian la atrocități). De pildă, în Irak de această dată, a răpit 100 de tineri din Fallujah pentru că... nu purtau barbă și nu vroiau să se alăture trupelor Statului Islamic! Din fericire, forțele speciale britanice care asistă acum, din Iordania și Siria, rebelii moderați de la Noua Armată Siriană (proveniți din trupe speciale din vechea armată siriană) au găsit o armă suficent de puternică pentru a distruge Statul Islamic: muzica din filmele indiene îi scoate din minți (ce-or fi alea

la ei?) pe jihadişti. Să încerce şi cu manele la maxim (pentru noi asta e tortură de nesuportat).

Nicio muzică (în afară de cea lină şi mângâietoare a valurilor Mediteranei) nu mai alină trupurile şi sufletele celor înghiţiţi de mare: peste 10.000 din 2014 încolo, după datele ONU. Creştinii merg pe valuri, musulmanii pe sub ele. Mai au până să înveţe mersul pe valuri. Iar marea rămâne, oricum, mai primitoare decât (unii) oameni. Şi anul acesta, în ciuda acordului dintre UE-Turcia pentru a opri fluxul de refugiaţi şi, totodată, a măsurilor de protecţie/salvare luate, s-au înecat 2.800 de oameni, în perioada ianuarie-iunie 2016 (dominant pe ruta Egipt-Italia).

Chiar dacă numărul refugiaţilor ajunşi în UE pe ruta balcanică s-a redus, aceştia au folosit alte căi de acces, adică de a pipăi fundul... Mediteranei, iar unii continuă să încerce să atingă fundul mării via Grecia: astfel, 330 au fost daţi dispăruţi în Creta, în ultimele zile. Concret, în cazul Siriei, dacă pierderile de vieţi au ajuns la peste 400.000, refugiaţii ating 6,5 milioane dislocaţi intern, respectiv aproape 5 milioane extern (şi sute de mii rămaşi în închisori/centre de detenţie pe care îi căutăm şi acum, din care nu vom mai găsi o unghiuţă smulsă să îngropăm).

Cu toate că se aflau în fruntea relocării şi primirii refugiaţilor (50% din total), Statele Unite au acceptat doar 10.000 şi au luat efectiv numai 2.192 anul trecut. Comparativ, Canada a admis 27.580, Germania a procesat un milion de aplicaţii şi a preluat 447.336, Libanul are deja peste 1 milion (un sfert din populaţie), Iordania peste 655.217 (unii zic şi peste un milion, aproape o cincime din populaţie), iar Turcia peste 2,7 milioane. Totuşi, să ne reamintim, populaţia americană a fost mereu destul de reticentă în ce priveşte primirea refugiaţilor, începând cu cei evrei din al doilea război mondial.

Jurnalistul Fareez Zakaria de la Washignton Post condamnă nu atât absenţa intervenţionismului american în Orientul Mijlociu în timpul administraţiei Obama (care s-a uitat şi nu a văzut mai nimic, deşi ne citeşte toate mailurile şi postările pe Facebook şi a rămas un preşedinte-fantomă din punctul meu de vedere), cât lipsa de spirit

umanitar: ”Unde e Bernie Sanders atât de preocupat de americanii care nu pot plăti taxele de școlarizare la colegiu, dar parcă destul de indiferent în legătură cu sirienii care nu reușesc să rămână în viață? Unde sunt starurile rock care au cântat odată “We Are the World” și au pus în secenă un concert live umanitar pentru a lupta cu sărăcia din Africa? Milioane de sirieni, bărbați, femei și copii, își părăsesc casele, trăiesc în mizerie și își pierd viața. Unde suntem noi toți?”

Unde suntem noi? Am impresia că nu prea ne dăm seama nici ce se întâmplă cu noi înșine, darămite cu ceilalți. Cred că avem toți nevoie de ceva din spiritul medicilor de război din Siria pentru a ne regăsi umanitatea. Și, fiindcă tot vorbeam de doctorii din Siria care lucrează în condiții inimaginabile și își sacrifică viața, la noi, în România, ne confruntăm cu alte lucruri de neconceput (chiar dacă par lucruri comune, cotidiene, obișnuit nu înseamnă normal). După scandalul dezinfectanților diluați din spitale și cel al infecțiilor cu E-coli la bebeluși, 77 de oncologi, un sfert din medicii de această specialitate din România, au fost puși sub urmărire penală. Pentru participarea la un congres... vacanță în India.

Sau poate au căutat iluminarea, cunoașterea și pacea (pe care eu nu le voi găsi (complet) niciodată aici pe pământ). Ia să-i trimit eu la fostul meu șef, guru cred acum în India, să-i învețe asceza într-un ashram, să-i pună la muncă și să scoată și untul din ei! Iar colegii lor (care nu au plecat încă la lucru afară, nici în vacanțe prelungite, nici n-au fost anchetați de DNA) amenință cu greva. În România, deși nu e război, nici dictatură, ne putem lăuda cu un deficit de 42.000 de cadre medicale. Bolnavii rămân desigur, adică probabil, ai nimănui și sunt plimbați de colo colo până mor ca Domnul Lăzărescu din filmul lui Cristi Puiu. Și Domnul Lăzărescu e fiecare dintre noi. La fiecare confruntare cu sistemul sanitar.

De asemenea, să nu o uităm pe Delia Marina Podea, șefa secției de psihiatrie a spitalului din Arad, un român model, tipic pentru o țară-fantomă (și nu, nu e vorba de Transnistria, republicile Lugansk și Donețk, Oseția de Sud, califat, ci de însăși România). Doamna Podea e o maestră autentică și inegalabilă a falsificării, la competiție

cu fostul premier Mickey Mouse Copy-Paste: pensionări false pe caz de boală (cu șpăgi), racolare falși pacienți (sub pretextul pensionării pe caz de boală) și utilizarea lor pe post de cobai pentru falsa testare a unor false medicamente (firmele sponsor ale studiului îi solicitau un număr cât mai mare de pacienți și rezultate favorabile, indiferent de realitate sau dacă pacienții chiar se prezentau la doctor). Acordul de participare la studiu era obținut fie prin minciuni, fie prin falsificarea semnăturii. Mulți bolnavii nu sufereau de afecțiunea pentru care se testa medicamentul. Dacă starea pacienților se agrava în urma experimentului, se prelevau probe de la alte persoane care confirmau un impact pozitiv al medicamentului. Sunt implicate și alte 50 cadre medicale și spitale din toată țara.

La fel, merită pomenită șefa ATI, Laura Constantinescu de la spitalul Pantelimon care făcea o economie nejustificată la sondele de aspirație, cerând să fie refolosite și primejduind viața bolnavilor (prin infecții nosocomiale). Ori Dan Straja, managerul Institutului Oncologic Bucureşti şi Bogdan Păltineanu, fostul manager de la „Ana Aslan" (actualmente la spitalul Bagdasar-Arseni) care primeau șpăgile ascunse în reviste, mita fiind negociată pe biletele distruse ulterior. Asemenea români merită să fie promovați și în articolele din media oficiale siriene unde se vorbește ce bine și frumos e în țară, ce fericiți sunt copiii, ce mult îl iubesc pe măreţul şi gloriosul conducător, ba chiar, recent, că turismul e în creștere! Poate au fost deja niște medici și politicieni-fantomă români în vacanță în Siria. Dacă nu, să nu rateze ocazia.

De asemenea, personaje de prestigiu ca acestea ar trebui să apară în campaniile de propagandă ruseşti la adresa României. Trăiască trolii! Odată cu amplasarea scutului antirachetă de la Deveselu, criticile rusești la adresa României s-au amplificat. Într-un nou documentar de propagandă ("Capcana europeană", filmat la Deveselu și într-un cartier sărac bucureștean și difuzat de canalul TV Rossia 1), România este prezentată ca o ţară din lumea a treia, fără semnal la telefoane mobile, fără gaze, unde situaţia s-a înrăutăţit după aderarea la Uniunea Europeană.

Totodată, ne-am bucura și dacă partidul anti-imigrație Alternativa pentru Germania ar include în campanie astfel de ”paraziți sociali” românești de top, nu doar imagini cu fotomodele din România. Uluitor, și senatorul american John McCain și-a adus aminte de România recent. Analizând posibilitatea ca rățoiul Donald Trump să fie ales preşedintele Statelor Unite, acesta apreciază că statul de drept american nu va eșua indiferent cine va câștiga alegerile: „Avem un Congres. Avem o Curte Supremă. Noi nu suntem România”. Și totuși, noi l-am ales pe Iohannis, nu pe rățoiul Donald!

Apropo de Iohannis, acesta se arată îngrijorat de blocajele investigațiilor referitoare la crimele împotriva umanității din perioada comunistă și de la Revoluție. Mai mult, Iohannis susține că, similar problematicii Holocaustului, ”avem nevoie de o legislație care să interzică orice negare a crimelor comunismului. O astfel de lege trebuie să sancţioneze şi tendinţele de articulare a cultului persoanelor care se fac vinovate de promovarea abuzurilor pe criterii politice în vremea comunismului. Numai aşa arătăm că am înţeles drama trecutului totalitar şi că apărăm principiile după care se ghidează statul de drept.” Da, așa e, din nefericire, „românii se trag mai mult din comunism decât din daci şi din romani“, spune și Lucia Boia în cartea „Strania istorie a comunismului românesc (şi nefericitele ei consecinţe)“.

Deocamdată, nu suntem capabili să ne asumăm complet trecutul și, încă bântuiți de fantomele și demonii comunismului, (re)alegem candidați penali (de exemplu, Cătălin Cherecheș – Baia Mare, Robert Negoiță – sectorul 3 București, Gabriel Mutu – sectorul 6 București, Mircia Gutău – Râmnicu-Vâlcea, Lia Olguța Vasilescu - Craiova, George Scripcaru – Brașov, Dorin Florea – Târgu Mureș, Mircia Muntean – Deva, Liviu Dumitru Voiculescu – Cungrea, Constantin Sava - Urziceni) și/sau ostili statului de drept, ne purificăm cu o mătură de paradă (ca la Gabi Firea... e în firea noastră) și mușcăm din micul electoral (până și Nicușor Dan, în speranța că va fi popular!). Să nu ne mirăm că rămânem mici și murdari, chiar dacă vom intra în Cartea Recordurilor pentru cel mai mare mic.

XL. Zi, lăutare, până trec focul și potopul și ies dracii din noi!

22 iunie 2016

Cum mă paralizează aproape complet eterna rinită (confundată anterior, de când eram mică până acum câțiva ani, cu răceala) și problemele de circulație (sindromul Raynaud pe care-l am de la 14-15 ani și artrita), de-abia tastez o literă la laptop (nu mai zic de SMS), cu eforturi titanice și dureri cumplite și nu prea reușesc să îndoi mâinile/degetele, picioarele și genunchii ori să transport un kil într-o sacoșă. De regulă, pun ce am cumpărat în rucsac sau țin sacoșa pe umăr (ah, urăsc shoppingul, și nu numai din acest motiv, pentru mine shoppingul a devenit tortură de nesuportat după 25 de ani, cred, înainte mă mai fâțâiam și eu pe la magazine și mă holbam la țoale).

Dar avantajul problemelor de circulație e că așa îmi păstrez demnitatea, sunt prea înțepenită să-mi îndoi genunchii, cu excepția rugăciunii (deși mi se pare adesea că ajung să mă târăsc în genunchi și cerșesc la Ziduri). Și apoi, un alt beneficiu e că detectez orice schimbare de presiune (de la problemele de circulație și hipotiroidie/mixedem) și prezic ploaia mai exact ca la buletinul meteo. Mai bine să ghicești ploaia decât potopul. Promy (titanul Prometeu, prietenul și erou meu) și fiul său, Deu (Deucalion, supraviețuitorul potopului) sunt de acord. În fine, bune și potopurile la ceva! Să nu uităm, focul sacru nu se stinge în potop și, chiar dacă aparent binele nu învinge răul aici pe pământ, e valabil și viceversa: nici răul nu învinge binele.

Era bine dacă ghiceam ploaia în Siria sau o inundație ca aia la care Mickey Mouse Copy-Paste, Scrat din ”Ice age”, campionul dezastrelor neasumate, fostul premier, a replicat prompt dintr-o bărcuță pneumatică, înglodată în noroaie (mult mai curate și mai naturale ca el, într-adevăr): ”Fă, Doino, ai chef de niște inundații?” Nu, din păcate, e potopul, unul pe care-l tot semnalăm, de peste cinci ani. Și nu întrezărim încă șanse de ameliorare reale. Iată, de pildă, negocierile de pace au rămas în impas, împotmolite în mocirlă mai

rău ca fostul nostru premier. Hm, însă, chiar dacă nu merge nimic, ”merge și așa”, vorba românilor descurcăreți și adaptabili (eu nu mă încadrez aici, spre (ne)fericirea mea). Iar showul declarațiilor continuă, evident. La summitul de la Oslo (Oslo Freedom Forum), John Kerry a avertizat Rusia că răbdarea Statelor Unite a ajuns la capăt în ce privește conflictul sirian și că soarta teroristului-șef trebuie odată stabilită, pentru a-l trage la răspundere pe acesta.

Uau, au descoperit tocmai acum, că președintele-fantomă Obama a stat și s-a uitat și nu a văzut nimic, cu toate că ne citește sistematic mailurile și postările pe Facebook, Twitter și youtube? A îngăimat cel mult, din când în când, dimineața după jogging sau la vreo partidă de golf, că teroristul-șef din Siria trebuie să demisioneze. De mai bine de cinci ani! Să avem răbdare, cu cât așteptarea e mai mare, plăcerea e mai mare. Sau frustrarea? Și câți suferă și mor (și eu cu ei)? E clar că aceste simple aserțiuni au avut un impact puternic, devastator asupra regimului sirian... cam cât efectul gelatinei pârțâitoare pe care o folosea Alex, fii-miu, când era mic, pentru farse.

În ultima perioadă, pe plan intern, în Statele Unite s-au accentuat presiunile asupra administrației Obama pentru a se implica mai mult: astfel, 51 de diplomați americani au cerut lovituri aeriene împotriva teroristului-șef din Siria pentru a-l determina să negocieze (inițiativă susținută și de ministrul de Externe din Arabia Saudită, al-Jubeir). În ton cu aceștia, la vizita în Statele Unite, prințul Mohammad Bin Salman din Arabia Saudită s-a plâns de încălcarea acordului de încetare a ostilităților din partea regimului sirian și a comunicat că vrea mai multe arme pentru rebeli (rachete sol-aer și arme anti-tanc). Bineînțeles, noile presiuni asupra administrației Obama au avut cel puțin la fel de mare efect ca cele ale administrației Obama asupra regimului sirian ori asupra Rusiei.

De asemenea, Kerry a insistat ca Rusia să preseze regimul sirian pentru respectarea acordului de încetare a ostilităților și permiterea ajutoarelor umanitare. În plus, Kerry a punctat că Occidentul nu se află într-un ”război al civilizațiilor” cu Islamul, ci că ”este o luptă între civilizație și barbarie, între civilizație și exploatare politică brută și un mix de fascism medieval și modern, toate în același timp”.

Bună precizare. În replică, Serghei Lavrov a acuzat Statele Unite că sunt în stare să cruțe al-Qaida pentru a-l da jos pe mărețul și gloriosul conducător al regimului și practic, între al-Qaida și acesta, aleg al-Qaida. Și de ce nu-i conving americanii pe așa-zișii rebeli moderați ai lor să abandoneze al-Nusra (al-Qaida)?

Similar, Țarul a declarat că aprobă să fie inclusă o anumită parte a presei, ă, vroiam să zic, a opoziției la negocieri. Dar de ce să introducem niște teroriști ageamii în guvern? Nu-i avem deja pe ăia profesioniști care fac genocid, împreună cu noi (victime cu sutele de mii și milioanele, nu cu miile)? Oricum, până nu se va cădea de acord asupra parametrilor tranziției, nu va mai fi nicio negociere de pace reală. E clar doar ce bine se înțeleg, în continuare, Rusia și Statele Unite și ce progrese de comunicare s-au operat.

Dacă de la Rusia și Statele Unite poate nu mai ai pretenții ori nu mai aștepți nimic... în afară de dezastre globale și glocale, nu același lucru se întâmplă la ONU care și-a demonstrat pe deplin eficiența și imparțialitatea în această criză umanitară. Ca dovadă, peste 50 de organizații umanitare, ale drepturilor omului și ale societății civile unite în Syria Campaign (la acțiunile căreia am luat și eu parte, la fel ca la Planet Syria), au publicat recent un raport difuzat și la BBC, semnat inclusiv de trupele de intervenție civilă, ”Căștile Albe” (”White Helmets” – Syria Civil Defence), Syrian Network for Human Rigths și Violations Docunentation Center.

Acest raport acuză ONU de ”cultură a complianței” și de încălcarea principiilor sale, prin faptul că a permis regimului sirian să controleze livrarea ajutoarelor. 99% dintre ajutoare au fost direcționate către teritoriile ocupate de regim, nu de rebeli. Mii de sirieni și-au pierdut viața din acest motiv, din cauza malnutriției și bolilor asociate și sute (poate chiar mii) au murit de foame. Organizațiile cer operațiuni principiale și imparțiale, bazate pe impunerea unor condiții regimului sau retragerea cooperării cu acesta.

Să reamintim un detaliu semnificativ pentru a înțelege mai bine contextul. La începutul conflictului, regimul a amenințat că va

interzice ONU să opereze în Siria şi va retrage vizele pentru personalul non-sirian dacă se încearcă pătrunderea cu ajutoare la Daraa, localitate aflată sub blocadă guvernamentală. De atunci, regimul a continuat să ameninţe în acest mod şi să-şi exercite veto-ul pentru a controla unde, când şi cum să distribuie ajutoarele. ONU a acceptat constrângerile guvernului şi atunci blocadele au fost folosite permanent ca arme de război. În aprilie nu ajunseseră unde trebuia decât 12% din ajutoarele cu mâncare (conform Programului Alimentar Mondial - ONU). În lipsa sancţiunilor şi a unor condiţii ferme, regimul blochează şi în prezent ajutoarele.

O persoană avizată chiar de la ONU, Roger Hearn, fost director al agenţiei ONU de Ajutorare a Palestinienilor din Orientul Mijlociu, a comentat astfel, confirmând datele raportului: "A existat un eşec sistematic în răspunsul ONU. În loc să fie bazat pe nevoi, acesta s-a transformat într-un program de răspuns de un miliard de dolari, controlat în mare măsură de regimul sirian şi apropiaţii săi". Acum au ajuns, în sfârşit, ajutoare la Daraya şi Douma, spărgându-se bariera psihologică. ONU a anunţat că vor mai sosi convoaie umanitare la 50.000 locuitori aflaţi sub blocada din al-Waer (Homs), la Afrin (Alep), respectiv la 25.000 persoane din Kafr Batna (provincia Rif Dimashq din Ghouta de Est). Se încearcă pătrunderea şi la Zamalka şi Arbin în următoarele zile. Alt bob de orez şi altă aspirină pentru milioane... mai bună aspirina săracului (dacă mai ai chef ori vreun strop de energie).

Nu, nu mai ai nici energie, nici chef de aspirina săracului, căci eşti prea slăbit, bolnav şi traumatizat şi trăieşti în teroare (mă rog, cel mult supravieţuieşti, nu trăieşti, asta nu e viaţă). Interesant, Statele Unite şi ONU desemnează crimele împotriva umanităţii ale Statului Islamic împotriva comunităţii yazidi ca genocid, dar crimele regimului sirian care a produs peste 90% dintre victime şi are o contribuţie semnificativă la geneza şi expansiunea Statului Islamic, prin radicalizare, pe ele cum le clasifică? Sau ăştia ucişi de regim nu erau decât terorişti şi trădători, duşmanii poporului?

Iar spiritul postului s-a făcut, într-adevăr, simțit: 224 uciși chiar în prima săptămână de Ramadan, potrivit Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului (OSDO). Rusia, spirit creștin autentic, responsabilă și ea pentru aceste masacre, după ce au fost uciși și răniți peste 3.500 în ultimele 55 zile în Alep (conform OSDO), iar ajutoarele nu mai pot fi expediate la peste 200.000 rămași în localitate, dorește acum, fie și de ochii lumii, un acord de încetare a ostilităților pe termen lung în oraș și a acuzat al-Nusra de atacuri (grupare exclusă oricum din acord). Asta la scurt timp după declararea unui armistițiu de 48 de ore (în zilele de 16-17 iunie).

Și, într-un spirit de această dată islamic al postului, o, da, profund islamic, Statul Islamic a crucificat oameni pentru întreruperea acestuia și încurajează atacurile asupra civililor în Occident cum a fost cel de la clubul gay Pulse din Orlando, pe care, de altfel, l-a revendicat. Agresiunea din clubul gay a fost efectuată de un prieten de-al jihadiștilor și un simpatizant al-Qaida (al-Nusra), un american radicalizat, Omar Mateen. Foarte tare, Mateen și-a procurat arme legal, FBI i-a avut sub urmărire pe el și pe prietenul său jihadist, Abu Salha (care s-a dus în Siria, a făcut training cu al-Nusra și a luat parte, într-un final, la o misiune sinucigașă), însă FBI a considerat că legătura dintre ei e minoră și nu are de ce să ia măsuri. Și când l-a prins CIA-ul pe calif în persoană, au apreciat că nu reprezintă o problemă (în schimb, au arestat alți oameni nevinovați). Nu, califul nu e o problemă pentru CIA, dar pentru mine și întreaga planetă e. Și îmi cer scuze că am folosit cuvântul ”sinucigaș”, probabil trebuia să zic ”martir”, însă nu o să-l pronunț, din respect pentru adevărații martiri.

Statul Islamic ştie să rezolve problemele împuşcând lumea, incendiind, aruncând în aer şi jucând fotbal cu capete, merită cupa campionilor. Și tot așa procedează unii europeni fundamentaliști. Recent, o prietenă a Siriei și a refugiaților, activistă și politician laburist, unul dintre puținii politicieni pe care-i respect (ca pe Coposu) și singurul pentru care am plâns și de care mi-e dor (cu excepția lui Coposu), Jo Cox, a fost împușcată mortal în fața bibliotecii Birstall, West Yorkshire, de un bărbat cu probleme

mentale, apropiat de cercuri radicale. Era o trădătoare, logic, nu? Moarte trădătorilor, intelectualilor și dușmanilor poporului!

Ah, și mai zic de noi că suntem nebuni! Jo Cox a fost apărătoarea zonelor de excluziune aeriană în Siria, știa să diferențieze Siria de Irak, a identificat cauza suferinței, morții și extremismului la teroristul-șef și regimul său, a rupt tăcerea în ce privește blocadele foamei – marea majoritate guvernamentale, a solicitat la ONU să facă mai mult pentru ridicarea blocadelor (deși existau rezoluții care precizau că nu e nevoie neapărat de acordul regimului), a cerut ca să fie livrate aerian ajutoare, a rugat să fie primiți mai mulți refugiați, a relansat un grup parlamentar dedicat Siriei pentru a se asigura că această temă nu va ieși din agendă.

Faptele bune continuă să se condamne pe pământ, iar cele rele să fie premiate. Și totuși, nu trebuie să ne cerem scuze pentru fapte bune. Să ne luăm etichetele și condamnările absurde ca pe titluri de glorie, să ne păstrăm nebunia frumoasă și să dăruim focul sacru mai departe, în memoria ei. Parcă tot ce e bun și frumos în Europa (inclusiv dintre politicieni!) trebuie să dispară așa de repede. Dar ea a trăit o viață, fie și scurtă, ascultând de principii și conștiința ei, condusă de o nebunie frumoasă: cea de a dărui focul sacru pe pământ. Focul sacru nu se stinge nici în potop, împușcături, explozii sau lagăre de exterminare. Trăiască trădătorii și dușmanii poporului!

Să trăiască și teroriștii și trădătorii de refugiați! Numărul lor (al persoanelor dislocate, incluzând refugiații) a atins 65 milioane global, dintre care cei din Siria, Afganistan și Somalia reprezintă peste jumătate. Țările bogate (care au relocat pe teritoriul lor foarte puțini refugiați) au promis 11 miliarde dolari pentru susținerea acestora, dar banii nu au fost încă investiți decât în mică măsură. Totuși, în Statele Unite, s-au înregistrat unele progrese în ce privește admiterea refugiaților. Administrația Obama acceptă circa 100 de refugiați pe zi, marea majoritate musulmani (din iunie, anul curent), fără verificări minuțioase (cereri procesate dintr-un centru din Amman, Iordania, 600 de interviuri zilnic, procedură simplificată – redusă la trei luni de la doi ani).

Incredibil, potrivit unui sondaj Brookings din luna mai, populația americană susține acum primirea refugiaților din Siria și alte țări din Orientul Mijlociu, după verificări serioase (59% vs. 41%). Apare o diviziune majoră între opiniile republicanilor și democraților: 77% dintre democrați sunt pro-refugiați, în timp ce doar 38% dintre republicani sunt astfel. Principalele motive de a refuza primirea refugiaților sunt problemele de securitate/terorism (50% dintre cei care se opun venirii refugiaților), apoi povara socială (41%).

Între timp, în Europa, refugiații încearcă să se descurce, indiferent de condiții (noi, românii, înțelegem asta perfect). La granița dintre Grecia și Macedonia, într-o tabără improvizată în cadrul unei benzinării, refugiatul sirian Mourhaf Lababidy și-a găsit activitate și un mijloc de subzistență din prepararea falafelului (cu făină, iaurt, limonadă). Inițial se aflau peste 1.000 de persoane aici la graniță, dar au fost transferați către tabere oficiale. Toți sunt confuzi, nu știu ce se va întâmpla cu ei, însă se luptă să facă față, orice ar fi. Mourhaf a ajuns master-chef de nevoie, cândva a fost chiar proprietarul unei cafenele. Vinde și pizza, pâine și legume. E ajutat de un bătrânel, imobilizat în scaunul cu rotile, pentru a superviza afacerea.

Tot acolo, Mohamad Rashed, frizer, tunde și bărbierește irakienii, în fața unei oglinzi roz cu prințese Disney, pentru 3-4 Euro. Cum i se pare că nimănui nu-i pasă de refugiați, se străduiește să recupereze cumva controlul și să-și ia viața în propriile mâini. Frizeria îi aparține prietenului său care, tot de nevoie, a devenit conducătorul bărcuței-fantomă la traversarea Mediteranei (traficantul se speriase) și s-a decis să pună o mică afacere pe picioare. Se poate spune că sirienii au talent și... spirit antreprenorial.

Și un alt caz de refugiat sirian din Germania, se poate spune fericit: Hassan Jamous, 24 de ani. Când traficantul a strigat ”afară din camion, suntem în Munchen”, nu îl interesa unde e, dacă era Germania sau nu, ci doar să iasă din camion. Pentru moment, nu dorea decât un moment de liniște și o gură de aer proaspăt. O gură de aer! Vreau să respir. Ceilalți sirieni din camion (încă 20) și-au schimbat hainele, dar el nu avea altele bune la dispoziție și se aștepta,

oricum, să apară poliția dintr-un moment în altul și să-i aresteze. Nu cunoștea pe niciunul dintre ei, anterior călătoriei.

Cineva tot din Damasc i-a zis că vor merge într-o localitate unde oamenii sunt foarte drăguți și cererile se procesează mai rapid: Saarbrücken. Așa că au oprit un taxi și i-au cerut în engleză să-i ducă până la stația principală de autobuz. S-a gândit apoi, în timpul mersului: voi avea un viitor aici? Voi fi acasă? Pe drum spre Saarbrücken, leșinat de foame și oboseală, a adormit. Când a ajuns la tabăra de refugiați (de toate naționalitățile), a primit mâncare și o cameră. Prima zi a fost foarte grea: a trebuit să stea la coadă pentru acte și mâncare. Unde e casa mea? Unde e familia mea? Când vine cina pregătită de mami?

Apoi a fost transferat în alt loc, Trier, oferindu-i-se bilete de tren și o hartă. Oare o fi OK? Te îngrijorezi din nou. Era o tabără mai mică unde a petrecut prima noapte pe hol. Ulterior, a fost mutat și din Trier. Se săturase deja de drumuri și vroia să rămână într-un singur loc. Dar germanii zâmbitori pe care îi întâlnești pe drum te încurajează să continui. În tabere trebuie să stai la coadă la mâncare și duș și nu poți lega relații strânse cu nimeni, căci nu știi cât va fi acolo. Din a 28-a zi te obișnuiești, ba chiar găsești strategii pentru a obține mâncare. Oamenii încearcă să meargă mai departe. Asta te surprinde.

Observi și alte lucruri uluitoare, cum ar fi copii fericiți, jucându-se sau dormind liniștiți (cum nu prea făceau în Siria). Până la urmă, Hassan a primit o casă în Stadecken-Elsheim, ceea ce l-a bucurat și mai mult. Nu te gândești decât la o cămăruță și o bucătărioară unde să-ți pregătești ceva de mâncare. O voluntară din Germania a venit să-l ajute, inclusiv să învețe germana. Remarci altceva: toată lumea zâmbește, numai noi, nu (cu excepția copiilor). Parcă am uitat să zâmbim. Nu avem nevoie atât de bani, casă și mâncare, cât de un zâmbet. Trebuie să redescoperim să zâmbim.

Aș vrea eu să reînvețe să zâmbească și refugiații din Iordania. Aceștia reprezintă circa un milion. Încă așteaptă cu miile la graniță. Așteaptă, fără să spere prea mult, dar și fără să renunțe, căci n-au alternativă. În prezent, Iordania primește câte 300 de refugiați pe zi,

cu condiția ca aceștia să fie la început izolați și verificați minuțios într-o altă tabără, la Azraq (cu gard de sârmă ghimpată), pentru a se asigura că nu se strecoară jihadiști printre ei. Iar sirienii deja înregistrați trebuie să repete procedura pentru a primi un nou statut legal care le va permite să obțină legitimații gratuite de muncă și servicii medicale.

De multe ori, refugiații locuiesc în corturi improvizate din prelată, bucăți de lemn, uneori chiar din eșarfele femeilor, expuși la căldură și frig extrem, la furtuni de nisip, și, în plus, insecuritate (crime, furturi, exploatare, extremism etc.). Nu au la dispoziție toalete sau mijloace de colectare a gunoiului. Dar de ce ar avea nevoie de altceva? Le ajung eșarfele femeilor pentru a strânge deșeurile sau a se adăposti. Mulți sunt suficient de slăbiți ca să încapă în ele. Eventual, când nu mai fac față, le pot folosi pentru a se strangula cu ele.

De asemenea, în Liban (unde sunt circa un milion de refugiați, aproape un sfert din populație), aceștia trebuie să se descurce cu 0,7 dolari pe zi, alocație pentru mâncare. Să nu uităm că mai mult de jumătate din populația Siriei este dislocată din propriile locuințe, iar cea mai mare presiune e pusă pe țările vecine (Turcia, Liban și Iordania) și doar 3,6% dintre sirieni au fost relocați din Turcia, Liban, Iordania, Irak și Egipt (principalele țări care au primit refugiați). De parcă nu ar fi destul ce se întâmplă în Siria, grănicerii turci continuă să împuște refugiații: 16 răniți și uciși la granița cu Idlib, dintre care patru femei și trei copii (au masacrat deja zeci de persoane de la începutul anului). Apelul ONU pentru refugiați din 2015 a fost completat numai în proporție de 61%, iar Agenția ONU pentru Refugiați are nevoie urgent anul acesta de aproximativ 500 milioane de dolari pentru a acoperi cheltuielile cu refugiații ca aceștia să nu rămână fără adăpost.

Mai mult, fetițele refugiate se mărită forțat, fără să-și cunoască măcar bărbatul, abandonând școala și planurile de viitor, constrânse să-și asume responsabilități uriașe care le depășesc. De pildă, Salma, o fetiță de 13 ani, refugiată din tabăra Zaatari din Iordania, a fost obligată (prin presiuni și agresiuni fizice) de mama ei vitregă să lase

jucăriile și școala și să ia de bărbat pe cineva pe care-l întâlnea abia atunci. Acum, gata, trebuie să renunți la școală și la jucării, trebuie să te căsătorești, uite, ți-am găsit un bărbat bun care o să aibă grijă de tine, ăsta e, o să vă cunoașteți pe parcurs și o să vă înțelegeți, să-l asculți, e bărbatul tău, să nu cumva să spui nu, să ne dezonorezi.

Ca și cum căsătoria forțată nu ar fi ajuns, vărul soțului a intrat în cort și a violat-o sub privirile soțului care a acceptat tacit acest lucru. Doar când starea fetiței s-a agravat, au dus-o la spital unde a povestit despre suferințele ei și a cerut disperată ajutor. Soțul și vărul au fost arestați, Salma a obținut divorțul și s-a întors în tabără, dar chinurile ei nu s-au încheiat. Mama vitregă, deși știa situația, a certat-o că nu a fost o soție bună și ascultătoare. Cum e posibil să nu asculți de soțul tău, orice ar face și apoi să divorțezi? Ce rușine pentru noi! Nu mai putem scoate capul în lume! Când a revenit în tabără, tatăl ei și-a manifestat la rândul lui furia și nemulțumirea pentru că a divorțat și i-a cerut să se recăsătorească imediat, pentru a nu dezonora familia și mai mult.

Nu știa ce se întâmplase, iar fetița nu a avut curajul să-i spună. Cum poți să-i zici așa ceva? Te doare. Ți-e frică (e greu să vorbești și poate că nu o să fii crezut sau înțeles). Ți-e rușine. Dar divorțul e o rușine și mai mare. Ascultând voința tatălui ei, s-a recăsătorit și acum, la 16 ani, are un bebeluș și este însărcinată din nou, cu gemeni. Nici soțul actual nu îi place. A încercat să se sinucidă de multe ori, în ciuda consilierii medicale și psihologice. În prezent, se agață de copii săi... de fetițele cărora vrea să le ofere alte perspective, în primul rând prin educație. Vrei ca fetele tale să nu se mărite așa de repede și să meargă la școală. Măcar ele. Pentru tine e prea târziu. Căsătoriile copiilor ating un procent de 35% prntre refugiații sirieni. Părinții cred că aceste căsătorii le ușurează povara și oferă o minimă protecție pentru fete.

Mentalitățile se schimbă greu nu doar în Siria, ci și în România. Aici continuă sfidările bunului simț, deja o rutină, o banalitate cotidiană (cu care încă refuz să mă obișnuiesc). Dacă m-am bucurat de activitatea DNA, că au fost condamnați niște torționari comuniști

de treabă și că s-au redeschis dosarele Revoluției și ale Mineriadei, au fost și lucruri care m-au revoltat. Astfel, parlamentarii noștri încearcă să blocheze anchetarea votului din Diaspora: s-au opus ridicării imunității lui Corlățean (căruia atât Ponta, cât și Dragnea i-au solicitat să nu deschidă noi secții de votare). Fără ridicarea imunității în parlament, nu se poate începe urmărirea penală și realiza ancheta (pentru că Titus Corlățean beneficiază de o dublă imunitate nu doar parlamentară, ci și ministerială, ca fost ministru).

Titus Corlățean a refuzat să deschidă noi secții de vot pentru diaspora în 2014, iar cele existente au fost redistribuite neechitabil (unde erau mulți români puține secții și invers). Unde e băiețelul nostru imigrant în Occident care identificase mizeria din clasa politică atât de bine (”mami, upstairs e un mess de mama focului!”) și, mai recent, când a văzut nota de plată la restaurant, a întrebat candid: ”Ne-a dat amendă?” Te rog, mă, băiatule, să-i amendezi tu pe politicienii ăștia, fie că te lasă sau nu să votezi. Să-i amendezi zdravăn la vot și nu numai, prin tot ceea ce faci. Am încredere în noile generații (de titani cu papion, veste, ochelari falși și paiete).

Da, din fericire, nu toți românii sunt la fel și nu ne limităm la băiețelul acesta român imigrant în Occident. Iată, Sebastian Crăciun, un băiețel de 13 ani, din Câmpulung Moldovenesc, imobilizat în scaunul cu rotile, care suferă de tetrapareză spastică, a scris patru cărți pentru a-și plăti operațiile. Iar proiectul ”Șamanul Mut”, lansat în urmă cu câțiva ani de un alt tânăr, Bogdan Mihai Simion, încearcă reînvierea muzicii lăutărești, recuperarea trecutului și a identității și eliberarea cathartică prin muzica de acest gen. „Sunt forme muzicale specifice muzicii lăutărești urbane, care nu există în muzicile țărănești de tradiție orală, dar sunt înrudite cu acestea, sunt cântece cu formă liberă, în general în tonalitate emoțională depresivă și cu tușe orientale neostentative“, spune Bogdan Mihai Simion, inițiatorul proiectului. E o muzică pentru exprimarea pasiunilor și pulsiunilor, care exorcizează demonii și ne purifică. „Zi, lăutare, cântarea aia de jale, să mă răcoresc un pic“. Cânți până ies dracii din tine. Zi, lăutare, până trec focul și potopul și ies dracii din noi!

XLI. Fotografii cu sfârșitul lumii... Brexit, al echipei noastre de fotbal și al Cumințeniei pământului, făcute de un vierme cu colți de vampir și de un străjer beat

1 iulie 2016

În filmul sud-coreean ”Poezie” al regizorului Lee Chang-dong ți se cerea să compui o poezie uitându-te la un măr. Am ales și eu unul spre a-l contempla. Virtual sau real? Care-i diferența? Poate doar că virtual e mai real. Așadar, mă holbez la măr să găsesc poezia: văd diavolul, văd ispita, o văd pe Albă ca Zăpada mușcând ca proasta și apoi așezată de piticii înlăcrimați în sicriul ei de cristal, de fițe (eu sunt mai proastă ca ea, dau nu din gropi în gropi, ci din abis în abis și nu o să am niciodată o înmormântare așa de frumoasă și nici nu-mi doresc, de altfel). Văd contrastul între coaja roșiatică, netedă și lucioasă și miezul putred, colcăind de viermi. ”Roșu aprins, colorează-mi tăcerea”. Văd invadatorii, viermii de invadatori, împuțiții de teroriști și trădători, dușmanii poporului, mă văd și pe mine un vierme de invadator cu colți de vampir, Fata lui Dracula și aș invada chiar acum Marea Britanie. Ce, n-ați mai auzit de viermi invadatori cu colți de vampir?

Dar am pierdut șirul și firul etichetelor și epitetelor (deși m-am chinuit o vreme să țin listă, măcar pentru cele mai importante). Desigur, adică probabil (căci nimic nu e sigur), sunt și eu un vierme invadator, mișcându-mă brownian, bezmetic, fără țintă în miezul dulce-grețos până paralizez complet. Simt apoi gustul acidulat care-mi provoacă arsuri la stomac și reflux gastroesofagian (un gust amărui în gură) și văd colții mei de vampir înfigându-se lacom, nesățios în miezul putred și rămânând acolo, implantați ca steagurile marilor exploratori la poli ori lipiți ca Ponta, Dragnea, Corlățean și alți penali de scaunele lor imperiale.

Oare îmi pierd și colții de vampir? Bizar, încă mai am dinți și măsele de pierdut la vârsta mea (unii chiar de lapte, pe care nu i-am schimbat anterior, poate că a venit momentul). Sincer, nu mă

interesează prea mult dinții și măselele, sufletul să nu-l pierdem, nu-i așa? Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) știe ce vreau să spun: și-a prăpădit, mai rău decât dinții, organele, de nu știu câte ori, drept răsplată a zeilor pentru faptele sale bune, iar viața i-a fost redusă la o agonie și descompunere fără sfârșit, din care nu mai înțelegea nimic. Însă colții de vampir sunt o marcă de identitate la care nu pot renunța.

Mai bine aș chema un străjer al Domnului să-mi caute, să-mi găsească și să-mi vegheze dinții, vreau să spun, colții de vampir, apoi să aibă grijă să nu mai cad în ispită. Dulce cădere! O să încerc să mă inspir din cartea lui Harper Lee,"Du-te și pune un străjer!", care analizează subtil, cu multe detalii revelatoare, în stil satiric, rasismul și, totodată, conformismul din sudul Statelor Unite. Acestea îți intră în sânge, ajungi să te obișnuiești și să te complaci, asumându-le ca parte a identității tale. "Așa mi-a vorbit Domnul: du-te și pune un străjer ca să dea de veste despre ce va vedea!" Străjerul conștiinței. Însă conștiința (dacă există) reprezintă frecvent produsul familiei și al societății, nu numai al confruntării cu sistemul (și al luptei interioare).

Astfel, o fată dintr-un oraș mic sudist, Jean Louise, descoperă lucruri grave și șocante despre cei dragi. În dorința de a se integra și de a nu-și pierde privilegiile, prietenul ei, Henry și tatăl ei, Atticus (modelul ei în viață), au devenit membri ai unor consilii locale rasiste, scuzându-se că nu împărtășesc ideile, dar vor să apere vechiul stil de viață și bruma de independență locală de interferențele gurvernului central și ale unor organizații de negri care bruiază sistematic acest lucru. Fata respinge valorile rasiste, respinge lumea ei, îl respinge pe prietenul ei, îl respinge chiar pe tatăl său pe care-l adora și admira, însă nu se poate desprinde complet. Face totuși eforturi să-l înțeleagă și să-l reaccepte pe tatăl ei (începutul adaptării!) care i-a zis: "Nu văd de ce nu poți să trăiești cu un ipocrit. Ipocriții au dreptul să trăiască pe lumea asta la fel ca oricare altcineva". Buni și ipocriții la ceva, logic, nu? Străjerul îi păzește și pe ei. Uneori parcă exclusiv pe ei.

Să punem un străjer și în Siria să vegheze și să vestească adevărul lumii întregi (ipocrite sau nu). Hm, poate că străjerul e mangă sau doarme în guvern, parlament (ori la ONU) pentru că masacrele continuă: în spiritul postului, în primele două săptămâni de Ramadan, au fost uciși 464 civili, dintre care 200 copii. Și nu doar atât, în ultimele două luni (22 aprilie – 21 iunie), au existat 670 victime printre civili, dintre care 242 copii și femei în bombardamentele asupra orașului Alep, conform Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului (OSDO).

Pe ansamblu, potrvit OSDO, în ultimele două zeci de luni au fost exterminați mai mult de 11.000 civili (dintre care peste 4.000 copii) de bombardamentele regimului și de cele rusești. Iar atacurile aeriene ale Coaliției au produs alte 466 victime-civili, inclusiv 200 copii, de la începutul operațiunii, din septembrie 2014. Dar operațiunile de salvare merg mai departe și ele: în mod miraculos, un băiat de 11 ani a supraviețuit bombardamentelor și a fost scos dintre ruinele din Alep.

În stilul unic și inegalabil, autentic și original al Țarului, după ce au declarat că susțin un armistițiu pe termen lung în Alep, sub pretextul că rebelii nu s-au disociat de al-Nusra (al-Qaida), rușii au bombardat din nou ultima rută de aprovizionare pentru rebeli din partea estică a orașului (Castello). Și apoca...lipsurile continuă. Episodul 345.218 al telenovelei unde nu o găsești niciodată pe Elodia: după atacurile sinucigașe cu explozibili asupra grănicerilor iordanieni de lângă o tabără improvizată de refugiați, Rukban (6 militari uciși), Iordania a închis granițele cu Siria și Irak.

Mai mult de 50.000 de refugiați așteaptă în condiții extreme în această zonă pentru a trece în Iordania. Supraviețuirea lor depinde de ajutoarele livrate din Iordania. Similar, la granița cu Libanul (al-Qaa), unde sunt amplasate alte tabere de refugiați, au avut loc o serie de atentate sinucigașe (8) care au condus la moartea a 5 persoane și rănirea a 15. Iar la aeroportul din Istanbul au fost masacrate cel puțin 42 persoane și peste 140 rănite în atentate teroriste (nerevendicate încă, dar probabil efectuate tot de Statul Islamic). Cine suferă?

Oamenii de rând sau or fi cumva politicienii? Și străjerul ăsta mangă ce face? Trezirea!

Hei, străjerule, vezi cumva ceva suspect sau îngrijorător și în Marea Britanie sau ai adormit de tot? Cred că trebuie să preiau cuvântul în locul tău deși, sincer, m-am săturat de toate și nu mai pot nimic, nici să mai donez o ultimă flegmă intelectuală și aș emigra pe altă planetă. Dar nu mă pot desprinde nici eu, ca fata aia sudistă, Jean Louise ori ca Promy, Pământul ăsta putred ne-a intrat în sânge și limfă, ne-a contaminat iremediabil, dovada că mai scuipăm din când în când câte un firicel de nămol, mai bine ne dădeam cu el la curul gol, în sforăiturile străjerului (ca în cântecul ăla vechi de la Timpuri Noi).

Chiar dacă străjerul mangă nu a observat, votul la referendumul Brexit reflectă o țară polarizată: 52% s-au pronțat pro, în timp ce 48% au optat împotrivă. Mobilizarea de amploare și campaniile intense au condus la o participare largă la vot, de 72% (cu toate acestea, unii au contestat votul ca fiind nereprezentativ, solicitând o prezență la urne de minim 75% și un procentaj pro de minim 60%). Oamenii mai săraci, mai puțin educați, mai în vârstă, fără joburi sau cu posturi slab plătite, care s-au simțit abandonați de politicienii britanici și de UE, au ales dominant să voteze pro-Brexit.

La nivelul regiunilor, Scoția, Irlanda de Nord și Londra au votat împotriva ieșirii din UE, iar Anglia și Țara Galilor pentru Brexit. Scoția și Irlanda de Nord (pro-europeane) s-ar putea desprinde din Marea Britanie. Deocamdată, Scoția încearcă să blocheze juridic rezultatul referendumului. Oricum, acesta nu este obligatoriu constituțional vorbind. La nivelul partidelor, în timp ce laburiștii au optat majoritar anti-Brexit (deși liderul Jeremy Corbyn s-a confruntat cu o moțiune de neîncredere din partea colegilor laburiști din cauza implicării reduse în campanie!), conservatorii au manifestat opinii divizate (unii pro-Brexit ca Boris Johnson, alți contra ca, de pildă, inițiatorul referendumului și premierul Cameron).

La Londra (pro-UE) au avut loc deja proteste anti-Brexit, cu pancarte care arată că londonezii tânjesc să îmbrățișeze un european

sau ”Nu ne mai spuneți să plecăm acasă. Suntem acasă”. În mod ironic, unul dintre susținătorii Brexit, William Oliver Healey, autorul unei petiții online pentru reluarea referendumului, lansată pentru a contesta un eventual rezultat negativ, a strâns peste 4 milioane de semnături (inclusiv peste 20.000 din Coreea de Nord unde accesul la internet e limitat... spre zero!).

Liderii UE avertizează că Marea Britanie trebuie să respecte principiul liberei circulații (bunuri, lucrători, servicii și capital), precum și al contribuțiilor la bugetul UE, dacă (mai) vrea acces la piața comună. Piața comună? Mai e ceva comun? Mare victorie pentru politica diviziunii și a fricii, pentru presa tabloidă anti-imigrație și pro-Brexit, pentru prietenul vampirilor, Nigel Farage, liderul Partidului Independenței (UKIP) și chiar pentru rățoiul Donald Trump ori pentru Țarul (deși rubla și schimburile comerciale, deja intrate în declin, pot fi afectate suplimentar și, în plus, el nu poate concepe decât un referendum/alegeri unde votează fiecare cum vrea și din urne iese cine trebuie). Spaima de migrație, asociată cu ideea identitară, a fost, de altfel, o temă dominantă în campanie (pe lângă ideea contribuțiilor nejustificate la bugetul UE).

Uau, a venit ”ziua independenței”, exultă Nigel Farage, vechi prieten al vampirilor. În schimb, pentru Cameron, inspiratul inițiator al proiectului referendumului pentru desprinderea din UE (alt potop, altă Cutie a Pandorei), a sosit ziua demisiei. S-a creat totodată un precedent pentru alte state să o apuce pe o asemenea cale. Calea regăsirii, doar nu a pierzaniei! Unitatea Uniunii Europene s-a spart. Dar când a existat ea vreodată? Sau unitatea Regatului Unit al Marii Britanii? Și totuși, acum, mai mult ca oricând, ar trebui să luptăm pentru unitate. Cu toate că s-ar putea să apară contrareacții la o nouă inițiativă ”*more Europe*” (”mai multă Europă”).

Piața răspunde deja alarmant: lira a scăzut chiar de la anunțarea rezultatelor cu 9% față de dolar, Marea Britanie ar putea intra în recesiune. Sectorul bancar, domeniul construcțiilor, imobiliar și auto, transporturile și turismul sunt afectate. Doar producători de băuturi alcoolice precum Diageo (Johnnie Walker, Guiness) și BAT (Lucky Strike, Pall Mall și Dunhill) vor fi probabil avantajați la exporturi de

o liră mai slabă. Marea Britanie va dori probabil să-şi păstreze accesul la piața comună, având în vedere că aproximativ jumătate din exporturi sunt direcționate spre UE și jumătate din importuri provin din UE.

Dar nu e vorba numai de economie și de cifre, nu putem reduce totul la ele. Partidele eurosceptice, extremiste (de exemplu, Frontul Național din Franța) pot profita de eveniment, discursul partidelor mainstream din sistem se poate radicaliza în stil populist, iar UE își pierde impactul global (și așa redus). La nivel european, niște cetățeni iluminați din Olanda au avut o revelație și și-au exprimat ideea (prin afișe) că România ar trebui exclusă din UE, nu Marea Britanie. Noi vrem să iasă România, nu Marea Britanie! Ideile lor iluminate mă illumirează și pe mine, dacă nu eram illumirată destul (altfel nu-mi denumeam blogul așa, *illumirata*).

În ce ne privește, România poate fi afectată în primul rând prin pierderea fondurilor europene și apoi prin deprecierea leului (nu foarte mult). Românii aflați la lucru în Marea Britanie ar putea rămâne fără dreptul de ședere, de muncă și beneficiile sociale (acestea din urmă se acordă acum după minim 4 ani), deși pentru angajatori ar fi mai ieftin să-și plătească salariații fără contribuțiile sociale la șomaj, sănătate sau pensie. Băncile au refuzat deja să deschidă conturi pentru cetățenii străini (fără de care nu te poți angaja). Depinde și de stabilitatea jobului fiecăruia și de numărul de ani petrecuți în Marea Britanie. La nevoie, unii dintre imigranții est-europeni s-ar putea reorienta spre Franța și Germania.

Interpelat de liderul laburiștilor, Corbyn, în parlament, Cameron a declarat că va face totul pentru a opri actele discriminatorii la adresa imigranților din estul Europei (români, polonezi sau alții): ”atacurile sunt îngrozitoare şi trebuie să înceteze”. *ASAP. I'm doing my best.* Vom face totul, tovarăși. Au fost peste 100 asemenea atacuri imediat după anunțarea rezultatelor pro-Brexit (o româncă a găsit fecale în cutia poștală!). Ei, lasă, față de căcatul din sistemul universitar românesc privat (unde m-am murdărit ireversibil și era să-mi pierd nu numai viața, ci și sufletul când mi s-a cerut să trec note-fantomă unor studenți-fantomă care nu se prezentaseră nici la

examen), cred că e totuși mai bine. Oricum, procesul de divorț al Marii Britanii din UE va dura cel puțin doi ani, iar autoritățile din România vor trebui să aibă mare grijă pentru renegocierea statutului românilor care muncesc în Marea Britanie.

Reacția unui imigrant român, Bogdan Cronț, care lucrează la Londra în construcții, redă foarte bine situația românilor de acolo, precum și divizarea societății britanice: ”Întâlnesc, tot mai des, două tipuri de reacţii în relaţia cu străvechii locuitori ai insulei. Fac precizarea că nu trebuie să fii antropolog, ca să-ţi dai seama că nu-s englez, aşa că se prind rapid că au de-a face cu un imigrant. Prima reacţie, cea dragă mie, e de o politeţe reală şi chiar o uşoară jenă. Doamna de la care cumpăr mă priveşte în ochi, îmi mulţumeşte pentru cumpărături şi strânge din buze, într-un mesaj nonverbal care ar vrea parcă să zică: îmi pare rău, ştiu că sunteţi oameni ok, e o tâmpenie ce se întâmplă. În cea de a două reacţie, doamna vânzătoare, care tocmai se hlizise copios cu clientul din faţa mea, mă scanează preţ de o secundă, realizează că nu suntem de pe aceeaşi nobilă genă, evită, pe cât posibil, să mă privească, împachetează, ia banii şi îmi mulţumeşte formal. Mă simt ca atunci când am locuit cu ea în aceeaşi casă, am muncit amândoi să punem lucrurile în ordine, iar într-o noapte furtunoasă, de vară, Boris i-a apărut în vis şi i-a zis: "Johana, asta e casa ta şi a strămoşilor tăi. N-are rost să mai împarţi nimic, rămâi singură, să te bucuri de tot! Trage-l de picioare şi scoate-l afară. E slab şi nu simte. Dă-i şi câteva tigăi în cap, aşa, de control. Să nu se mai scoale!". Zis şi făcut, dar în seara următoare m-am întors, plouat şi plin de cucuie, în patul meu. Nu-mi plăcea, dar nu aveam în altă parte unde să mă duc. Amândoi ştim ce s-a întâmplat, dar evităm să vorbim despre asta. Şi, totuşi, e bine să vorbim. Nici o casă, fie înăuntru, fie în afară UE, nu va rezista dacă ascundem problemele sub preș, prefăcându-ne că nu s-a întâmplat, de fapt, nimic grav. Johana are motivele ei, întemeiate, să fie supărată, iar eu pe ale mele. Dar eu locuiesc în casa ei, aşa că avantaj Johana. Ea serveşte prima. Nu-mi rămâne decât să sper că ce ne apropie e mai puternic decât toate cele câte ne despart.”

Probabil că (cel puțin unii dintre) refugiații și imigranții din Marea Britanie se simt precum ”Cumințenia pământului”: ”Azi am trecut să-i dau binețe. O știam doar din fotografii. Nu mi-am imaginat că o să trezească în mine atâtea stări. I-am simțit spaima și m-am gândit cum se simt copiii abandonați. I-am simțit rușinea și mintea mi-a fugit la tinerele abuzate. I-am văzut ezitarea și mi-am spus că suntem atât de mulți ca ea. Iar spre final i-am auzit strigătul. Nu, nu e o piatră fără suflet. E un amalgam de trăiri, așa cum suntem toți. Și, da, suntem înconjurați în fiecare zi de copii abandonați, tinere abuzate, adulți care n-au curaj - fiecare are nevoie de ajutor - de la stat dar și de la noi. Să nu mai taci când vezi nedreptatea, să întinzi o mână celui ce se teme, să nu te retragi la primul obstacol!” (Melania Medeleanu).

Nedreptatea... Era drept ca marii savanți și scriitori penali, martiri din închisori, să scrie și să publice cărți (fie și plagiate precum ale lui Copos) fără număr, fără număr, pentru a scăpa de pedeapsă? Potrivit datelor transmise de Administraţia Naţională a Penitenciarelor, 188 de deţinuţi au scris şi publicat peste 400 de cărţi în ultimii doi ani (nu știu cum reușesc unii precum Motanul Felix, patronul Antenuțelor, să scrie și să publice o carte într-o lună, mie îmi ia ani să o scriu și ani să o public, dar poate o să mă inspir și eu de la ei... adică dau copy-paste). În sfârșit, pentru lucrările științifice și literare din pușcărie se va acorda o scutire de pedeasă de numai 20 zile, indiferent de numărul lucrărilor publicate. Și încă o veste bună: securiştii acuzaţi că l-au torturat până la moarte pe disidentul Gheorghe Ursu, maiorul în rezervă Marin Pîrvulescu şi colonelul în rezervă Vasile Hodiş, foşti ofiţeri în Cadrul Direcţiei a VI-a a Departamentului Securităţii Statului, sunt cercetaţi pentru infracţiuni contra umanităţii (și nu doar pentru omor), slavă Domnului.

Nu e suficient să-i acuzăm numai pe alții, ci trebuie să descoperim zeii sfidători, impostori și corupți, securiștii torționari, teroriștii și talibanii din noi înșine și să-i înfruntăm: ”Carevasăzică, „nasc şi la noi” terorişti… Nu ne trebuie mult ca să dăm de pământ cu europeni de-ai noştri, cu străvechi „concetăţeni”, dacă nu chiar cu membri ai propriei familii. Violuri? Avem. Necrofilie? Avem. Copii

abuzaţi, sau abandonaţi fără milă? Avem. Tîlhărie la drumul mare? Avem. Crimă? Este! Nu ne lipsesc dovezile că pasiunea sinistră de a face rău fizic „aproapelui" este larg răspîndită şi ar trebui să se adauge, ca temă de introspecţie, culpabilizării „creştine", „europene" a „străinilor". Cain nu e arab. E primul fiu al cuplului primordial şi e prezent, ca atare, în gena tuturor seminţiilor. Sigur, există, uneori, diferenţe de amploare, de accelerație, de grad, între crimele unora şi ale altora. Uneori, ocupă scena albii, alteori coloraţii. Uneori roşii, alteori verzii. Dar nu vom avea nicio şansă de a controla terorismul „alogen", cîtă vreme nu vom avea înţelepciunea de a reflecta cît de cît şi la terorismul din noi înşine şi din imediata noastră vecinătate. Începînd, ca s-o luăm de jos, cu bătaia pe care i-o poate administra un politician liberal unei concitadine, supărate că era s-o calce cu maşina. Sau cu preotul care îşi cotonogeşte un enoriaş în curtea bisericii, sau (altul) care sare să-i dea cu crucea-n cap unui „recalcitrant". E plin, în jurul nostru, de ură, violenţă verbală extremă, chef de bătaie şi porniri ucigaşe. „E ceva şubred" în alcătuirea fiinţei căzute care suntem. Măsuri imediate? Prudenţă, milă, grija de a nu provoca. Restul e ideologie." (Andrei Pleșu)

Un asemenea exemplu creștinesc de milă și grijă față de aproape sunt angajații orfelinatului "Sfânta Maria". Ca dovadă: îi sedează pe copii (mai mult de jumătate!) ca să nu se revolte, îi trimit la spitale psihiatrice ca să se liniștească (ei, nu copiii, săracii), se complac în mizerie (ploșnițe, hm, dar cea mai mare mizerie e chiar comportamentul îngrijitorilor) și îi bat crunt pe copii ca să le fure mâncarea, medicamentele, hainele și produsele de igienă/cosmetice (primite prin donație). Poate că sărmanii copii nu s-au revoltat, însă noi ar trebui. Eu le recomand să învețe cum să procedeze cu copiii orfani de la echipa națională de fotbal: aceasta nu bate pe nimeni niciodată. Circulă și bancuri pe seama ei: "după un accident de autocar, întreaga echipă de fotbal a României ajunge la porţile Raiului.

– Doamne, zice Sfântul Petre, eu zic să-i primim pe toţi.

– Cred că glumeşti, i-am auzit permanent înjurând.

– Au înjurat, Doamne, aşa e, dar n-au bătut pe nimeni."

Poate că e mai bine așa. Unii știu să joace fotbal numai cu capete ca Statul Islamic și regimul sirian. Și, dacă tot e meci mare, bătaie pentru sau împotriva Brexit, pentru și anti-sistem, dacă nu se mai termină vreodată telenovela de apoca...lipsuri de succesuri și ne izbesc noi potopuri de bombe-butoi și de flegme divine (până uită și să ne scuipe, ah, indiferența e și mai devastatoare ca ura), iar străjerul e mangă și sforăie de se cutremură pământul, păi atunci să-mi ascut și eu bine colții de vampir (rătăciți la un moment dat în mărul putred) și să mi-i scot (ca să nu-mi pierd cumva identitatea... de vierme cu colți de vampir, logic, nu?).

Vorba lui Florian Pittis, ”ține minte, sfârșitul nu-i aici”. Închei (provizoriu, că n-ați scăpat încă de mine, voi mai mușca zdravăn zeii și voi roade Zidurile, na, uite, vă mai enervez un pic) cu versurile poetului Adrian Suciu, ”Fotografie de la sfârșitul lumii”: ”sfârșitul lumii nu vine în carne, chiar dacă /ochii slabi văd gunoieri cum deșartă / pe străzi tomberoane de narcise mirosind a țărână. / Mulți nu știu asta, dar / sfârșitul lumii a fost deja de câteva ori. / Eu am mai multe fotografii cu el.”

XLII. O porție de mămăliguță copy-paste pentru tratarea depresiei post-Brexit pentru prietenii vampirilor și noii îngerași păzitori din Palestina

6 iunie 2016

Nimeni nu ar trebui să trăiască în frică. Nici în Siria, nici în România, nici în Marea Britanie după Brexit, nici în altă parte pe pământ. Asta o percep foarte clar și intens și eu care mă confrunt permanent cu nenumărate frici, angoase, anxietate, atacuri de panică și fobii, de le-am pierdut șirul și firul. Siria e și ea o țară în care domină frica, iar evenimentele recente nu au făcut decât să o agraveze: 4.900 uciși numai în luna iunie, dintre care 1.200 civili conform Observatorului Sirian petru Drepturile Omului. Să ne mai uimească faptul că jurnalista CNN Clarissa Ward, care s-a deplasat de 12 ori în Siria, a (tot) spus, fără a fi auzită încă de autorități, nici de ONU: ”de fiecare dată, am crezut că nu poate fi mai rău. Dar e din ce în ce mai rău.”?

Pretutindeni în Siria s-a dezvoltat o ”cultură a fricii”, oamenii se simt singuri, abandonați și încearcă zadarnic să înțeleagă de ce, consideră că au fost victimele unor atrocități care nu ar fi trebuit să se întâmple nimănui, se feresc și nu mai au încredere decât în Dumnezeu, însă, în același timp, războiul cumva i-a fortificat, în spirit măcar, și se luptă pentru viață (mă rog, de cele mai multe ori supraviețuire, nu viață în asemenea condiții), orice ar fi. Conform zicalei, ”tot ce nu te omoară te întărește”.

Și totuși, frica nu poate fi învinsă atunci când închizi ușa cu cheia de cinșpe mii de ori, verifici că ai încuiat de alte cinșpe mii de ori și îți tragi pătura în cap ca mine ori te furișezi sub plapumă/în dulap, în pijamale și chiloți precum Mițu, una din mâțele noastre când auzea Lady Gaga, ”*Poker Face*” (de care avea fobie, săraca). Dacă procedezi așa mereu, îngheți complet (fizic, psihic și în proiect), paralizezi, nu mai vrei să ai contact cu nimeni, nu mai faci nimic, simți numai frica și neputința și, oricum, te mănâncă și lenjeria

intimă a celor dragi în care te ascunzi, fie zguduit de frisoane, fie pietrificat de groază. Toți te invadează și te devorează.

Frica nu o poți domina decât atunci când îți asumi vulnerabilitatea și te expui, spargi Zidurile, măștile și carapacele, te abandonezi și dansezi gol în abisuri, în potop, în furtună, în cascada de fulgere ori în ploaia de bombe. Și atunci zeii-talibani și Big Brotherii (inclusiv din tine) nu mai au nicio putere asupra ta. Cristi Puiu e de acord: ”sunt în permanenţă racordat la lume de maniera asta şi orice fel de lucru, oricât de minuscul, îmi face rău. Fiindcă nu pot să intru în contact cu lumea decât aşa cum sunt, iar asta înseamnă să am toţi porii deschişi. Şi când îi am, primesc şi multe toxine. Le spun şi actorilor pe platou: „Băi, mă omorâţi, mă intoxicaţi, terminaţi!“. Cu ce? Cu frica! Oamenii sunt morţi de frică.”

După Brexit, frica se accentuează în Europa (confruntată cu criza economică și financiară, războiul din Ucraina, refugiați, imigranți, terorism ori ascensiunea partidelor extremiste). În Austria și Olanda se aud noi chemări la referendum pentru ieșirea din UE. Ca răspuns, liderii europeni dau un exemplu de unitate contrazicându-se flagrant în ce privește măsurile pentru a crește credibilitatea UE: dacă președintele Parlamentului european, Martin Schulz propune o reformă structurală (înlocuirea Comisiei europene cu un guvern controlat de un parlament bicameral, format din actualul parlament (o cameră) plus reprezentanți ai guvernelor (altă cameră), ministrul german de Finanțe, Wolfgang Schaeuble, recomandă focusarea pe probleme concrete precum criza refugiaților, șomaj sau politica energetică. Similar, Merkel dorește mai multă cooperare între state, dar fără cedarea de atribuții către Comisia Europeană, spre deosebire de Jean-Claude Junker, președintele Comisiei Europen, care ar vrea să utilizeze oportunitatea plecării Marii Britanii din UE ca resursă pentru o integrare mai profundă.

Simultan, în Marea Britanie, sondajele efectuate în aceste zile indică următorul fapt: dacă ar avea loc un nou referendum, 45% s-ar pronunța în favoarea rămânerii în UE, 40% pentru ieșire, iar 15% se declară indecișI. 13% dintre respondenţii care au optat pentru Brexit

îşi regretă votul, în timp ce 5% opinează că ar alege exact invers. O parte din partizanii desprinderii de UE spun că au fost induşi în eroare de promisiunea redirecţionării, săptămânal, către sistemul public naţional de sănătate a 350 milioane de lire (420 milioane euro), îndată ce vor fi stopate plăţile către bugetul UE. Acesta a fost unul dintre argumentele-cheie ale campaniei pro-Brexit.

Acum, până şi liderul Partidului Independenţei (UKIP), Nigel Farage, a recunoscut această greşeală (altminteri profitabilă pentru tabăra pro-Brexit). Dar e puţin probabil să se organizeze alt referendum (a fost unul corect din punct de vedere al procedurii de vot, prezenţa a fost largă (72%), iar politicienii trebuie să respecte voinţa poporului, oricare ar fi ea, în Marea Britanie, nu ca în alte părţi). E prea târziu pentru alt referendum. Mai târziu e prea târziu. Cui îi pare rău că a votat pro sau vrea altceva şi suferă acum (ca mine, de altfel), mai bine să-şi trateze depresia, frica şi incertitudinea post-Brexit cu vin franţuzesc, tapas spaniol şi mămăligă românească cum a recomandat cotidianul "Evening Standard". Bună şi mămăliga românească la ceva!

Ce-ar fi s-o testeze şi Nigel Farage, prietenul vampirilor, greu încercat în ultima vreme? Doar n-o să rateze o bucăţică de mămăligă aburindă, acum are timp, şi-a dat demisia din poziţia de lider al partidului (nu şi din Parlamentul European, culmea ironiei!). A mai intenţionat (oficial) să demisioneze din conducerea partidului în 2015, după ce nu a reuşit să câştige un loc de parlamentar la alegerile generale din Marea Britanie, dar a revenit asupra deciziei sale. De această dată, contextul a fost unul diferit: ura, ura, ura (chiar ura, că n-o fi iubirea!) a obţinut victoria, "a venit ziua independenţei Marii Britanii", a sosit şi pentru el o asemenea zi, va petrece, în sfârşit, mai mult timp cu soţia. N-a avut, săracul, viaţă nici el până în acest moment, deşi nu se află în Siria sau în România, ci în Marea Britanie. Probabil i-au mâncat-o vampirii.

„Nu am fost niciodată şi n-am vrut niciodată să fiu un politician de profesie. Scopul meu în politică a fost să scot Marea Britanie din Uniunea Europeană. Prin urmare, mi se pare corect să renunţ acum să mai fiu liderul UKIP. În timpul campaniei pentru referendum, am

spus că «îmi vreau ţara înapoi». Astăzi spun că «îmi vreau viaţa înapoi», care începe chiar acum“, a declarat Nigel Farage. Însă e problematic ce se va întâmpla, având în vedere că soția e nemțoaică, circulă şi glume pe net: „Nigel Farage şi-a dat demisia de la conducerea UKIP pentru a petrece mai mult timp cu soţia de origine germană înainte de a fi expulzată din Marea Britanie.”

Dacă Nigel Farage e expulzat (din motive legate de soția nemțoaică), nu e mare pagubă, dar ce se va întâmpla cu românii din Marea Britanie și cu ceilalți imigranți/refugiați? Să sperăm că se vor descurca, în stilul cunoscut al românilor. Londra are chiar un cartier românesc împânzit cu restaurante cu manele, covrigării şi magazine nonstop, cum le place românilor, la colţul străzii. Acest cartier a fost vizitat recent de jurnalistul Florin Ghioca pentru a realiza un reportaj post-referendum. Pe drum, în metrou se aude românește și apar ”surdomuți” cu pachețele de șervețele și bilețele implorând ajutorul. Alți români se plâng în metrou că e greu să ajungă la muncă la 5 dimineața, în timp ce unii întreabă ce covrigi să cumpere. La stația Burnt Oak Station se remarcă deja o inscripţie în limba română: „Covrigi calzi”, însoțită de imaginea unei ţărăncuţe blonde, cu codițe, apoi magazinul ”Bucovina”, deschis nonstop, în stil românesc (unde asculți muzică populară și găsești până și Eugenii, semințe, covrigi, pufuleți, mentosan și carne de mititei).

Urmează restaurantul ”Brasseria timișoreană”. La restaurant sunt și români musculoși cu tatuaje proeminente și lanțuri grele din aur la gât, semn că au valoare. Patronul restaurantului, Călin comentează evenimentele recente: „Brexit-ul a fost o surpriză pentru toată lumea, nu numai pentru mine, dar aşteptăm să vedem ce se va întâmpla. Oamenii sunt puţin speriaţi, dar nu cred că vor pleca, pentru că nu au unde. Afacerea mea momentan nu este afectată în vreun fel”. Aici se mănâncă românește (de exemplu, sarmale), dar și pizza și paste, cum sunt obișnuiți românii. Mulți români lucrează în construcții, alții în domeniul medical. Sunt și români artiști stradali precum Geta-”Fiona” din ”Shrek” care face selfie-uri cu turiștii.

Oamenii întâlniți de reporter sunt dispuși să vorbească, însă nu vor să fie filmați. ”Ne place aici, de ce să nu ne placă? Muncim mult,

dar se şi câştigă bine. Mai trimitem şi noi un ban acasă, la familie, punem deoparte pentru zile negre", spune un alt român interpelat. Altul îşi manifeestă neîncrederea şi nemulţumirea faţă de politicieni, dar şi dorinţa de a rămâne în Marea Britanie: „Nu credem în ce zic politicienii, nici în britanici, nici în români. Nu vedeţi ce dezastru au făcut? Nu am plecat din ţară de bine ce ne era, aşa că nu avem de ce să ne întoarcem. Ce să facem, să câştigăm zece milioane pe lună şi să nu avem cu ce să ne achităm datoriile?" La fel ca sirienii, oricât ar vrea să se întoarcă în țară, pentru românii plecați la lucru afară nu sunt oportunități acasă (și nu vor fi prea curând). E clar, vorba lui Lăpușneanu: "dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau".

Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau... vreau în România. Să fie o țară nu ca afară, dar una mai normală. În România încă se întâmplă lucruri bune, chiar dacă par miracole și nu ceva obișnuit, excepții care confirmă regula: astfel, IIICMER a mai demascat doi torționari comuniști de treabă de la Periprava, Marian Petrescu și Gheorghe Boștină. Sper că vor fi deferiți justiției și procesul comunismului va merge mai departe. Vestea bună este în contextul rău, inimaginabil de rău al comunismului, pe mine nu m-ar fi dus imaginația la așa ceva, iar, din păcate, fantoma acestuia continuă să bântuie în România, fără a reuși s-o exorcizăm complet.

Și au existat martiri ai comunismului și în anii '80, nu doar '50, unii chiar copii precum Mugur Călinescu, un băiat de 17 ani din Botoșani, protestatar anti-comunism. Acesta a avut curaj să scrie pe ziduri cu cretă albastră: "ne-am săturat să stăm la cozi interminabile", "ne-am săturat de lipsuri", "vrem dreptate, vrem libertate" etc. Mugur a fost prins când scria "jos comunismul!". Declarat și el "dușman al poporului", a început să fie anchetat, hărțuit și supravegheat nonstop. A rămas singur, nimeni nu mai îndrăznea să vorbească cu el. Mama lui a fost retrogradată la serviciu, iar băiatul era dat exemplu negativ peste tot. A fost picat intenționat la facultate, deși se pregătise temeinic, înainte citea filosofie, asculta "Europa Liberă" și visa să facă sindicate după model polonez (și revoluție!).

Din 1981 până în 1985 (când a murit), a fost anchetat în permanență de Securitate, și câte 24 ore, dar, cu toate că venea acasă ”dărâmat”, nu voia să îi spună nimic mamei sale, pentru a o proteja. Din copilul plin de viață, vesel și comunicativ, ajunsese retras și tăcut. După patru ani, s-a îmbolnăvit de leucemie, ciroză și icter hepatic, apoi, după un an de chinuri, a murit, la numai 21 ani. Mama și colegii spun că a fost iradiat și otrăvit în timpul anchetelor. În prezent, mama ne dezvăluie mândria față de gestul băiatului său, dar și rana nevindecată din sufletul ei: „Eu, ca mamă, nu pot să înţeleg ceea ce a făcut. Asta mă doare. Era cuminte şi bun, mă ajuta enorm. Dar, ca român, îl respect pentru sacrificiul său. A luptat în felul lui pentru noi toţi şi a încercat să ne trezească”.

Deci decât... România, trezește-te! O altă mărturie tulburătoare despre comunism, o carte care redă deopotrivă bine documentat și răvășitor tragedia comunismului în România, este romanul ”Matei Brunul” a lui Lucian Dan Teodorovici. Citind-o, am retrăit coșmarul comunist, hm, reacționez la fel ca atunci când am descoperit crimele acestui sistem la ”Memorialul durerii” sau în cărți de memorii, cu vreo 25 de ani în urmă, pe vremea când eram adolescentă: ronțăiam în continuu chipsuri, fără a reuși să mă calmez, închideam televizorul sau aruncam cartea, mă apucau frisoanele, mă zvârcoleam, apoi înghețam de groază, îmi venea să vomit, nu mai puteam dormi și, mai mult, eram paralizată de durere și neputință.

În anii ‘50, tânărul păpușar Bruno Matei, până atunci nu tocmai interesat de politică, devine brusc otreapă, vierme, jeg, scursură, cârpă, canalie, bandit și dușmanul poporului. Totul se petrece dintr-o nefericită conexiune cu Lucrețiu Pătrășcanu: acesta, fost coleg de facultate cu tatăl său, îl ajutase să se angajeze la Teatrul de Păpuși unde lucra și soția lui. Bruno dispare într-o zi, la fel cum se evaporase și soția lui Pătrășcanu de la teatru. Petrece luni la rând (de fapt, mai bine de un an) în anchete, în mizerie, frig, hrănit doar cu puțină zeamă de varză, arpacaș, flegme, lovituri și înjurături, apoi agățat în cui și bătut la tălpi cu ranga și pus să alerge, fără a înțelege exact ce-i cer anchetatorii și ce a greșit.

Când simte că-i țâșnesc inima prin fund și coaiele pe gură, oasele zdrobite se încolăcesc bizar, strângându-l ca șerpii, până la sufocare, organele se deintegrează, mâinile și picioarele umflate și diforme atârnă inert și strâmb, iar tot corpul (și sufletul, de fapt) e o halcă informă de carne (mă rog, mai mult oase, puroi și jeg), agățată într-un cârlig, Bruno își pierde inocența, nu mai poate să spere ori să se roage ori să-și imagineze piese de teatru fie pentru a-și reprezenta realitatea curentă dramatic, fie pentru a evada din ea. Deși nu vrea să furnizeze informații incriminatoare despre Lucrețiu și Elena Pătrășcanu, foștii săi protectori căzuți în dizagrație, la un moment dat aceste rezerve nu mai contează prea mult.

”Cei care-și mărturisesc păcatele scapă de necaz. Nu scrie în Biblia voastră, futu-vă muma în cur de legionari că adevărul vă face liberi?”, zice unul dintre gardieni. Așa că spune adevărul pentru a se elibera: a organizat comploturi împotriva statului, a violat capre și Leviathani, a distrus România, pământul și planeta Krypton a lui Supermen. Asta nu singur, ci împreună cu alți bandiți și dușmani ai poporului, foștii săi studenți în arta mânuirii păpușilor care ajung și ei să fie condamnați (el la 10 ani de muncă silnică, iar colegii la 8).

După ce se termină chinurile anchetei (extinse pe un an și mai bine... unde fiecare secundă durează un milion de ani), este trimis la Canal, la Peninsula. În timp ce ispășește pedeapsa lucrând la Canal, la un moment dat, ascuns într-o adâncitură săpată cu târnăcopul în zidul de pământ negru lucios, în ploaie, Bruno reușește să sfideze pentru o clipă legile infernului. Astfel, pune în scenă o mică piesă interpretată de el, în fața prietenului său, deținut politic și el, Porthos, având drept protagoniste două păpuși demonice din mitologia indiană, capabile să-i păcălească pe înțelepți: Vatapi (care, oricât era sfârtecat, reînvia) și Ilvala (care se strecura în corpul oamenilor, sfâșia organele și pielea și ieșea de acolo din nou).

Însă Bruno trebuie să plătească pentru asemenea originalități și povești interzise (demonii care-i înșelau pe oameni puteau fi asimilați cu comuniștii): așadar, trebuie să se transforme într-un om nou prin confesiune, autodemascare, demascare a altora și reeducare prin tortură ca la Pitești. Remodelarea ca om nou are loc la brigăzile 13-

14, formate din studenți reeducați la Pitești, în sunetele unui acordeon care acoperă urletele (și pe care, tu, redus la durere și urlete, nu-l mai auzi). Nu îți distrug doar corpul, ci și sufletul, făcându-te și pe tine la fel ca ei, gata să torturezi la rândul tău alți deținuți și să crezi că e normal să procedezi astfel.

Trebuie să spui tot (mai exact, cât mai multe nume de trădători). Poveștile personale și orice intimitate trebuie să dispară. Dar pământul nu se învârtește fără povești și își pierde axa (axis mundi). Până la urmă, Bruno reușește să reziste reeducării și, după un timp, chiar să se regăsească întrucâtva, să-și recupereze poveștile și lumea păpușilor și uneori să se revolte și să se răzbune prin ele. Numai că o mare poveste oficială, o mare minciună prezentată drept adevăr eliberator, le înghițea atunci pe toate celelalte ca un demon avid, nesățios.

Pe lângă terapia și revanșa prin povești, există și unele momente eliberatoare: senzația sfâșietoare de libertate în clipa în care Bruno își înfige mâna în sârma ghimpată de la Canal, la moartea lui Stalin, apoi dansul cathartic al păpușii create de gardianul Zacornea de la Galați, învățăcelul său, după instrucțiunile sale secrete (bătrânul gardian era sculptor amator și iubea păpușile). Apoi, bătrânul gardian e arestat și el ca trădător și dușmanul poporului pentru că ajuta deținuții cu mâncare și vești din familie. Gardienii prea drăguți sunt și ei niște bandiți, logic, nu? Alt moment frumos (dar și cu efecte copleșitoare asupra lui) se petrece la închisoare la Iași, când participă la construcția unui bloc: panorama orașului (văzută de la etajul patru) îl lasă fără suflare.

Numai că senzația răscolitoare de libertate din acea clipă îl conduce la frustrare extremă (deși își interzisese să mai aibă vreo speranță și să mai aștepte ceva), începe să urle și să se zbată, iar când gardienii se reped la el lovindu-l și zbierând, se dezechilibrează și cade de la etajul trei. De fiecare dată când încerca să se revolte, nu putea învinge sistemul, chiar dacă reușea uneori un pic să-l sfideze păstrându-și lumea lui de păpuși, scena și povestea lui mult mai bine jucată și regizată. Istoria mare e o piesă proastă, de bâlci unde marionetiștii nu știu nici măcar să tragă sforile cum trebuie, ți se

încurcă pașii și replicile, cazi mereu și ajungi, invariabil, la gunoi. Suntem născuți din spuma balelor, nu a valurilor.

Memoria pierdută ca urmare a accidentului îi e recuperată artificial de partid, printr-un dosar măsluit: i-au murit amândoi părinții (mama trăia, de fapt, în Italia), a făcut pușcărie politică pentru că a vrut să treacă fraudulos granița, nu avusese ocupație înainte de arestare (când el era păpușar). Negând și ascunzând trecutul lui Bruno, partidul încearcă să construiască un om nou, pe deplin integrat în societatea comunistă, lăsând sarcina remodelării sale Securității, prin noii ”prieteni” apăruți în noua viață a lui Bruno chiar de la ieșirea din închisoare, tovarășul Bojin și Eliza. ”Dacă ne gândim la trecut, ce facem cu viitorul?”, îi spune lui Bruno tovarășul Bojin, un personaj care se confruntă el însuși permanent cu două tipuri de adevăr și de memorie (și le preferă pe cele oficiale). Mai mult, tovarășul Bojin, devenit ”prietenul” lui Bruno, își reproșează mila și vinovăția față de acesta și apropierea prea mare pe care uneori le scapă de sub control, că sunt și securiștii oameni (uneori).

Ce facem cu viitorul? Care viitor? Cel de ”*another brick in the Wall*”, o cărămidă în Zidul comunist? Și de ce să vrei să-ți amintești doar orori (bine, Bruno nu știa asta, aflase cel mult că mai avusese loc un război, pe lângă primul, apoi că fusese un număr de ani la închisoare)? De ce să-ți aduci aminte numai atrocități? Asta o spun eu care am rămas blocată în tot felul de coșmaruri suprapuse ori întrepătrunse din toate epocile și locurile, care se amestecă în capul meu și din care uneori nu mai înțeleg nimic. Istoria e un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc. Totuși, mai curând aș vrea să-mi amintesc, mi-e mai frică să uit decât să-mi amintesc. Mi-e teamă că-mi uit chiar și coșmarurile.

În cazul lui Bruno, abia ieșit din închisoare, singur, traumatizat, fără memorie, acesta are o nevoie disperată de ajutor, fie și din partea unor securiști. Din fericire, în ciuda minciunilor, Bruno izbutește să gândească până la urmă cu capul său și să descopere că partidul și Securitatea îi ascunseseră adevărul (și nu-l va mai afla niciodată), apoi o demască pe prietena lui, Eliza, ca securistă și refuză planul ei de a fugi din țară, folosindu-se de rudele lui din străinătate (mama lui

din Italia). Se săturase să fugă, nu vroia să fugă, nu mai avea unde să fugă. Și când plecase în Italia, în adolescență, fusese împotriva dorinței lui, târât de mama și de tatăl lui. De data asta, nu mai admite să-i tragă cineva sforile, cu toate că trebuia să se supună ”istoriei mari” care juca atunci o piesă proastă, fără suflet. ”Orice marionetă are suflet, doar că trebuie să știi să îl descoperi”, zicea Brono. Se pare că marionetele au mai mult suflet decât (unii) oameni, iar unele epoci nu au suflet deloc.

Nu știu dacă s-a descoperit încă sufletul marionetei Ponta Copy-Paste, dar, în schimb, s-a identificat altceva important în cazul lui: i-a fost dovedit plagiatul. Stați puțin, nu mai fusese deja demonstrat de mii de ori și până și Țața Floarea din Cucuieții din Deal, cu patru clase, îl putea depista lejer? E doar ”copy-paste” acolo. Scandalul a pornit de la revista Nature care arăta (în 2012) că mai mult de jumătate din teză e plagiat. După ce a eșuat inițial (în 2012) să ateste plagiatul lui Ponta (precum Consiliul Național de Etică, de altfel), de această dată CNATDCU a admis acest lucru și a solicitat Ministerului Educației și Cercetării retragerea titlului de doctor al fostului premier. Însuși Ponta declarase că dorește retragerea titlului după alegerile prezidențiale din 2014 când a pierdut în fața lui Iohannis. În prezent, oricine poate renunța la titlu direct, printr-o cerere la Ministerul Educației.

Cu Consliul Național de Etică am întâmpinat și eu probleme când am depus plângerea referitoare la notele-fantomă pentru studenții-fantomă din fuckultatea particulară de unde tocmai demisionasem strategic, în ziua dinaintea examenului de titularizare (în 2013). Am dat telefoane zile la rând: noi nu știm, dar vă facem legătura la, nici noi nu știm, dar vă dăm pe, noi înainte ne ocupam, dar ne-am desființat, dar vorbiți cu, noi, nu, de-abia ne înființăm, nu ne cunoaștem atribuțiile, dar încercați la, noi suntem în proces de restructurare, mai bine nu vă încurcăm, dar putem să luați legătura cu, noi nu știm, dar vă facem legătura la... Apoi am umblat ore în șir ca Asterix și Obelix în filmul ”Cele 12 munci ale lui Asterix” pentru a găsi formularul 838, iar cineva mi-a zis textual:”Dar de ce mai

căutați? Mai bine renunțați!" Stimulată de această replică, am continuat și am reușit să identific biroul (fantomă) la care să înregistrez sesizarea. Yeah, yeah, am câștigat!

Din păcate, se cunoaște, situația precară a educației din România. Aproape 40% dintre copiii din mediul rural au obținut note sub cinci la Evaluarea Națională. Sunt și excepții precum Cristian Daniel Rus, un pușți de 14 ani din comuna clujeană Ţaga care a luat media 9,90 la Evaluarea Naţională fără meditații, deși era dintr-o clasă de învățământ simultan, cu efectiv redus unde studia româna și matematica separat, iar restul împreună cu ceilalți. Se aștepta la rezultate bune pentru că a participat la olimpiade și a învățat serios. Au mai fost și alți copii olimpici la această școală.

Dar să revenim la plagiatul lui Ponta: cine e de vină în cazul lui? Băsescu? Cum zicea înainte, de parcă și, dacă se defecta o țeavă ori era război în Palestina, tot diavolul de Băsescu era de vină. Culmea, e și acesta invocat în explicațiile lui ridicole, deși principalul vinovat este, de această dată, guvernul de tehnocrați care îl persecută și încearcă să distragă atenția de la adevăratele probleme: „Ok - tehnocraţii au rezolvat principala problemă a ţării - mi-au luat şi ei doctoratul (ca Băsescu în 2012)! Înţeleg că acum (după această mare victorie) totul va fi bine - de azi încep să crească încasările la buget, să ieşim din deficit. De azi începem să primim banii europeni pe care nu i-am luat până acum. De azi plătim subvenţiile în agricultură, mărim salariile şi pensiile. De azi nu mai mor bebeluşii în spitale şi nici nu se mai dau subiecte grele la examenul de capacitate. Şi de azi nu mai suntem "marfă" pe care o vând tehnocraţii ca să primească o promovare când se întorc la Bruxelles! Sunt onorat de efortul pe care ditamai Guvernul de tehnocraţi l-a făcut doar pentru persoana mea - o ordonanţă de urgenţă doar pentru mine, o Comisie doar pentru mine (când am primit verdictul de neplagiat în 2012 de la acelaşi CNACTDU a mai fost o teză de doctorat examinată în acelaşi timp - fac pariu că nu aveţi "Curaj" să o revedeţi şi pe aceea). O hotărâre definitivă dată în favoarea mea de ICCJ în 2014 ignorată! Vă mulţumesc din inimă dragi politruci! Şi de azi mă ocup să îmi fac o nouă teză de doctorat cu tema "Fabulosa Guvernare Tehnocrată şi

măreţele sale realizări pentru poporul român" - that will be fun!" Spor la treabă, aşadar! Mickey Mouse Copy-Paste, fă-te că lucrezi! Merge şi aşa, logic, nu?

Este cineva care nu a acceptat niciodată vorba românească "merge şi aşa" şi anume Elie Wiesel, evreu originar din România, imigrant în Statele Unite, supravieţuitor al Holocaustului, mare scriitor şi activist, laureat al Premiului Nobel pentru Pace şi îngeraş păzitor de curând (a fost şi înainte un fel de îngeraş al întregului pământ). A fost (şi este) un model pentru toţi, după cum a spus şi Elisha Wiesel, fiul său, la înmormântare: "Tatăl meu a ridicat vocea către preşedinţi şi premieri atunci când a simţit că problemele de pe scena mondială cer acţiune. Dar cei care l-au cunoscut în viaţa privată au avut plăcerea de a vedea un om blând şi devotat, care era întotdeauna interesat de alţii şi a cărui voce liniştită îi mişca, pentru a-i face să devină mai buni".

Elie Wiesel nu s-a limitat la situaţia tragică a evreilor - victime ale fascismului ori la cei din spatele Cortinei de Fier, din timpul Uniunii Sovietice, ci a dovedit un spirit umanitar global, implicându-se, de pildă, în stoparea genocidului din Iugoslavia, în lupta pentru drepturile victimelor din regiunea sudaneză Darfur ori în oprirea genocidului din Siria (deşi nu a criticat şi masacrele făcute de Israel în Palestina, să-l iertăm şi să-l ierte şi Dumnezeu pentru asta, ataşamentul faţă de statul israelian, extrem de dificil de construit şi apărat, precum şi naţionalismul lui Elie Wiesel în acest caz sunt, până la un punct, de înţeles). Însă, în general, a fost o conştiinţă a lumii întregi.

Câştigătorul Premiului Nobel pentru Pace a venit pentru ultima dată în România în 2002, într-o vizită în cursul căreia a fost decorat de Iliescu pentru rolul său memorabil în "promovarea păcii". Doi ani mai târziu, Elie Wiesel şi-a expediat medalia înapoi fostului şef de stat, condamnând decizia acestuia de a premia doi "antisemiţi şi negaţionişti cunoscuţi", anume pe poetul şi liderul extremei drepte, Corneliu Vadim Tudor şi pe istoricul Gheorghe Buzatu. A demonstrat demnitate şi în acel moment, prin acest gest. Totuşi, în ultimul său vis, interesant, se plimba prin Sighet, oraşul natal, cu familia,

înainte de Holocaust (și-a pierdut tatăl, mama și una dintre surori atunci).

Deși îți vine să-ți ștergi memoria când te gândești la atrocitățile de pe pământ din toate epocile (care ți se întâmplă și ție), când îți amintești te doare și ai oroare, iar când scrii suferi mai mult ca în realitate, chiar dacă sunt lucruri pe care tu însuți le-ai trăit (căci e mai ușor să-ți verși sângele decât să scrii cu el), totuși Elie Wiesel și-a împărtășit propriile experiențe privind Holocaustul evreiesc în romanul ”Noaptea”: ”Pentru că îmi amintesc, disper. Pentru că îmi amintesc, am datoria de a respinge disperarea”. Fără memorie, nu există conștiință, nici identitate, nici ispășire, nici purificare a societății, iar istoria se poate repeta.

Știm, de fapt, asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Moarte intelectualilor și dușmanilor poporului! Dar, dacă unul singur e altfel, deja s-a schimbat ceva, nu mai sunt toate la fel și atunci sfidezi logica sistemului și a Big Brotherilor de pretutindeni. Uneori trebuie să-ți strici somnul de frumusețe și să accepți coșmarurile apărute când empatizezi cu cei ce suferă (descompunerea, agonia și moartea lor sunt și ale tale, la nesfârșit, iar în momentul în care scrii durerea devine și mai devastatoare): ”Asta trebuie să facem - să nu dormim bine, când există oameni care suferă oriunde în lume”.

Dumnezeu să-l odihnească pe Elie Wiesel, are nevoie, apoi poate să-l pună la treabă din nou, ca îngeraș păzitor, inclusiv în Palestina, ca să-i dea o șansă să se revanșeze. O să fie un îngeraș model, cu atât mai mult dacă va fi stimulat cu o bucățică de mămăliguță și el, bun antidepresiv în cazul Brexit. Cred că e valabil și pentru Jo Cox, laburista din Marea Britanie, prietenă a Siriei, a refugiaților și imigranților, a Europei și a întregului pământ, victimă a urii și ea. Are nevoie de odihnă, la rândul ei, nu doar că era permanent ocupată să-și facă griji pentru toți și să-i ajute pe cei din jur, dar avea și copii mici acasă, cu ăștia mici nici atât nu dormi. Da, poate că Elie Wiesel și Jo Cox au fost victime, însă în primul rând au fost eroi, sunt vii și vor fi mereu surse de inspirație pentru noi. Așa cum preciza Elie Wiesel, ”o singură persoană integră poate face diferența”.

XLIII. Ultimul drum (la Alep) ratat, lacrimile lui Pikachu pentru copiii sirieni, înjurături de mamă și îngeri... albi ca sângele și cenușa

29 iulie 2016

Ziceam la sfârșitul capitolului anterior că aș vrea să le dea Dumnezeu lui Elie Wiesel și lui Jo Cox odihnă pentru un timp măcar, înainte de a-i pune din nou la treabă ca îngerași păzitori, că n-au avut, săracii, parte de așa ceva niciodată (Jo Cox nici atât cu ăia mici acasă). Iar eu, n-aș putea să-mi găsesc și eu pacea (că am ajuns să am fobie de cuvântul ăsta ca de celălalt cu ”v”, ”viitor”)? Să dorm un pic (în timp ce pământul se trezește) sau să merg în India, să caut pacea, iluminarea și cunoașterea ca unul dintre foștii șefi, să mă fac și eu sanyasi la un ashram? Vai de mine, să mă duc în India și să-l am ca guru pe fostul șef, care între timp trebuie să fi fost promovat? ”*No fucking way*”, vorba lui Roger Waters din ”*The Wall*”, în traducerea de la concert de la noi, a la Irina Margareta Nistor, ”la dracu, nu!” Mai bine rămân la Guru Guru, mâța noastră, un model de dragoste, înțelepciune, forță spirituală și atitudine în toate pentru mine!

Dar ceva mă cheamă în altă parte irezistibil, nu cu mirajul Fetei Morgana ori cu un cântec de sirene, ci cu un concert de urlete și tăcere... a pumnului în gură, logic, nu? Nu-i nimic nou, surprinzător, îmi doream să fiu în Siria, nu numai cu sufletul, de cinci ani și mai bine, de când am fost răstignită pe cruce împreună cu copiii și frații noștri din Siria. Am plonjat în abis de atâtea ori (că sunt poastă de dau nu în gropi, ci din abis în abis) pentru a fi alături de cei dispăruți prin închisori/centre de detenție/bombardamente/blocade, nu am vrut să-i las singuri pe cruce, le-am spălat rănile cu lacrimile mele, am agonizat și am murit împreună cu ei (încă așteptăm eliberarea și învierea). Vroiam să le spun securiștilor ălora împuțiți ai regimului sirian și teroristului-șef față în față, nu doar în scris sau în mesaje de campanie, ”rușinică, rușinică, rușinică” și să mă execute apoi și pe mine.

Din păcate, nicio șansă de a ajunge în zona regimului pentru a protesta acolo, direct. Numai la rebeli, eventual. Dar ce am? Ce am pățit? Ce caut eu în Siria de unde toată lumea vrea să fugă (chiar dacă le e greu să se desprindă de o casă ce nu mai e de mult acasă și tânjesc să se întoarcă să bântuie niște ruine)? Păi, cred că trebuie să-mi continui căutările de Antigonă ce scotocește disperată după o unghiuță smulsă pentru a o îngropa potrivit datinilor, deși e devorată constant de coșmarul istoriei și e condamnată să rămână fără mormânt. Așadar, destul de hotărâtă, le cer sfatul activiștilor Planet Syria cu privire la călătorie. Ești nebună? Vorbești serios? Dar voi cum sunteți? E periculos. Dar pentru voi cum e (și nonstop)? Poți fi răpită. Dar voi nu puteți? Cei mai mulți răpiți sunt cetățeni sirieni, nu străini: sute de mii dispăruți (nu că aș vrea să împărtășiți aceeași soartă, voi, familia și prietenii voștri). Iar voi sunteți targetul principal al tuturor: regim, Statul Islamic, rebeli etc.

Vrei să plătească țara ta milioane pentru tine, mai exact pentru capul tău (pe umeri sau la picioare)? Oops, nu, nu vreau să plătească România nimic pentru mine, eu nu am avut niciodată capul pe umeri și gândesc cu picioarele. Yahoo-ii n-au nevoie de cap, ci de alte părți ale corpului. Kim Kardashian, guru al trendurilor și mare vizionară, inventatoarea telfie-ului (imaginea de la buric în jos), știe. Statul Islamic când o avea și el cap să priceapă? Sincer, din cap nu aș vrea să păstrez decât creierul, aș vrea să-l donez în scopuri științifice, pentru studiul bolii Huntington. De restul mă pot dispensa. Și nici nu sunt bună de sclavă, cine m-o răpi nu face nicio afacere cu mine, nu sunt capabilă nici să spăl geamuri, nici să calc rufe (nici nu am atâtea păcate să ispășesc) și, în plus, voi fi o sclavă obraznică ce o să ceară numai lucruri haram, de la baia cu lapte de Cleopatra la hot dog, bere și țuică.

Mai e ceva, nu știi limba. Așa e, nu am învățat kurda și araba. Promy, titanul Prometeu, prietenul și eroul meu, nu-mi mai oferă ca altădată un microcip cu limbile preinstalate, ar fi trebuit să le studiez, dar am conștientizat că nu am nevoie să cunosc decât două cuvinte ”bravo” și ”rușinică” (ultima cu varianta ”du-te-n pizda mă-tii!”). În chineză, culmea, știu, de când lucram la cazino pe vremea studenției,

e singurul lucru pe care-l mai țin minte, i-am zis și lui Promy (care își dorea de mult să învețe chineza, însă n-a prea apucat din cauza vacanțelor prelungite în lanțuri pe Elbrus și în Tartar): ”*cao* (pronunțat țao) *ni m*a”. În arabă (Siria), am identificat ceva pe net, este ”*Kess Emak*”, iar în kurdă ”*Kuze dia te*”. Într-un final, dacă mă zăpăcesc, voi spune tot în chineză, e mai simplu și poate nici nu înțeleg.

Dar, stai, nu-i vorba doar de limbă, Madame Dezastru, ai grijă, cum treci granița? E ilegal, te împușcă și/sau te arestează turcii, cum au mai procedat, de altfel, de multe ori. Dacă n-au manifestat vreo reținere în cazul unor copii refugiați, de ce ar reacționa diferit în ce te privește? Și-ți mai trebuie și mii de Euro să găsești un traficant dispus să încerce această operațiune foarte dificilă (voucherul de execuție e scump, domne, scump, să facă și ei un discount, pentru mine orice excursie e parcă tortură până la moarte). Hm, desigur, adică probabil (că nimic nu e sigur) că e ilegal să traversezi granița, pe mine mă împușcă și/sau mă arestează, însă pe copiii ăia care fug de-acasă la Statul Islamic, nu.

Ei, acum, nu-i chiar ilegal, e *undercover*. Oricum, ilegal nu înseamnă și imoral. Uneori trebuie să faci lucruri ilegale ca 2+2 să dea 4. Trebuie să trânteşti o minciună de dragul adevărului. Lucrurile bune și frumoase sunt frecvent ilegale și se condamnă pe pământ (Promy și Iisus s-au confruntat și ei cu asta). Gesturile de solidaritate și operele subversive se pedepesc, în timp ce faptele rele se premiază. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești.

Până la urmă aranjez ceva pentru Alep și mă apuc de exerciții de târâre printr-o sârmă ghimpată imaginară: hm, pot avansa circa 1 metru (când sunt cât de cât odihnită și nu mi-e rău/nu sunt leșinată de drum). Să vedem cum o fi în momentul în care mi-oi sfâșia frumusețe de niqab (văl integral arab) și abaya, rochița lungă, neagră, comandate recent în scopuri de camuflaj, în sârma ghimpată. Ia să-i dau și lui Alex, fii-miu, test (pe lângă Evaluarea Națională), oare se poate deplasa cu niqabul, așa, câțiva pași prin cameră măcar? S-a

lăudat că poate merge pe tocuri (eu nu, mă dor picioarele groaznic, mă împiedic și cad), ce-ar fi să probeze și niqabul?

Interesant, surioarele mele de la magazinul islamic online m-au felicitat pentru alegerea deopotrivă elegantă și modestă. Bun și niqabul la ceva! O să mă piș pe mine de râs când îl pun și poate așa voi avea și o ultimă sursă de hidratare de urgență (în Siria lipsește apa, iar eu sunt obișnuită să consum 4-5 litri de lichide pe zi, simt permanent o arsură și o senzație de sete teribilă din cauza rinitei). Am mai încercat cândva doar chadorul, vălul integral din Iran: atunci, mă împleticeam la fiecare pas. Plus că mi se păreau toate femeile cu hijab (vălul care acoperă capul, nu și corpul) despuiate ca niște curve și toți bărbații porci de violatori. Să mai zică cineva că nu haina face pe om!

Bineînțeles că trebuie să încerc să trec granița undercover, fie și cu niqabul și abaya ferfeniță. Oricum nu aș primi viza. Nu, și nici nu o să aplic pentru ea: mă scutesc de chinurile de a mă duce la ambasadă și de a vedea tablourile cu chipul teroristului-șef din Siria, am oroare mai mare să le contemplu portretele și statuile decât să mă confrunt cu imaginile măreților și glorioaselor lor realizări. Și-apoi mă gândesc că atrag atenția și mai mult. Apropo, toate astea sunt secrete (mie trebuie să mi se spună textual ”secret” ca să înțeleg, sunt obișnuită să fiu dezbrăcată în public, tranșată și consumată complet, ba chiar să-mi hăpăi singură coaiele de Don Quijote castrat și fără vise ce sunt, deși mi-am pierdut speranța că voi topi Zidurile în lacrimi și râsete și că va veni vreodată cineva în ajutor).

Cine să vină, O-BA-ma (un Big Brother fantomă) și Consiliul de INsecuritate O-NU, ”*united nothings*”? O, NU! Și cum așa? Secret pe Facebook și pe Skype? Nu ne citește Obama toate mesajele, chit că degeaba se uită, că nu vede nimic? Așadar, șterg toate conversațiile pe Skype și pe Facebook, inclusiv mailurile cu biletele de avion și de hotel primite pe Gmail (după ce le descarc). Prevăzătoare ca Promy (cum reflectă chiar numele său). Bună și previziunea la ceva, cu toate că mă tem că ghicim din nou potopul și nu ploaia!

Aș vrea eu să vină o ploaie lungă, consolatoare și purificatoare în loc de potop (de bombe-butoi) la Alep, orașul spre care ne îndreptăm. Cu atât mai mult cu cât mă gândesc la trecutul său fascinant și ceea ce a reprezentat de-a lungul timpului. Alep a fost un important centru comercial, o așezare veche de cinci mii de ani, menționată în textele egiptene cu circa două mii de ani Î.H. În cadrul citadelei medievale, există ruinele unui templu din mileniul trei Î.H. Orașul a mai fost cunoscut sub numele de ”Halab”, ceea ce înseamnă ”alb”, denumire inspirată de culoarea solului și a marmurei. Acum însă și-a schimbat culoarea: e cenușiu de praf și roșu de sânge. La fel de alb ca sângele și cenușa.

Cu o mie opt sute de ani Î.H., Alep s-a dezvoltat pe post de capitală a regatului Yamkhad, apoi a fost cucerit de hitiți și de asirieni, iar în perioada elenistică și romană a constituit un punct comercial și politic de conexiune între Mediterana și est. În 636 D.H., Alep a fost ocupat de musulmanii arabi care au construit și Marea Moscheie, 80 de ani mai târziu (în 715), sub conducerea califului Suleiman Umayyad. În secolul X D.H, Alep a devenit capitala prosperă a dinastiei Hamdanid (și totodată a poetului al-Mutanabbi și a filosofului al-Farabi), apoi au urmat lupte pentru controlul orașului (bizantini, cruciați, fatamizi, dinastia Seljuk etc.).

Orașul a avut din nou o perioadă de glorie în secolul XIII D.H., în timpul lui domniei lui Ayyubid. În 1260 a fost cucerit de mongoli, în 1348 a izbucnit ciuma și apoi atacurile devastatoare ale lui Timur. În 1516, a devenit parte a Imperiului Otoman, definindu-se ca un punct major de confluență între Europa și Orient, al treilea oraș ca importanță din Imperiul Otoman. Acest rol a intrat în declin în secolul XVIII, încă și mai mult prin separarea de Turcia și Irak, efectuată în secolul XX de Anglia și Franța (printr-o delimitare artificială a granițelor statului sirian și tentativa Franței de a fragmenta Siria, creând un stat independent Alep).

După declararea independenței Siriei față de Franța în 1946, Alep s-a transformat într-un centru industrial puternic cu o populație care a crescut de la 300.000 la peste 2,1 milioane în 2004 (potrivit recensământului efectuat în acel an). Populația era constituită în

majoritate din arabi suniți, dar și din kurzi, turkmeni, creștini (armeni și alții), șiiți și alawiți (în prezent, numărul locuitorilor a ajuns de unde a plecat, ba chiar mai puțin, atât oamenii, cât și orașul cunoscând o degradare parcă fără precedent).

Dacă războiul civil sirian a debutat în 2011, bătălia pentru Alep a început în iulie 2012, afectând chiar de atunci Orașul Vechi, monument Unesco, apoi, în 2013 a fost distrus minaretul Marii Moschei, iar muzeul ei a fost incendiat. De asemenea, a fost avariată citadela medievală și al-Madina Souq, vechi centru comercial acoperit, renumit pentru comerțul cu mătase din Iran... ”drumul mătăsii”. În prezent, Alep este divizat între rebeli, situați predominant în est și regimul sirian, aflat în vestul orașului, sprijinit de trupe Hezbollah, miliții șiite, iraniene și de ruși din toamna lui 2015. Rebelii includ al-Nusra (al-Qaida), dar și grupări moderate ca Armata Siriană Liberă (FSA), susținută de Occident (majoritară inițial în Alep și care declară și acum că deține controlul în zona rebelilor).

Până în prezent, fără arme grele rebelii nu au reușit să învingă trupele regimului care s-au dovedit mai bine echipate (chiar dacă acestea s-au confruntat cu distrugerea unor puncte de aprovizionare, dezertări, precum și cu refocusarea pe luptele de la Damasc). De la sfârșitul lui 2013, Alep a fost invadat de bombe-butoi (cam cum a fost Europa asaltată de refugiați, numai că în continuu). Pe ansamblu, regimul rămâne principalul autor al crimelor împotriva umanității (peste 90% din victime, de cel puțin 7 ori mai multe decât Statul Islamic), dar au comis asemenea atrocități și rebelii, nu doar gruparea Statul Islamic, ci și coaliția Armata Cuceririi (*Army of Conquest*) (printre care al-Nusra, Ahrar al-Sham) și coaliția Cucerirea Alepului (*Aleppo Conquest* sau Fatah Halab), în special Frontul al-Shamia, mișcarea Nour al-Dine Zinki (recent, au decapitat un băiețel) și Divizia 16, potrivit unui raport Amnesty International din iulie 2016.

La competiție cu regimul sirian, pe parcursul confruntărilor militare, rușii au atacat sistematic rebelii și... poporul (peste 2.500 de victime-civili în mai puțin de un an, începând cu octombrie 2015), comparativ cu victimele Coaliției anti-Statul Islamic, circa 600 în

ultimii doi ani, din septembrie 2014 până azi, conform datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului. Bineînțeles, oficialii ruși au declarat candid că luptă cu Statul Islamic. Bun și Statul Islamic (ca scuză) la ceva! E ca eterna scuză a lui Ponta Copy-Paste de pe vremuri: Băsescu e de vină. Jos Băsescu! Jos dictatorul!

În februarie anul acesta regimul a recapturat unele orașe din nordul Alep, amenințând cu încercuirea completă. Acum, ultima rută de aprovizionare pentru rebeli și de acces în oraș, Castello, ”strada morții”, a fost bombardată intensiv și închisă de regim pe 7 iulie (cu ajutorul rușilor și al milițiilor șiite). Acest lucru a fost posibil prin bombardarea isterică, neîntreruptă a locurilor, ocuparea zonei agricole al-Mallah și folosirea unor arme condamnabile ca muniția cluster și armele cu fosfor (de ce s-ar jena, dacă nu au făcut-o până azi și nimeni nu i-a sancționat?). Rebelii au răspuns prin contraofensivă în zonele regimului, deocamdată fără succes. Să vedem cum mai trecem noi pe-acolo: vom dansa, de această dată, în potopul de bombe-butoi, dacă vom reuși să ajungem până în acest punct.

După închiderea rutei numai doi doctori americani, Dr. Samer Attar (*Syrian American Medical Society* - SAMS, Chicago) și Dr. John Kahler (tot în colaborare cu SAMS) au izbutit să străbată această stradă și să meargă în Alep, într-un gest de solidaritate cu medicii sirieni. Martor ”activ” la evenimente, ca de obicei, ONU se îngrijorează apatic, neconvingător, permițând regimului să continue hrănirea populației cu bombe, praf, mizerie, răpiri și torturi până la moarte, în timp ce oamenii disperați, bolnavi și hămesiți se tratează doar cu aspirină... aspirina săracului. Și totuși, încearcă să nu îngenuncheze și să reziste mai departe ca medicii, voluntarii, echipele de salvare ”Căștile albe” ori activiștii media (Ismail Abdalrahman, Shamel al-Ahmad, fondatorul centrului media din Alep) care refuză să părăsească orașul, în ciuda condițiilor inimaginabile, a abandonului din partea comunității internaționale, a deznădejdii și a dezamăgirii.

Mai mult, blocada asupra Alepului afectează și mai puternic acordul de încetare a ostilităților și negocierile de pace, oricum în

impas. După nenumărate ezitări, Statele Unite par tot mai hotărâte... să cedeze în fața Țarului și a Rusiei, acceptând o colaborare suspectă: astfel, pe 15 iulie a fost convenită o nouă înțelegere între SUA și Rusia (privită cu scepticism de Pentagon și chiar de Secretarul Apărării, Ash Carter) pentru a-și coordona împreună operațiunile anti al-Nusra (componentă al-Qaida). Kerry crede (vrea să creadă ori vrea să ne facă să credem) că aceasta va da o șansă acordului de încheiere a ostilităților (parțial și nu tocmai funcțional de la inițiere de vreme ce regimul sirian l-a încălcat constant și masiv) și ne promite că se vor opri atacurile nediscriminate asupra populației civile și asupra rebelilor moderați (forțele aeriene ale regimului vor fi blocate). Cine mai crede ceva? Știm doar că sunt la fel de credibili ca fostul nostru premier Mickey Mouse Copy-Paste.

Pe teren, trimiterea ajutoarelor este din ce în ce mai dificilă și viața tot mai grea: spitale (după distrugerea spitalului al-Quds în aprilie, au urmat al-Daqqaq, al-Bayan, al-Zahra și al-Hakim), școli și piețe bombardate, lipsa medicamentelor, mâncării, apei, a combustibilului și a electricității, cozi la brutării, prețuri mari la bunuri (în cazul în care se mai găsește ceva). De exemplu, prețul unui kilogram de roșii a crescut de 6 ori (de la 100 la 600 lire), clar, eu nu-mi permit o banană de 2 Euro, nici vândută feliată ca la Douma. Iar masacrele rusești și ale regimului continuă nestingherite: conform Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului, peste 6.000 răniți și 955 civili uciși, inclusiv 219 copii, în ultimele trei luni, de pe 22 aprilie pe 22 iulie, când ar fi trebuit să se aplice acordul de încetare a ostilităților, în ciuda promisiunilor Țarului și ale teroristului-șef sirian de a deschide coridoare umanitare pentru evacuarea civililor și expedierea ajutoarelor.

Dar, dacă alții nu varsă lacrimi pentru Siria și nu fac nimic, măcar Asmar Halabi a deschis un centru subteran pentru orfanii din Alep: acolo copiii studiază, joacă jocuri (inclusiv pe calculator), discută cu psihologi și fac art-terapie (muzică, teatru și desen... animăluțe, peisaje și flori, nu bombe, morți și case distruse). Sunt recuperați și pregătiți să reziste fie și potopului (de bombe-butoi), învață să-și depășească durerea, incertitudinea și frustrarea și să-și învingă frica

de bombele-butoi (nu mai fug când aud elicopterele). Iar Pikachu, la rândul său, plânge în hohote pentru copiii din Siria, îi îmbrățișează cu drag și roagă întreaga planetă să-l caute și să-i salveze (după cum arată jucăriile, sloganurile și pancartele noi cu Pokemon postate de activiști în campanie).

De-a lungul timpului, și Batman sau supereroi din Anime-uri precum Grendizer ori Silver au fost alături de copiii și frații noștri din Siria și au intervenit în forță pentru ei (spre deosebire de ONU). Imnul lui Grendizer a devenit un cântec al revoluției, o chemare la libertate și unitate (asta în 2011). Mai târziu, în alte videoclipuri, Grendizer, după atâtea lovituri, cedează fizic și psihic și cere azil în Suedia, iar Silver în Germania. Silver împărtășește și el durerea sirienilor: este biciuit pentru fumat sau pentru ascultarea unei melodii și crucificat de Statul Islamic sau de regim. Chiar dacă nu poate compensa chinurile și moartea niciunui copil, puterea imaginației e un mijloc de evaziune, rezistență și reacție de neînvins. Unul din ultimele rămase. Să ne aducem aminte de povestea cu șoarecii și pictorul: șoarecii desenați pe nisip de pictorul pe cale să fie spânzurat i-au ros, în cele din urmă, funia și l-au eliberat.

Ar vrea Ismail Abdalrahman, unul dintre activiștii media rămași în Alep, fotograf (deja nu doar cu talent, ci și cu experiență... după atâția ani de război în care a înfruntat cu curaj, demnitate, voință și răbdare bombardamentele, foametea, mizeria, răpirile și arestările, în căutarea adevărului) să apară odată șoarecii ăștia și să roadă complet funia blocadei din Alep. Recent, Ismail a făcut un gest surprinzător pentru mulți: și-a azvârlit camera și a început să scotocească prin dărâmături. Nu a putut să mai stea deoparte, să fie exclusiv martor și să pozeze. După căutări febrile, a reușit să scoată din ruine un bebeluș, mânjit de sânge și acoperit de praf. Un înger... alb ca sângele și cenușa.

Apoi, Ismail a fugit cu îngerul său în brațe spre ambulanță. După aceea, când a putut să se reconecteze la Facebook, a postat poza cu el și bebelușul (făcută de altcineva). Eu l-am felicitat imediat pentru gestul eroic și de solidaritate, cu atât mai mult că a trebuit să

abandoneze (pentru moment) camera și misiunea deopotrivă atroce și sublimă de a spune adevărul. Mi-a răspuns sincer: ”Mulțumesc, dar fetița a murit la spital Avea 8 luni și era inocentă ca un înger. Și lumii nu-i pasă de sângele sirian. Sunt trist și fără speranță. Cred că nu pot continua așa”.

Până atunci, eu una mă bucurasem de fapta lui bună, dar, când i-am văzut mesajul, mi-am dat seama că el nu era capabil să perceapă frumusețea gestului său, ci numai ororile (devenite o rutină cotidiană), așa că am izbucnit în plâns și am ținut-o astfel câteva zile, zdrobită de un potop de bombe-butoi fără sfârșit. I-am scris totuși lui Ismail că la fel simt și eu, însă trebuie să ne regăsim speranța în noi înșine (cu excepția politicienilor și a ONU) și în Dumnezeu. Interesant, Ismail e nu e doar un tată și un fotograf bun, talentat, curajos și cu voință titanică, dar și o persoană care (încă) iubește viața (chit că și-o sacrifică pe a lui): știe să aprecieze o roșie, o bucată de pâine, muzica, precum și o baie la piscină. Aș da orice să-l zăresc plonjând iar în piscină! Și apoi să sar și eu. ”Răzbunarea e dulce”.

Înainte de plecare, mă străduiesc să plonjez cu gândul în piscina lui Ismail din Alep (împreună cu Promy), fie ca să mă motivez, fie ca să mă dizolv complet. Nu-mi prea iese, recunosc. Într-o singură seară (una de vineri, la început de weekend), reușesc totuși să transform frica, angoasa, paralizia și neputința în ceva romantic. Abia atunci îmi iau la revedere și plâng în brațe la Promy. Plânge și el, zguduit. Astfel, topim zidurile în lacrimi, iar genele noastre nu se mai zbat în piatră, ci tremură umede, îngemănându-se unele cu altele. Obrazul lui ud se lipește de al meu, iar buzele lui fierbinți, nesățioase mă sărută gay salvator, desigur (sunt un Don Quijote castrat și fără vise și un bulangiu nenorocit din liceu, de când l-am criticat pe Gigi Becali, deci decât e gay, logic, nu?). (Nu) știu de ce, sunt convinsă că e ultimul.

Îi suflu bretonul negru, lucios, lung până la bărbie, asimetric, filat și îndreptat cu placa și-l ciufulesc ușor ezitant la început, dar fără să mă pot reține. De această dată însă nu se supără că i-am stricat

coafura (își mai aranjează părul cu placa doar o zi-două pe săptămână): în ochii negri, migdalați, umbriți de gene lungi, arcuite i s-a aprins strălucirea melancolică și sfâșietoare, dureros de vie a stelelor ce se sting. Tânjesc să-l simt aproape, să-i sorb secrețiile, saliva, sperma, sudoarea, să-i ascult respirația și bătăile inimii, fie și slabe, neregulate, cu întreruperi neliniștitoare. Mâinile lui transpirate, albe ca marmura, cu vinișoare albăstrii și degete lungi de pianist, mi le strâng cu disperare pe ale mele, aproape zdrobindu-le. Buzele lui și șuvițele lui ciufulite îmi sărută sânii și cicatricele sacre de la piept și de la ficat (semnele binecuvântate ale sacrificiului pe care le am și eu, căci am împărtășit durerea lui), electrizându-mă cu atingerea lor. Îi mângâi, la rândul meu, pierdută, spatele (încă) musculos și fundul cu fesele tari, apoi îi sărut cicatricele de la piept și de la ficat. Acum suntem gata să ne abandonăm complet, să sărim în piscina din Alep, așa că dansăm extatic goi, în abis și ne dizolvăm împreună în el.

Apoi îmi continui pregătirile pentru ultimul drum la Alep. Exerciții de târâre prin sârma ghimpată (cu niqabul și abaya pe mine), confruntare cu viziunea hipnotică a corpului meu strâmb și gol... golit de suflet, legumă putredă de 20 de kile, numai oase, puroi și jeg, atârnând într-un cârlig într-o închisoare siriană, dansul extatic, în abis cu potopul de bombe-butoi de pe strada Castello (nimic exaltant de fapt, cu excepția momentului romantic de vineri, mai curând încercarea mea disperată de a-mi depăși groaza, paralizia și neputința). Dar, cu două seri înainte de plecare, primesc o veste care mă pălește mai mult ca bombele-butoi. Activiștii sirieni din Gaziantep (care ar fi trebuit să mă conducă în Alep și înapoi în Turcia) îmi transmit că, din păcate, strada Castello este necirculabilă (bombardată nonstop, blocată integral acum, nicio șansă să trecem pe-acolo), iar granița Turciei cu Siria închisă complet (o să ne împuște, logic, nu?), așa că trebuie să anulăm călătoria spre Alep.

Ah, tocmai când, după câteva săptămâni de groază, neliniște, frământare, tensiune (la propriu și la figurat), insomnie și incertitudine, începusem și eu să mă împac cumva cu toate, să mă las în voia Domnului și să accept orice ar fi! Hm, nu și un răspuns

negativ din partea activiștilor sirieni în ce privește plecarea în Alep (alminteri previzibil, din nefericire). Dulce frustrare! Îmi vine să-mi dau foc în semn de protest la ambasada Siriei (ori a Rusiei), numai că nu mai am energie. Totuși, să recunoaștem, renunț doar la biletele de avion și hotel luate cu patru luni în urmă, nu și la luptă. Cel puțin, am încercat-o și pe-asta (fără nicio șansă și conștientă de acest lucru). Eram, în sfârșit, dacă nu pregătită complet pentru potopul de bombe-butoi (pentru asta nu poți fi niciodată), măcar în stare să îmi asum riscurile, orice s-ar întâmpla.

Și cred că e momentul să-mi spun ultimele cuvinte (pe care le repetasem nu știu cât): duceți-vă în pizda mamii voastre de securiști talibani și de jihadiști ticăloși! Cao ni ma! Kess emak! Kuze dia te! Bune și înjurăturile de mamă la ceva! Și... *je suis syrienne encore. Stay human and alive!*

XLIV. Aripi

1 august 2016

Și fiindcă tot ziceam de ultimele cuvinte, la final (dar vorba lui Pittiș, ”sfârșitul nu-i aici”), vă invit să citiți mesajul Planet Syria, cu ocazia aniversării a cinci ani de la revoluție (din martie, anul curent)*:*

”La a cincea aniversare a revoluției, nu ne putem opri să nu reflectăm asupra supraviețuirii noastre de până acum. Viețile noastre de sirieni, indiferent în ce anume credem, în popor sau în propagandă, sunt separate în ceea ce a fost înainte de revoluție și ce e după.

Pare că nu e nimic în lume imaginabil, nimic, pe care să nu-l fi experimentat sau la care să nu fi fost martori. De la cele mai rele și inumane la cele mai curajoase și generoase acte. Mâhnire și durere și oroare și disperare și speranță și rezistență și compasiune și credință și dragoste. Le-am simțit pe toate și încă ceva. Deseori în același timp.

Toți am devenit oameni diferiți după revoluție. Alegerile noastre au creat căi care ne-au dus în direcții neașteptate. Pentru unii, aceste căi au crescut și s-au extins pentru a crea legături cu oameni și locuri în moduri pe care, de asemenea, nu le-am prevăzut. Dar alții au înghețat în locul lor, tot din propria alegere, și au privit cum se dezintegrează lumea lor veche și credințele lor chiar în fața ochilor lor. Străinii au devenit familie, familii nedestrămate, și nimic nu a mai fost la fel din nou.

Toți am redefinit ce înseamnă acasă, indiferent de locul în care ne-am stabilit și restabilit. Presupun, ca oricine care a pierdut ceva ce nu mai poate fi recuperat decât în memoria fragilă, nu vom termina niciodată să ne redefinim căminul. Acesta e destinul nostru.

Întotdeauna vom trăi frământați de lupta dintre regrete și certitudine care se dă înăuntrul nostru. Să nu lăsăm niciodată această

luptă îndârjită să ia o pauză este, de asemenea, blestemul nostru. Pentru că povara adevărului este prea dureroasă pentru a o căra tot timpul.

Anul trecut în Turcia, un băiat isteț numit Ali, elev la liceu, care a pierdut multe luni de școală din cauza călătoriei și a dislocării familiei sale, mi-a spus: ”patru ani pentru tine nu înseamnă nimic, patru ani pentru mine înseamnă o viață!” Vorbele lui profunde mi-au rămas în minte multe luni. În ultimele zile de reflecție, ele s-au scufundat în mintea mea într-un final și am realizat că a greșit.

Cinci ani pentru noi înseamnă, de asemenea, o viață.

Vă mulțumim că ați fost parte a comunității și campaniei Planet Syria și că sunteți solidari cu sirienii”,

Lina Sergie Attar, Planet Syria, mesaj cu ocazia aniversării a cinci ani de la revoluție

Aripi

O zi obișnuită de școală.
Geamurile vibrează, podeaua trepidează, banca scârțâie,
colegul îmi dă coate și-mi șoptește ceva, nu a învățat lecția, vrea să copieze iar de la mine,
profesoara urlă la clasă și-și rotește bastonul în aer,
dar copiii o ignoră.
Punguța cu mâncare, scofâlcită, cu urme de pete de grăsime și cerneală,
a rămas în ghiozdan.
N-aveam, oricum, chef de ea.
O voi da unui cățel sau unei pisici pe drum, mami n-o să știe.
Erau doar sandvișuri cu mirodenii, Za’atar și altele cu cremă de iaurt, labneh.
Nu vreau decât să ies afară, în parc, să mă joc cu colegii și să le arăt noul joc de pe telefonul mobil,

dar ora pare mai lungă ca zilele de post de Ramadan, iar clopoțelul parcă a uitat să sune.
Ah, școala asta cu miros de umezeală, uniforme militare, fețe scorțoase și bastoane,
tocit și turuit, pe dinafară, tot felul de prostii ideologizate, fără niciun înțeles,
expectorat două minute de ură față de dușmanii poporului, imperialiștii și Frăția Musulmană,
manuale fermentate cu aromă de Za'atar și labneh,
târât pe brânci pentru greșeala vreunui coleg, coate roase și genunchi juliți!
Și nici acasă nu prea-mi vine să mă duc.
Maică-mea o să-l certe pe taică-miu că a cumpărat prăjituri în loc de lipie și lapte,
sor-mea cea mare o să mă înnebunească cu băiatul ăla de care s-a îndrăgostit,
și apoi va trebui să-i citesc povești surioarei mai mici
și s-o ajut pe mami să-i schimbe scutecele și să-i facă baie frățiorului mic.
Ce plictisitor!

Poate că e mai bine că am scăpat.
Acum, școala, casa, parcul, magazinele sunt doar o grămadă de moloz.
Nici nu mai aveam ce pune pe masă (pisicile și florile cu tot cu ghivece le consumasem de mult)
și, dacă ne-am fi mâncat între noi,
tot degeaba,
că eram cu toții o grămăjoară de oase.
Mama ne-a părăsit prima, la primele bombardamente cu bombe-butoi,
nu am găsit din ea decât cureaua de la ceas
(pe care am păstrat-o cu drag, ca pe colecțiile mele de gume și abțibilduri).
Tata a fost asfixiat la următorul atac chimic cu gaz sarin

(de la el mai am poza de la nuntă, când purta un costum scrobit și avea un zâmbet crispat, găurit cu bormașina).

Sora mai mare nu s-a măritat cu băiatul de care era îndrăgostită,

ci a fost răpită de niște bărbați în negru (oare cei din filmul cu Will Smith?).

Sora mai mică și-a perforat intestinul încercând să înghită niște lame

(ciudat, reușise anterior să asimileze cu succes cuțite și furculițe întregi).

Iar frățiorul cel mic s-a jucat de-a omul pe lună și a fost absorbit de cratere selenare

(din el am mai găsit o cataramă veche, decolorată

pe care, de asemenea, am adăugat-o cu sfințenie, la colecția mea).

Cu mine, sincer să fiu, nu știu ce s-a întâmplat.

Încă n-am apucat să mă dezmeticesc.

Uneori, mi se pare că mă trezesc și merg la școală.

Asta da, e coșmar.

Ori mă ceartă părinții că m-am bătut cu frații sau am luat o notă proastă.

Alteori mi se pare că zac, neștiut de nimeni, de mii și mii de ani, într-o criptă rece și întunecată.

Poate că e mai bine să nu mă mai trezesc

Și să visez doar vise frumoase.

Închid ochii și încerc acum.

Deodată, tresar ca prin vis, înfiorat:

simt oare atingerea unei aripi de înger?

Un fluture purpuriu s-a așezat în palma mea.

Zboară, cu aripile șiroind de sânge.

În mod bizar, e lumină

și s-a făcut liniște.

Atâta liniște

încât auzi cum crește

iarba.

Și aripile mele.

De acelaşi autor:

- **Examen cu Big Brother. Casa de copii Pământ nu e acasă**, (roman) 2 volume: I - „Dreptul la Dezastru”, II - ”Dreptul la poveste”, Ed. InfoRapArt, Galați, 2016
- **Cui protest? PROteste de respirație** (roman), Ed. InfoRapArt, Galați, 2016
- **Cum să ai succesuri în Estul Sălbatic** (povestiri), Ed. Minerva, București, 2013
- **Televiziunea și spațiul public** (teza de doctorat), Ed. ProUniversitaria, 2012
- **Paşi în oglindă** (roman), publicat sub pseudonimul „Ela Toma”, Ed. Infarom, Craiova, 2011
- **Bungee jumping în Cutia Pandorei** (povestiri), publicat sub pseudonimul „Ela Toma”, Ed. Infarom, Craiova, 2010